

Giới thiệu Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!

Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi! của tác giả Thiên Lạc Hoa Tâm là câu chuyện về cuộc sống của nàng và những mưu kế thâm độc của hân.

Chỉ vì hân muốn có được nàng, muốn nàng phải sinh con cho hân mà tên nam nhân nguy hiểm kia đã hóa thành một tiểu oa nhi tối nghiệp làm cho nàng phải thương xót mà mang về nuôi dạy, chính nàng cũng không thể ngờ rằng mình đã rước hổ vào nhà...

Cứ mỗi đêm vào giờ tý, tiểu hoa nhi của nàng lại biến thành một tên nam nhân đẹp mã nhưng lại nguy hiểm, hân hút sinh lực và hại nàng phải làm mọi thứ cho hân!!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiêu cháy

Đám lửa hừng hực đốt đỏ bầu trời, ngọn lửa thiêu đốt hướng lên trên, bó củi chưa khô phát ra tiếng vang bùm bùm, một vòng người đứng xung quanh hô to.

“Thiêu hân, thiêu hân, thiêu chết hân!” Tiếng hô gào sóng sau cao hơn sóng trước, trên mặt mỗi người đều ửng hồng, hưng phấn dị thường.

Bên cạnh đống lửa, đứng trên lầu, một đạo nhân áo bào màu xám phấp phới, hân giơ tay lên, hướng bốn phía ra hiệu, dưới đài nhất thời yên tĩnh trở lại.

“Mọi người, lão đạo ta vì dân trừ hại, thiêu chết con yêu tinh rắn này, bảo vệ Vĩnh Hoa trấn an bình!” Lão đạo nhân hét lớn, vẻ mặt uy phong凛冽, bộ dạng thần tiên.

“Thiêu hân, thiêu hân, thiêu chết hân!” Đám người nắm chặt quả đấm, vừa cao giọng hô to, vừa dịch ra thành một đường nhỏ.

Ở lối chính giữa, ba gã đại hán dùng hai thanh gỗ lớn làm thành Thập Tự giá (+), từ từ đi ra, quay mặt về phía đám đông, càng thêm ưỡn ngực thẳng tắp.

“Mang xà yêu đến.” Lão đạo sĩ đứng trên lầu quát xuống một đạo sĩ trẻ tuổi.

Đạo sĩ lĩnh sư mệnh, đang định đi về phía lồng sắt phía sau đem xà yêu đã bị trói lại ra, đột nhiên, chỉ thấy đại hán trông coi đang nghiêng ngả lão đạo diễn cuồng chạy tới.

“Không tốt, không tốt, lão đạo tiên, con xà yêu kia chạy trốn rồi.” Lời nói như tiếng chuông nổ oanh trong đám người.

“Cái gì, xà yêu chạy trốn? Nó có thể tới trả thù chúng ta hay không?”

“Nếu vậy phải làm như thế nào mới tốt đây?, không được, đi mau, tuy đây là nơi lão tổ sinh sống, nhưng không thể vì thế hệ chúng ta mà đoạn tử tuyệt tôn nha!”

“Nhanh về nhà, nhanh về nhà, nhi tử!” Một thiếu phụ vẻ ửng hồng trên mặt đã biến mất, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, dất nhi tử, cúi đầu đi khỏi.

“Mọi người mau chạy đi, nói không chừng xà yêu sẽ trở lại báo thù, đều là do cái lão đạo sĩ kia, hại người nha! Thiêu xà yêu bắt tử, nói không chừng chúng ta sẽ bị xà yêu ăn thịt luôn.” Trong đám người, một giọng nói non nớt vang lên.

Nhất thời, cả đám bùng tỉnh, tất cả vừa rồi còn sùng bái lão đạo sĩ, giờ lại ném trứng chim định ném lên người xà yêu hướng về phía trên lầu cao, nhưng chỉ tới khoảng giữa đã rơi xuống.

Lão đạo sĩ tức giận đến nỗi chòm râu cũng run run, hân dựng râu trừng mắt, nhìn thẳng đến tiểu oa nhi không hiểu chuyện, trách cứ nó nói lung tung.

“*** con lừa, không phải ngươi muốn thiêu chết ta sao? Đến đi? Bản công tử đang chờ ngươi.”

Giọng nói non nớt rõ ràng vang lên bên tai hân, trêu đùa sự bất lực của hân.

Đây không phải là xà yêu vừa rồi chằm ngòi ly gián trong đám người hay sao! Lão đạo sĩ tức giận tới mức mặt đỏ bừng, ánh mắt nhanh chóng quét qua đám người lung tung, quả nhiên, ở dưới lầu, tiểu oa nhi đang nhìn về phía hân là lưỡi làm mặt quỷ.

“Bình Sinh, mau đi bắt xà yêu kia cho ta!” Lão đạo sĩ gấp rút lao xuống dưới lầu, cuống quýt gào thét đồ đệ.

“Xà yêu? Ở đâu? Sư phụ?” Hiển nhiên, đạo hạnh của đạo sĩ trẻ không đủ, hân nghi hoặc nhìn đám người xung quanh, đâu có bóng dáng nam tử yêu mị

kia đâu?

“*** con lừa, Bần công tử không có thời gian bồi người chơi, người cứ từ bò xuống đi, cẩn thận đừng ngã thành rùa bốn chân.” Tiểu oa nhi tiếp tục dùng thuật truyền âm kích thích lão đạo sĩ, vỗ vỗ mông rồi đi.

Lão đạo sĩ nóng nảy, không để ý còn cách mặt đất ba thước, vẫn nhảy xuống, quả thật, ngã lăn thành rùa bốn chân!

“Sư phụ!” Đạo sĩ trẻ hoảng sợ, cuống quýt chạy tới nâng hân dậy, nhìn xem có ngã bị thương không.

“Ôi, này, xà yêu ngàn năm, đừng để bản đạo tóm được người, ta sẽ rút da của người, hủy đi ngàn năm yêu thuật của người, ôi! Đau chết mất!”

Rút da của mình? Tiểu oa nhi nhìn như năm tuổi mần mê miệng nhỏ, đôi mắt to ngập nước cong thành hình lưỡi liềm, tại chỗ rẽ quay đầu nhìn thoáng qua, huyết sảo...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 2: Gia đấu phân phạt

Kim Bảo Nhi đầu đầu nhìn phu thê Kim Khoáng bên trái, lại nhìn phu thê Kim Chuyên bên phải, cúi đầu, tiếp tục tính toán gạch xóa xóa trên sổ kế toán, coi như bốn người kia không tồn tại.

Cái gọi là là phu thê Kim Khoáng và Kim Chuyên là bốn người Kim gia là cho người ta đầu đầu, cũng là hai người đệ đệ và em dâu của Kim Bảo Nhi nàng, không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày chỉ nghĩ muốn tiếp quản quyền lực tài chính của Kim gia, đối với nàng thì vừa đầm vừa xoa, mới đem Kim gia giao vào tay bọn họ một ngày, Kim Bảo Nhi lập tức đoạt lại sổ kế toán, cơ hồ gào bọn họ cút đi!

Nếu không phải mình là do chính thất sinh ra, là “Đại ca” của bọn họ thì có khi đã sớm bị bọn hân cho xuống đài rồi.

Từ nhỏ để bảo vệ vị trí chính thất của mình, mẫu thân đã cho nàng giả dạng làm nam nhi, may mắn rằng phụ thân ngày ngày ra ngoài cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân chúng chưa từng phát giác, mà tiểu thiếp tuy là sinh nam nhi nhưng khí thể không sánh bằng mẫu thân xuất thân danh môn, cũng không dám lỗ mãng.

Nhưng từ lúc nàng mười tuổi, phụ thân mang theo mẫu thân và tiểu thiếp xuất môn nhưng không ai còn sống trở về, nghe nói là phụ thân tự mình điều khiển xe ngựa vì nhặt một đồng tiền bên cạnh vách núi đen, mà khiến cho mọi người toàn bộ chôn cùng dưới khe núi. Mà nàng, cũng phải gánh vác cái gia đình này.

“Đại ca, tướng công đã qua tuổi 17, cũng tới lúc học quản lý mọi việc, huynh làm sao có thể để chàng cả ngày không có việc gì ra ngoài trừ hoa ghẹo nguyệt, bại hoại thanh danh của Kim gia chứ.” Giọng nói của em dâu cả Y Đình sắc bén, nhưng lại tỏ vẻ chim nhỏ nép vào người phu quân.

“Lần trước chỉ cho hân trông giữ hậu viện, đã cơ hồ thiếu cháy hết phòng bếp, các người muốn đi gặp cha mẹ, ta cũng không ngăn cản đâu.” Kim Bảo Nhi thân nhiên trả lời, nhìn thoáng qua sổ kế toán của Liễu thôn, sao còn có nhà chưa nộp thuế? Mười ngày đầu tháng đã qua, cơ hồ kéo dài tới mười ngày.

Kim Khoáng tự biết chính mình gây chuyện, không khỏi lôi kéo cổ tay áo Y Đình, hai người bắt đầu đi bại trận đầu tiên.

“Đại ca, lúc tướng công của ta cai quản hậu viện cũng không xảy ra hỏa hoạn gì, vì sao không cho chàng tiếp tục cai quản chứ?” Nghĩ rằng phu quân của mình lúc này khác với nhị ca, em dâu thứ Vân Tinh đẩy Kim Chuyên lên phía trước.

Dừng bút lại, Bảo Nhi hiểu rằng nếu hôm nay không cho bọn hân một lời giải thích thì phòng chừng sẽ gây sóng gió, không phải phạt nha hoàn của mình thì cũng cố ý phá nát thư phòng.

“Kim Chuyên, thật ra đệ cai quản quả thật sự tốt hơn Kim Khoáng một chút, nhưng mà, cho đệ cai quản hậu viện, đệ lại đem gạo vừa mua vào giảm giá rồi bán ra ngoài, không xảy ra án mạng, nhưng lại lấy của chung cho vào túi riêng!” Kim Bảo Nhi nghiêng rằng, tay vỗ bịch một cái xuống bàn, bút mực văng lên hạ xuống, tóe mực nhuộm đen giấy trắng bên cạnh, “Các người với bọn giá áo túi cơm(*) có gì khác nhau? Đã không có khả năng thì ngoan ngoãn làm sâu gạo cho ta, muốn học đồng học tây thì hãy học thứ cơ bản nhất cho ta!”

(*)Giá áo túi cơm: kẻ bất tài, vô tích sự.

Bị nàng quát nhảy dựng người lên, Kim Chuyên vừa bị đẩy lên một bước, lập tức xoay người trốn sau phu nhân của mình.

“Nhưng mà đại ca, huynh để bọn họ cả ngày đi kiêu ngạo, không phải là một chết người sao, nương tử chúng ta nhìn thấy đều đau lòng, nói thể nào thì bọn họ cũng là Nhị công tử và Tam công tử của Nhị gia chúng ta, ra ngoài bị người ta chỉ tay năm ngón làm sao chịu được đây.” Vợ của nhị đệ Y Đình rụt rè nói, nhục khí nhất thời hạ xuống không ít.

Ngày thường lúc đại ca không tức giận thì bọn họ còn có thể thuyết phục mấy câu, ngẫu nhiên có thể làm chương quây nào đó, nhưng bây giờ, ngoài trừ làm người khuôn vác thì đại ca đúng là không muốn đưa ra một chút thực quyền nào, chẳng lẽ, Kim gia về sau chỉ có thể do đại ca quyết định sao?

“Chịu không nổi? Chịu không nổi thì rút ngay, không tin các người thử rời khỏi Kim gia thử xem, xem các người có thể tự nuôi sống chính mình không.” Kim Bảo Nhi cười lạnh, cầm sổ kế toán lên, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Kiểu cạy thế này cơ hồ mỗi ngày phải chịu một lần, bọn họ không khó chịu nhưng chính mình lại sức cùng lực kiệt, không có chút bản lĩnh nào lại muốn là đại tổng quản, nếu nào mình có vấn đề hay bị lừa dối thì mới có thể đáp ứng.

“Đình tổng quản, đi Liễu thôn thu sổ sách.” Nàng vung tay lên, gọi người ở bên ngoài, nàng cũng không quản ánh mắt oán độc phóng tới từ phía sau, lập tức đi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhật được tiểu oa nhi

“Kim công tử, không phải chúng tôi không muốn nộp tiền thuế, thật sự là không đóng nổi, thượng lưu Trương Thủy ở Ngô thôn bị ngăn chặn, đều lấy nước để tưới hết ruộng đất của bọn họ, người Liễu thôn chúng tôi tìm bọn họ nói chuyện, nhưng lại bị đánh bị thương mấy người, ngài nói xem, chuyện này...” Thôn trưởng của Liễu thôn mặt mày ủ ê, gờ hai tay, thỉnh thoảng gấp đến độ bóp chặt hai tay.

Đang cầm sổ kế toán xem xét tiền thuế, Kim Bảo Nhi dừng tay lại, Ngô thôn? Không phải là nơi thu thuế của nhà Mộ Dung sát vách Kim gia sao? Có lẽ, thật ra là cố ý muốn chính mình đi tìm hấn rồi... Nghĩ đến người đó, nàng lại không khỏi đau đầu.

“Tháng này miễn đi, tháng sau nộp”, nàng nép sổ sách ném cho Đình tổng quản ở phía sau, rồi nhảy lên ngựa, “Thôn trưởng yên tâm, ta sẽ giúp các người giải quyết vấn đề nguồn nước, tháng sau không cần lo lắng, nếu như không giải quyết được vậy tháng sau cũng không cần nộp thuế.”

Đình chủ quản theo sau nhảy lên ngựa không khỏi bội phục chủ tử, nàng ngoại trừ giải quyết công việc quyết đoán, còn có tấm lòng lương thiện cực khó có được.

“Đa tạ Kim công tử, đa tạ Kim công tử!” Thôn trưởng cảm động đến rơi nước mắt, cúi khom người, vẻ mặt vui vẻ.

“Còn nữa, tiền thuốc men cho mấy người Liễu thôn bị đánh, ta cũng sẽ làm cho bên kia chi tiền, ngài cứ việc yên tâm là được”, nàng lường trước mấy người ham tiền tài kia không ngại mấy đồng tiền lẻ đó, cũng không đợi thôn trưởng cảm ơn tiếp, gờ roi lên quát ngựa rồi đi.

Tới rồi sao? Đúng giờ Thìn, một bóng dáng nhỏ nhếch lên nụ cười quỷ dị, bước từng bước một ra giữa đường, lấy tay cheo đuôi, nhất thời nước mắt chảy ra ròng ròng.

Chạy khoảng một dặm đường, chợt thấy một tiểu oa nhi khoảng năm tuổi đang khóc ở giữa đường, Kim Bảo Nhi vội vàng ghim cương ngựa, nàng nhìn xung quanh một chút cũng không thấy người nào, tiện tay xoay người xuống ngựa.

“Người là con của ai thế?” Nàng ngồi xổm xuống, đây là oa nhi nhà ai, bộ dáng thông minh lanh lợi như vậy, như thế nào lại vứt bỏ ở nơi hoang dã không người thế này?

Chỉ thấy tiểu oa nhi này má phấn, miệng nhỏ phấn nộn, lại còn ngập nước mắt, quả thật là vô cùng đáng yêu.

“Người nào nhặt được ta là gia đình của ta, tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ thấy ta có ngoan hay không, có ngoan hay là không?” Hấn lau lau nước mắt, nũng nịu ôm cổ nàng cọt cọt lui.

Quả đúng là đứa nhỏ bị vứt bỏ, nếu không làm sao lại nói ra những lời này, Kim Bảo Nhi đau lòng sờ nắn hấn, mơ hồ nghĩ thấy mùi sữa mẹ, ngạc nhiên hơn là đứa nhỏ lại gọi mình là tỷ tỷ, rõ ràng mình mặc một thân nam trang, chắc là quá nhỏ nên nói lung tung rồi.

Hấn tựa hồ phát hiện ra nàng thương tiếc mình, càng không ngừng chui vào lòng nàng, tay nhỏ đặt lên trên bộ ngực của nàng, vùi đầu vào, nhất thời làm cho Kim Bảo Nhi mặt đỏ tai hồng.

“Chủ tử, nơi này là núi hoang, nếu có sói tới thì tiểu oa nhi này có thể là hài cốt vô hồn rồi.” Đình tổng quản ngồi trên lưng ngựa, quan sát địa hình bốn phía, mặt nhăn mày nhíu.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta đói, ta đói...” Tiểu oa nhi ngẩng đầu, miệng lẩm bẩm, cũng không biết đúng sai cầm vải dẹt trước ngực nàng hít hít, nước miếng tràn đầy ra.

Kim Bảo Nhi xấu hổ ôm lấy hấn, để tránh cho mình bị xấu mặt, hít một hơi, may mắn là từ trước đến nay đều dùng bọc quần thân, mặc dù bị nước miếng

làm ướt cũng sẽ không hiện ra đường cong.

“Được rồi, mang người trở về ăn cái gì đó, có điều, người không thể gọi ta là tỷ tỷ, bởi vì ta là ca ca.” Nàng thoái mái nhảy lên ngựa, để hấn ra đằng trước, một tay ôm eo hấn, đang định điều khiển ngựa thì tiểu oa nhi này lại lớn mật xoay người lại, dùng hai chân kẹp lấy eo của nàng, hai tay thân thiết ôm lấy vị trí bộ ngực của nàng.

Nàng nghiêng mặt nhìn sang thấy Đinh tổng quản tựa hồ không để ý, nàng thờ ra, giờ tay vung cương ngựa lên, ngựa lại tiếp tục chạy, trên con đường gập ghềnh làm thân người không khỏi nhảy lên nhảy xuống.

Sợ tiểu oa nhi ngồi chênh vênh mà rơi xuống, nàng dùng một tay vòng qua ôm lấy eo của hấn, hai người chặt chẽ dán sát vào nhau.

Tiểu oa nhi thoái mái híp híp mắt, trên mặt ửng đỏ, lại càng dán chặt vào nàng, cực lực đè xuống thanh âm muốn tràn ra.

Lúc đó đột nhiên Kim Bảo Nhi cảm thấy một vật cứng chạm vào nơi tư mật của mình, không khỏi kì quái lườm tiểu oa nhi trước mặt, lại thấy hấn từ từ nhắm hai mắt, hàng lông mày dài khẽ run. Bộ dáng yêu thích làm màu da càng thêm trắng nõn, môi nhỏ hồng hào nhếch lên, sắc mặt hồng hồng, trên trán toát ra một chút mồ hôi.

Tiểu tử kia, không phải là bị kinh sợ rồi chứ? Không nghĩ thêm nữa, nàng lại ôm hấn sát hơn, tập trung về phía trước.

Phút chốc, mi mắt vừa đóng lại chậm rãi mở ra, ánh mắt của tiểu oa nhi lộ ra vẻ quý dị, hoàn toàn không giống đứa nhỏ ngây thơ, hấn tà mị nhếch môi, nhìn thoáng qua hạ thân của mình đang ngẩng lên, lại càng dính chặt vào nàng, mắt nhắm lại, cảm thụ khoái cảm.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ta là tiểu tướng công của nàng

Xuống ngựa, nàng nghĩ muốn để hấn tự đi trên đường, nhưng tiểu oa nhi giống như ngũ trảo, dùng hai tay hai chân cuốn lấy nàng, bộ dáng không hề muốn đi xuống chút nào.

“A, đại ca, chẳng lẽ đây là con của huynh sao? Nhiều năm như vậy không thấy huynh thành thân, không tưởng tượng được hóa ra là kim ốc tàng kiều.” Kim Khoáng nhân rồi vô sự nhìn thấy, bèn đưa chim họa mi giao cho hạ nhân xử lý, tiến lên trên đầu.

“Chủ tử, thuộc hạ còn có việc phải xử lý, cáo lui trước.” Đinh tổng quản đưa sổ sách trong tay ra, thấy Kim Bảo Nhi gật đầu, nhanh chóng bước đi.

“Đệ muốn ta nói cho Y Đình người có bao nhiêu phu nhân ở bên ngoài sao?”, Kim Bảo Nhi lạnh nhạt nói, “Tâm tư bất chính, chớ để người khác cũng hiểu sai.”

Không nghĩ tới đại ca lại rõ ràng cả việc bí mật của mình như vậy, Kim Khoáng nhất thời cúi thấp người, cười nịnh nọt lấy lòng.

“Đừng coi như nhị đệ chưa từng nói cái gì, cái gì cũng không nói.”

Hấn vốn định như vậy trốn đi, lại bị Kim Bảo Nhi kéo tay áo lại, hấn lau mồ hôi trên mặt, không phải đại ca thật sự muốn cáo trạng với Y Đình chứ? Vậy tới nay chỉ sợ mình sẽ phải quý ở bàn gặt quần áo rồi.

Vụng trộm xoa nhẹ hai đầu gối, trong lòng hấn đã thầm chuẩn bị.

“Đi gọi phu nhân của đệ, gọi cả Tam đệ và vợ của Tam đệ đến đại sảnh, ta có lời muốn nói với các người.” Nàng buông tay, ôm tiểu oa nhi rảo bước tới đại sảnh.

Sắc mặt Kim Khoáng trắng bệch, nhưng cũng chỉ có thể theo lời đại ca phân phó đi làm.

Một trận gió nhẹ thổi qua, mới đi được vài bước, Kim Bảo Nhi liền dừng lại, như thế nào cảm thấy đũng quần của mình có chút lạnh lạnh? Nàng muốn cúi đầu xem một chút, nhưng bởi vì phía trước có bốn chỉ của tiểu oa nhi đang ôm lấy mình che khuất tầm mắt, nên nàng chỉ có thể đi sang một bên.

“Đại ca, huynh tìm chúng ta có việc gì, có phải tướng công có thể trở thành tổng quản hay không?” Y Đình vừa vào cửa đã tươi cười mở miệng, đi đằng sau chính là Kim Khoáng mặt mày trắng bệch.

“Nhị tẩu, không phải Vân Tinh khỏe khoắn, nhưng năng lực của tướng công ta thật sự mạnh mẽ hơn nhị cao, mà ngay cả đại ca cũng nói như vậy, nói như thế nào cũng nên đến phiên tướng công của ta mới đúng.” Vân Tinh ôm cánh tay Kim Chuyên, nhẹ nhàng cười cười theo sau.

“Người!” Y Đình tức đỏ cả mặt.

“Ngừng!” Ngồi ở ghế chủ vị, Kim Bảo Nhi hét lớn một tiếng, “Ta tìm các người không phải vì chuyện này!”

Hóa ra không phải vì chuyện này sao... Hưng phấn của ba người nhất thời giảm sút, mỗi người đi đến vị trí ở hai bên ngồi xuống, chỉ có Kim Khoáng vẫn như cũ thảnh thơi liếc trộm đại ca một cái, nuốt nước miếng.

“Đây là tiểu oa nhi ta vừa nhặt về, bắt đầu từ hôm nay coi như là một phần của Kim gia, gọi các người tới chính là để nói cho các người chuyện này.” Nàng hơi có chút bất đắc dĩ nói.

“Nhặt về sao?” Y Đình tò mò vươn cổ ra, khuôn mặt tiểu oa nhi này đã vui ở trong lòng đại ca, không khỏi có chút tò mò, “Chẳng lẽ, đại ca muốn nhận nó làm Tử đệ?”

Nghe nàng nói như vậy, ba người kia đều khần trương, nếu vậy không phải lại nhiều thêm một đối thủ cạnh tranh sao?

“Không, ta muốn làm tiểu tướng công của nàng”, tiểu oa nhi đang vui đầu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt kinh ngạc, hần chu môi lên, ôm eo của nàng cọ cọ, “Có được hay không, có được hay không?”

Được... Mới là lạ!

Kim Bảo Nhi dờ khóc dờ cười nhìn bốn người trong đại sảnh cảm đã rơi xuống đất hết, xem ra, lần này lại có lời đồn nhảm bay loạn xung quanh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cùng nhau tắm rửa.

Phút chốc miệng run lên, Kim Chuyên và Vân Tinh liếc nhìn nhau, lại nhìn sang Nhị ca, lựa chọn tiếp tục trầm mặc, dù sao từ trước tới giờ hần đều nhất gan, không nên xuất đầu lộ diện, vẫn nên yên phận thì hơn.

Nhưng nương tử của hần, Vân Tinh lại không nghĩ như vậy.

“Đại ca, hóa ra huynh vẫn chưa lấy vợ là do có thú vui này sao?” Vân Tinh châm chọc cong môi lên, “Có điều, huynh là chủ nhà, chúng ta đương nhiên cũng không phản đối.”

Như vậy chính là nói chỉ cần mình có thể nuôi sống bọn họ, thì cái gì cũng không sao cả? Kim Bảo Nhi cảm thấy bọn họ nghĩ như vậy vẫn tương đối tốt.

“Như thế rất tốt, đại ca có sở thích đoạn tụ, như vậy sẽ không thể sinh con, đến lúc đó, Kim gia cuối cùng sẽ là của chúng ta.” Y Đình nhẹ giọng nói bên tai Kim Khoáng.

Tiểu oa nhi hí hí mắt, vẫn tiếp tục đơn thuần đưa ngón tay vào trong miệng mút, phát ra tiếng chặc chặc.

Sợ nước miếng của tiểu oa nhi lại chảy ra, Kim Bảo Nhi đành phải lôi ngón tay của hần ra, cảm giác lạnh lạnh trong đũng quần vẫn kích thích nơi mẫn cảm của nàng.

“Được rồi, tiểu tướng công, chúng ta đi tắm thôi, nhìn đệ cả người bẩn thỉu này, không biết đã lăn lộn trong bùn mấy vòng nữa.” Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng muốn phản ứng lại ý tưởng của mấy người kia, nàng chỉ muốn tắm rửa một chút, thuận tiện thay bộ y phục này, chuẩn bị tốt còn đi tìm tên bệnh thần kinh ở sát vách nữa.

Tắm rửa? Tiểu oa nhi vừa nghe nàng nói, lập tức vui vẻ, hai tay lần mò tới vị trí trước ngực của nàng, hai chân lại càng kẹp chặt lấy eo.

“Lộ Nhi không muốn tắm.” Hần cố ý dùng giọng nói non nớt nói nhỏ, nhưng lại có thể để cho tám lỗ tai kia nghe rõ ràng, trong đại sảnh nhất thời có âm thanh hút khí lạnh.

Lộ Nhi? Hóa ra đứa nhỏ tên là Lộ Nhi, nhặt được ở ven đường, gọi Lộ Nhi quả thật không sai.

Kim Bảo Nhi dịu dàng ôm lấy hần, chỉ cảm thấy tiểu oa nhi này vô cùng đáng yêu, giọng nói mềm mại non nớt, lại càng làm cho tình mẫu tử của nàng phát huy.

“Ca ca giúp đệ tắm, nhưng đệ phải ngoan ngoãn, để ta tắm xong rồi đi ngủ, không thể chạy loạn khắp nơi, có được hay không?” Nàng dùng giọng điệu dụ dỗ tiểu hài tử nói.

“Vâng, Lộ Nhi sẽ ngoan ngoãn.” Đôi mắt to ngập nước của hần cong thành hình vầng trăng, cực kì cao hứng đồng ý.

Tốt tốt, bước đầu tiên, cùng tắm rửa, cực kỳ dễ dàng đạt tới kết quả hần muốn.

“Tốt, chúng ta đi!” Nàng ôm lấy hắn, dưới ánh mắt soi rọi của bốn người, nàng thoải mái bước ra đại sảnh, không biết đũng quần ẩm ướt có rơi vào trong mắt bốn người kia không.

Đợi cho nàng rời đi, trong đại sảnh, một cảnh yên lặng... Quả thực, đại ca thích nam tử, lại còn thích luyện đồng!

Nàng đi thẳng qua hoa viên, phân phó một nha hoàn đi đun nước, nàng trực tiếp ôm thẳng tiểu oa nhi vào phòng tắm, đang định thoát y, lại thấy tiểu oa nhi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, chống cằm nhìn về phía mình.

Không xong, vừa rồi dụ dỗ hắn một hồi, đầu óc bị hôn mê đáp ứng cùng tắm rửa, nếu bị nhìn thấy hai khối thịt trước ngực, có thể nào bị phát hiện thân phận nữ nhi không?

“Tỷ tỷ, có thể nhanh lên không, Lộ Nhi thật sự rất đói...” Hắn rũ mắt xuống, che kín vẻ tham lam trong mắt, tỏ vẻ đáng thương chu môi làm nũng.

Hiện tại mới biết phân biệt nam nữ, muộn rồi!

“Vậy bây giờ tỷ tỷ đưa đệ đi ăn chút gì nhé?” Kim Bảo Nhi vui vẻ nói, đợi nó ăn xong, mình sẽ càng tiện đỡ nó đi ngủ trước, không phải mọi người đều nói tiểu hài tử ăn no dễ ngủ sao? Nàng không hề nhận ra xưng hô của hắn lại đổi thành “Tỷ tỷ” rồi.

Lộ Nhi lác lác đầu, đứng dậy cời y phục của chính mình, tốc độ nhanh tới nỗi làm nàng trợn mắt há mồm.

“Không sạch sẽ, không vệ sinh sẽ bị đau bụng, có phải tỷ tỷ ghét bỏ Lộ Nhi không sạch sẽ, không muốn giúp Lộ Nhi tắm không?” Nói xong, hắn cúi đầu, lại ngồi xồm trên đất, bắt đầu lau nước mắt, đôi mắt to ngập nước tội nghiệp nhìn nàng.

Bản năng làm mẹ của người nào đó lại bùng lên.

Tiểu oa nhi mới năm tuổi thì biết cái gì chứ? Nói không chừng phân biệt nam nữ cũng không rõ ràng, mình làm sao có thể ngu ngốc để nó biết đây? Nàng tự giễu chính mình.

Nàng quay lưng lại, cởi bỏ giày bần, lộ ra một đôi bàn chân trắng như ngọc chưa bao giờ bó, chậm rãi gỡ áo xuống, cời y phục, lộ ra một tầng vải trắng bao bọc lấy bộ ngực, cùng với vai ngọc, mỏng tròn.

“Ưc.” Lộ Nhi nuốt nước miếng một cái, ánh mắt chiếu sáng, không nghĩ tới mình lại có được ưu vật thượng đẳng thể này!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cách làm nũng đáng yêu

Nàng đặt tay lên mảnh vải bao bọc bộ ngực, hơi do dự, vẫn không chịu cởi bỏ nợ bướm đang cột, cũng không chú ý tới người đằng sau hoàn toàn không có bộ dáng của tiểu oa nhi năm tuổi, Lộ Nhi đang dùng ánh mắt tham lam đánh giá người nàng từ trên xuống dưới.

Đúng đúng, không sai, không hề lường trước được điều này.

Đôi môi mọng phấn nộn của hắn hơi há ra, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm láp môi dưới, nhìn nàng vẫn quay lưng về phía mình, có vẻ như đang xấu hổ, đôi mắt ngập nước đảo tròn, thổi yêu khí ra nhà tắm chưa hun nóng, từ từ toát ra hơi nóng.

“Bùm!”

Nghe được tiếng nước văng tung tóe, Kim Bảo Nhi quay đầu lại, nhìn giữa bồn tắm, đứa nhỏ đang cố trôi lên, hai tay giơ lên kêu cứu, không phải Lộ Nhi thì là ai!

Rốt cuộc nàng bất chấp xấu hổ, nhanh chóng nhảy vào, hơi nước không biết từ lúc nào đã tràn ra cả phòng tắm, ở giữa bồn tắm, lại nhìn thấy cái đầu nhỏ nhô lên. Nàng cuống quýt nhảy vào trong bồn tắm, nhìn nước ngập tới phần eo của mình, đúng là so với đứa nhỏ thì mực nước hơi cao một chút.

“Lộ Nhi, Lộ nhi, đệ ở đâu? Đừng dọa tỷ tỷ!” Hai tay nàng mò mẫm ở trong nước, không nghĩ tới bồn tắm dài hai thước mà lại có khả năng làm đứa nhỏ chết đuối, hơn nữa, nếu không phải vì mình không coi trọng nó thì cũng sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn này.

“Lộ Nhi, là tỷ tỷ không tốt, không có coi trọng đệ, đệ mau ra đây, đừng dọa tỷ tỷ, mau ra đây...” Nàng sợ tới mức tay chân lạnh cóng, giờ phút này cũng cảm thấy tình cảm ấm áp.

Đột nhiên, nàng dừng tay lại, ngoác nhìn chăm chú vào dưới cơ thể mình, một bàn tay nhỏ nhỏ đang ôm lấy một bên chân của nàng từ từ đi lên, ngay tại lúc muốn chạm đến nơi tư mật thì nàng đột nhiên chụp tới, tiểu oa nhi kia không phải Lộ Nhi thì là ai?

Đang định trách cứ hấn không nghe lời, lại bị hai cánh tay mềm mại ôm lấy cổ, oa oa khóc.

“Tỷ tỷ, khủng khiếp quá, Lộ Nhi thiếu chút nữa đã bị chết đuối rồi... Hu hu hu hu.” Vừa rồi ở dưới nước đã nhéo vào đùi mình mấy cái, thừa dịp còn đang đau, hấn chảy nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể.

Nàng đau lòng vỗ vỗ lưng nhỏ của hấn, giúp hấn thở đều, nhất thời cảm thấy mình không nên trách Lộ Nhi, đó đều là lỗi của mình không trông giữ hấn cẩn thận.

“Đừng sợ, đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, Lộ Nhi sẽ không bị chết đuối, chỉ cần ôm tỷ tỷ, đệ xem, nơi này tuyệt đối không đáng sợ, còn có thể rải hoa ở trong thuyền nhỏ chơi đùa nữa.” Nàng đùa với hấn, cầm rổ hoa ở bên cạnh, vẩy một chút vào giữa bồn, rồi cẩn thận ngồi xuống, để cho hấn đứng ở trên chân mình, còn phía sau thì áp vào thành bể.

“Vâng, đúng là chơi vui nha.” Hấn giơ bàn tay nhỏ bé ra cầm lấy đóa hoa, đôi mắt ngập nước cười tươi thành vàng trắng, đôi má hồng hồng vừa khóc xong ở trong hơi ẩm càng thêm hồng, giống như hai quả đào đáng yêu động lòng người.

Kim Bảo Nhi bắt giác hung hăng ôm chầm hấn, hôn một cái vào má, ngửi được mùi sữa mẹ, cảm giác như tiểu đệ đệ trước kia đều do nàng nuôi lớn lên.

“Lộ Nhi cũng muốn hôn tỷ tỷ, hôn tỷ tỷ, hôn tỷ tỷ, hôn tỷ tỷ”. Hấn nhẹ nhàng lặp lại mấy câu đằng sau.

Phút chốc làm Kim Bảo Nhi vui vẻ cười khanh khách, giơ mặt ra phía trước, chỉ chỉ vào đôi má phấn hồng.

Nhưng mà, Lộ Nhi lại nhắm nghiền mắt, chớp chớp lông mi, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, cảm giác mềm mại kích thích thần kinh, nàng mở to hai mắt, không thể tin nổi nụ hôn đầu tiên của mình lại dành cho tiểu oa nhi năm tuổi!

“Oa? Tỷ tỷ, mặt của tỷ thật mềm, lại hôn cái nữa, lại hôn cái nữa được không?” Sau khi hôn, hấn lại giả bộ vô tội mở to mắt, ôm cổ nàng lắc lắc.

Hóa ra hấn cho rằng hôn ở mặt sao? Nàng cười khổ gật đầu, để tránh sai lầm lại tái diễn, nàng trực tiếp đưa má dán lên môi hấn, chờ nghe một tiếng chụt rồi mới đứng lên.

“Ồ, đây là cái gì? Tỷ tỷ, vì sao tỷ không cười hết ý phục, không muốn hôn sao?” Tay nhỏ của hấn lần mò trên tấm vải trắng bao bọc bộ ngực của nàng, hai mắt mờ màng nhìn nàng.

“Cái này, cái này...” Muốn nói như thế nào đây? Nàng ấp a ấp úng không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nam nữ khác biệt

Áp ứng một hồi, nàng vẫn không sắp xếp nổi câu chữ, đành phải “Cái này, cái này” để kéo dài thời gian.

Không xong rồi, đối với bọn đệ đệ chỉ cần nàng quát lớn một tiếng thì mấy tiểu gia hỏa sẽ yên ổn lại, nhưng mà đối với tiểu oa nhi đáng yêu trước mặt này, mình cần bản là không muốn dọa hấn sợ, nhưng mà làm thế nào để thoát khỏi vấn đề này đây?

“Lộ Nhi hiểu rồi, chắc chắn là giấu đồ ăn nên không cho Lộ Nhi xem.” Chép miệng hai lần, hấn chảy nước miếng, bộ dáng kiêu chể nhẩn nại, xem ra là Kim Bảo Nhi đang xấu hổ.

“Không, không phải đồ ăn, chỉ là có mấy thứ khác so với Lộ Nhi thôi.” Nàng xấu hổ giải thích, khoa chân múa tay trước ngực hấn.

Không phải đồ ăn sao? Hấn hơi thất vọng cúi đầu, đôi mắt to lại ngập nước, môi hồng mím lại.

“Có phải tỷ tỷ sợ Lộ Nhi cướp đồ ăn của tỷ tỷ không? Lộ Nhi sẽ không, Lộ Nhi cực kỳ ngoan, trước kia ở trong rừng cùng với ca ca, lúc có đồ ăn Lộ Nhi cũng không tranh của ca ca, nhưng mà ca ca đã chết, Lộ Nhi mới ra khỏi rừng...” Hấn nhỏ giọng nghẹn ngào, lấy bàn tay nhỏ nhỏ lau nước mắt, lông mi rũ xuống, nhìn thật xinh xắn đáng yêu.

Hóa ra không phải hấn bị vứt bỏ, mà là nhà không còn ai... Nghĩ đến lúc trước bản thân mình nghe tin cha mẹ rơi xuống vách núi, giống như đòn phủ đầu, may mắn nàng còn cái gia đình này nên không tới mức sống lang bạt. Nhưng mà Lộ Nhi cái gì cũng không có, nói không chừng đến ăn cũng không đủ no.

“Không có, tỷ tỷ không có giấu đồ ăn, đệ xem này.” Để chứng minh bản thân mình không có lừa gạt hấn, nàng cắn chặt răng, cởi bỏ nơ bướm, tấm vải trắng theo đường cong chạm rai trượt xuống.

Bộ ngực tuyết tròn đầy bung ra, trên mặt nàng phỉm hồng, trong làn hơi nước mờ ảo lại càng thêm động lòng người. Vẻ thẹn thùng giống như đóa hoa vừa muốn nở, lại vừa sợ hãi ánh mặt trời. Nhưng cuối cùng vẫn nở rộ, mang theo vẻ đẹp đỏ thắm, vừa dịu dàng, vừa sợ sệt.

“Thật sự không phải đồ ăn.” Hắn cực kì tiếc hận liếm liếm khóe môi, ánh mắt lộ ra ý cười gian kế đã thực hiện được, nhưng phút chốc đã biến mất, “Nhưng mà, vì sao tỷ lại có thêm hai khối thịt so với Lộ Nhi vậy?” Vẫn như cũ phát huy khả năng tò mò, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Nàng cho rằng vấn đề này sẽ chấm dứt, ai ngờ rằng hắn lại tiếp tục hỏi nữa, nàng thiếu chút nữa ngất luôn.

Nhưng mà, may mà nghe qua giọng điệu của hắn, tựa hồ cũng không phân biệt được nam nữ, chắc là ca ca của hắn chưa kịp dạy, hoặc là bởi vì hắn còn quá nhỏ, cho nên cái gì cũng không hiểu, nghĩ vậy, Kim Bảo Nhi hơi yên tâm.

“Tỷ tỷ có thể nói cho đệ, nhưng mà đệ không thể nói cho người khác biết, coi như là bí mật của hai chúng ta, có được hay không?” Nàng giơ ngón tay ra, cười cười lấy lòng.

Ngoéo tay? Lòng mày nhú mày, hắn lại cười ngây thơ vô hại.

Nữ nhân này cũng quá ngây thơ, không chỉ bản năng làm mẹ bùng nổ, mà còn không thể miễn dịch yêu thích với tiểu oa nhi, lại còn luôn thương xót, xem ra mình nắm được nhược điểm này của nàng thì có thể làm cho nàng trở thành vật trong tay mình.

“Cái này, là vì tỷ tỷ bị một căn bệnh, cho nên mới bị sưng lên, đệ đừng nói với bất kì ai, nếu không lúc đó tỷ tỷ lại lo lắng, lại không thể...” Nàng đột nhiên ngừng giải thích, trừng mắt nhìn hắn, “Vì sao Lộ Nhi không gọi ta là ca ca, lại muốn gọi là tỷ tỷ?”

Rốt cuộc cũng tìm thấy vấn đề mấu chốt rồi sao? Hắn giả hoạt cười thầm, ánh mắt mơ màng nhìn nàng.

“Trước kia ca ca nói ngoại trừ người giống hắn thì đều phải gọi là tỷ tỷ, vì hình dáng tỷ tỷ không giống ca ca.” Hắn thành thật trả lời.

Sao? Xem ra ca ca của hắn không giáo dục cẩn thận, tốt tốt, như vậy nàng có thể thuận lợi che giấu thân phận của mình rồi.

“Dù không giống nhưng mà ta thích Lộ Nhi là ca ca, khụ, về sau gọi là ta là ca ca có được hay không?” Nàng dụ dỗ, tiểu oa nhi hình như cũng dễ dàng bị dụ.

Nhưng mà, tiểu hài tử này hoàn toàn khác.

“Nhưng mà Lộ Nhi thích gọi là tỷ tỷ, Lộ Nhi không có tỷ tỷ, nếu không, Lộ Nhi lên gọi người là tỷ tỷ có được không, sẽ không nói cho người khác biết, Lộ Nhi xin thề!” Lấy ngón tay giữa quần lấy ngón tay trở, hắn nắn nắn, mắt ngập nước nhìn nàng đang do dự. Lấy ngón tay giữa quần lấy ngón tay trở, hắn nắn nắn, mắt ngập nước nhìn nàng đang do dự.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Vương Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xấu hổ dạy dỗ

Hóa ra bởi vì không có tỷ tỷ cho nên mới muốn mình là tỷ tỷ của nó sao? Bản năng làm mẹ của Kim Bảo Nhi lại tiếp tục phát huy, trong nháy mắt đã bị ánh mắt đáng yêu của hắn chinh phục, lập tức không hề nghĩ ngợi, trực tiếp gật đầu.

“Nhưng mà tỷ tỷ à, mấy người khác làm sao Lộ Nhi phân biệt được ai là ca ca, ai là tỷ tỷ? Bọn họ cũng khác so với ca ca Lộ Nhi.” Hắn cúi đầu, tỏ vẻ khó xử, hai mắt híp híp, khóe môi cong lên.

Nàng quả thực làm người ta không muốn gây khó dễ cũng không được, bởi lẽ thật sự rất thú vị!

Hắn tu hành ở nhân gian cả ngàn năm, lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử dễ chơi đùa tốt như vậy, thông tuệ và ngây ngốc đồng thời ở cùng một chỗ, không trêu đùa không chút thì thật sự không phải mình rồi!

Vất nát óc, nàng chỉ vào ngực mình nói: “Ồ bên ngoài nhìn thấy người khác, có cái này là tỷ tỷ, nếu không có thì là ca ca.” Dạy dỗ tiểu oa nhi như vậy có phải hơi có vấn đề rồi không? Nàng cũng không rõ, chỉ nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái đề tài nhạy cảm này.

Nhưng mà kì lạ, tiểu oa nhi lại vô cùng cố chấp với vấn đề này.

“Bọn họ đều mắc bệnh sao?”

“Không phải, chỉ có tỷ tỷ có bệnh.” Lúc này, nàng quả thật cảm thấy chính mình bị bệnh, làm sao lại cùng tiểu oa nhi bàn luận cái đề tài này?

Vừa định muốn đổi chủ đề, ai ngờ, nàng còn chưa mở miệng thì câu nói tiếp theo của hắn đã làm nàng thiếu chút nữa ngã ra đất.

“Bởi vì có bệnh cho nên chỗ này của hai chúng ta mới khác nhau sao?” Lộ Nhi khờ khạo chỉ vào chỗ tư mật của chính mình, cúi đầu nhìn thoáng qua vẫn ẩn giấu dưới đáy bồn.

Có phải nhiệt độ phòng tắm rất cao rồi không hả?

“Ách, ngâm nước lâu rồi, chúng ta ra ngoài đi.” Lau mồ hôi trên trán, nàng rõ ràng nghe thấy nhưng không trả lời, trực tiếp làm như mình không nghe thấy gì.

Đối với bản thân nàng, đây là chướng ngại không thể vượt qua, dù sau nhiều năm che giấu thân phận như vậy, ngay cả nha hoàn hầu hạ sinh hoạt thường ngày của mình cũng không biết thân phận của mình, chưa bao giờ cũng ai khác nói về vấn đề bí ẩn này. Bây giờ đột nhiên lại cùng một tiểu oa nhi thảo luận, nàng có cảm giác hơi quái dị.

“Nhưng mà còn chưa xoa thơm thơm, tỷ tỷ.” Hắn chỉ vào khay hoa hồng ở bên cạnh, đó là những miếng xà phòng khắc thành từng đóa hoa hồng, màu sắc tươi đẹp, điêu khắc rất sống động. Hắn cực kì vui vẻ, có vẻ hơi chờ mong.

Ồ? Đúng rồi! Làm sao nàng lại quên bước này. Nàng nhắc một cánh hoa hồng lên, để vào lòng bàn tay hắn.

“Xoa xoa lên người như vậy, lúc nổi lên bọt thì dùng nước rửa trôi đi là sạch.” Nàng cũng vẩn về một cánh hoa, xoa nhẹ lên người, làm mẫu cho hắn xem.

Nhất thời, da thịt tuyết trắng xuất hiện mấy tầng bọt trắng, nhìn kĩ da thịt càng trơn bóng, càng thêm trắng.

“Ta không biết”, hắn cầm lấy cánh hoa hồng vừa mới đặt lên người, bàn tay vừa động thì xà phòng đã rơi xuống nước, mấy lần liên tiếp đều như vậy, “Tỷ tỷ giúp ta tắm, có được không?” Hai mắt tội nghiệp đầy khẩn cầu nhìn nàng, môi hồng méo xệch, tựa hồ muốn khóc.

“Không được khóc, tỷ tỷ giúp đệ tắm”, nàng thở dài, xem ra mình cần phải từ từ dạy hắn mấy thứ sinh hoạt bình thường, “Về sau không thể động một tí đã khóc, đệ là nam tử hán, về sau còn có trách nhiệm cần gánh vác, nếu không lại giống như mấy tỷ tỷ, ca ca kia vừa ngu dốt lại lười làm, làm tỷ tỷ muốn sống cũng không được.” Nàng cầm đóa hoa xoa xoa sạch sẽ trên người hắn, tới lúc chạm vào hạ thân, hơi do dự rồi kìm nén dùng lực đạo nhỏ nhất xoa xoa.

Hắn cúi đầu nhìn hạ thân thật sự được nữ nhân này xoa xoa, đôi mắt sâu thẳm như nước tràn đầy vẻ thoải mái, cố sức không chế muốn ăn sạch nàng.

“Vâng.” Hắn nhẹ giọng đáp lời, âm thanh non nớt mang theo một chút khăn khăn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nam tử đoạn tụ

Tắm rửa xong, giúp Lộ Nhi thay bộ y phục mới, Kim Bảo nhi cũng thay một bộ y phục sạch sẽ, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, đi ra khỏi phòng tắm.

“Phượng nhi, mang Lộ Nhi tới phòng ta cho nó dùng một chút điểm tâm, đợi nó ăn xong thì người cho nó đi ngủ, đừng để nó chạy loạn khắp nơi.” Nàng phân phó nha hoàn của mình, đưa Lộ Nhi vào tay của Phượng nhi.

“Đại thiếu gia yên tâm, Phượng nhi sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia.” Đã nghe qua mấy vị thiếu gia nói chuyện trong đại sảnh, Phượng nhi lạnh trí trả lời.

Khẽ gật đầu, Kim Bảo Nhi vỗ vỗ đầu của Lộ nhi, không nhịn được cúi đầu hôn một cái lên đôi má phẩn nộn của hắn.

“Lộ Nhi, chờ ca ca trở về sẽ kể chuyện cho đệ nghe.”

Gật người, vừa mới nói nha hoàn cho mình đi ngủ, bây giờ còn nói hắn chờ để kể chuyện sao, trong mắt hắn hiện lên chút khinh thường, nhưng lại mở to đôi mắt ngập nước, cười ngây ngô, ngoan ngoan gật đầu.

“Đại thiếu gia, ngài lại muốn đi gặp cái người sát vách kia sao?” Phượng nhi không khỏi có chút lo lắng, “Không bằng ta đi theo ngài nhé?”

Người sát vách kia? Là ai? Lộ Nhi nhảy bèn cảm giác được hai người bọn họ có biểu tình rất quái dị, không khỏi kéo dài lỗ tai.

“Không sao, Phượng nhi, hắn không thể khi dễ ta được, trời cũng sắp tối rồi, ta vẫn nên nhanh đi thôi.” Tùy ý khoát tay áo, nàng xoay người rồi đi.

Nàng luôn luôn có thói quen bước lớn ra đường, không tới nửa khắc đã đi ra ngoài cửa lớn rộng bốn thước.

Tám đôi đèn lồng treo trên cao, đại môn sơn son khí phái vững vàng, mà ở trước cửa có một đôi sư tử đá miệng ngậm ngọc, uy nghi bề thế.

“A, Kim đại công tử đã đến, đúng lúc công tử nhà chúng ta đang thưởng trà, lão nô dẫn ngài qua đó.” Làm bộ bước ra khỏi cửa, nhìn thấy nàng, lão quản gia của Mộ Dung gia cười tít mắt đón chào.

Đúng lúc? Thực ra là đang đợi mình thì đúng hơn?

Kim Bảo Nhi cũng không khách khí với hắn, tùy ý lên tiếng, rồi đi theo hắn vào đại môn phía Đông, nàng nhìn đình đài thủy tạ, kì hoa dị thảo, núi giả thác chảy trên đường đi đã trở nên quen mắt.

Ước chừng đi khoảng nửa khắc, mới đi tới sân sau phía Đông của thiếu gia. Khỏi cần nói, thăm cỏ Ba Tư trong sân, mẫu đơn ngàn năm, cây dâu trăm năm, đàn sáo, so với những thứ ở phía trước không hề kém cỏi chút nào.

Dưới cây dâu trăm năm, một nam tử áo lục đang đơn độc thưởng trà, ở chỗ ngồi đối diện cũng đã để một ly trà vừa rót, trên bàn có một chút hạt dưa và điểm tâm, bộ dáng đã sớm dự đoán có người nào đó sẽ đến.

“Lão nô còn có việc, xin phép đi trước, Kim công tử, mời.” Đi tới cửa sân, lão quản gia tự nhiên ngừng bước chân, có chút thâm ý cười cười, xoay mình rời đi.

Lần nào đến cũng đều là chiều này, xem ra cái tên quản gia này đúng là không biết mệt. Kim Bảo Nhi nhún vai, cũng không muốn quản nhiều như vậy, thông thả bước vào.

“Đoạn tụ công tử, lần này ngài lại muốn cái gì? Há?” Nàng lạnh lùng mở miệng.

“Phụt!” Nam tử áo lục vừa uống một ngụm trà vào miệng đã phun ra, bất đắc dĩ dùng ánh mắt bi thương nhìn nàng: “Khụ. Kim công tử, sao lại không muốn tới gặp bản công tử như vậy? Mở miệng ngậm miệng lại gọi cái gì đoạn tụ công tử, như vậy lần sau đừng tới gặp ta nữa, không còn là thanh mai trúc mã nữa.”

Mệt cho hắn còn có mặt mũi nói ra bốn chữ thanh mai trúc mã này! Kim Bảo Nhi cười lạnh lùng.

Ở trước mặt mọi người, ai cũng đều gọi mình là Kim công tử, mà hắn lại không thích nữ sắc, chỉ thích nam tử, cả ngày bám sau lưng mình. Thấy nàng không để ý tới lại tức giận gây khó dễ khắp nơi, buộc mình phải tới gặp hắn, lại nói như chính mình nguyện ý qua đây sao?

“Ngươi vốn là nam nhân đoạn tụ, lại gieo rắc khắp nơi, có người nào không biết, ngươi còn không hiểu sao?” Nàng châm chọc nói, không chút khách khí đi đến cạnh bàn ngồi xuống, uống một ngụm trà, nắm một nắm hạt dưa bỏ vào miệng. “Nếu muốn chứng minh ngươi không phải thì lập tức lấy vợ sinh con, đừng có quán lấy ta không dứt.”

Công tử áo lục xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, đột nhiên khoe môi tuấn mỹ cong lên.

“Bảo Nhi, trong trà của ngươi có mị dược, ta phải tìm ba tiệm thuốc bắc mới tìm được, uống cẩn thận một chút, một chén ba mươi lượng đó!”

“Phụt!” Lần này đến lượt nàng phun nước trà.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bắt chước Đông Công Bằng

Ho khan vài tiếng, nàng vỗ vỗ ngực mình, dùng ngón tay cho vào cổ họng móc móc, mới phun ra hết.

Hắn dám cả gan ám toán mình! Không trách bản mặt lão quản gia lần này u ám hơn lần trước một chút, hóa ra, là do hạ mị dược! Xem ra lần sau phải nhìn sắc mặt lão quản gia trước khi quyết định gặp mặt cái công tử đoạn tụ Đông Công Bằng này!

“Ngươi dám hạ mị dược với ta? Đông Công Bằng, ngươi không muốn sống nữa phải không?” Nàng ho tới đỏ mặt, thiếu chút nữa bị hạt dưa trong cổ họng làm mắc nghẹn.

Đông Công Bằng cười nịnh nọt, giúp nàng vỗ vai nhuận khí, lông mi chớp chớp vô tội.

“Bảo Nhi, ngươi rút cuộc chịu gọi ta là Đông Công Bằng rồi sao? Xem ra ba mươi lượng này có giá trị, không uống phí ta chạy ba cửa hàng, thiếu chút nữa bị gia phụ biết, vì ngươi, dù có lên núi đao xuống biển lửa thì Mộ Dung Bằng cũng không chối từ.”

Trên trán nàng nhanh chóng chảy xuống ba vạch đen, nàng biết bất luận mình nói cái gì thì hắn đều có thể tự biên tự diễn, mà còn có khả năng đổi trắng

thay đen chứ chẳng chơi. Nếu không, gia tộc Đông Công này làm sao có thể để cho hần tiêu phá như vậy? Đương nhiên, cũng không thể phủ nhận năng lực vơ vét của cái của hần làm cho người nào cũng phải trợn mắt há mồm. Đánh bạc! Trăm dặm quanh trấn Phương Viên đều không có đối thủ của người này.

“Nói ít lời vô ích thôi, chuyện của Ngô thôn có phải là người làm hay không? Đánh người bị thương người có biết hay không? Mau mở đập nước cho họ, người phải bồi thường tiền cho người bị thương, rồi tới nhà xin lỗi.” Nàng đẩy tay hần ra, cơ hồ muốn bóp chết bộ dáng thư sinh yếu ớt của Đông Công Bằng.

“Không thành vấn đề, chỉ cần người đồng ý gả cho ta.” Không ngờ hần lại cao hứng, thu hai tay lại, đi tản bộ xung quanh, thỉnh thoảng dùng khước mắt liếc nhìn Kim Bảo Nhi, trong đôi mắt lộ rõ vẻ quật cường không thể nghi ngờ.

“Ta còn chưa tính sổ người hạ được ta, người lại còn được đăng chân lân đăng đầu?” Nàng suy nghĩ một chút, được được, xem ra hần vĩnh viễn không biết thế nào là giáo huấn. Nàng nắm chặt quả đấm, đứng lên, từ từ xoay xoay gót chân, ngón tay chỉ thẳng mặt hần, trên người nổi da gà.

Tình huống tựa hồ có chút không chính xác, không phải là hần nên khóc lóc cầu xin mình cưới hần sao? Đông Công Bằng nhất thời không biết vấn đề gì đã xảy ra, rõ ràng lão quân gia dạy mình như vậy, lại sai lầm rồi ư?

“Chỉ cần người đồng ý, Bảo Nhi, Bảo Nhi tốt của ta.” Mặc dù trong lòng đang cuồng lên, nhưng hần vẫn trưng ra bộ mặt nghiêm túc như thường.

Xem ra, hần đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cười quỷ dị. Đông Công Bằng nhìn thấy bộ mặt tươi cười này, trong lòng thâm kêu một tiếng không xong, phát tay áo, chuẩn bị chạy trốn.

“Đông Công gia gia! Đông Công Bằng lại đùa giỡn Bảo Nhi rồi!” Nàng hướng về phía tường sát vách, gào rống.

“Cái thằng nhóc này, hãy xem ra trừng trị hần thế nào!” Một tiếng rống lên, phút chốc, một lão nhân cả người treo đầy vàng bạc châu báu xuất hiện ở cửa, nghênh ngang xông tới đá bay tôn tử (cháu trai) lên trời.

Thê thảm thay, mình đã chậm một bước, về mặt Mộ Dung Bằng đau khổ xoa xoa cái mông đau đớn của mình.

“Có đồng ý thả nước cho Ngô thôn không? Có đồng ý bồi thường tiền bạc cho người bị thương không, có đồng ý đi xin lỗi không?” Nàng hừ nhẹ, đi tới trước mặt hần, thuận tiện chào hỏi lão nhân, “Đông Công gia gia, tốc độ của người thật sự là càng ngày càng nhanh hơn.”

Lão nhân gia đắc ý cười, cực kỳ hưng phấn đưa dây xích tay bằng bạc cho Bảo Nhi.

“May nhờ có con đưa gậy trượng (ba-toong) này, dùng rất thuận tay.” Lão giờ giờ gậy trượng trong tay, thuận tiện đập một cước vào người tôn tử, cái thằng nhóc này, lại gây sự ở bên ngoài, nhưng thật ra vẫn không dùng nhiều lực đạo.

“Ôi, gia gia, người nhẹ chút, xương của con đều bị người giẫm đứt mất.” Đông Công Bằng khoa trương kêu gào ầm ĩ.

Thấy hai người vừa bức mình vừa buồn cười, hần diễn trò nhiều năm như vậy cũng không thấy phiền hà, thường xuyên cùng lão quân gia kẻ xướng người họa đã nghiện vô cùng.

“Này, trả lời đi!” Có Đông Công gia gia ở đây, khí thế của Kim Bảo Nhi lại cao hơn một bậc, cũng ra vẻ giẫm lên một cước.

“Được, được, cái gì cũng được”, hần lập tức nghe theo, “Mượn hoa hiến Phật, chặt gậy trúc của ta làm gậy trượng cho gia gia, lại còn không biết xấu hổ.” Đương nhiên, câu sau cùng hần nhỏ giọng lầm bầm.

Rõ ràng cái gì cũng nghe thấy, nhưng Kim Bảo Nhi trực tiếp làm như không nghe thấy, nàng nhìn sắc trời, cảm thấy cũng nên trở về dùng bữa tối, quay sang cáo từ Đông Công gia gia.

“Gia gia, hần không thể đi, đã uống mị được rồi đến lúc đó chà đạp đám nha hoàn trong phủ thì còn ra thể thống gì!” Đông Công Bằng lẩm bẩm, giọng chưa hề nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thẳng quỷ, đừng chạy!

Quả nhiên, với tính tình của hần, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Đứng ở giữa, Kim Bảo Nhi tựa hồ nhìn thấy trên khuôn mặt hiện lãnh của gia gia hiện lên vẻ giận dữ, nhưng ông nguy trang rất tốt, cảm gậy trượng lên, đi

đến trước mặt Đồng Công Bằng, cúi người, giờ lỗ tai ra.

“Ngươi nói cái gì? Gia gia vừa rồi nghe không rõ, giờ rồi nên lỗ tai cũng không còn tốt nữa.”

Oa, những lời này có hơi quen tai. . . Đồng Công Bằng căn bản là nhớ không nổi nửa tháng trước gia gia cũng hỏi hắn như vậy. Đương nhiên, kết cục là hắn chạy trốn, trốn ở bên ngoài ba ngày sau mới dám về nhà.

“Con nói là ‘Gia gia, hắn không thể đi, đã uống mì được rồi đến lúc đó chà đạp đám nha hoàn trong phủ thì còn ra thể thống gì!’”. Hắn thật sự cho rằng gia gia không nghe thấy, liền nói to hơn, lại liếc liếc về phía Kim Bảo Nhi, lắc lắc đầu.

“Ngươi tiêu rồi.” Nàng nhỏ giọng tuyên bố.

“Mì được sao?” Đồng Công gia gia xoa mặt mỉm cười, ánh mắt nheo lại “hòa nhã dễ gần”, cúi xuống nhìn ngắm tôn tử của chính mình.

“Vâng, con phải chạy tìm ba cửa hàng, mất ba mươi lượng bạc mới mua được.” Hắn đắc ý hả hê tỏ vẻ mình thông minh, đứng lên phui bụi trên người.

Ba mươi lượng? Chòm râu của Đồng Công gia gia rung lắc bầy.

Không tốt, đến cực hạn rồi! Kim Bảo Nhi vừa nhìn thấy chòm râu của lão nhân gia run run lên, con mắt đỏ xanh híp lại không thấy trông mắt, đương nhiên, cái chính là gây trượng trong tay hắn đã từ từ giờ lên. Nàng nhanh chóng đứng sang một bên, tránh cho Đồng Công Bằng lấy mình làm lá chắn.

“Bụp!” Một tiếng đập vào cơ thể đột nhiên vang lên, bắt đầu cuộc truy đuổi giữa Đồng Công gia gia và Đồng Công Bằng.

“Oa! Gia gia sao lại đánh con, mộng muốn nở hoa rồi!” Lần này, hắn nhanh trí chạy tới bên cạnh bàn đá, cùng gia gia chạy quanh cái bàn, thỉnh thoảng lại vỗ vỗ cái mông khiến Kim Bảo Nhi muốn không cười cũng không chịu nổi.

Đây có tính là tự chui đầu vào rọ không? Nàng hờn hờ nghĩ, có điều tính cách của Đồng Công gia gia nóng nảy hơn người thường, không giáo huấn hắn mới là lạ. Nhưng vẫn có trường hợp đặc biệt, đối với người nào Đồng Công gia gia đều không quan tâm, nhưng chỉ riêng với mình thì người lại coi như bảo bối ngâm trong miệng sợ đau. Hồi còn nhỏ Đồng Công Bằng vẫn luôn hoài nghi có phải hai người trước đây bị ôm nhầm nên mới có kết cục ngày hôm nay .

“Thằng quý, đừng chạy, hòa thượng đừng hòng trốn khỏi miếu, cái ấm trà này của ngươi cũng không ít bạc phải không?” Đồng Công gia gia cũng không ngu ngốc, chạy mấy vòng quanh bàn mà không đuổi kịp, hắn liền cầm gậy chỉ vào ấm trà trên bàn.

“80 lượng, chính từ lò gốm của Quan gia, con phải mất bao công sức mới mua về được đó.” Vừa nói đến ấm trà bảo bối, hắn cười toét miệng, nếu không phải vì tiếp đãi Kim Bảo Nhi thì cũng không nở lấy ra pha trà.

80 lượng? Hắn điên rồi phải không, đây là chi phí đủ cho dân thường dùng tới vài năm, Kim Bảo Nhi đúng là phục hắn sát đất.

“80 lượng? Ta cho ngươi 80 lượng, 80 lượng!” Lần này không thêm nói mấy lời vô nghĩa, Đồng Công gia gia giờ gây trượng lên đập xuống, trực tiếp biến 80 lượng thành phế phẩm.

Biểu tình của Đồng Công Bằng có thể dùng hình ảnh bị bóp cổ để hình dung.

Đáng tiếc cho ấm trà! Nàng lại lắc đầu, đột nhiên cảm thấy một trận chao đảo trời đất ngã nghiêng đánh úp lại, chân lùi về sau một bước, bám vào cây trúc phía sau, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, có lẽ là do hôm nay đã quá mệt mỏi.

“Gia gia, con về trước, trời không còn sớm.” Cả người nàng lung lay chao đảo, quay sang nói với Đồng Công gia gia.

“Bảo Nhi, con làm sao vậy, thân thể không khỏe sao? Sao sắc mặt lại không bình thường như vậy?” Lão nhân gia cũng phát hiện nàng hơi quái dị, chỉ riêng bộ dáng đứng không vững đã đủ để lo lắng.

Đồng Công Bằng đột nhiên thích chí vỗ đùi.

“Gia gia, là mì được hắn uống bắt đầu phát tác! Bởi vì không uống nhiều lắm cho nên mới lùi lại một lúc.” Lần này, gia gia không đáp ứng cũng không được, hắn tươi cười hờ hờ đi đến bên cạnh nàng, đang định đỡ lấy.

Một bóng dáng thấp bé không biết từ lúc nào đã đứng ở ngoài cửa, trên mặt hiện lên nụ cười ngây thơ yêu mị, đôi mắt to ngập sương mù nhìn Đồng Công Bằng, mang theo địch ý thâm sâu.

“Ca ca, Lộ Nhi tới đón người.” Hắn chu miệng nhỏ nháy vào trong lòng Kim Bảo Nhi, đầu nhỏ cọ cọ vào ngực nàng, khoe mắt đắc ý nhìn Đồng Công Bằng đang đứng như phỗng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ta là tiểu tướng công của nàng.

Tay nhỏ lạnh lạnh dán lên cổ nóng rực của Kim Bảo Nhi, nhất thời, nàng thoái mái thờ phào, tầm mắt mơ hồ rồi cuộc cũng nhìn rõ, một đôi mắt ngập nước đang chăm chăm nhìn mình, má phớt đỏ hồng, đôi môi nhỏ dán lên ngực nàng, cực kì đáng yêu.

“Lộ Nhi?” Hai tay ôm trọn vòng eo nhỏ của hắn, nàng nhìn ra cửa sân, không thấy Phụng nhi, chẳng lẽ hắn tự mình tới?

“Vâng, ca ca, là Lộ Nhi, Phụng nhi không có tới, là Lộ Nhi trốn đến”, bàn tay nhỏ cực kỳ tự nhiên dán vào ngực nàng, cọ cọ đầu, một môi ghé một cái, “Bởi vì Phụng nhi nói sát vách có tên đoạn tụ biến thái, nói người đã bị ăn, Lộ Nhi lo lắng nên trốn đi.”

Thật sự là một đứa nhỏ ngốc nghếch, miệng được cũng để lừa uống vào, xem ra, chỉ có mình tới cứu nàng thôi.

Hắn dùng khoeo mắt liếc qua cái người bị gọi là “đoạn tụ biến thái”, khoeo miệng vụng trộm cong lên, đôi mắt đen như mực hiện lên vẻ lạnh lùng, mắt híp lại.

Bảo Nhi cười khanh khách hai tiếng, ôm hắn hôn lên môi, không hề nghi ngờ cả đoạn đường không ai dẫn đường làm sao hắn có thể tìm tới khu biệt viện này, dù sao nhà Đông Công cũng là danh gia vọng tộc đứng đầu Lạc Thu trấn.

Chẳng lẽ là mình bị hoa mắt sao? Đông Công Bằng xoa xoa mắt, không biết tại sao mình lại bị một tiểu oa nhi chán ghét, nhưng vấn đề là mình chưa từng nhìn thấy hắn, đã bị coi là “tên đoạn tụ biến thái sát vách”.

“Bảo Nhi, từ lúc nào nhà các người xuất hiện một đệ đệ thế?” Đông Công gia gia tạm thời quẳng chuyện của tôn tử ra sau đầu, chống gậy đi tới, đôi mắt nhỏ híp lại quan sát tiểu oa nhi từ trên xuống dưới.

Bảo Nhi vừa định trả lời, đã thấy Đông Công Bằng tỏ vẻ lấy lòng gờ tay về phía Lộ Nhi.

“Tới đây, Đông Công ca ca ôm người, người là đệ đệ của Bảo Nhi, đương nhiên cũng là đệ đệ của ta, sau này chúng ta là người một nhà rồi.” Hắn thuận miệng nói.

Lộ Nhi khinh miệt nhìn hắn, chán ghét hai cánh tay đang đưa ra trước mặt, trong mắt hắn xẹt qua ánh sáng, gờ tay nhỏ ra kéo một đầu ngón tay của Đông Công Bằng, há mồm, lộ ra răng nhỏ lóe sáng, cắn mạnh xuống.

“A! Bảo nhi, người mau bảo nó dừng lại!” Người nào đó sợ hãi kêu lên.

“Lộ Nhi, nhanh nhả ra, tay hắn cực kỳ bẩn, không biết có dính vào miệng không, đừng ăn vào miệng sẽ không tốt.” Kim Bảo Nhi đột nhiên nghĩ ra, vội vàng vỗ nhẹ vào dưới cằm của Lộ Nhi, lại thấy hắn nghe lời nhả ra, không khỏi bảo hắn há miệng kiểm tra xem có ăn phải bột phấn không.

“Đáng đời!” Đông Công gia gia đột nhiên chỉ vào tôn tử đang kinh ngạc, cười ha hả, nhưng đôi mắt xanh nhìn Lộ Nhi lại có chút cổ quái: “Tiểu oa nhi, người từ đâu tới?”

“Hắn là do con nhặt được ở ven đường, hình như không có người thân, con thấy thương nên mang về, là hôm nay từ Ngô thôn trở về gặp được.” Kim Bảo Nhi giải thích, tựa hồ không nhìn thấy bột phấn ở trên răng cửa hắn, cũng yên tâm.

“Ngô thôn? Bên kia sơn đạo rất hiểm trở, một tiểu oa nhi làm thế nào đi đến bên kia?” Đông Công gia gia có chút tò mò, nhìn đứa nhỏ này rất có linh khí, tuyệt đối không giống hài tử bình thường.

Nói đến đây, nàng cũng không rõ ràng lắm, nhìn tới mắt Lộ Nhi ngập nước đang nhìn chính mình và Đông Công gia gia, chắc là nghe không hiểu hai người nói gì.

“Bảo Nhi, người xem, cắn chảy máu rồi.” Đông Công Bằng vẫn nắm đầu ngón tay, cũng không biết có nghe hay không, tội nghiệp đưa ngón tay tới trước mặt nàng, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc bén của tiểu oa nhi, hắn nhanh chóng lùi lại một bước, “Người về sau nên quản giáo tiểu oa nhi này cho tốt, ngay cả phu quân tương lai của ca ca cũng dám cắn, việc này coi sao được.”

Phu quân? Lần này Lộ Nhi không để ý tới hắn, mà trừng mắt to mắt nhỏ với Bảo Nhi.

“Đừng để ý đến hắn, Lộ Nhi, chúng ta về nhà.” Không xong, trên người nàng tựa hồ càng ngày càng nóng, một tay lau mồ hôi trên trán, nàng khẽ nói, “Đông Công gia gia, Bảo Nhi cáo từ tước, lần sau sẽ trở lại nói chuyện với lão nhân gia.” Nói xong nàng quay người rời đi.

Lão nhân gia cũng không giữ nàng lại, nhớ lại tôn tử gây họa, còn muốn trừng trị tiếp, thuận tiện xua tay để nàng trở về nghỉ ngơi.

“Bảo Nhi, miệng của người còn chưa giải, sao đã trở về?” Đông Công Bằng nhìn Kim Bảo Nhi đi ra khỏi sân, vội vàng hô lên, nhưng nàng vẫn không để ý đến, vẫn như cũ đi thẳng, chứng tỏ bị hắn làm cho tức giận không ít.

“Yên tâm, Lộ Nhi là tiểu tướng công của ca ca, sẽ giúp người giải quyết.” Tiểu tử kia từ trên vai nàng lộ đầu ra, lười biếng giải thích.

Tiểu tướng công?

Thấy Kim Bảo Nhi cũng không giải thích, hấn cho rằng nàng ngằm thừa nhận, trong phút chốc như bị sét đánh giữa trời quang, bị nướng đến đen cả mặt, ngoài khét trong sống, hoàn toàn không chú ý tới lão nhân già đang tiếp tục giờ gây trượng lên, hung hăng đánh xuống mông của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tắm nước lạnh

Kim Bảo Nhi ôm Lộ Nhi, chân trước vừa vói bước vào Kim gia, đã thấy Phụng nhi chạy ra đón, chắc bởi vì Lộ Nhi trốn đi nên nàng vừa tìm một hồi.

“Ồi, tiểu thiếu gia, ngài chạy đi đâu vậy, làm ta suýt muốn chết rồi.” Nàng giơ tay ra tiếp nhận Lộ Nhi từ trong tay đại thiếu gia, len lén thở dài, may mà có đại thiếu gia ở đây, nếu không đi lạc thì nguy.

“Chỉ sang nhà bên chơi một chút thôi”, hấn không cho là đúng nhún nhún bả vai non nớt, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của Kim Bảo Nhi, không khỏi cười thâm trong lòng.

Vừa rồi trên đường về mình đã cố ý cọ vào cổ và ngực của nàng, nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ lại cố hết sức nhìn xuống của Kim Bảo Nhi, ruột hấn nhanh chóng xoắn xuýt lại. Đợi lát nữa còn muốn chiều dài nàng thêm nữa, lúc này không thể dừng lại.

Tay nhỏ mò mẫm túi mị được vừa rồi lấy trên người Mộ Dung bằng, đôi môi phẫn nộ nâng lên tia cười cười. Hấn phải nhanh chóng tìm cơ hội để nàng mang thai con của hấn mới được.

“Phong nhi, người dẫn Lộ nhi về phòng trước đi, ta sẽ trở về sau, phải đi tắm nước lạnh mới được.” Toàn thân nóng rực, giống như nàng vừa ra khỏi nước, cả người ẩm ướt, nàng phân phó một tiếng, rồi dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới phòng tắm. Nàng cũng không để ý Kim Khoáng đang chuẩn bị tắm rửa ở bên trong, một cước đạp hấn ra ngoài, đóng cửa lại, cho dù hấn gọi to thế nào cũng không mở cửa.

Kim Khoáng mặc mỗi chiếc áo mỏng kêu gào hồi lâu cũng không thấy có phản ứng, hấn quay đầu nhìn thấy Phụng nhi ôm tiểu oa nhi kia đang tròn mắt há mồm nhìn về phía bên này, tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Phụng nhi, đại ca của ta làm sao vậy?” Hấn đi tới, khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không biết, ngài ấy vừa đi từ nhà bên cạnh về thì người chảy đầy mồ hôi, giao tiểu thiếu gia cho ta rồi lập tức đi vào.” Phụng nhi chỉ vào phòng tắm.

“Tiểu tử kia, đại ca ta với người cùng trở về, người có biết chuyện gì đã xảy ra không?” Kim Khoáng từ trước tới nay luôn có thói quen dò la tin tức, giờ ngón tay ra chơi đùa với Lộ Nhi.

Tuy rằng chính không thích hấn lắm, nhưng nhìn thấy khuôn mặt có phần giống

Kim Bảo Nhi, Lộ Nhi liếm liếm môi, hé ra hai cái răng trắng tinh.

“Uống trà ở nhà bên rồi thành ra như vậy.”

Trà? Kim Khoáng đột nhiên hiểu ra, hóa ra là bị hạ được! Khó trách lúc xông vào mặt lại đỏ bừng như vậy.

“Nhưng không phải đại ca thích người sao? Còn kẻ ở bên cạnh kia... Khụ.” Hấn khoa chân múa tay nghĩ nghĩ, “Tên kia cũng là nam, sao đại ca lại không thích?” Đại ca cuối cùng là luyện đồng hay là đoạn tụ thực sự đây? Hấn phải làm rõ ràng, đến lúc đó sẽ bẩm báo lại với nương tử.

Nhìn thấu tâm tư của hấn, Lộ Nhi liếm liếm ngón tay, đột nhiên hướng về phía khuôn mặt tràn đầy mong chờ của hấn, lấy ngón tay dính đầy nước miếng trét xuống.

“Cái này cũng là nước, nếu khát có thể uống nha.” Hấn cực kỳ thật thà đề nghị.

“Người!” Kim Khoáng tức giận đến mức tóc dựng đứng, ngồi xổm người xuống, đang định cời giày đánh người, nhưng hấn vừa khom lưng lại nghĩ ra cái gì, thì thảo tự nói, “Đừng rồi! Đây là nam nhân, vì cái gì tình nguyện chống lại mị được về nhà mà không động tới tên đoạn tụ nhà bên, xem ra đại ca đúng là luyện đồng rồi!” Không được, hấn phải nhanh chóng báo tin cho nương tử mới được.

Trong phút chốc, Phụng nhi hoàn toàn không thể theo kịp phản ứng của Nhị thiếu gia, vừa rồi còn giống như núi lửa sắp bùng nổ, lúc này lại giống như nhạt được vàng, giày cời một nửa rồi cũng không thềm đi vào, vọt tới phía phòng của hấn.

Có điều, cũng thật đúng lúc, không đánh tiểu thiếu gia, lúc đó mình cũng không biết nên ngăn hay không ngăn lại.

“Phượng tỷ tỷ, Lộ Nhi khát nước.” Lộ Nhi căn bản không để Kim Khoáng vào mắt, xoắn xoắn ngón tay, mở to đôi mắt ngập nước làm nũng.

“Được, mang ngay trở về phòng ta sẽ đưa nước cho ngài.” Phượng nha hoàn cực kỳ thích bộ dáng khả ái của hắn, lập tức gật đầu đáp ứng, ôm tiểu thiếu gia về phía phòng của Đại thiếu gia.

Kim Bảo Nhi, đột một lát, đột lát nữa có thể chơi đùa rồi, Lộ Nhi vẫn còn nắm chặt một túi nhỏ trong lòng, cười lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tỷ tỷ dùng trà đi

Mang theo một con gió mát lạnh bước vào phòng, Kim Bảo Nhi nhìn thấy tiểu oa nhi đang ngồi úp sấp mặt trên mặt bàn, khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn nằm trên cánh tay nhỏ nhỏ, say sưa ngủ. Kim Bảo Nhi nhìn thoáng qua bóng đêm, đã là giờ Hợi, xoay người lại đóng cửa.

Nàng đi đến bên cạnh hắn, đang muốn ôm lấy, lại thấy ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, vừa vặn giống như tấm mạng sa mỏng nhẹ nhàng che lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của hắn.

Lông mày dài ôn nhu nhắm trên vành mắt, giống như mảnh trăng cong cong, đôi môi phần nộn khê mở, tự động hít thở không khí, có mấy sợi nước miếng chảy ra, theo hô hấp của hắn nhẹ nhàng đong đưa.

Thật sự là càng nhìn càng đáng yêu, nàng nhịn không được cúi người đặt lên đôi má phần nộn một nụ hôn.

Tiểu oa nhi tựa hồ vì vậy mà tỉnh dậy, hắn lấy hai tay mơ màng xoa xoa hai mắt.

“Tỷ tỷ, người trở về rồi sao? Lộ Nhi đợi không được, mệt quá ngủ quên mất.” Hắn ghé mắt nhìn sắc trời, hai mắt đang mơ màng lập tức lóe sáng, lộ ra ánh tà mị rồi nhanh chóng biến mất, “Tỷ tỷ, ôm ôm!~” hắn giơ hai tay ngăn ngừa ra, vẻ mặt khát vọng.

“Sao không lên giường đi ngủ? Phượng nhi cũng không trông coi đệ cho tốt, ngủ như vậy lạnh thì thế nào.” Nàng ôm hắn vào lòng, giọng nói có chút trách cứ.

“Phượng tỷ có ôm Lộ Nhi lên giường, nhưng mà Lộ Nhi ngủ một mình rất sợ hãi, nên muốn đợi tỷ tỷ, nhưng mà chờ một chút đã ngủ thiếp đi.” Khuôn mặt của hắn vì mới tắm rửa nên rất mềm mại, hai tay ôm lấy cổ nàng, khoe miệng cười gian, không nghĩ tới thân thể của nàng lại thơm như vậy, mà độ mềm mại của bộ ngực cũng làm cho hắn rất vui vẻ.

Nàng không nhận thấy hắn bất thường, đơn thuần cho rằng tiểu hài tử đều như vậy, nàng sờ sờ cái đầu nhỏ đang nhô lên một chút.

Thật sự là tiểu hài tử vừa đáng yêu vừa thiện lương.

“Được rồi, tỷ tỷ sẽ không mắng Phượng nhi nữa, chúng ta đi ngủ đi, sắp tới giờ Tý rồi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Nàng mặt mày cười, muốn ôm hắn tới bên giường đi ngủ.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi nhờ Phượng tỷ pha trà cho người, nhưng người không trở lại sớm nên đã lạnh rồi,” đôi mắt đen láy khê động, hắn vùng vẫy thoát ra khỏi cái ôm của nàng, chạy ra bưng tới một ly trà, “Tỷ tỷ dùng trà đi.”

“Nhưng mà nếu trước khi đi ngủ uống trà thì nửa đêm sẽ phải đi nhà vệ sinh.” Nàng ngồi cạnh mép giường, nhận lấy ly trà, có chút do dự.

Cánh tay nhỏ kéo vạt áo của nàng, dùng lực leo lên đầu gối nàng. Trong mắt Lộ Nhi lại mờ hơi nước, tựa hồ có chút mất mát nhìn ly trà trong tay nàng.

“Tỷ tỷ không thích trà Lộ Nhi pha sao?” Khó khăn lắm mới làm cảm lấy ly trà, hắn cúi đầu xuống, “Vậy Lộ Nhi đem đồ nhé.”

Sao? Không phải mình đã làm tổn thương tinh thần đứa nhỏ chứ? Kim Bảo Nhi nhớ tới hình ảnh Lộ Nhi tựa trên mặt bàn ngủ, sắc mặt trở nên vô cùng dẹt dẹt.

“Làm sao có thể không thích chứ, tỷ tỷ nói chơi vậy thôi, trà của Lộ nhi, tỷ tỷ đương nhiên muốn uống.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Một tay nàng vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lại càng đau lòng hắn tuổi còn nhỏ đã không còn người nhà, khó có thể hiểu chuyện lành lợi như vậy, mình không nên làm cho hắn thương tâm mới đúng.

Khuôn mặt nhỏ vốn là buồn bã lập tức giống như một đóa hoa tươi nở rộ, ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to nhìn thẳng vào nàng.

Nàng nhéo nhéo khuôn mặt hần, uống một hơi hết ly trà, vừa vận trong lòng còn chút nóng nực, hoàn toàn được nước trà lạnh làm dịu xuống.

“Rồi, tỳ tỳ uống xong rồi, tới đây, ngồi xuống”, đặt ly trà lên bàn, nàng ôm lấy hần leo lên giường, cúi xuống cời giày, “Lộ Nhi, ngủ bên trong, ta ngủ bên ngoài, hôm nay không phải đã hứa với Lộ Nhi sẽ kể chuyện xưa sao? Vậy chúng ta sẽ kể chuyện về sói xám lớn, có được không?”

Sói xám lớn?

Nhìn xuyên qua chiếc áo mỏng, có thể nhìn thấy hai khối ngọc như tuyết mềm mại chen giữa hai cánh tay, vừa đúng lúc nhìn không sót một chút gì, khoe miệng hần gọi lên ý cười như có như không.

“Tốt lắm.” Giọng nói trẻ thơ lại đột nhiên có chút khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chuyện về Sói xám lớn

Giúp hần cời giày xong, nàng cũng tự cọ hai chân vào nhau, hai chiếc ủng ngắn nhanh chóng rơi xuống đất.

Trải đệm ra giường, đắp chăn lên trên người cả hai, nàng nằm xuống, một tay ôm người hần, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng bé nhỏ.

“Ngày xưa, có một con sói xám, nó cực kì thích ăn dê con, nhưng mà dê mẹ luôn bảo vệ dê con, sói xám lớn không có cơ hội ra tay bắt dê con. Cả ngày nó vòng qua vòng lại cạnh dê con, chờ đợi cơ hội...” Nàng cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy hai mắt hần sáng rực chăm chú nhìn mình, tựa hồ rất nghiêm túc, trong lòng nàng lại càng thích, hôn trán của hần một cái, tiếp tục kể chuyện, “Có một hôm, dê mẹ muốn đi sang nhà bà ngoại nên đã để dê con ở trong nhà. Trước khi ra ngoài, dê mẹ dặn đi dặn lại...” Kì quá, sao thân nhiệt của nàng lại nóng lên như vậy?

Đột nhiên ghét nằm chần đệm, toàn thân nàng bắt đầu đổ mồ hôi, tay vỗ về Lộ Nhi cũng ngừng lại.

Lộ Nhi ngồi dậy, lấy ra khăn lụa đã chuẩn bị từ trước, nhẹ nhàng lau lên trán nàng, khoe mắt hần chăm chú nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, giờ Tý sắp đến rồi.

“Dặn cái gì ạ?” Giọng nói trẻ thơ bắt đầu trở nên trầm thấp, hần hỏi.

Nàng hoàn toàn bị nhiệt khí trong người làm hoảng sợ, căn bản không chú ý tới tiếng nói của hần đã thay đổi, ngồi dậy nhận khăn lụa trong tay hần, lau mồ hôi trên cổ.

“Lộ Nhi, lần sau tỳ tỳ kể tiếp được không?” Nàng xấu hổ ổn định lại hô hấp của mình, “Ta, đi nhà vệ sinh một chút.”

Nghĩ muốn chạy trốn? Kim Bảo Nhi, nàng trốn không thoát đâu.

Đôi mắt sâu như nước mờ to, tay nhỏ ôm cổ nàng, dùng thân thể mềm mại của chính mình vuốt ve sống lưng của nàng, làm nũng: “Không được, hôm nay hứa kể chuyện xưa cho Lộ Nhi, kết quả là kéo dài tới tận bây giờ. Có phải tỳ tỳ không muốn kể chuyện xưa cho Lộ Nhi hay không?”

“Lộ Nhi ngoan, tỳ tỳ thật sự không nhịn được, đừng đừng chạm ta.” Giọng của nàng đã trở nên run rẩy, dùng lực muốn tách hai cánh tay đã bầu chặt vào hông, lưng thoải mái nổi da gà. Không dám để hần sát vào nữa, đến lúc đó chính mình sẽ thật sự trở thành sói xám lớn ăn thịt dê con mất.

Không cho đụng chạm? Khó mà làm được!

Không biết là cố tình hay vô ý, hần ôm choàng lên lưng nàng, hai chân gắt gao ôm lấy eo nhỏ xinh, hai tay ôm lấy người nàng, mím miệng, phát ra giọng nói nghẹn ngào.

“Tỳ tỳ cũng ghét bỏ Lộ Nhi, không muốn Lộ Nhi sao?”

Toàn thân run lên, nàng cúi đầu, ngơ ngẩn nhìn chỗ hai bàn tay nhỏ bé đang níu chặt, không chỉ là y phục của chính mình, mà còn là đỉnh núi non mềm...

“Lộ Nhi, mau ngồi xuống...” Hít một ngụm khí lạnh, nàng có thể cảm giác được khát vọng mãnh liệt đang cắn nuốt ý chí của chính mình.

Còn như vậy nữa thật sự muốn nổ tung! Nàng vô cùng khinh bỉ tư tưởng tà ác và phản ứng của cơ thể của mình, nàng dường như cảm thấy được Lộ Nhi giống như một con dê con sắp đưa lên miệng sói.

Quyết tâm sắt đá, dùng lực tách hai tay hai chân của hần ra, xoay người kéo chăn, trùm kín người hần.

“Tỷ tỷ...” Hắn tội nghiệp khóc thút thít, tiếng nói mềm mại lại pha chút khàn khàn, đôi mắt ngập nước rơi xuống hai giọt nước mắt nhỏ vào giữa đám tóc quăn.

Không được, thật sự nóng quá, nàng vươn tay xoa xoa trán hắn, lại bị cảm giác lạnh lạnh kia làm chao đảo tâm trí, nàng cúi đầu dán sát vào gò má của hắn.

“Được rồi Lộ Nhi, không khóc, tỷ tỷ ở đây.” Nàng nỉ non an ủi, lưu luyến xúc cảm mát lạnh kia.

“Tỷ tỷ ôm ôm Bảo Nhi, có được không?” Đôi mắt đen láy giả hoạt nhấp nháy, tự tung chấn ra, vừa giọng nhỏ vừa nói.

Ôm hắn, có phải sẽ thoải mái hơn không?

Đôi mắt vốn trong veo phút chốc trở nên mờ mịt, nàng nằm xuống bên người hắn, ma xui quỷ khiến vươn tay, ôm hắn vào trong lòng.

Ánh trăng dịu dàng ngoài cửa sổ đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Thân thể non nớt bị quăn trong chăn, lặng lẽ phát sinh biến hóa...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Biến thành xà công tử

Giờ Tý, rốt cuộc cũng đến.

Hắn nhẹ nhàng khép mắt lại, cảm giác được toàn thân biến hóa, khung xương kèn kẹt rung chuyển. Hắn vùi mặt vào trong chăn đệm, chỉ để lộ ra lọn tóc nhỏ, uốn lượn dưới người, đôi mắt đen như mực dưới ánh trăng từ từ biến thành màu tím. Máu tóc xen lẫn hai màu trắng và đỏ thừa thốt. Tóc trên đầu từ từ dài tới thất lung, hỗn độn rũ xuống chân.

“Lộ Nhi, trên người đệ mát lạnh, thật thoải mái.” Kim Bảo Nhi liếm láp môi khô, nhú nhú mảy, “Nhưng mà, sao đệ càng ngày càng nặng vậy?”

Cúi đầu nhìn tiểu oa nhi trong lòng lại phát hiện hắn vùi đầu vào đệm chăn.

Ngủ rồi sao?

Hai mắt nhắm lung không nhìn rõ màu tóc của hắn, chỉ cảm thấy tóc ngắn của hắn trở nên hơi dài, mờ mịt một chút, lạnh lạnh nhưng vẫn mềm mại như cũ.

Làm sao bây giờ, trên người hắn mát mẻ thật tốt. Nhẹ chớp mắt, tay nàng bắt tri bắt giác vươn vào trong chăn, đụng đến một khuôn ngực bóng loáng rắn chắc.

Cảm giác lạnh lạnh làm cho nàng nhịn không được nhẹ giọng ngậm ngừ, hai chân cũng thò vào trong chăn, cọ trên đùi lạnh lẽo của hắn, dường như hắn giống như một khối ngọc trơn bóng, da thịt trơn nhẵn non mềm. Nàng tựa hồ có thể cảm thấy lòng tơ của mình có thể đâm bị thương da thịt của hắn, chỉ chậm rãi day nhẹ, chạm nhẹ.

“Thoải mái sao?” Giọng nói khàn khàn của Lộ Nhi phát ra từ trong chăn.

Khác với giọng nói trẻ thơ vừa nãy, hắn đã có hầu kết của nam tử hán, phát ra âm thanh trầm thấp khàn khàn.

“Ừm, thật thoải mái. Lộ Nhi, nếu tỷ tỷ làm chuyện kì quái gì với đệ, đệ nhất định phải chạy, rồi đóng cửa bên ngoài lại, có được hay không?” Nội tâm nàng đang vùng vẫy, rất sợ chính mình xúc phạm tới Lộ Nhi.

“Chuyện kì quái? Sẽ làm ra chuyện kì quái sao?” Lộ Nhi đang vùi đầu trong chăn bật cười, tự dùng tay vùng chăn đệm ra, nhẹ nhàng ôm lấy eo của nàng.

Chỗ cổ tay chẳng biết từ lúc nào đã đeo hai vòng tay màu xanh lam phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

“Lỡ như, tỷ làm như vậy” Nàng thở dốc một hơi, cũng vì cảm thấy cánh tay hắn thay đổi, cúi đầu, vuốt sợi tóc mềm mại giữa trán hắn, rồi ấn lên đó một nụ hôn, “Hiểu chưa?”

Chỉ như vậy sao?

“Không rõ.” Hắn cười nhạt, cảm giác hay tay của nàng đặt lên thân mình trượt càng lúc càng nhanh.

“Vây, vây làm một chút chuyện của người lớn.” Nàng luống cuống, làm sao bây giờ, chính mình căn bản là không ngừng lại được, hai chân mình chậm rãi ôm lấy eo của hắn, kích thích muốn dán lên bắp đùi của hắn.

“Cái gì gọi là chuyện của người lớn? Lộ Nhi không hiểu.” Hắn tiếp tục đề cao tinh thần học hỏi không ngừng.

“Thì là... thì là...” Nàng yếu ớt thờ hồng học, hay tay đặt lên lưng hắn, xoa theo sống lưng rõ ràng của hắn.

“Tỷ tỷ không dạy Lộ Nhi, Lộ Nhi làm sao có thể rõ đây?” Giọng nói tà mị phát ra từ trong chăn, một tay ôm trọn lấy hông của nàng, một tay kia xoa xoa cái gáy xinh đẹp của nàng, dùng tư thế ái muội ôm vào trong lòng.

Hít sâu một hơi, nàng run rẩy rút tay ra, đột nhiên thò tay vào đệm chăn, nâng trọn khuôn mặt của hắn đang trốn trong đệm.

Cảm xúc mát rượi làm cho toàn thân nàng như bị điện giật, ăn mòn ý lực còn lại của nàng.

“Chính là như thế này!” Nàng nhắm mắt lại, nâng khuôn mặt của hắn lên, run rẩy áp cánh môi hôn lên môi của hắn.

Thật không nghĩ tới, bị nàng hôn lên môi, giống như một đóa tường vi nở rộ, tà mị mà xinh đẹp...

Mí mắt nhẹ nhàng nhướng lên, đôi mắt giống như mã não yêu mị nhìn chăm chăm vào mí mắt rung rung của nàng, nở rộ ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Con dê con giữ chặt sói xám lớn

Cả người run rẩy, ấn xuống cánh môi Lộ Nhi, trên mặt hắn đỏ mề hôi liên tục, nàng đã nghĩ bỏ nhào lên hắn, nhưng vẫn liều mạng nhịn xuống, từ từ nhắm hai vành mắt không dám mở, sợ phải chống lại đôi mắt ngập nước mà mình vô pháp không chế.

“Lộ Nhi đã rõ chưa?” Hai tay nàng dùng lực nheo nheo trên mặt hắn, “Không được, ta còn phải đi tắm rửa, còn tiếp tục nữa sẽ nguy mất.” Hải tử năm tuổi có thể biết cái gì... Nàng nghiêng người, mở mắt ra muốn xuống giường.

“Tắm rửa, Lộ Nhi cũng phải đi.” Hắn ôm lấy eo của nàng từ phía sau, trong nháy mắt ôm nàng vào trong lòng.

Kim Bảo Nhi cả người nóng bỏng đã không nhận ra vì sao Lộ Nhi bé nhỏ có thể kéo được chính mình, nàng vỗ vỗ mặt, tầm mắt mê mang nhất thời lại tỉnh táo.

“Vây đệ đợi lát nữa, tỷ tỷ đi trước đun nước ấm, chút nữa sẽ trở lại gọi đệ.” Nàng viện cớ lấy lệ, muốn đứng dậy, mới phát hiện mình vẫn bị ôm chặt, tay lần lên bên hông, muốn gỡ ra.

Hả? Tay của Lộ Nhi từ lúc nào trở nên lớn như vậy rồi? Nàng ngây ngốc cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn trơn nhẵn ngọc ngà không chút tí vết, xương ngón tay được gọt giữa đẹp đẽ, giống như tay nữ nhân nhưng lớn hơn so với tay mình.

“Tỷ tỷ, tay Lộ Nhi đẹp sao?” Giọng nói nhu thuận nhẹ nhàng lại vang lên sau tai, mang theo vẻ lười biếng.

“Nhìn rất đẹp, Lộ Nhi, từ lúc nào tay đệ lại đẹp như vậy?” Nàng vô cũng kinh hãi, hai tay sờ sảng không ngừng nắm lấy xem xét, “Trong thiên hạ đúng là không có tay nữ nhân nào mỹ lệ như vậy, nhưng mà bình thường tay của Lộ Nhi đều nhỏ nhỏ, không có lớn như vậy.” Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng nói.

Bởi vì đằng sau nàng truyền đến tiếng cười trầm ấm, trong trẻo pha chút khàn khàn, một chút cũng không giống thanh âm tiểu hài tử có thể phát ra.

Trong lòng cả kinh, nàng cứng ngắc cả người, nhìn chăm chú đôi mắt lam nhạt: “Ngươi, ngươi là ai? Ngươi không phải Lộ Nhi, Lộ Nhi bị ngươi giấu đi đâu rồi?”

Lộ Nhi bị bắt đi từ khi nào, chính mình không phát hiện ra gì cả!

“Tỷ tỷ, ta chính là Lộ Nhi, tỷ tỷ tốt của Lộ Nhi...” Hắn nhẹ nhàng tựa đầu vào bả vai nàng, đôi mắt nhẹ nhàng chớp chớp.

Lộ Nhi? Nàng nghi ngờ đánh giá.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thanh tú có đôi mắt đào hoa nhỏ nhắn, màu lam nhạt che phủ trên đôi mắt nhìn không rõ tâm tình, sống mũi tinh xảo xinh xắn, đôi môi mỏng tà mị, gương cao, càng quý dị hơn là mái tóc ba màu phiêu dật, mang theo vẻ đẹp cổ quái hỗn độn.

“Người là Lộ Nhi?” Nàng nhắm mắt lại rồi chậm chậm mở ra, “Không xong, xuất hiện ảo giác, Mộ Dung Bằng, mị được lần này của người sao lại lợi hại như vậy...”

“Đúng vậy, sao tỷ tỷ lại không nhận ra Lộ Nhi rồi chứ?” Hắn dùng cánh tay lạnh lẽo áp sát vào khuôn mặt nàng, cố ý dựa sát người vào nàng, truyền khí lạnh.

“Lộ Nhi, đệ mau chạy ra ngoài, đóng cửa!” Nàng ngược lại dùng sức đẩy hắn ra, hít sâu, hai tay như gió phát phất, “Chậm nữa sẽ không kịp đâu.”

“Được.” Hắn nghe lời đứng lên, chẳng biết từ lúc nào đã còi hết y phục, toàn thân trần trụi bước xuống giường. [Tieutam: oa, mỹ nam nha!!! *xịt máu mũi*]

Hình ảnh mỹ nam trần trụi xuất hiện ngay trước mắt Kim Bảo Nhi, thân thể cao ráo thon thon, da thịt đẹp đẽ trắng tinh sáng bóng dưới ánh trăng, nhất là cái mông yêu kiều kia, lại càng xinh xắn đáng yêu.

Không xong... Nàng nuốt nước miếng một cái, không nghĩ tới ảo giác của chính mình lại trở nên chân thật như vậy, còn cụ thể miêu tả thân thể nam nhân, nàng luôn luôn không có hứng thú với mỹ nam mà lúc này lại sắp không nhận được.

“Cạch!” Tiếng cạm khóa cửa đột nhiên vang lên, cắt hết mọi suy nghĩ của nàng.

“A, Lộ Nhi, sai lầm rồi, là ta nói ra ngoài khóa cửa, chứ không phải khóa cửa từ bên trong.” Nàng bắt lực nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kết cục của dê con (một)

“Không sai mà...” Hắn vô tội nhún nhún bả vai mềm mại, yên lặng xoay người, “Cửa đóng chặt, nhưng mà Lộ Nhi không muốn ra ngoài, Lộ Nhi muốn cùng tỷ tỷ.”

Ở bên mình? Lúc nào cũng có thể ở cạnh, hiện tại không thể được! Nàng cương quyết lắc mạnh đầu xua xua tay, xuống giường đi giày lao ra cánh cửa.

“Không được, đệ không thể ở trong này, sẽ phá hủy danh dự của đệ, tránh ra, tỷ tỷ mở cửa!” Nàng nắm hai tay ở chốt cửa, kéo rút ra, không động tĩnh, “Làm sao lại mắc kẹt rồi, không được, sáng mai phải gọi người đến phá cửa mới được, thôi, ta ôm đệ ra cửa sổ, đệ ngủ cùng Phượng nhi một buổi tối, nàng ở ngay phòng bên cạnh.” Vất vả suy nghĩ hồi lâu, nàng thở hồng hộc lau mồ hôi trên trán.

Thật muốn chết, được lực ngày càng mạnh, mỹ nam trước mắt lại yêu mị. Hoặc là do ánh mắt của mình, hưởng hờ, cái người này vẫn không mặc quần áo, da thịt trơn bóng mềm mịn, tới cùng là bảo dưỡng thể nào vậy?

“Nhưng mà vừa rồi Lộ Nhi đã đóng cả cửa sổ rồi...” Lúc này hắn lại tỏ ra vô tội, đôi mắt hoa đào ôn nhu liếc nhìn nàng, hai tay ôm lấy.

“Đóng rồi?” Nàng nghiêng đầu nhìn, quả thực trong phòng không có ánh trăng, nhất thời trở nên âm u hơn, “Không sao cả, tỷ tỷ đi mở ra, nhớ rõ đến phòng bên tìm Phượng nhi nhé, Lộ Nhi.” Nàng lần mò trong bóng tối đi vài bước, đột nhiên đụng phải một cánh tay trơn tuột, lạnh giá.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi nhìn thấy, Lộ Nhi đỡ người.” Giọng nói trầm thấp lại vang lên bên tai nàng, thổi hơi thở lạnh lẽo, làm toàn thân nàng bóng rát.

Làm sao bây giờ, hiện giờ mình đã muốn bỏ nhào vào hắn, bỏ nhào, hay là không bỏ nhào đây?

Lần theo cánh tay trơn tuột đến lồng ngực rắn chắc, cảm giác được trái tim thật sự đập loạn, cùng với cảm giác lạnh lạnh, nàng quả thật muốn cất tiếng hoan hô! Loại ảo giác này thật sự là quá thật rồi!

“Tỷ tỷ?” Lộ Nhi nghi hoặc rũ mắt nhìn xuống, khóe miệng nâng lên ý cười tà mị, “Nếu tỷ tỷ thích có thể dựa vào Lộ Nhi.”

Hả? Nàng nghe lầm rồi sao? Kim Bảo Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, chắc hắn nói là ôm ôm mới đúng, lần này đúng là nghiêm trọng rồi, thị giác và thính giác đã thay đổi rồi.

Tay đang vuốt ve lồng ngực cứng đờ, nàng dùng lực đẩy hắn ra!

Ngay tại lúc Lộ Nhi kinh ngạc nhìn, nàng tiếp tục mò mẫm đường đi, dù sao đã ở đây hai mươi năm cũng đại khái rõ ràng phương hướng.

“Ngày mai ta nhất định phải đi tìm Đông Công Bằng tính sổ mới được, không ngờ lại tưởng tượng Lộ Nhi đáng yêu thành bộ dáng quyến rũ. Bộ dáng quyến rũ, quả thật là tội ác!” Vừa lẩm bẩm, cuối cùng nàng cũng chạm tới cửa sổ, “Ồi, làm sao cửa sổ cũng không mở ra được vậy!” Nàng kinh hô, mặc dù dùng hết sức lực nhưng cánh cửa sổ vẫn không nhúc nhích chút nào.

Mở không ra là đương nhiên, cửa sổ đã bị hấn dùng yêu thuật, nếu muốn mở ra thì phải đánh gục hấn trước mới nói sau!

Lộ Nhi khẽ cười nhạo, nhảy lên giường, gờ tay ngọc không chút tí vết chạm vào khuôn mặt, dùng khước mắt liếc nhìn về mặt gấp gáp của nàng, xem ra phải lừa nàng lên giường mới được.

“Ồi! Tỷ tỷ, Lộ Nhi bị đụng đau quá!” Hấn dùng giọng điệu trẻ thơ, xen lẫn chút đau khổ, ở trong phòng yên tĩnh cực kì rõ ràng.

“Làm sao không cẩn thận thế, đụng vào đâu rồi, để tỷ tỷ nhìn xem.” Kim Bảo Nhi nóng nảy, quả thật mắc mưu mò mẫm bước về phía giường, dọc đường đi truyền đến tiếng va chạm đồ đạc.

“Tỷ tỷ, người cẩn thận một chút”, hấn nhất thời thôi khí lạnh, ngăn việc nàng va phải ghế dựa ở cạnh giường, “A! Cẩn thận bậc dưới giường!” Cái này không thể thôi đi được...

“Bịch!” Người nào đó nặng tai không nâng chân lên, va phải bậc giường, cả người thẳng tắp ngã nhào về phía trước.

Không suy nghĩ đến đau đớn, cũng không phát ra tiếng kêu nào, nàng sờ sờ da thịt bóng loáng dưới người, không được, không kiên trì nổi rồi!

“Lộ Nhi, đệ!” Từ lúc nào hai chân của hấn lại ở trên eo của nàng vậy?

Thiên Lạc rống to: Cầu hoa hoa cầu ~

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kết cục của dê con (hai)

Eo căng thẳng, nàng bắt đầu dĩ cưỡi người xuống, chạm vào vầng trán mát mẻ của hấn, áp úng mãi nói không ra lời. Hai tay nàng tự động mò mẫm xuống lồng ngực rồi xương sườn của người nằm dưới thân, đôi má ửng hồng, mê say chăm chú nhìn đôi mắt màu lam, tựa như bị rơi vào hồ nước sâu, hay là bờ đại dương mênh mông vô tận...

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi chờ người một hồi, bị đụng có đau lắm không. Lộ Nhi giúp người mát xa.” Hấn thì thầm nhẹ nhàng nói, một đôi tay tập tức chạm vào cổ nàng, nhẹ nhàng mát xa.

Biết rõ nàng bị đụng phải ngón chân, nhưng tay của hấn lại tà ác men theo cổ xuống dưới phía lưng, lại còn làm ra vẻ mềm mại xoa nắn hai lần, theo đường cong, tự nhiên trượt đến mảnh đất mềm mại phía trước...

“Ta không bị đụng vào chỗ đó...” Nàng thở dốc nhẹ nhàng đẩy người trước mặt ra, lưu luyến cảm giác mát lạnh dưới thân, mà cánh tay của hấn cũng tách hai cơ thể ra, “Lộ Nhi, về sau đừng chơi gậy gộc, ngộ nhớ làm chính mình bị thương đó.” Đột nhiên mở mắt nhìn dưới thân, nàng mơ hồ nói, kéo bàn tay to trước ngực lại, dán lên một chút mát lạnh trong ngực, thoải mái thờ dài.

Gậy gộc...Đôi mắt màu lam kinh ngạc lườm nàng một cái, khá lắm, nữ nhân không biết tốt xấu!

“Tỷ tỷ, nếu nóng thì cởi hết y phục ra đi, trên người Lộ Nhi mát mẻ, tỷ tỷ áp vào nhất định cực kì thoải mái.” Hấn kìm nén thở một hơi, “khéo hiểu lòng người” nói.

Cởi đi, chỉ cần cởi ra, cái gì cũng làm được!

Nàng mơ hồ nhú nhú mày, nhìn y phục trên người mình, chính xác vẫn là y phục ra bên ngoài, thô kệch, mặc thật không thoải mái mà còn không thể hưởng chút khí lạnh nữa.

Nàng gật gật đầu, nhìn hai chân trên lưng đã nói lỏng ra, nàng ngồi trên giường, bắt đầu cởi áo khoác và quần ngoài.

“Ừm, như vậy thoải mái hơn...” Nàng thăm thì một tiếng, lại nhào tới ôm thân hình hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng không ngừng cọ tới cọ lui, ráng mây đỏ trên mặt thật sự khiến người ta thương tiếc.

Chỉ như vậy sao? Lộ Nhi kinh ngạc không thể tin nổi nhìn y phục của mỡ nữ, nàng vậy mà vẫn giữ lại bảo vệ với chính mình.

“Tỷ tỷ, cởi hết ra sẽ càng thoải mái hơn.” Tiếp tục đề nghị, hấn tình nguyện trở thành cục nước đá.

Kim Bảo Nhi ngồi dậy, hai ngón tay nắm lấy mảnh xiêm y, lúc suýt cởi ra lại lắc lắc đầu: “Cả người toàn mồ hôi, sẽ làm bẩn chân.”

Nàng có tính thích sạch sẽ? Lộ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, khẽ cắn cắn ngón tay cái.

Bỏ nhào thì đã bỏ nhào rồi, nhưng mà vì sao không ăn mình chứ, chẳng lẽ là hạ mị được không đủ? Đã quăng một gói lớn như vậy, nói thế nào cũng không thể kiên trì tới ngày mai, muốn không trúng cũng khó.

Chỉ có khả năng duy nhất, đó là thứ Đông Công Bằng mua được chỉ là nước đồ đi...

“Lộ Nhi, nếu về sau đệ lớn lên xinh đẹp như thế thì tốt rồi.” Hoi thoát ra chút hơi nóng, nàng tiếp tục nhào lên lồng ngực hắn, làm lạnh một bên mặt rồi lại chuyển sang bên kia.

“Lộ Nhi vẫn luôn đẹp như vậy.” Hắn hung hăng cắn cắn ngón tay, tùy ý đáp lại.

Nhất định phải làm nàng muốn mình, không, phải là trực tiếp nhào vào. Tuy nhiên, hắn dựa vào dung mạo yêu mị nên luôn luôn bị động, cũng có thói quen bị động, muốn chủ động cũng không thắng được hắn.

“Ừm, đúng vậy, Lộ Nhi rất đẹp mắt, thật đáng yêu.” Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hắn, nàng nhắm mắt lại cười nhẹ, hai tay thuận tiện sờ sờ, nhéo nhéo khuôn mặt hắn.

Ngón tay đang bị cắn bỗng nhiên bị một đôi tay cầm lấy, nhất thời nước miếng dính trên ngón tay cái.

“Miệng rất khát...” Kim Bảo Nhi liếm láp đôi môi khô khốc, nhìn chăm chăm ngón tay cái kia, có dừng khí muốn ngậm chặt đầy kích thích.

Tuy rằng được liệu bắt đầu dần mất đi hiệu lực, nhưng thân thể vì giải nhiệt mà thoát không ít nước.

Nghĩ tới đây, người nào đó đột nhiên cười gian trá.

“Chỗ này có nước này...Muốn uống hay không?” Hắn chỉ vào đôi môi mọng hồng nhạt của chính mình, đôi mắt màu lam cong lên, giống như nửa vàng trắng, tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Kết cục của dê con (ba)

Kim Bảo Nhi nuốt nuốt nước miếng, nàng có thể nhìn thấy đôi môi mọng đang phát ra ánh sáng trong bóng tối mơ hồ, hồng hồng, non mềm làm người ta muốn một ngụm ăn sạch.

Không! Suy nghĩ của nàng quá xấu xa rồi! Nàng cắn chặt răng, kiên định lắc đầu.

“Không cần sao?” Đôi mắt màu lam lóe lên ngọn lửa không ngớt, có ý đưa lưỡi liếm láp môi dưới, đầu lưỡi lộ ra ánh sáng màu bạc, “Nhưng mà Lộ Nhi muốn nếm thử hương vị của tỷ tỷ.”

Được liệu mỗi lúc một tiêu tán, xem ra mình chỉ còn cách tự nhào lên thôi.

“Lộ Nhi!” Nàng đột nhiên ôm chặt mặt hắn, gất gao chế trụ cằm dưới duyên dáng.

Chịu không nổi rồi sao? Đôi mắt đào hoa hơi cúi xuống, chớp chớp đôi mắt hiện ra hình ảnh phản chiếu nàng đang trợn hai mắt, khóe môi kim hồng không được cong lên, từ trước tới nay chưa có người nào thoát khỏi sự mê hoặc của mình!

“Vâng, sao thế tỷ tỷ?” Hắn cố ý phát ra thanh âm mê hoặc, cho dù bị nắm chặt hàm dưới nhưng hắn vẫn giữ bộ dáng nhu nhược giống dê con như cũ.

Bỏ nhào đi, nhào lên rồi nói sau! Mặc dù bề ngoài không hề xao động nhưng trong nội tâm lại lo lắng như lửa đốt.

“Từ khi nào đệ lại đeo dây xích ở trên lưỡi rồi hả? Mau, nhổ ra, nếu ăn cơm mà nuốt xuống thì không tốt rồi.” Trong lòng Kim Bảo Nhi sợ hãi thăm dò nhìn đầu lưỡi của hắn đang lấp lánh tỏa sáng cái gì đó, hóa ra Lộ Nhi lại phải chịu loại ngược đãi này, thật đáng thương, sau này mình phải yêu thương hắn nhiều hơn!

“...” Trùng mắt, hắn suýt nữa nghẹn mà chết, “Tỷ tỷ, không phải bị người khác cột dây xích, mà là tượng trưng cho gia tộc của Lộ Nhi, vạn lần không thể tháo ra.”

Nhìn bộ dáng nàng nóng lòng muốn tháo ra, hắn khẩn trương giải thích.

“Hóa ra là như vậy”, giọng nói của nàng có chút thất vọng, nhưng đôi mắt chuyển động một chút, lại thờ hất ra, “May mà không phải bị ngược đãi, Lộ

Nhi đáng yêu như vậy, ai có thể ra tay được chứ.”

Nàng, là đang quan tâm mình sao?

Nhưng lúc này không phải thời điểm để nghĩ mấy cái này, rốt cuộc tới khi nào thì nàng mới có thể nhảy bỏ lên chứ?!

“Tỷ tỷ, chúng ta cời sạch y phục đi ngủ đi. Lộ Nhi cũng rất nóng, người mặc y phục làm da Lộ Nhi rất đau.” Hắn nhú nhú mày, tội nghiệp nói.

“Cực kì nóng? Vậy Lộ Nhi ngủ trước đi, tỷ tỷ ngồi một chút, khi nào mát hơn sẽ ngủ.” Nàng nghĩ có thể nhiệt trên người mình truyền tới người của Lộ Nhi, nàng quyết định đi tìm quạt giấy trước tiên.

Không xong! Hắn trơ mắt nhìn nàng quyết đoán từ trên người bò xuống, khom người trên mặt đất tìm giấy.

Có thể do không nhìn thấy rõ, nên mò mẫm một hồi vẫn không tìm được.

Hắn nhìn thấy rõ ràng một đôi ủng ngắn ở một góc giường khác, đôi chân thon dài duỗi ra, nhanh nhẹn đá bay đôi giày dưới giường đi phía khác.

“Ôi, giày đã chạy đi đâu rồi, tìm mãi không thấy”, nàng hơi ừ ừ buông thõng vai, nghĩ nghĩ một chút rồi mỉm cười, “Thôi, chân không đi trên đất càng mát.”

Người nào đó ngồi phía sau thiếu chút nữa tức giận đến thổ huyết té xỉu, xem ra không thể bỏ nhào rồi!

Hai chân hắn ôm lấy eo nàng, nhảy lên, “Bịch!” một cái đã đè nàng ở dưới người. Mặc dù ngày thường nàng ăn mặc đáng điệu giống như nam tử nhưng sức lực vẫn không thể đánh lại hắn.

“Tỷ tỷ không thể đi, phải chơi cùng Lộ Nhi”, hắn trầm giọng cười nhẹ, hai tay di chuyển trên thân thể mềm mại, không gặp phải bất kì chống cự nào, ngay cả khi hắn cúi đầu hôn lên cánh môi của nàng, cũng không có bất kì phản ứng nào.

Hắn kinh ngạc nâng mí mắt, nhìn thấy gương mặt đang say sưa ngủ nhẹ nhàng mà hít khí lạnh, đầu của nàng đang gối lên cột giường.

Xem ra, là do vừa rồi bị xoay người nên đụng vào mà hôn mê...

Người nào đó nhất thời xui xẻo, loại lạc thú này nói gục là gục, mà hạ thân cũng vì thế mà mất đi phản ứng. Hôm nay, xem như công toi vất vả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Gặp lại lão đạo sĩ

Trượt xuống giường, hắn quay đầu nhìn xuống nữ nhân đang ngủ say, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng bất lực, búng tay một cái, một bộ y phục màu lam khoác lên thân người xích lửa, lộ ra bộ dáng ôn nhu, có hơi chút yếu ớt, bên hông đeo đai màu lam. Hắn cười tà mị, trên giày nhỏ màu trắng có thêm một đôi chuông nhỏ, hắn thổi yêu khí về phía cánh cửa đóng chặt, cửa gỗ yên lặng mở ra.

“Tỷ tỷ, đêm khuya còn dài, Lộ Nhi vẫn nên ra ngoài dạo chơi một chút”, hắn cúi đầu ấn một nụ hôn trên đôi môi hồng phấn của nàng, “Tỷ tỷ thật thơm, làm Lộ Nhi rất muốn nuốt người vào bụng.” Hắn tà mị nhếch miệng, đột nhiên nghĩ ra mình đã quên một việc liên khề hấp thụ hơi thở trên cánh mũi của nàng.

Tinh linh chậm rãi bay ra từ mũi nàng, mãi đến khi khuôn mặt của người ngủ say giấc từ từ chuyển sang màu trắng xanh, hắn mới đứng dậy rời khỏi.

“Tỷ tỷ, không còn cách nào khác, nếu Lộ Nhi không hấp thụ tinh lực của người sẽ vô pháp cùng người sinh con, đêm nay, người hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.” Hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tham luyến day nhẹ cánh môi, chạm nhẹ một cái.

Đón ánh trăng, giẫm gần tại chỗ cánh cửa, vòng chuông trên chân phát ra tiếng kêu đing đang, hắn lờm con chuột nhỏ đang muốn ra ngoài cửa, đôi mắt màu lam lóe lên về phía cột, còn chưa kịp tiến lên chọc ghẹo, không nghĩ tới con chuột trợn mắt một cái, ngất đi.

Bất đắc dĩ, hắn nhìn khắp đình viện trải lên một tầng ánh sáng giống tấm lụa trắng mỏng manh, nhưng lại thật sự nhàm chán. Nghĩ tới ở trần cách đó không xa có một rừng trúc tuyệt đẹp, có lẽ bên đó có chỗ vui đùa, đôi giày trắng khề đạp, ẩn thân vút lên trời đêm.

Gi ó nhẹ nhàng đung đưa cây trúc, lá cây rung động, mấy con rắn nhỏ cuộn mình trong một hang động đang tụ lại một chỗ, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

“Đều trốn ở trong này, hại Bản công tử tìm mãi”, hắn đứng ở cửa động, tà mị cười, trên tay cầm một cây trúc, chọc chọc rắn nhỏ, “Ra đây, đi chơi với ta.”

Đám rần nhò tựa hồ nhìn ra hấn có lai lịch không nhỏ, không dám lỗ mãng, nhất là khi đối diện với đôi mắt màu lam kia khiến cho nữ xà trong đám bốc lửa lên, trực tiếp vòng lên gây trục.

Một nữ xích xà màu đỏ cả gan khạc lưỡi ra, liếm láp trên môi hấn, thấy vẻ mặt hấn không hồn giận, lại càng tới gần, muốn hôn lên môi hấn.

“Sur phó, thiên hạ rộng lớn, chúng ta phải đi đâu tìm con xà yêu kia đây?” Một giọng nói quen thuộc đặc biệt vang dội trong rừng trúc yên tĩnh.

Giống như cảm nhận được cái gì, nữ xà ngừng lại, nhấp nháy mắt nhỏ muốn lù vào trong động, nhưng lại bị một bàn tay chế trụ đỉnh đầu, nàng có chút kinh ngạc nhìn đôi mắt màu lam kia.

“Chúng ta chơi trò chơi một chút thế nào? Không phải ngươi muốn hóa thành người sao?” Hấn nhướn mi mắt lên, đôi mắt màu lam sáng ngời, tỏa ra ánh sáng như ngọc lưu ly chói mắt, “Ngươi có bằng lòng giúp ta một việc hay không?” Hấn lấy ra từ trong ngực một dược thảo màu vàng, cười mê người.

Đây là Lạc Sơn Dao Trì thảo, chỉ cần ăn nó có thể tăng mười năm yêu thuật, mà lúc này nàng vừa vặn còn thiếu mười năm là có thể biến hóa thành người.

Hấn có thể nhìn chuẩn xác ra đạo hạnh của mình làm cho nữ xà cảm thấy vô cùng kinh ngạc và ái mộ, không khỏi gật gật đầu.

“Hấn đang ở trong này”, lão đạo sĩ sốt ruột nói, “Ta có thể cảm giác được yêu vị của hấn, có điều sao lại yếu như vậy, chẳng lẽ là đoạt được bảo vật ẩn giấu khí tức hay sao?”

“Thật ở trong này sao? Sur phó, người chắc chắn chứ? Cả chặng đường đuổi theo, lời ngày người nói trên dưới mười lần rồi. Không phải là đồ đệ nói người, nhưng rượu nên uống ít mới tốt, ngày đó không phải do uống chút rượu mới hỏng việc... Ôi! Đồ đệ sai rồi, sur phó, đồ đệ sai rồi!” Người nào đó tựa hồ bị hung hăng nhéo lỗ tai, khóc thét một hồi.

Nhìn thấy rõ ràng cảnh đó từ con đường nhỏ cách đó không xa, hấn nhếch môi cười – quyến rũ, cầm Dao Trì thảo trong tay đưa vào trong miệng nữ xích xà.

Ánh sáng lóe lên, trước mặt hấn nhất thời xuất hiện một mỹ nhân kiều mi, ngượng ngùng hạ thấp người.

“Trò chơi bắt đầu.” Huýt sáo một tiếng, hấn chỉ vào hai đạo sĩ trên đường, vẻ mặt diễn trò càng thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Mỹ nhân tâm kế

Dưới ánh trăng đông đưa tán trúc rung động xào xạc, ẩn hiện hình bóng lá cành nghiêng nghiêng, bao phủ hai bóng dáng trên con đường nhỏ.

“Ngươi còn dám nói, để cho ngươi trông chừng xà yêu, vậy mà lại ngủ quên, ngươi nói đi, có phải xà yêu kia cho ngươi lợi lộc gì rồi không?” Lão đạo sĩ tức giận hò hét nhéo nhéo lỗ tai của tiểu đạo sĩ Bình Sinh, làm cho rượu trong miệng văng tứ tung.

Không che chắn lỗ tai, hai tay của Bình Sinh lại thần tốc bịt kín mũi, dùng miệng hít vào.

Sur phó không uống rượu còn có hình tượng, nếu uống rượu quả thật giống yêu ma hóa thân, mà chính mình luôn vô duyên vô cớ bị xui xẻo.

“Ôi, sur phó, hình như phía trước có người?” Hấn thành công dời ánh mắt của lão đạo sĩ đi, lỗ tai cũng từ từ bị buông ra.

Đêm hôm khuya khoắt lại có người chạy ra ngoài? Lão đạo sĩ lung la lung lay đi về phía trước một đoạn, tầm mắt mơ hồ rốt cuộc nhìn rõ phía trước quả thật có một bóng dáng xinh đẹp ngã ngồi dưới đất, hai mắt nhắm lè đang xoa xoa chân.

“Là một nữ nhân?” Lão đạo sĩ thoáng chút đám chiêu nhìn quanh bốn phía, “Bình Sinh, ngươi đi lên xem có phải nàng cần giúp đỡ gì không.”

Nhìn thấy nữ nhân, Bình Sinh thật sự có chút lo lắng, đêm hôm khuya khoắt ở nơi này cực kì dễ gặp người xấu hoặc bị thú vật tấn công, hấn cuống quýt bước lên phía trước, ngồi xổm người xuống.

“Cô nương, nàng bị thương sao?” Nhìn thoáng qua một chút, hấn nhất thời sùng sốt.

Nữ tử này đẹp như áng cầu vồng, hai mắt rung rung ướt át, da thịt tuyết trắng dưới ánh trăng lại trong suốt óng ánh, dáng người là lướt ngồi dưới tán trúc, hình như có chút sợ hãi.

“Cô nương, đừng sợ, ta và sur phó đều là đạo sĩ ngao du tứ bề, không phải là người xấu. Chân nàng hình như bị thương, không bằng để cho sur phó của ta xem thử.” Nói xong, Bình Sinh đứng dậy nâng đỡ nàng qua chỗ lão đạo sĩ.

Tiểu tử ngốc này, ngày thường mình ngủ ở trên cành cây hán cũng không thèm để ý, mà giờ nhìn thấy mỹ nhân lại nhanh chóng nâng đỡ, đúng là tuổi trẻ mơ xuân! Trong lòng lão đạo sĩ thầm mắng, nhưng vẫn nhích thân thể đang dựa vào thân cây, lắc lư đi tới.

“Làm phiền sư phó rồi.” Thanh âm yếu ớt của nữ nhân truyền đến, hình như nàng hơi xấu hổ cúi đầu, kéo vải che chân ra, lộ ra một khối da thịt sưng đỏ, giống như bánh mỳ.

“Làm phiền sợ là không nhận nổi”, lão đạo sĩ đột nhiên lạnh lùng nói, “Súc sinh lớn mật, mới vừa biến thành hình người đã dám ra đây hại người, còn không mau nhận lấy cái chết!” Kiểm gỗ đào sau lưng một tay kéo ra, muốn đâm tới.

Ai ngờ, nữ tử này bị hoảng sợ, dùng chân bị thương khẽ đạp, nhanh chóng trốn bên cạnh Bình Sinh, hai tay níu chặt ống quần của hán, đáng thương tội nghiệp cần môi dưới.

“Sư phó, người dọa nàng rồi.” Bình Sinh cũng bị lời của lão đạo sĩ dọa sợ, nhưng thấy bộ dáng yếu ớt và nhỏ bé của nàng, nhìn thế nào cũng không giống yêu quái: “Người nhìn xem, chân nàng bị thương lại bị người dọa giật mình như vậy, đến lúc đó làm sao ăn nói với người nhà họ?”

“Người trong nhà? Người hỏi xem nhà nàng ta ở đâu, đêm hôm khuya khoắt một nữ tử ở nơi hoang dã này, không phải yêu quái thì là gì?!” Cảm giác say rượu lên tận miệng, hai mắt lão đạo sĩ càng mơ hồ, kiểm gỗ đào giờ lên dẫn đo phương hướng.

Kỳ lạ, vừa rồi còn cảm giác được mùi của xà yêu ngàn năm kia, tuy là mỏng nhưng có còn hơn không, mà bây giờ lại hoàn toàn biến mất. Mà trước mắt đột nhiên lại xuất hiện một nữ nhân, nhìn tướng mạo diễm dứa lẳng lơ mang theo yêu khí, không phải yêu quái thì là gì? Chỉ có điều tên đồ đệ đàn độn này lại trúng mỹ nhân tâm kế. Thế cũng tốt, hán cũng đang muốn xem xem nàng ta có phải là xà yêu ngàn năm kia biến thành hay không, trước hết không ra tay độc ác.

“Đúng rồi, nhà nàng ở đâu? Chúng ta đưa nàng trở về.” Bình Sinh cho rằng sư phó uống rượu nói mê sảng, huống hồ nếu là ngày thường đụng phải yêu quái thì kiểm gỗ đào của hán đã sớm chém xuống.

“Phía sườn núi...” Nữ tử tựa hồ ý lại vào hán, dùng tay chỉ về hướng đó, nhỏ giọng nói, đôi mắt lại đảo qua mặt hán thẹn thùng cúi đầu: “Chỉ vì đến đây thăm người thân, trên đường lại bị thương ở chân, đa tạ tiểu đạo sĩ.”

Nàng ôn nhu đưa tay đặt vào trong tay tiểu đạo sĩ, thấy hán ngẩn người, không khỏi rùng rợn mất xuống, giống như thẹn thùng.

Nhưng đôi mắt nàng lại hiện lên vẻ giảo hoạt, vụng trộm lườm một chỗ tối trong rừng trúc, cặp mắt màu lam kia đang từ xa xem màn kịch vui này.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nghi ngờ

Phía sườn núi bên kia? Kia không phải là thôn nhỏ cách đây mười dặm đường sao? Sắc mặt lão đạo sĩ trầm xuống, đánh giá từ trên xuống, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của Bình Sinh không khỏi cắn răng thầm than, đồ đệ ngốc ơi là đồ đệ ngốc!

“Nếu lão phu nhớ không lầm chỉ đường tới đó ít nhất phải vài ngày, người là nữ nhân, sao trong nhà lại yên tâm cho người một mình đi tới đây?” Nhìn nửa thân trên của nàng đều dựa vào trên người đồ đệ, trong lòng lão đạo sĩ hiểu rõ, người này chắc chắn là yêu quái.

Chỉ là, nhìn yêu khí của nàng ta cũng bắt quá trăm năm, căn bản kém xa Xà công tử ngàn năm kia. Tới cùng là nàng ta ản giấu yêu khí không bị chính mình phát giác hay thực sự nàng chỉ là một con tiểu yêu, lại dám to gan xuất hiện trước mặt mình, là vì sao?

Nghĩ đến đây, lão đạo sĩ quyết định giả vờ tới cùng, xem rốt cuộc trong hồ lô của nàng bán cái gì.

Nữ tử nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Bình Sinh nhìn về phía mình, không khỏi đỏ mắt lên, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, nóng ẩm rơi xuống mu bàn tay hán đang đỡ lấy cánh tay của mình.

Trong tai vang lên giọng nói nam tử, nàng theo lời nói của hán mà nói ra, lại thêm vào nét mặt buồn khổ.

“Trong nhà chỉ còn một tiểu đệ bị nhiễm bệnh, vì tới chỗ người thân mượn chút ngân lượng nên mới phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn. Trên đường vì trốn tránh kẻ bắt cóc nên mới bị thương gót chân.” Tiếng nói non mềm lộ ra chút sầu bi, lại càng trở nên đáng thương.

“Sư phó, chúng ta vẫn nên đưa nàng trở về, dù không gặp phải người xấu nhưng rắn độc thú dữ cũng không ít.” Bình Sinh vừa đỡ tay sư phó, vừa đỡ lấy người thiếu nữ.

“Phía sườn núi? Được được, chúng ta cùng đi.” Cẩm kiểm đào vào vỏ, lão đạo sĩ chấp choạng đi về phía trước.

Nữ tử mảnh mai tựa vào trong lòng Bình Sinh, khắp khiêng đi về phía trước, liếc mắt về phía bóng dáng trong rừng trúc, liếc mắt ra hiệu.

Trong rừng trúc, lá cây nhẹ nhàng đong đưa, ánh trăng mờ mờ, có vẻ yên lặng dị thường.

Mấy con rắn nhỏ leo ra từ trong động, tất nhiên là thấy nữ xích xà biến thành hình người, càng thêm tôn kính với xà yêu ngàn năm này, cẩn thận uốn người đi đến bên cạnh hắn, khề lười ra tín hiệu cầu khẩn.

“Coi hội chi có một lần, lần sau chúng ta sẽ lại chơi tiếp thôi.” Đôi mắt màu lam cong cong, giầy trắng của hắn có tiếng chuông đinh đang vang lên, nhướng mắt nhìn sắc trời, vút lên không trung đập lên ánh trăng trở về.

Đám rắn nhỏ đành phải từ bỏ thái độ, trở về trong động.

Hắn vào cửa, yên lặng thôi chút khí, cửa lớn từ từ đóng lại.

Cả người khéo léo đi thẳng đến giường, thân hình giống như bị ngâm nước, từ từ nhỏ đi, ngay cả mái tóc dài đến eo cũng từ từ co lại, y phục biến mất trở thành bộ y phục màu trắng nhỏ.

Lúc này đứng bên giường, hắn đã hoàn toàn phục hồi nguyên trạng.

“Lộ Nhi?” Mơ màng, Kim Bảo Nhi dụi dụi mắt, sau gáy có chút đau đớn, không khỏi kì quái, nhưng nhìn thấy hắn cũng giống mình mơ hồ xoa xoa mắt ngáp lớn, không khỏi tự giễu: “Vừa rồi tỷ tỷ còn mơ thấy người biến thành thiếu niên tuấn mỹ, sớm biết vậy nhìn thêm một chút, không biết sao lại ngủ thiếp đi.”

Nàng thật sự cho rằng đó là mộng sao? Cắt!

Trong lòng Lộ Nhi cười thầm, nhưng không lộ ra ngoài, chỉ dùng ánh mắt mờ mờ nhìn nàng.

“Tỷ tỷ, về sau Lộ Nhi sẽ biến thành mỹ nam, ta không phải là tiểu tướng công của tỷ tỷ sao? Sau này đẹp thế nào cũng là của tỷ tỷ.” Nháy mắt, hắn tựa đầu cọ vào trong lòng nàng.

“Được được, Lộ Nhi ngoan, có điều nên ngủ đi, người người sao lại lạnh như vậy, tỷ tỷ ôm người sẽ không sợ lạnh.” Nàng ngáp một cái thật lớn, sờ nắn thân hình nhỏ nhắn của hắn, không khỏi có chút thương tiếc nói, nhắc chân kéo lên người Lộ Nhi, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Tôi nay không được, vậy thì ngày mai!

Hắn cười lạnh lùng, cũng vì vừa đi chơi nên cảm thấy hơi mệt mỏi, thêm nữa hương thơm trên người nàng quanh quẩn giữa mũi, mới nhắm mắt lại đã ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Lộ Nhi tè dầm?

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ đã mở từ lúc nào, bao trùm lấy hai thân hình một lớn một nhỏ, nhẹ nhàng vương lên giống như tấm đệm, giống như đánh thức người đang ngủ say.

Khẽ ư hử một tiếng, Lộ Nhi gợn chân nhỏ vuốt vuốt lên đùi Kim Bảo Nhi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn ngây ngô.

Sao sáng hôm nay lại cảm giác mát mẻ như vậy?

Kim Bảo Nhi mơ hồ mở mắt ra, nhìn ánh sáng rực rỡ ngoài cửa, tâm tình rất tốt, nàng quay đầu nhìn Lộ Nhi đang ngủ say, cuốn cuốn lộn tóc che đầy đôi má non nớt của hắn, đôi môi phàn nộn hé mở, thở ta hơi thở tinh tế, một đôi tay đặt trên ngực nàng, đột nhiên giống như giật mình động một chút.

“Lộ Nhi, nên rời giường rồi.” Mặt nàng đỏ lên, đẩy đẩy bả vai nhỏ của hắn, người này nếu không quá nhỏ thì người khác chắc sẽ cho rằng hắn là tiểu sắc quỷ, lúc nào cũng cố ý đụng chạm tới chỗ tư mật của nàng.

“Ừm...” Hắn nhỏ giọng đáp lại một tiếng, mặt hắn cọ cọ nơi mềm mại của nàng, khuôn mặt phàn nộn để trên một khối thịt, nhưng mí mắt cũng không nhắm lên.

“Rời giường, để tỷ tỷ mang đệ đi ăn ngon.” Nàng buồn cười nheo nheo mặt hắn, vén chăn lên, chỉ cảm thấy trên đùi mình có một chút ẩm thấp ướt át, không khỏi run rẩy bả vai.

Chẳng lẽ, là cái kia đến?

Ngồi dậy thật cẩn thận, nằng nhân của Lộ Nhi đang gác trên người xuống, đột nhiên hình ảnh ẩm ướt trên đùi đập vào mắt nằng, nằng có chút dờ khóc dờ cười lấy tay đẩy đẩy Lộ Nhi.

“Tè dầm, Lộ Nhi, ta còn tưởng sao hôm nay có chút lạnh, hóa ra tiểu gia hóa nhà người tè dầm rồi.”

“Làm sao vậy tỷ tỷ?” Hân dùng tay nhỏ dụi dụi mắt, ngồi dậy, nhìn thấy ẩm ướt trên người nằng, đột nhiên có chút không phản ứng kịp, “Tỷ tỷ, người tè dầm rồi...”

“Cái gì mà ta tè dầm, là đệ!” Nằng giờ tay nhéo mặt hân, “Đệ xem đũng quần của đệ cũng ẩm ướt như vậy kia.”

Người nào đó vừa thấy, quả thực... Có điều, hân không tè dầm!

Sắc mặt đột nhiên đỏ lên, hân hận mộng xuân chết tiết đêm qua! Càng tức giận nằng cứ như vậy mà ngất đi!

“Đây không phải là tè dầm...” Hân nhỏ giọng than thở, hay tay nhỏ ôm ôm quần nhỏ.

“Không phải tè dầm vậy kia là cái gì?” Vốn không hiểu rõ chuyện của nam tử nên Kim Bảo Nhi cho rằng hân đang tự biện hộ, “Lộ Nhi, khăn trải giường hôm nay và những thứ này, đệ đều phải giặt sạch nhé.”

Không thể sùng như đệ đệ trước đây, kết quả đều sùng hai tên đó thành người ngu ngốc.

“Vâng, Lộ Nhi biết rõ.” Của mình đương nhiên muốn tự mình giải quyết, Lộ Nhi đáng thương tội nghiệp gật đầu, “Tỷ tỷ, người còn y phục khác không, không bằng Lộ Nhi giúp người giặt sạch nhé?”

“Người thật sự muốn giặt sao?” Nằng chỉ muốn hân học được cách tự lập, “Thôi, trước tiên giặt những thứ này, người còn nhỏ không có nhiều sức như vậy.”

“Sẽ không, Lộ Nhi thường xuyên giúp ca ca giặt đồ, một lần có thể giặt hơn mười bộ mà!” Hai tay nhỏ nhỏ ôm chặt lấy cổ nằng, đôi mắt ngập nước lấp lánh ánh sáng.

Cho ta giặt đi, nếu đều giặt hết rồi nằng sẽ không được mặc nữa. Đêm nay, hừ, còn không ngoan ngoãn trần truồng đi ngủ sao?

“Không được, giặt những thứ này thôi, những thứ khác đã có Phượng nhi xử lý. Tỷ tỷ cho đệ giặt những thứ này vì đệ làm bẩn, cũng không phải muốn đệ làm việc. Lộ Nhi vào Kim gia, tỷ tỷ sẽ yêu thương đệ, cũng sẽ dạy người một chút đạo lý, có lúc sẽ khó tránh khỏi hơi nghiêm khắc, nhưng đệ phải biết rằng cũng là vì tốt cho đệ.” Nằng nghĩ rằng hân sợ hãi mình đuổi hân đi nên mới muốn giặt nhiều y phục một chút, trong lòng Kim Bảo Nhi có chút chua xót, hài tử nhỏ như vậy đã hiểu chuyện rồi.

Lại không biết trong lòng hân lại hoàn toàn không nghĩ tới việc như vậy.

“Vâng, Lộ Nhi hiểu rồi.” Hân nghe lời gật đầu.

Hai người ăn xong bữa sáng, nằng chân trước vừa rời đi, hân ở sau lưng đã vui vẻ lục tung phòng, đem tất cả y phục của Kim Bảo Nhi ôm vào đi ra ngoài, vứt vào trong thùng, giặt y phục nào...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nam nhân đoạn tụ tới nhà

Ôm thùng gỗ, thăm thì một câu quái dị, thân hình xinh xắn nhỏ nhắn của Lộ Nhi lại vô cùng linh hoạt, trong lòng bàn tay phảng phất luồng gió nhẹ. Dừng lại một chút, hân nhìn thấy Kim Khoáng đi tới, lập tức cần cần môi. Bịch một tiếng, thùng gỗ rơi xuống đất, hân lập tức lau nước mắt tại chỗ.

“A, đây không phải là tiểu tướng công của đại ca sao? Sao lại giặt nhiều y phục như vậy”, Kim Khoáng dưới ánh mắt độc thức của nương tử Y Đình, đơn đã chạy tới, không cam lòng giúp hân thu thập y phục bị rơi tung tóe: “Ta giúp người thu lại.”

“Cám ơn nhị cữu tử (em vợ).” Không ngờ Lộ Nhi lại nín khóc, mỉm cười thuận miệng đáp lại.

Người nào đó lại vì hân nói như vậy mà suýt nữa vấp phải bậc cửa, nhìn thoáng qua nương tử đang nén cười, nhẩn! Kim Khoáng tự nói với chính mình, hai ba bước mang thùng gỗ đặt bên cạnh giếng.

“Vậy người gọi ta là nhị cữu tử đi, có thể nói cho ta biết hay không, đại ca, khụ, đối với người có hay không, cái kia?” Kim Khoáng có chút mất tự nhiên ho khan vài tiếng.

“Cái kia là cái gì?” Hấn vui vẻ chạy đến bên cạnh giếng, nằm úp sấp lên cạnh giếng xem khuôn mặt nhỏ nhắn đang dập dờn trong nước, đôi mắt đen chuyển thành màu xanh, khinh thường liếc mắt, lại biến về màu sắc nguyên thủy.

“Chính là, người có ngu cùng đại ca hay không, có hay không, ôm đó.” Y Đình nhìn thấy tướng công không nói ra được, chủ động tiến lên, vẻ mặt tươi cười.

“Có chứ.” Hấn cực kì thật thà gật đầu, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Nhìn vẻ mặt hai người thờ dốc vì kinh ngạc, hấn không khỏi cảm thấy buồn cười, rõ ràng kì vọng như vậy mà vẫn có bộ dáng không thể tin nổi, nhìn người khác chán ghét.

Chỉ thấy hai người phi tới một góc bàn bạc cái gì đó.

“Nàng xem đại ca thật sự luyện đồng đó, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, họ hàng nhà nàng không phải có một tiểu nam oa sao, đưa hấn tới đây.”

“Được, bây giờ đi ngay.”

Chỉ nghe hai giọng nói thầm như vậy, cực kỳ hưng phấn chạy ra phía cửa.

Hấn buồn chán quay qua quay lại nhìn bóng dáng hai tên ngốc kia. Chẳng lẽ bọn họ cho rằng như vậy có thể lật đổ mình, sau đó đợi Kim Bảo Nhi qua đời sẽ lấy gia sản sao? Đúng là nực cười!

“Ôi, ngọn gió nào đón người tới vậy, Đông Công thiếu gia.” Mới vừa chạy đến chỗ ngoặt, thiếu chút nữa va phải, Kim Khoáng vội vàng kéo nương tử của mình dừng lại.

“Cái kia...” Vuốt cằm, Đông Công Bằng nhíu mày, nhớ lại phải xưng hô thế nào với người tự xưng là “Tiểu tướng công” đây.

“Cái kia là cái nào?” Một bóng dáng nhỏ xinh chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hấn, ngẩng đôi mắt đáng yêu ngập nước mắt nhìn về phía hấn.

“Chính là nó!” Vô dùi, Đông Công Bằng chỉ vào đ vật nhỏ trước mắt, mới nhận thấy hai phu thê Kim Khoáng đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình.

“Đông Công thiếu gia, ngay cả người cũng nghe được tin tức rồi?” Y Đình cẩn thận hỏi dò.

Không nghĩ tin tức đại ca có luyện đồng phích đã bị tiết lộ, xem ra tam đệ và đệ muội cũng sẽ biết, không được, động tác của bọn họ phải nhanh hơn, tuyệt đối không thể là người đến sau.

Nhưng mà vào trong lỗ tai Đông Công Bằng lại phiên dịch thành một giải thích khác: Kim Bảo Nhi thật sự nhận tiểu oa nhi này là tiểu tướng công!

“Đúng là đã biết tin, bản thiếu gia mới tới đây gõ cửa!” Đông Công Bằng vừa giơ ngón trỏ ra thấy tiểu oa nhi há miệng ngáp một cái, cuống quýt rút ngón tay lại, hấn vẫn không quên hôm qua vừa bị cắn.

“Gõ cửa?” Phu thê Kim Khoáng nhìn nhau cười, “Được được, vậy các người cứ vui vẻ chơi đùa, chúng ta còn có việc, xin phép cáo lui trước.” Lòng bàn chân như quét mỡ, chạy trốn vô cùng thống khoái.

Lộ Nhi mặc kệ Đông Công Bằng, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh giếng bắt đầu múc nước, hấn còn có chuyện quan trọng muốn làm!

Nghĩ đến lúc Kim Bảo Nhi trở về nhìn thấy tủ quần áo rỗng tuếch, khoe miệng phẫn nộ không khỏi lộ ra vẻ đắc ý cười gian.

Nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay xà công tử đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chiêu giết địch thứ nhất: Kẻ xấu cáo trạng trước

Ném thùng gỗ vào trong giếng, Lộ Nhi bắt đầu múc nước, sau ba lần kéo lên đổ vào trong thùng quần áo, xắn ống tay áo lên, tốt rồi, bắt đầu!

“Tiểu oa nhi, ca ca đưa người ra ngoài mua kẹo ăn, có được hay không?” Đông Công Bằng nhử đầu, đi tới bên cạnh hấn ngồi xổm xuống, vẻ mặt nịnh nọt.

Lúc đi mua kẹo thuận tiện để người bị lạc, dám cướp đoạt Kim Bảo Nhi với ta, đừng trách bản thiếu gia!

Trong tai đột nhiên nghe được tiếng bước chân quen thuộc đang hướng về nơi này, Lộ Nhi neho mắt thành hình bán nguyệt, khuôn mặt nhỏ phn nộn hiện lên chút chm chọc.

“Đại thúc, không phải Lộ Nhi nói ngài, nên làm chuyện đứng đắn thì làm đi, muốn mua kẹo lừa gạt trẻ con không được đâu.”

Bị một oa nhi năm tuổi gọi mình là “Đại thúc”, còn bị giáo dục một phen, sắc mặt Đông Công Bằng nháy mắt chuyển xanh sang hồng, giờ tay trái ra neho lỗ tai Lộ Nhi.

“Đừng có mà cho người bột màu đã muốn mở xưởng nhuộm, nhìn người thế nào cũng giống tiểu quý tâm tư bất chính, còn không chạy về bụng mẹ uống sữa đi, Kim Bảo Nhi là đồ chơi của bản thiếu gia, người dám cướp đoạt thì ta sẽ ném người vào rừng hoang, cho người bị sói ăn.” Đe dọa ngang ngược như vậy, hẳn tự cho rằng tiểu hải tử sẽ sợ tới mức tè ra quần.

Đúng đúng, đúng là chỉ cần như vậy thôi, cũng không lãng phí nước miếng của ta, Lộ Nhi cười thầm trong lòng.

Nhìn qua vẻ mặt đen ngòm của Kim Bảo Nhi đang đi tới sau lưng Đông Công Bằng, hẳn cực kì phối hợp chớp chớp đôi mắt, nháy mắt đã hiện lên một tầng hơi nước, mím mím môi.

“Oa...Ca ca, hẳn bắt nạt Lộ Nhi, lỗ tai Lộ Nhi đau quá!” Hẳn bắt đầu cáo trạng.

“Đông Công Bằng!” Kim Bảo Nhi lạnh lùng cười, cúi người xuống, học bộ dạng neho tai của người nào đó neho tai hẳn, dùng lực hung hăng xoay chuyển.

“Oa!” Người nào đó thất thanh hô lên, “Bảo Nhi, sao người đã trở lại?” Hẳn cuống quýt buông lỏng tay đang kèm chặt Lộ Nhi, dùng ánh mắt vô tội nhìn nằng.

“Đương nhiên người không mong ta trở về, như thế nào, vừa rồi lên lút trốn ở ngoài cửa chính là để chờ ta đi ra ngoài tới bắt nạt Lộ Nhi?” Nàng nhìn lỗ tai trắng nõn của Lộ Nhi hồng lên một mảng, tính mầu từ trong lòng nhất thời phát huy tràn lan.

Một tay nín chặt lỗ tai của Đông Công Bằng, một tay ôm lấy Lộ Nhi, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hẳn.

“Ha ha, vốn là ta muốn đưa nó đi mua kẹo ăn”, Đông Công Bằng xấu hổ cười, nhìn thấy Bảo Nhi đối tốt với nó, giận dữ, lặng yên tóm chặt lấy mông người nào đó, “Cũng không có ác ý, không có ác ý.”

Dám ra tay lên lút với mình? Lộ Nhi đen mặt, đôi mắt lộ ra vẻ âm u, lập tức dùng tay chế trụ cánh tay của hẳn đang neho mông mình.

“Ca ca, hẳn neho mông ta, oa...” Nước mắt tiếp tục tràn lan.

Đông Công Bằng cứng đờ mặt, muốn rút tay về nhưng không nghĩ tới tay nhỏ đang nắm tay mình có lực hơn mình, tránh không nổi lại không cách nào rút ra.

Hả? Kim Bảo Nhi thuận tiện nhìn xuống dưới, quả nhiên là thật, lập tức giận dữ.

“Nam nhân đoạn tụ, lẩn ra mau, không được đến gần Lộ Nhi một bước!” Một quyền hung hăng vung ra.

“Bốp!” Lần này, Lộ Nhi buông tay, Đông Công Bằng bị Kim Bảo Nhi đánh một quyền ngã ra đất, che một bên mặt gào khóc ngời dậy.

“Bảo Nhi, người đánh ta? Chúng ta là thanh mai trúc mã, người lại vì một tiểu quý không rõ lai lịch đánh ta?” Buông tay ra, mắt trái có phần mơ hồ nhìn Lộ Nhi.

Nàng nhất thời cũng không đoán được mình lại ra tay nặng như vậy, ngày thường tuy nháo một chút cũng chưa từng thật sự thương tổn hẳn. Mới định xin lỗi lại nhìn thấy trên mặt người nào đó đen một vòng, nín cười, mím môi cười.

“Gấu mèo, gấu mèo!” Lộ Nhi lại vỗ tay cười to, vừa xoa mông, vừa nín khóc mím cười.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chiêu giết địch thứ hai: Lo trước khởi họa

“Đứng lên đi, đường đường là Đông Công thiếu gia mà ngồi dưới đất thì còn ra cái gì”, Kim Bảo Nhi nhìn thấy người nào đó mặt đen mất một nửa, đành phải tiến lên đỡ lấy cánh tay hẳn, “Lộ Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, người sao lại gióng trống đưa nhỏ so đo với nó.”

Đông Công Bằng liếc mắt nhìn Lộ Nhi vẫn cười to như cũ, lại còn lè lưỡi nhấm nháp với mình, hấn giật giật khóe miệng, cũng cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, phần nộ theo Bảo Nhi đứng lên, cảm giác lạnh lẽo ở mông làm hấn cả kinh.

Vươn tay ra chạm vào, sững sờ nhìn lại mảng đất ướt át.

“Ngồi vào vũng nước rồi, ta đưa ngươi đi thay y phục sạch sẽ trước, nhưng nhìn ngươi cao hơn ta một chút, mặc trước rồi về đổi lại cũng không muộn.” Cả người đứng cạnh nàng, y phục ướt áo dính vào mông của hấn, lộ ra hai bờ mông tròn đầy, hấn xấu hổ quay mặt, làm bộ như không có việc gì để nói.

Lộ Nhi chăm chọc nhìn vẻ kinh hi hiện lên trên mặt Đông Công Bằng, tựa hồ nhờ họa được phúc, hấn cúi đầu nhìn toàn bộ y phục bị tẩm ướt, cười lạnh, xem ra Kim Bảo Nhi còn chưa phát hiện mình lấy quần áo của nàng ra giặt sạch.

Nhéo, ta néo, xem ngươi lấy gì mặc! Tay nhỏ ra sức xoa nắn, căn bản không nhìn đến bóng lưng hai người chậm rãi rời đi.

“Lộ Nhi, đệ ở đây đừng có chạy lung tung, chờ ca ca về giúp đệ giặt, đệ còn không đủ sức mức nước.” Quay đầu nhìn nước hắt trên đất, nàng vội vã ôn nhu dặn dò.

Không đủ sức? Đông Công Bằng có chút quái dị đưa mắt nhìn Lộ Nhi đang xoa nắn cánh tay.

“Vâng, Lộ Nhi ở đây chờ ca ca.” Hấn nhu thuận gật đầu, đôi mắt to sáng lên.

Nghe thấy hấn nhận lời, nàng yên tâm gật gật đầu, đưa Đông Công Bằng về phòng mình.

Nhưng không tới nửa khắc, hai người lại vội vàng chạy trở lại, Kim Bảo Nhi không tin nổi nhìn thùng quần áo, bên cạnh vẫn còn một đồng y phục chưa giặt đang chất đống, áp úng há to miệng, ánh mắt chuyển dời nhất thời lại thấy khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn đang ngẩng đầu vô cùng hưng phấn nhìn mình.

“Ca ca, Lộ Nhi đem quần áo của người giặt sạch, quá nhiều quá nhiều, Lộ Nhi đã giặt tay đau quá.” Giơ mười ngón tay ra phía trước, Lộ Nhi tỏ vẻ vô cùng vô tội.

“Vi sao ngươi lại đem y phục của Bảo Nhi giặt sạch?” Đông Công Bằng tỉnh mắt nhìn chằm chằm tiểu gia hỏa này, cảm thấy quái dị, “Ngươi có mục đích gì?”

“Cốc!” Trên đầu hấn bị gõ một cái.

“Lộ Nhi có thể có mục đích gì, ngày hôm qua hấn tè dầm”, Kim Bảo Nhi vừa vui vẻ, vừa buồn cười nói, “Vốn để hấn giặt y phục của mình, không ngờ lại đem y phục của ta giặt sạch.”

“Lộ Nhi không được ăn cơm trắng.” Xoắn ngón tay, Lộ Nhi đi tới bên cạnh nàng, tội nghiệp nói.

Nàng ngồi xổm người xuống, đau lòng bao bọc mười ngón tay hồng hồng của hấn trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn, không ngờ Lộ Nhi lại hiểu chuyện như vậy, làm cho người ta hết sức thương tiếc.

“Được rồi, về sau Lộ Nhi hãy ở bên ca ca học việc, sẽ không ăn không ngồi rồi.”

“Cái gì, ngươi còn để nó ở bên cạnh học việc? Không được!” Đông Công Bằng nhất định phản đối, lại nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Kim Bảo Nhi, cuống quýt nói, “Nó còn nhỏ, nên tới trường tư thục học kiến thức.”

“Ngươi nói cũng có lý.” Nàng cúi đầu nhìn Lộ Nhi đang ngớ ngàng, nghiêm túc suy nghĩ.

Nghĩ muốn đem mình tới trường tư thục? Lộ Nhi sao lại không nhìn thấu ý nghĩ của Đông Công Bằng, buồn cười nhìn thoáng qua sau lưng hấn vẫn đang ướt.

“Hai nửa trái dưa hấu.” Hấn nói.

Bảo Nhi nháy mắt xấu hổ ho một tiếng, lấy tay che giúp Đông Công Bằng.

“Ngươi đi về trước thay y phục đi, nơi này của ta không có y phục, để lạnh lâu cẩn thận sẽ sinh bệnh.”

Người nào đó đành phải che mông, mắt nhìn quanh bốn phía, chột vật chạy về phủ. Trước khi đi, hấn còn như có thâm ý nhìn thoáng qua Lộ Nhi, phần nộ rời đi.

“Nói đi, ngươi có ý phải không?” Nhìn thấy Đông Công Bằng đã đi xa, Kim Bảo Nhi khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Lộ Nhi đang chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chuẩn bị tới trường tư thực

Xoắn xoắn tay nhỏ, cúi đầu, hấn che dấu kinh hoàng trong lòng, ngồi xỏm người xuống, tiếp tục vắn về đồng quần áo kia, không cách nào đối mặt với ánh mắt trách cứ của nàng.

Rốt cuộc làm sao nàng biết mình có ý lấy tất cả y phục ra giặt, chẳng lẽ mình lộ ra cái gì sơ hở?

“Lộ Nhi, ca ca biết đệ không thích Đông Công Bằng, vừa rồi hấn bắt nạt đệ là không đúng, nhưng đệ cũng không thể đẩy hấn té ngã ở chỗ vũng nước, làm như vậy là không đúng.” Kim Bảo Nhi thở dài, dùng tay xoa xoa mái tóc xoắn mềm mại của hấn.

Không phải là vì chuyện y phục... Hấn yên tâm.

Đôi mắt ngập nước liếc nhìn nàng đang tức giận, xoa tay vào quần áo mình, đứng dậy ôm cổ nàng, miệng nhỏ phẩn nộ vô tội chu lên.

“Ca ca đừng tức giận, về sau Lộ Nhi sẽ không làm chuyện xấu nữa.” Chỉ làm chuyện khi dễ người khác thôi.

“Thật ra hấn nói không phải không có lý, bây giờ Lộ Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, trường tư thực là nơi tốt với đệ. Có thể học đọc sách viết chữ, cũng có thể hiểu chuyện. Sau khi ăn bữa trưa ca ca đưa người đi hái kiến tiên sinh nhé?” Nàng xoa bóp khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn của hấn, thật không có cách nào tức giận với tiểu hài tử.

Ngắm lại, coi như cũng đáng đời Đông Công Bằng, nhìn hấn dùng lực nhéo tai Lộ Nhi như vậy, bây giờ còn hồng hồng.

Nàng vỗ về tai nhỏ phẩn nộ của Lộ Nhi, thôi thôi.

“Không thể không đi được sao ả? Thật ra Lộ Nhi đã đọc rất nhiều sách, Lộ Nhi có thể hiểu được đọc sách viết chữ”, trong mắt hấn hiện lên một chút quần bách, để một kẻ còn không sống lâu như mình tới dạy dỗ, chẳng phải là phá hủy thanh danh ngàn năm của xà công tử sao, “Đây là chữ ‘Địa’, đúng không?” Hấn thấm ướt ngón tay, viết lên trên mặt đất, về mặt lấy lòng nhìn nàng.

Không ngờ tới hấn viết chữ lại ấn tượng như vậy, mỗi nét bút đều vừa vặn tuyệt vời, như vậy trước đây cũng là thư hương thế gia, nếu không hài tử bình thường sao được học bài viết chữ?

“Lộ Nhi, nhà của đệ ở đâu, trước kia làm nghề buôn bán sao?” Hơn mười dặm quanh Lạc Thu trấn đều không có quan lại, vậy thì cũng chỉ có thương gia rồi.

“Nhà?” Hấn nhất thời mơ màng nhìn nàng, “Lộ Nhi không nhớ rõ, chỉ nhớ là ca ca mang theo Lộ Nhi chạy khắp rừng, đọc sách biết chữ cũng là ca ca dạy. Nhưng về sau gặp hổ, ca ca cứu Lộ Nhi nên bị bắt đi, cũng chỉ còn lại một mình Lộ Nhi...”

Hốc mắt hấn đỏ lên, hấn cúi đầu lau nước mắt, lão hồ huynh đệ, dù sao thanh danh của người vốn đã xấu xa, không ngại bản xà công tử liếm lên chút nữa, cùng lắm thì lần sau gặp mặt sẽ mời người uống ly rượu.

“Là ca ca không tốt, ca ca không nên hỏi đệ những thứ này, tới đây, Lộ Nhi, về sau nơi này là nhà của đệ, muốn ăn cái gì thì nói Phượng nhi làm cho đệ. Chỉ cần đệ đạt được lời phê “Giỏi” của tiên sinh ở trường tư thực, ca ca sẽ đưa đệ đi chơi, mua rất nhiều đồ chơi tốt cho đệ, được không?” Nàng đau lòng dùng ống tay áo lau nước mắt của hấn, dịu dàng dỗ dành.

Xem ra vẫn tránh không được, sẽ bị đưa tới trường. Hấn bắt đầu nghĩ nghĩ, nếu đã như vậy mình cần phải tận lực tranh thủ chút điều kiện mới được.

“Vậy Lộ Nhi vẫn được ngủ cùng ca ca chứ?” Sáng nay hấn nghe được Phượng nha hoàn muốn chuẩn bị cho mình một phòng riêng, rõ ràng nàng muốn ngủ riêng phòng với mình.

Đùa giỡn cái gì, một người có thể sinh oa nhi sao? Huống hồ, ngày nào hấn cũng hấp thụ linh khí của nàng, chỉ cần hơi gián đoạn, nàng sẽ không thể thụ thai. Nguyên nhân là nhân yêu sống chết vốn là trái lẽ thường, chỉ có như vậy mới có thể khiến nàng mang thai. (“Nhân yêu” ở đây là con của người và yêu quái)

“Việc này...” Kim Bảo Nhi đã định từ chối, rốt cuộc gạt đầu, “Được rồi, tới khi đệ có thể tự chăm sóc mình thì sẽ ngủ cùng một phòng.”

Có điều trường tư thực cũng không có vấn đề gì, hấn tự tin bĩu môi cười cười, có thể đổi lấy việc ngủ cùng thì mỗi ngày đi ứng phó là được rồi.

“Vâng”, hấn vui vẻ gạt đầu, đứng dậy dùng cánh tay mềm mại của mình giữ chặt ngón cái của nàng, “Ăn cơm, ăn cơm...” Còn mấy thứ y phục này, để lại cho Phượng nha hoàn tới làm tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tiên sinh là đúng nhất.

“Lộ Nhi, gặp tiên sinh không được nghịch ngợm, phải khom mình hành lễ, biết chưa?” Trên đường đi, Kim Bảo Nhi dặn đi dặn lại, đã không dễ dàng giúp hắn vào trường tư thực tốt nhất, không thể để tiên sinh chán ghét được.

“Vâng, đã biết.” Cho dù hắn muốn gây chuyện cũng cần phải làm ra bộ dáng vô cùng hiểu biết.

Đi tới trường tư thực lại rắc rối như vậy, khom mình hành lễ? Hắn còn chưa cung kính như vậy với sư phụ của mình, lại phải hành lễ với tiểu lão đầu sao, nếu không phải vì năng thì mình còn khinh thường cái gì mà tư thực đó.

Mang theo túi sách nhỏ, dọc theo đường đi hắn nhảy nhảy đá đá viên đá trên mặt đất, hết sức cao hứng mà kéo tay nàng, Kim Bảo Nhi không khỏi gật đầu mỉm cười.

Trường tư thực Mặc Hương cách Kim gia không xa, đi đường mất chừng một khắc. Khi hai người đi tới ngoài cổng trường tư thực chỉ thấy bảng hiệu Mặc Hương treo cao cao trên cửa lớn, bên cạnh có một tấm bia đá, trên bia đá đại khái miêu tả lịch sử phát triển của trường tư thực Mặc Hương. Phía trong trường tư thực là rừng trúc um tùm, mấy con chim nhỏ chui vào đó nhảy múa hót vang chơi đùa âm ỉ, lại càng tăng thêm điều thú vị.

“Bảo Nhi ca?” Một bóng dáng lá lướt đi ra, vòng eo nhỏ nhắn, nhìn như nhu nhược nhưng lại tiêu sái không kém nam nhi, nàng nhìn thấy Kim Bảo Nhi dắt theo một đứa trẻ, không khỏi nhũn lòng mềm: “Lâu ngày không gặp, từ lúc nào huynh lại nhảy ra một đứa bé rồi?”

“Lư Vân muội.” Kim Bảo Nhi có chút giật mình, nhưng nghe xong lời nàng nói, không khỏi xấu hổ cười, “Ta còn chưa thành thân sao có thể có hài tử, hắn là nghĩa đệ ta mới nhận, muốn mang tới trường tư thực, cha muội đâu? Chúng ta còn phải đi bái kiến lão nhân gia, xem có thể nhận Lộ Nhi làm đệ tử.”

Nghĩa đệ? Lư Vân liếc qua Lộ Nhi đứng bên cạnh, nhìn thấy mi thanh mục tú (lông mày đẹp) mà hai mắt lại có thần thái, bộ dáng lanh lợi, không khỏi cười khoát tay áo.

“Không cần đi gặp cha ta, hiện tại lão nhân gia đã cao tuổi, tư thực giao cho ta xử lý, cho nên bây giờ tiên sinh ở đây là ta, Lộ Nhi này ta nhận.”

Kim Bảo Nhi vui vẻ, vừa định nói lời cảm tạ lại nghe tiếng Lộ Nhi nói, ngưng ngừng muốn tìm cái động chui vào.

“Tiên sinh là cái (ở đây là chỉ giống cái)? Ta không cần!” Môi hồng chu lên, hắn trực tiếp cự tuyệt.

Nếu là vị lão tiên sinh, mình thừa nhận còn chưa tính xui xẻo, lại không ngờ còn là nữ tử, về sau nếu bị đám yêu quái khác biết lại bị cười đến rụng răng!

“Lộ Nhi, ngươi nói bậy bạ cái gì đó, còn không nhận lỗi với tiên sinh!” Sợ Lư Vân không thu nhận, nàng dùng một tay đè đầu Lộ Nhi khom mình hành lễ.

“Đợi một chút!” Lư Vân đột nhiên đưa tay nâng cằm Lộ Nhi đang bị ép cúi đầu xuống, nhìn thấy hắn cực kì không phục nhìn mình, thật sự có chút kinh ngạc, “Vì sao gọi tiên sinh là giống cái, mà không phải là nữ, cái này ở trong mắt ngươi có gì khác nhau?”

Kim Bảo Nhi không nghĩ tới Lư Vân lại đặt câu hỏi như vậy, đang muốn mở miệng nói xin lỗi, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt của Lư Vân nói mình đừng nên mở miệng, rõ ràng nàng muốn kiểm tra hắn.

“Động vật chỉ chia ra giống cái, không phải giống cái thì là gì?” Hắn thân nhiên trả lời.

“Ngươi nói cũng đúng, nhưng cũng là không đúng...” Lư Vân ngăn người, cẩn thận suy nghĩ lời hắn nói, “Người đương nhiên cũng là động vật, nhưng không thể dùng chữ ‘cái’, bởi vì trí tuệ của con người thông minh hơn nhiều so với động vật, bởi vậy dùng chữ ‘nữ’ có vẻ chuẩn xác hơn.”

Hắn giằng giằng hòn đá dưới chân, nhàm chán nhặt lên nhìn ngắm trong tay, hắn lộ ra hàm răng, dùng nụ cười tươi nhìn về phía “Cái tiên sinh”

“Vậy tại sao lại gọi người mẹ sinh ra mình ra ‘Mẫu thân’ mà không phải là ‘Nữ thân’ chứ?”

Tay nhỏ vung lên, ném viên đá bay lên không trung thành một đường cong, đánh trúng một con chim sẻ trong rừng trúc, rơi thẳng xuống đất, làm những con chim khác sợ tới mức phát cánh bay đi.

“Lộ Nhi, không được vô lễ!” Kim Bảo Nhi không nghĩ Lộ Nhi luôn nhu thuận lại nghịch ngợm như vậy, không chỉ tranh cãi cùng tiên sinh, còn dùng viên đá ném chim, trên mặt không khỏi toát ra mồ hôi lấm tấm.

“Ca ca, người dẫn ta tới trường tư thực, Lộ Nhi đến đây, nhưng nếu tỷ ấy không thể trả lời rõ ràng câu hỏi của Lộ Nhi, cho thấy không xứng làm tiên sinh, vậy về sau có thể không cần tới học tập. Dù sao những thứ nên biết, ta đều đã hiểu.” Hắn cực kì vô tội toét miệng cười, khiêu khích nhìn “Cái tiên sinh”.

Đương nhiên đã biết mục đích chính, đơn giản chính là muốn ở cùng một chỗ với Kim Bảo Nhi nhiều hơn, bởi đường tình cảm thật tốt, nhân cơ hội “ăn” nàng.

“Được, là đệ nói đấy nhé!” Lưu Vân đột nhiên vỗ tay một cái, cao hứng cười to, “Bảo Nhi ca, đệ đệ này của huynh, ta không muốn thu làm đệ tử cũng không được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bắt nạt bạn học

Không chỉ Kim Bảo Nhi không rõ ràng mà ngay cả Lộ Nhi cũng có chút không hiểu, theo lý thuyết nàng ta chắc chắn sẽ bị mình làm tức giận mà nhảy dựng lên, sau đó đóng cửa lại, tuyên bố không thu nhận hần làm đệ tử, nhưng nàng lại vui tươi hơn hờ, có vẻ như vô cùng thích mình.

Lưu Vân thông minh, hai mắt quét một vòng lên người Lộ Nhi, ngồi xổm xuống, ôm lấy bả vai hần.

“Này, tỷ làm cái gì thế, buông!” Lộ Nhi vùng vẫy vài cái, lại không dám dùng quá nhiều lực sợ bại lộ, đành phải lạnh lùng kháng nghị, tựa như một người vốn có chút tài nghệ lại bị một đám ô hợp vây quanh, vô vị kêu lên “Cứu mạng, cứu mạng” vậy.

Nếu như Kim Bảo Nhi dùng thân phận nữ nhi để ôm mình thì hần đương nhiên vui vẻ, nếu là tiên sinh thì khẳng định muốn phản kháng!

“Tiểu quý này,” Lưu Vân nhéo nhéo lên cái mũi phấn nộn, làm như nhìn thấu hần nghĩ cách không muốn tới trường, “Ngươi không muốn làm đệ tử của ta cũng phải muốn, đáp án của ta là: Công không gọi là công thân(hôn), nữ không gọi là nữ thân (hôn), cùng một dạng đạo lý.”

Kỳ thật ý trong lời nói đó là, cái mà Lộ Nhi gọi là công mẫu, trong chữ mẫu có từ ‘Mẫu thân’, nhưng trong công không có ‘Công thân (hôn)’, nên nàng không gọi ‘Nữ thân (hôn)’ cũng cùng một đạo lý như ‘Công thân (hôn)’ ”.

Thật giỏi từ một suy ra ba, đáp án của nàng chẳng qua chỉ là che dấu tai mắt mọi người biến đổi vấn đề trả lời của hần!

Lộ Nhi đen mặt, nữ nhân này thật không đơn giản!

“Lưu Vân, may mà muội thông minh, tiểu gia hỏa Lộ Nhi này đúng là chỉ có muội mới quản lý được, nếu là lão phu tử khác thì đã tức chết rồi,” Kim Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, toét miệng cười, nghiêng người đi về phía trước, hôn một cái vào Lộ Nhi đang ngây ra như phỗng, “Lộ Nhi, hôm nay phải học mọi thứ với tiên sinh thật tốt, ca ca còn có việc quan trọng phải làm, khi nào đệ tan học sẽ quay trở lại đón đệ.” Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại đi luôn.

Lộ Nhi méo môi, dám bỏ lại ta đi mất? Nữ nhân bạc tình!

Hần quay mặt lại nhìn mười mấy cái đầu nhỏ đang lộ ra ở cửa lớn, nghĩ ra một kế sách, lập tức “tốt bụng” quay về phía họ, lộ ra nụ cười “thiện lương”.

“Được rồi, đi học đi, đừng chạy tới xem náo nhiệt.” Lưu Vân trái lại không chú ý tới ý cười trên mặt hần, lôi kéo tay nhỏ của hần vào trong đại môn.

Bọn chim chóc bay tứ tán, trốn vào bên trong nhanh như chớp.

“Ngươi ngồi cùng chỗ với muội ấy đi.” Lưu Vân sắp xếp một người không chênh lệch tuổi lắm cùng bàn với hần, là một tiểu nữ sinh đáng yêu.

Hần nhú mày liếc qua người ngồi cùng bàn một cái, chỉ thấy nàng lộ ra nụ cười trẻ thơ, răng cửa bị thiếu nhìn thật buồn cười.

“Ngươi tên là gì thế, ta tên là Diệu Song.” Giọng nói của nữ hài tử có chút bị hờ, nàng thấp giọng hỏi, ánh mắt vụng trộm nhìn tiên sinh đang chuẩn bị bài học.

Ai ngờ, Lộ Nhi lại gượng tay lên.

“Chuyện gì?” Lưu Vân có chút mờ mịt, còn chưa bắt đầu học mà hần đã có vấn đề rồi sao?

“Ta không muốn ngồi cùng nàng ta, nàng nói nàng hay tè dầm.” Lộ Nhi cực kì chân thành nói.

“Ha ha ha ha, tè dầm... Tè dầm...” Tất cả đệ tử gần như đều dựa vào bàn học mà cười, nhìn hết sang tiểu cô nương đang vô cùng khốn khổ kia, nếu không phải có tiên sinh ở đây thì đã sớm tiến lên vây quanh cô bé rồi.

Tiểu cô nương ủy khuất cúi đầu xuống, hung tợn trừng mắt Lộ Nhi, gờ tay giữ chặt y phục của Lộ Nhi.

“Ta nói tên ta là Diệu Song, không phải là tè dầm...”

“Người nhìn xem chính là tè dầm...” Lộ Nhi nhún vai, nghe thấy phía sau lại tuôn ra tràng cười không lồ, cũng cười theo.

Nàng biết rõ, Lộ Nhi cố ý! Lưu Vân bắt đắc dĩ trợn trắng mắt, nhưng nghe thấy Diệu Song vẫn tiếp tục nói “Không phải tè dầm mà là Diệu Song”, nhin không được quay người cười lên, nhưng sau cùng vẫn miễn cưỡng ngừng lại, cầm cây thước dạy học lên, xoay người làm mặt lạnh lùng với đám đệ tử.

“Cộp cộp!” Nàng hưng hăng đập mạnh thước lên bàn học, cực kì hài lòng nhìn thấy đệ tử ngưng cười, thật cẩn thận mà ngồi xuống.

“Diệu Song, người qua bên kia ngồi cùng Tiểu Cẩm, Lộ Nhi, một mình người ngồi đó. Bởi vì người nhạo báng bạn học, hôm nay phạt người chép thơ cổ ‘Tĩnh Dạ Tư’ 100 lần, ngày mai nộp lên.”

Diệu Song thu thập sách vở, làm mặt quỷ với Lộ Nhi, thỏa mãn chạy tới bên cạnh Tiểu Cẩm ngồi xuống.

100 lần? Lộ Nhi đang tươi cười nhất thời cứng ngắc...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Kim Bảo Nhi lấy thưởng đổi phạt

“Nghe nói hôm nay đệ bắt nạt bạn học nữ?” Kim Bảo Nhi dùng một ngón tay chỉ về Lộ Nhi, “Tiên sinh bắt đệ chép phạt 100 lần ‘Tĩnh Dạ Tư’, không viết xong thì tối nay không cho đi ngủ.”

Nhìn bộ dạng hân vui vẻ như vậy, giống như không cho rằng việc tiên sinh phạt là chuyện gì to tát vậy.

Lộ Nhi nhặt một hòn đá lên đang định ném con chuột đang vội vàng chạy qua, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm túc của nàng ngăn cản, tức giận ném qua một bên.

“Đêm nay ca ca không ngủ được sao?” Hắc nhỏ giọng ngọt ngào hỏi, đột nhiên lại vươn tay để nàng ôm lấy mình, “Hôm nay Lộ Nhi bị tiên sinh phạt đứng, chân rất đau đó, ca ca ôm ôm Lộ Nhi được hay không?”

Bắt đắc dĩ, người nào đó đành phải khom người ôm lấy hắc, lại bị người này cọ cọ mặt vào cổ, mà tay nhỏ lại theo thói quen đặt ở ngực mình, mặt nàng đỏ bừng.

“Y phục đều bị đệ giặt sạch rồi, để mượn được y phục mới ngủ được.” Nàng vui vẻ nhéo mặt hắc, “Về sau Lộ Nhi không thể bắt nạt bạn học lần nữa, Lộ Nhi phải làm đứa bé ngoan, có biết không?”

May mắn thời tiết mát mẻ, y phục đã giặt ngày mai có thể phơi khô, chỉ có điều phải mượn y phục người nào mới thích hợp đây?

Hắc vốn đang vui vẻ, vui mặt trong ngực nàng, trong mũi tràn ngập hương thơm ấm áp, không cam không cần cần đôi môi phản nơn.

Tại sao mình lại không nghĩ tới điểm này? Ngoại trừ y phục của mình còn có thể mượn người khác? Lại toi công bạn rộn rồi...

Kim Bảo Nhi cũng không biết vì sao hắc không nói gì, cho rằng đã tính ngộ, cũng không nói nhiều nữa.

Ăn xong bữa tối, sắc trời từ từ đen lại. Trong phòng thấp một chén đèn dầu, nàng chăm chú nhìn Lộ Nhi vừa về phòng đã ngồi yên ở trên bàn viết chữ. Nàng nhìn hắc viết chữ mấy canh giờ, ngón tay non nót cầm bút đã hơi đỏ lên, không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Lộ Nhi, nghỉ ngơi một chút rồi viết tiếp,” nàng đoạt chiếc bút đi, nhẹ nhàng xoa xoa tay nhỏ của hắc, “Có đau không? Về sau chớ có nghịch ngợm nữa.” Nàng để ngón tay hắc trên môi nhẹ nhàng thổi thổi.

“Không đau, Lộ Nhi viết chữ rất nhanh,” Hắc nở nụ cười phấn nộn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng chạm tới ngón tay mình của nàng, ánh mắt sâu kín, “Tỷ tỷ, hôm nay muốn mượn y phục ai? Y phục của nhị cửu và tam cửu đều lớn hơn tỷ, mà Lộ Nhi không thích trên người tỷ dính mùi của nam nhân khác.” Người nào đó bá đạo.

“Lộ Nhi nói cũng đúng, y phục của hai đệ đệ đều quá lớn, lại không thể mượn quần áo của Đình tổng quản, nếu không sẽ bị bại lộ thân phận của mình, không bằng...” Nàng tự nhủ một chút, cũng không để ý Lộ Nhi hiểu hay không hiểu, buông tay hắc, đi tới bên giường ngồi xổm xuống, kéo ra một ngăn tủ bí mật.

Lộ Nhi tò mò nhìn sang, chỉ thấy dưới ánh sáng của ngọn đèn là một bộ y phục màu trắng của nữ tử, không khỏi có chút kinh ngạc. Đôi mắt hắc lóe lên ánh sáng, khóe miệng cười thần bí.

“Tỷ tỷ, nếu trong một canh giờ Lộ Nhi viết xong ‘Tĩnh Dạ Tư’ thì người tự mặc bộ y phục này được không?” Hàm răng trắng sáng của người nào đó lóe

lên ánh sáng.

“Đây là y phục của nữ nhân, ta làm sao mặc được.” Nàng nhất thời cảnh giác đứng dậy đóng cửa lớn, xấu hổ nhìn Lộ Nhi, “Lộ Nhi phải nhớ ca ca là nam nhân, chỉ vì sinh bệnh nên mới thừa hai khối thịt. Chỉ vì Lộ Nhi thích gọi ta là tỷ tỷ, nhưng ta không phải nữ nhân.” Nhìn trước ngực mình, nàng cảm thấy mình lừa gạt đứa nhỏ có chút vô sỉ.

“Lộ Nhi hiểu rõ,” hần gật đầu mạnh mẽ, “Nhưng mà buổi tối tỷ tỷ mặc bộ y phục này sẽ làm giường bẩn, mà Lộ Nhi muốn ôm tỷ tỷ ngủ, nhất định cực kì không thoải mái, nơi này chỉ có hai người chúng ta, mặc vào cũng không sợ người khác thấy.” Nàng mặc vào sẽ thành thế nào? Đôi mắt trực tiếp nhìn nữ tử đang bất an, lộ ra nụ cười cổ vũ.

Lộ Nhi nói cũng đúng, nơi này chỉ có hai người bọn họ, chỉ cần không ra ngoài cửa sẽ không sợ bị người ngoài bắt gặp, huống hồ hần còn nhỏ, nhìn cũng không hiểu.

Hai tay nàng nắm chặt mảnh vải dệt mềm mại kia, hạ quyết tâm.

“Đệ đi viết xong ‘Tĩnh Dạ Tư’, tỷ tỷ sẽ thay y phục.” Nàng nhìn sắc trời, một canh giờ nữa mọi người đã đi ngủ hết nên sẽ không ai nhìn thấy, cũng không ai tìm tới mình...

Vừa nghe thấy nàng đáp ứng, người nào đó nhất thời vui sướng, nhảy bổ đi viết chữ.

Dáng vẻ mặc nữ trang của nàng, mình cực kỳ chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu

Ngay sau đó, vang lên tiếng vải ma sát, đôi mắt của hần cong thành hình mặt trăng, môi hồng hé mở, thậm chí hát lên một khúc nhạc, cầm bút trong tay đặt bút viết, vừa viết xong “Tĩnh Dạ Tư” lần thứ mười, hần vươn cánh tay đặt tờ giấy vừa viết xong sang một bên. Kỳ tích xảy ra, mỗi lần lật một tờ đều giống chữ viết ở mặt trước, đếm lại vừa vặn 100 lần.

Kỳ thật, chỉ cần nàng không đứng bên cạnh nhìn chăm chăm thì dùng một chút yêu thuật đơn giản, chỉ cần nửa khắc có thể hoàn thành.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi viết xong rồi, tỷ thay xong chưa?” Hần ngồi trên ghế lắc lư đôi chân, hai tay chống cằm, tỏ vẻ nhàm chán.

“Nhanh như vậy sao?” Nàng kinh ngạc đi tới.

Y phục tơ lụa trắng tuyết ôm lấy một đôi tay hơi thô ráp vươn tới trước mặt hần, lật giấy mỏng xem xét, trên mặt giấy là nét chữ tinh tế tới mức ngay cả nàng cũng không viết ra được.

“Lộ Nhi, chữ viết của đệ rất tốt, xem ra ca ca đệ dạy đệ rất khá,” Nàng xúc động, nghiêng mặt sang, nhưng chỉ thấy hần ngu ngơ nhìn mình, “Rất kỳ quái sao?” Trên mặt tỏ vẻ quần bách, nàng vội vàng nhìn lại y phục bằng lụa mỏng trên người.

Sớm biết thế đã không thử mặc, ngay cả ánh mắt Lộ Nhi nhìn mình đã hơi quái dị, xem ra thật sự kì quái rồi.

“Vâng, rất kì quái,” Hần chân thành gật đầu, “Không phải kỳ quái bình thường.”

Hần quan sát đánh giá bộ ngực của nàng bị bao phủ bởi lụa mỏng, đỉnh núi như ẩn như hiện, mà vòng eo mảnh khảnh như liễu rủ chưa đầy nắm tay, thêm nữa là cái mông hơi vênh, quả thật là lỗi lổm đúng chỗ!

“Ta không nên mặc,” Nàng hoảng hốt, lần đầu mặc nữ trang ngay cả mình cũng cảm thấy kì quái, “Sớm biết như vậy đã không nhận quà của tên đoạn tụ kia, có người nào lại đưa nữ trang cho nam nhân!” Nàng thì thầm lẩm bẩm, muốn đi thay lại y phục.

Trong lòng nàng đã sớm mắng tên đoạn tụ Đông Công Bằng mấy trăm lần.

Là hần đưa?! Đôi mắt Lộ Nhi hiện lên một chút quái dị, nhưng lập tức biến mất, tay nhỏ của hần kéo nhẹ ống tay áo nàng đang muốn rời đi, dùng ánh mắt khát vọng vô hạn nhìn nàng.

“Không phải nói khó coi sao? Ta sẽ đi thay bộ này.” Nàng có chút mê muội nhìn tay hần.

“Lộ Nhi nói kỳ quái, không phải nói tỷ mặc kỳ quái,” Hần nhếch miệng cười, dùng tay chỉ lên trên đầu nàng vẫn đang búi tóc giống như nam nhân, “Nào có ai mặc y phục nữ nhân lại vẫn buộc tóc giống nam nhân?”

Hắn đứng ở ghế nhỏ, lưng lay thân mình đứng lên, thấy nàng đỡ người mình, lại càng lớn mật đưa tay chạm vào búi tóc của nàng, kéo dây buộc nhẹ nhàng tách ra.

Mái tóc đem mềm xõa trên vai nàng, chắc chắn phía sau lưng đã chạm vào cái mông e lệ, khiến thân hình thiếu nữ mảnh dẻ và dịu dàng hoàn toàn nở rộ.

“Lộ Nhi, sao lại thả hết tóc của tỷ tỷ như vậy, khi đi ngủ chắc chắn sẽ cuốn lại thành búi rối.” Nàng thoáng trách cứ, giờ tay muốn buộc lên.

Đêm nay, động tác của hắn hoàn toàn giống như một nam tử trưởng thành, làm cho nàng không khỏi mê mẩn tâm thần, hoảng hốt nhìn động tác của hắn, cứ thế phiếm hồng trên mặt.

“Tỷ tỷ còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân bên ngoài, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Cuối cùng Lộ Nhi cũng rõ ràng ý nghĩa của câu này rồi.” Hắn nhướn đôi mắt tràn ngập vẻ vui sướng, trực tiếp ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp thẹn thùng.

“Nói bừa”, mặt nàng ngày càng hồng, nhưng nghe những lời vừa rồi của hắn, quả thực không muốn chỉnh lại tóc, “Làm sao để biết những lời này?” Không ngờ Lộ Nhi tuổi còn nhỏ lại có thể nói ra lời thi ca như vậy.

Hắn kiễng chân lên, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ nàng, đôi mắt long lanh tỏa sáng.

“Trong sách nói đó, tỷ tỷ chính là yếu điệu thực nữ, còn Lộ Nhi đương nhiên là quân tử hảo cầu rồi!”

Nàng bây giờ càng khiến hắn muốn nàng, dịu dàng e lệ tựa như một nụ hoa sắp nở, xấu hổ bao bọc lấy chính mình.

Nghiêng người về phía trước, hắn muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đột nhiên, cửa lớn bị đập ra oành một tiếng.

“Chết rồi, hiệu buôn bị bốc cháy, đại ca!” Hai vợ chồng Kim Chuyên, Kim Khoáng không báo trước phá cửa chạy vào, hét lớn hai tiếng, nhất thời tròng mắt to chỉ vào đại ca của bọn họ, “Huynh!”

Kim Bảo Nhi đã trắng xanh cả mặt...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sự kiện hiệu buôn bị cháy kỳ dị

Trong phòng trở nên yên tĩnh, có người ấp úng há miệng, có người cứng ngắc như hòn đá, còn có người rớt cằm xuống, chỉ có Lộ Nhi tựa đầu cọ cọ vào ngực nàng, đôi môi đỏ mọng nghịch ngợm nhếch lên.

“Đại, đại ca, ham mê của huynh đúng là đặc biệt.” Mặt Kim Chuyên giật giật một lúc, cố gắng sắp xếp những lời này.

Nhưng đôi mắt hắn không khỏi đánh giá trên dưới, không ngờ đại ca mặc y phục nữ nhân lại có da có thịt, còn nhã nhặn hơn nương tử của mình.

“Ta chỉ thấy Lộ Nhi muốn nương, cho nên mặc cho đệ ấy nhìn, các người nghĩ đi đâu rồi”, Kim Bảo Nhi suy nghĩ một chút, trấn tĩnh nói, “Vừa rồi các người nói cái gì, hiệu buôn bốc cháy? Hiệu buôn nào?” Chắc không phải mình nghe lầm chứ?

“Buôn gạo, đại ca, hiệu buôn gạo của chúng ta đột nhiên bốc cháy, mọi người đang nhanh chóng dập lửa rồi, nhanh, chúng ta mau đi xem đi.” Lúc này Kim Khoáng mới như tỉnh mộng, tạm thời bỏ cách ăn mặc quái dị của đại ca qua một bên, sốt ruột muốn kéo đại ca tới đó.

Hiệu buôn gạo? Đó không phải do Đình chủ quản quản lý tiệm gạo sao, nhiều năm như vậy chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, sao có thể đột nhiên bốc cháy, không được, mình phải chạy qua xem thể nào.

“Được, các người hãy đi trước, ta thay y phục xong sẽ lập tức tới.” Nàng ôm lấy Lộ Nhi, đứng lên đẩy tất cả bọn họ ra ngoài, đóng cửa lại, không khỏi ngậm thở dài một hơi.

“Lộ Nhi cũng muốn đi.” Người đang ở trong lòng giờ tay ý kiến.

“Chỗ đó có vẻ nguy hiểm, Lộ Nhi ngoan ngoãn ở nhà, tỷ tỷ đi rồi về ngay, đệ đi ngủ trước, sáng mai còn phải tới trường học. Lộ Nhi ngoan.” Án lên trán hắn một nụ hôn, nàng đặt hắn lên giường, rồi quay lưng bắt đầu thay y phục.

Lộ Nhi nhìn thấy lụa mỏng trắng như tuyết rơi xuống từ trên người nàng, nhanh chóng thay trang phục nam tử, không khỏi ảo não cúi đầu cắn ngón cái. Chết tiệt, rốt cuộc là kẻ nào xấu tính đêm hôm khuya khoắt lại phóng hỏa phá hoại chuyện tốt của mình!

Quay đầu nhìn Lộ Nhi đang nhắm mắt nằm trên giường, nàng cũng không nói gì, vội vàng mở cửa chạy ra ngoài, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Bên ngoài đã rồi thành một nùi, tiếng chậu nước va chạm nhau loảng xoảng, cửa phòng bên cạnh cũng bị mở ra.

“Tiểu Y, sao lại thế này?” Giọng nói của Phụng nha hoàn truyền vào.

“Nghe Nhị công tử và Tam công tử nói hiệu buồn bốc cháy, Phụng tỷ tỷ, chúng ta nhanh đi cứu hỏa đi.”

“Cái gì? Ngươi, ngươi đi trước đi, ta đi lấy chậu.” Phụng nha hoàn sốt ruột đi vào trong phòng, tiếng bước chân vang lên bình bịch.

Đôi mắt to tròn đảo vài cái, Lộ Nhi trượt xuống giường, nhìn sắc trời, còn chưa tới giờ Tý, vẫn kịp chạy qua nhìn một chút.

Hắn đi giày, chạy tới cửa vừa lúc gặp Phụng nha đầu đang cầm một cái chậu lớn lao tới.

“Ôi, tiểu công tử, sao người lại chạy ra, mau trở về đi ngủ.” Nàng lấy tay kéo bả vai hắn.

“Không sao, ta cũng muốn đến xem, ngươi không dẫn ta đi, ta sẽ tự đi xem, đến lúc đó ta bỏ đi đều là tại ngươi.” Hắn dẫu môi, khí phách vô cùng, hai tay chống ở eo, giống bộ dáng tiểu đại nhân.

Do dự chần chừ, Phụng nha đầu nhìn thấy mọi người gấp gáp chạy đi, không khỏi nóng nảy, đành phải gật đầu đồng ý dẫn hắn đi.

“Có điều, người phải ngoan ngoãn, không được đi đập lửa, nếu tiểu công tử xảy ra chuyện, Phụng nhi cũng không gánh nổi!” Nàng nghĩ thêm điều kiện kèm theo.

Vốn dĩ mình cũng không muốn đi cứu hỏa, hắn cực kì không quan tâm gật đầu đồng ý.

Phụng nhi dùng chẳng đã lâu, tiến lên cầm chậu nước, dặn dò hắn đi cùng nàng, nhanh chóng chạy gấp tới phía hiệu buồn.

Chạy tới trên đường phố, đã thấy hiệu buồn đang cháy cách đó không xa. Hắn nheo mắt lại, chỉ thấy đám người làm đang cùng nhau bưng thùng cứu hỏa, còn đệ đệ và em dâu của nàng, chỉ đứng một bên khoa chân múa tay.

Hắn vừa định tiến lên, lại thấy Kim Chuyên đột nhiên thừa dịp mọi người không chú ý, bộ dạng khả nghi lên chạy vào trong một hẻm nhỏ.

“Rất thú vị...” Đôi mắt màu tím hiện lên màu xanh lam, hắn cười nhẹ một tiếng, đuổi theo, cẳng chân ngăn ngừa giẫm xuống mặt đất, giống như có thần linh hỗ trợ nhảy lên trời đêm đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đây là tiểu oa nhi nhà ai

Cuối con hẻm nhỏ, Kim Chuyên căng thẳng nhìn xung quanh trống không, hai tay vỗ nhẹ vài tiếng, một bóng dáng mập lùn thông thả đi tới ở chỗ rẽ ngoặt.

“Mạc lão bản, sao ngươi lại lật lọng, rõ ràng không được đốt kho lương của hiệu gạo, tại sao lại thiêu cả kho gạo của Kim gia ta!” Kim Chuyên tức giận kéo áo Mạc lão bản.

Như vậy, việc buôn bán của Kim gia sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn, chẳng qua hắn chỉ muốn Mạc lão bản tìm người phóng hỏa, để mình vừa lúc cứu hỏa vừa náo động, đến lúc đó vị trí tổng quản sẽ là của mình, không ngờ Mạc lão bản lại là kẻ không giữ chữ tín như vậy!

“Chắc chắn, Tam công tử nhà họ Kim, lúc trước ta nghe ngươi nói muốn đốt tiệm gạo, là ngươi nói sai chứ không phải ta nghe lầm, nếu tới nha môn thì ngươi là người sai khiến, tội danh cũng không nhỏ.” Tráo đổi hai quả cầu sắt trong tay, Mạc lão bản tươi cười đắc ý.

Tháng sau, tiệm gạo của Mạc gia sẽ chính thức khai trương, thật sự là thuận tay.

Nghe thấy hắn nói như vậy, tay của Kim Chuyên nhất thời buông lỏng một chút, vừa ảo não vừa sợ bị tố giác, trong phút chốc hắn không khỏi hồi hận vạn phần. Nếu việc này bị đại ca biết thì vị trí tổng quản này, cả đời mình đừng hòng nghĩ tới.

“Yên tâm, ta cũng không phải kẻ ngốc, khẳng định sẽ không nói ra ngoài, có điều, về sau ngươi phải làm vài việc cho ta mới được, được không?” Mạc lão bản nheo mắt cười, dưới ánh trăng, một nửa mặt màu đen, một nửa mặt màu trắng, có vẻ dị thường quái dị.

“Chuyện gì?” Ngực run lên, Kim Chuyên cảnh giác nhìn hắn, bị mắc bẫy một lần, mình tự nguyện không mắc lần thứ hai.

“Hiện tại ta còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó nói sau? Dù sao ta cũng sẽ không hại người.” Giọng điệu của Mạc lão bản rất thoải mái vỗ vỗ vai hân.

Trong ngõ nhỏ, đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hân ngẩng đầu, không khỏi ngăn ra: “A, đây là tiểu oa nhi nhà ai, nhìn thông minh lanh lợi như vậy, vừa rồi nghe thấy cái gì? Người nói thật đại thúc sẽ cho người ăn kẹo.” Mạc lão bản cười khanh khách ngồi xổm người xuống, lấy một viên kẹo từ trong cổ tay áo, cố ý đóng đũa trước mắt tiểu oa nhi hai lần.

Nhưng mà, Kim Chuyên vừa nhìn rõ người vừa tới, sắc mặt nháy mắt xanh mét, cái gì mà tiểu oa nhi, đây không phải tiểu tướng công của đại ca sao?

Lộ Nhi nở nụ cười vô hại, vươn hai tay muốn bắt được viên kẹo kia, lắc đầu: “Lộ Nhi không nghe thấy cái gì, đại thúc, Lộ Nhi muốn ăn đường.”

Nhìn thấy bộ dáng ngây ngô của hân, Kim Chuyên không khỏi loi lỏm tinh thần, có điều kì lạ là đã trở thế này, làm sao hân có thể xuất hiện tại nơi này, chắc là do đại ca đang cứu hỏa, hân thừa dịp người không chú ý đã chạy loạn.

“Tốt, bé ngoan, đây, viên kẹo này cho người”. Mạc lão bản nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu oa nhi, cảm thấy vô cùng tốt, lại nhéo vài cái nữa, mới đặt viên kẹo vào tay đứa nhỏ, đứng dậy phui mông tinh rời đi, “Đến lúc đó ta sẽ phái người tới tìm người, nhưng chớ quên chuyện đêm nay, nếu không Tam công tử, chúng ta sẽ gặp nhau tại nha môn.” Hân cười lạnh vài tiếng, thân hình mập ú biến mất ở chỗ rẽ của ngõ nhỏ.

Lau mồ hôi lạnh trên mặt, Kim Chuyên đương nhiên biết mình bị người uy hiếp, nhưng lại không có cách nào, nhìn Lộ Nhi đang tách vỏ viên kẹo, đành phải ngồi xổm người xuống muốn ôm hân trở về.

“Bất kì cái gì Lộ Nhi đều đã nghe thấy rồi, tam công tử.” Nhìn thấy Mạc lão bản đi khỏi, vẻ mặt trẻ thơ của Lộ Nhi lộ ra tinh quang, đôi môi phàn nộn cười đen tối, đôi mắt đen trực tiếp nhìn sắc mặt kịch biến của người phía trước.

Tay còn đang duỗi ở trong không trung, Kim Chuyên khốn khổ giật giật khóe miệng, lòng không yên nháy mắt nuốt nước bọt.

“Người nghe thấy cái gì?”

“Cái gì nên nghe, ta đều đã nghe thấy, bao gồm cả nguyên nhân gây ra trận hỏa hoạn này.” Học theo bộ dáng của Mạc lão bản vỗ vỗ vai của hân, Lộ Nhi đương nhiên cảm giác được thân hình người nào đó cứng ngắt.

“Nếu người dám nói cho đại ca, ta sẽ đuổi người ra ngoài!” Cắn chặt răng, Kim Chuyên kiên quyết không muốn lại bị uy hiếp.

Đáng tiếc, đối thủ của hân không phải là một tiểu oa nhi trong tưởng tượng của hân, mà là xà yêu ngàn năm.

“Không nói cũng được, người phải đồng ý làm vài chuyện giúp ta,” Lộ Nhi quyết tâm học bộ dạng này tới cùng, ngay cả lời nói cũng giống với Mạc lão bản, “Không đồng ý cũng được, chúng ta sẽ gặp nhau ở nha môn.” Hân cầm viên kẹo ném vào trong cái miệng đang mở lớn kia, phui phui tay.

Mình ghét nhất là bị ăn kẹo!

“Ừc!” Không sợ nghẹn cổ họng, Kim Chuyên trực tiếp nuốt viên kẹo xuống.

Mặt hân nhất thời sụp đổ, rốt cuộc mình đã trêu chọc ai, ngay cả một đứa nhỏ vài tuổi cũng có thể uy hiếp mình thẳng thừng...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nữ nhân ngọc ngà

Kim gia bị lửa cháy hừng hực được hàng xóm láng giềng trợ giúp, giảm bớt sức lửa, nhưng khói đen mù mịt cùng với mùi gạo bị đốt cháy thổi khắp cả trấn Lạc Thu, hun khói sắc súa.

Phượng nha hoàn dùng nước thấm ướt khăn tay, đưa cho Kim Bảo Nhi.

“Phượng nhi, người có nhìn thấy Đinh chủ quán hay không? Tại sao tiệm gạo gặp chuyện không may mà ngay cả cái bóng của hân cũng không thấy, vị trí chủ quán này sao có thể đắm đuối!” Kim Bảo Nhi chặt vật lau khuôn mặt đã bị hun thành đen sì, cảm thấy kỳ lạ, Đinh chủ quán thường ngày có thể xử lý ổn thỏa tiệm gạo, tại sao có thể để lửa cháy tràn lan, đốt kho gạo của Kim gia thành đồng tro như vậy.

“Đại công tử, ta không chú ý...” Phượng nha hoàn cũng đen mặt, nằng nặc ứng nói.

Đại công tử rất ít khi nổi giận, nhưng một khi đã nóng nảy thì ai cũng không thể trêu vào, làm sao mình lại xui xẻo như vậy, đụng phải miệng núi lửa sắp phun trào.

“Không tốt, đại công tử,” Một người nghiêng ngả lão đảo chạy tới, từng bước chân đều xiêu vẹo, nặng nề ngã nhào trên đất, vẫn cố nhìn đau bò lên,

“Đêm nay Đình chủ quán trực đêm, vẫn còn ở trong tiệm gạo, chưa từng rời khỏi.”

Nàng biến sắc, quay đầu nhìn hỏa hoạn sắp được dập tắt, trong lòng đã lạnh phân nửa.

Nghe thấy tiếng người nhanh chóng cứu hỏa la lên khiến cho mọi người vội vã dập lửa, mặc dù là người mệt tới mức ngã ngồi xuống, cũng vội vàng đứng dậy múc nước.

“Cái gì, nếu hấn chết bên trong thì Kim gia chúng ta còn phải bồi thường một ít ngân lượng đó, dập lửa nhanh lên!” Phu thê Kim Khoáng hoảng sợ không nhẹ, thét lớn với mọi người.

“Cầm miệng! Mạng người là quan trọng, còn tiền bạc là thứ yếu, các người thật sự khiến ta quá thất vọng rồi!” Cầm khăn tay dùng lực quăng tới trước mặt Kim Khoáng, nàng thật sự tức giận.

“Đại, đại ca, chúng ta chỉ là quá lo lắng...” Y Đình cười cười làm lành giải thích, dùng tay đung dưới ngực tước công, dùng ánh mắt ý bảo hấn giải thích.

Kim Khoáng vô cùng không tình nguyện đành phải cúi đầu: “Đại ca, Nhị đệ đã sai, xin huynh tha thứ cho ta.”

Hừ lạnh một tiếng, làm sao Kim Bảo Nhi lại không nhìn ra tình tình của hấn, rèn sắt không thành thép, nhưng cũng không biết làm thế nào. Mắt thấy lửa ngày càng nhỏ, nàng nhíu nhíu mày.

“Phượng nhi, chuẩn bị hai tấm chăn bông, cùng với một cái khăn, thấm ướt tất cả.” Nàng vén ống tay áo lên, lộ ra cánh tay mảnh khảnh.

“Đại công tử, người muốn...” Phượng nha hoàn đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, vội vàng hô người đi lấy chăn bông thấm ướt lại.

“Đại ca, những việc này để bọn hạ nhân mạo hiểm đi là được, huynh đừng đi.” Kim Khoáng nhìn thấy Kim Bảo Nhi choàng chăn bông lên lưng, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Khuôn mặt vốn nghiêm nghị nhất thời mềm ra không ít, nàng lắc lắc đầu: “Mạng của ai mà không phải mạng, không đáng để người khác mạo hiểm vì Kim gia, đây là trách nhiệm Kim gia chúng ta nhất định phải gánh vác, thân là con trưởng, ta phải làm gương tốt.” Dứt lời, nàng dùng khăn ướt bịt mũi và miệng, chạy vọt vào.

Trong tiệm gạo đã bị cháy sạch đen kịt, khói đen mù mịt bao lấy bóng dáng vừa vọt vào, chỉ thấy mọi người sùng sốt, không khỏi lo lắng.

Lúc này, Kim Chuyên đang đau khổ ôm Lộ Nhi đi ra ngõ nhỏ, nhìn thấy mọi người đứng yên không nói gì, cảm thấy có chút kì quái.

“Tiểu công tử, người đi đâu vậy, dọa hổng đầu Phượng nhi rồi.” Phượng nha hoàn tinh mắt vội vàng ôm lấy Lộ Nhi, quan sát toàn thân hấn không có vết thương nào, so với mình đen nhem, hấn lại sạch như ngọc.

Khóe mắt hấn như có thâm ý liếc qua Kim Chuyên một cái, toét môi cười, lộ ra hàm răng trắng tinh nho nhỏ, nhìn thấy người nào đó run sợ tim gan.

“Tam cữu tử đưa ta đi mua kẹo, ca ca đâu?” Kỳ lạ, sao không hề thấy bóng dáng của nàng? Đôi mắt to ngập nước híp lại quan sát bốn phía.

“Đại công tử vào trong cứu Đình chủ quán rồi.”

Cái gì! Nữ nhân ngọc ngà này bị u mê rồi sao, khói đặc cuộn cuộn, nàng đi vào đó không phải tìm chết mới là lạ, còn muốn cứu người!

Hấn vùng vẩy nhảy ra khỏi vòng tay của Phượng nha hoàn, vọt tới một người bên cạnh, đoạt lấy chậu nước của hấn dội lên người, sau đó không chút do dự nhảy vào trong đám khói đặc.

“Tiểu công tử!” Phượng nha hoàn kêu lớn, nhưng căn bản không có cách nào ngăn cản, chân mềm nhũn, cả người tê liệt trên đất.

Đại công tử, tiểu công tử, còn cả Đình chủ quán, mọi người đều phải bình an vô sự đó...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nam tử xa lạ quyến rũ

Mọi người đứng bên ngoài đám khói đặc lo lắng chờ đợi, nhìn sắc trời, đã qua một khắc, vừa vặn bước vào giờ Tý, nhưng trong tiệm gạo cháy đen vẫn không có bất kì âm thanh nào.

“Nếu không thì ta vào xem đi, lửa đã tắt rồi, bây giờ đi vào sẽ không nguy hiểm.” Kim Chuyên áy náy nói.

Chỉ cần cột nhà bên trong không đổ sập thì tính mạng hấn sẽ không nguy hiểm, nếu đại ca đã đi vào lâu như vậy mà không đi ra, có lẽ đã xảy ra chuyện.

“Trương công, chàng không thể đi vào, đại ca đi vào còn chưa đi ra, nếu không thì đợi khói tan hết rồi cho người vào tìm, có được không?” Vân Tinh kinh ngạc, cầu xin kéo cánh tay hấn, liếc mắt ra hiệu cho hạ nhân bên cạnh.

Mấy người vội vàng ôm chân tay hấn, ngay cả Kim Khoáng cũng cuống cuống tới khuyên bảo, không để hấn làm chuyện điên rồ.

Trong đám người có một bóng dáng lung lay tách mọi người ra, kinh ngạc nhìn tiệm gạo, lại nhìn đám người đang khuyên can Kim Chuyên, ấp úng mở miệng hỏi: “Nhị công tử, Tam công tử, chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghe thấy giọng nói, Phụng nha hoàn quay đầu nhìn, nhất thời trợn to hai mắt: “Đình chủ quán, không phải ngài ở trong tiệm gạo sao?”

Nghe thấy tên người được Phụng nha hoàn gọi, Kim Chuyên ngừng vùng vẫy, đám người Kim Khoáng ngây ngốc quay đầu nhìn về phía Đình chủ quán, hấn ở bên ngoài, vậy chẳng phải đại ca chạy vào cũng không cứu được ai sao?

“Có người đánh ta ngất rồi ném ở ngoài cửa trán, là điểm canh (người gõ mõ báo canh giờ) nhìn thấy đánh thức ta, tại sao tiệm gạo lại bị đốt thành thế này! Khốn kiếp!” Đình chủ quán cắn răng, nhìn quanh bốn phía, thấy hơi kỳ lạ hỏi, “Chủ nhân đâu?”

“Đại ca của ta nghĩ người còn ở bên trong, chạy vào cứu người rồi.” Về mặt Kim Chuyên suy sụp.

“Cái gì, làm sao các người có thể để chủ nhân đi vào chỗ nguy hiểm, nhanh, A Tam A Tứ, các người nhanh vào xem, căn nhà này chỉ bị đốt ở ngoài, còn chưa sụp được!” Đình chủ quán xanh mét mặt, cổ sức quát hạ nhân, nào đại tính táo lại, cuống quýt phân phó thuộc hạ vào cứu người.

Ngay lúc A Tam, A Tứ chuẩn bị kỹ càng định xông vào, mặt trăng trên trời bị mây đen che khuất đột nhiên bùng sáng, trong tiệm gạo đột nhiên phát ra tiếng kêu “Đình! Đang!” ồm tai. Từ trong làn khói đen dày đặc, xuất hiện một bóng người, trên tay tựa hồ còn đang ôm một người.

Chờ tới khi mọi người nhìn thấy rõ ràng người đi ra, ai cũng hít vào một hơi, dung mạo của nam tử quyền rũ này quả thực là có một không hai! Không chỉ vì hấn có mái tóc dài quyền rũ có màu sắc quái dị lộ ra một kiểu ôn nhu, mà còn có một đôi mắt màu xanh lam, có thể sánh ngang với biển xanh sâu thẳm.

Đôi môi hồng nhạt nhẹ giương lên, hai chân duyên dáng của hấn bước từng bước ra, trên tay có hai viên ngọc xanh lam, giống như đúc với trên cánh tay, nhưng mà trên ngón cái có thêm mấy cái lục lạc, mỗi bước đi sẽ phát ra âm thanh “Đình đang”.

“Còn không cứu người?” Hấn nhẹ giương đôi môi mỏng, đột nhiên thốt lên một câu, liếc mắt bốn phía nhìn mọi người còn đang ngây ngẩn.

Bị lời này đánh thức não đại hỗn độn, Phụng nha hoàn phản ứng trước tiên, kêu to: “Đại công tử!” Nàng nhanh chóng chạy vọt tới, vội vàng ôm lấy người trong lòng hấn.

“Đại ca, đại ca!” Đám người Kim Khoáng, Kim Chuyên cũng gấp gáp đi lên vây quanh.

Khuôn mặt Kim Bảo Nhi bị khói hun đen nhem, hai mắt nhắm chặt, có vẻ như đã bị choáng ngất lịm, là do có nhiều tro bụi chặn ngang lỗ mũi của nàng, cần rửa sạch.

“Còn có tiểu công tử nữa, ngài có nhìn thấy tiểu công tử không?” Phụng nha hoàn đột nhiên nghĩ ra cái gì, hoảng hốt ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc.

Nam tử vừa rồi còn đứng bên cạnh đã biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

“Đại hiệp...” Hai mắt Phụng nha hoàn rực lửa, bộ dáng sùng bái gọi thầm

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Trương Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Hỗ trợ tắm rửa

Một người làm ôm Kim Bảo Nhi chạy như điên vào Kim gia, đằng sau có nhóm người Kim Khoáng, Kim Chuyên, thuận đường túm theo đại phu đã lớn tuổi, đoàn người từ từ đi về phía phòng của Kim Bảo Nhi. Kim Khoáng một cước đá văng cửa phòng khép hờ, còn chưa kịp nói tiếng nào, mọi người ngây ngốc!

Dưới ngọn đèn nhỏ, Lộ Nhi đang ngồi trên ghế lắc lư hai chân nhỏ, miệng phấn nộn đang hát vài câu, nhìn thấy có người mở cửa, có vẻ bị hoảng sợ, chờ tới khi thấy rõ ràng hạ nhân đang ôm Kim Bảo Nhi, hấn vui vẻ, nhảy xuống ghế chạy ra.

“Ca ca, ca ca, chơi cùng Lộ Nhi.” Khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn tràn ngập mong chờ.

“A, tiểu công tử, làm sao người lại ở trong phòng, không phải vừa rồi người còn chạy vào trong tiệm gạo sao?” Phụng nhi hoàn lánh qua đám người, lau sạch tay, giữ chặt lấy hân hỏi.

“Vừa rồi có đại ca ca ôm Lộ Nhi chạy ra từ cửa sau, sau đó ta về nhà trước cùng ca ca.” Trong đôi mắt hiện lên vẻ giảo hoạt, hân giả bộ lắc lắc đầu suy nghĩ.

Nhất định là do đại hiệp vừa rồi cứu Lộ Nhi, Phụng nhi đầu nhất thời tỏ vẻ chỉ kém nước đèn thần bái Phật, kéo Lộ Nhi tới bên giường, dẫn hân ngồi im, không nên lộn xộn.

Áo ngoài của Kim Bảo Nhi nhanh chóng được cởi ra, bởi vì bên trong có bó ngực nên bằng phẳng như không có gì. Mọi người cũng thấy không có vấn đề gì, chỉ đặt nàng lên giường, làm sạch lỗ mũi của nàng theo lời đại phu, sau đó lau rửa sạch sẽ tay chân.

“Đại phu, ngài không bắt mạch sao?” Kim Chuyên không hiểu nhìn đại phu đang muốn đi khỏi.

“Bắt mạch?” Đại phu hừ lạnh, cho được hai xu tiền lại còn muốn bắt mạch, hai vị tiểu công tử Kim gia này cũng quá keo kiệt, một cục xương già còn bắt chạy tới, “Yên tâm, không chết được, chỉ là bị khói sặc nên hôn mê ngất đi mà thôi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của lão phu thì đợi một khắc nữa ngài ấy sẽ tỉnh, nếu còn chưa tỉnh thì cho người tới tìm lão phu, tiền khám gấp đôi!” Dứt lời, chòm râu run lên, trực tiếp rời đi.

Kim Khoáng tức giận dậm chân, mắng to cái kẻ thấy tiền là sáng mắt!

Bọn hạ nhân cũng không chịu nổi liếc mắt nhìn Nhị công tử và Tam công tử. Y Đình và Văn Tinh xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

“Hôm nay mọi người nên trở về nghỉ ngơi đi, dù sao một lát nữa đại ca sẽ tỉnh lại, vất vả cả một đêm rồi, ngày mai còn phải dọn dẹp tiệm gạo.” Y Đình giả bộ ngáp dài, kéo tướng công mình đi.

Còn Văn Tinh cũng không ngoại lệ, túm Kim Chuyên ra ngoài.

Nhìn thấy thế, đám hạ nhân cũng không dám nán lại, Phụng nhi hoàn phân phó một người hầu đi nấu canh gừng, sau đó đứng dậy đi múc nước.

Trong phòng chỉ còn lại Lộ Nhi vẫn yên tĩnh ngồi trên giường, cùng với Kim Bảo Nhi đang nhẹ nhàng mở mắt ra.

“Khụ, Lộ Nhi, đệ không sao chứ?” Nàng liếc mắt một cái nhìn thấy Lộ Nhi, vội vàng muốn đứng dậy ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của hân.

Không ngờ trước khi mình ngất đi lại thấy hân vội vàng chạy vào, lại không ngừng gọi tên mình, chỉ có điều lúc đó nàng đã hết hơi sức, trí não mờ mịt, ngất đi.

“Không sao, Lộ Nhi rất tốt, làm sao có thể có việc gì, tỷ xem này, không bị thương chút nào”, hân nhìn thấy tay chân của nàng nhũn ra, không khỏi cười thầm trong lòng, đêm nay sẽ không trốn thoát khỏi bàn tay của mình rồi. “Tỷ tỷ, tỷ đau chỗ nào? Lộ Nhi xoa xoa giúp tỷ, vừa rồi tỷ cứ ngủ mãi, hù chết Lộ Nhi rồi.” Hân chủ động lại gần, đặt tay lên bộ ngực của nàng nhẹ nhàng xoa nắn.

Kim Bảo Nhi lo lắng hân bị thương nên không nghỉ ngơi nhiều, đánh giá trên dưới một lần, nhìn thấy da dẻ hoàn hảo, nói chuyện lanh lợi, cuối cùng nàng cũng hạ xuống trái tim thấp thòm.

“Đại công tử, người tỉnh rồi?” Phụng nhi hoàn bưng một chậu nước đi vào, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đặt chậu nước bên cạnh giường, “Người không biết đâu, đã dọa chết Phụng nhi rồi, may mà ba người đều không xảy ra việc gì. Đình chủ quản vẫn ổn, người không cần lo lắng. May mắn hôm nay có một vị đại hiệp xông vào cứu mọi người. Võ công của hân hơn người, bộ dáng còn anh tuấn hơn Phan An mấy lần, lúc ấy...Mà thôi trước tiên lau rửa thân thể rồi ngủ tiếp, ngày mai Phụng nhi sẽ kể lại cho công tử nghe.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng của Kim Bảo Nhi, Phụng nhi hoàn đỏ mặt, tiện tay giúp nàng cởi y phục.

Một bàn tay nhỏ đột nhiên đặt ngang trước người Kim Bảo Nhi, Lộ Nhi nháy mắt ra hiệu với Phụng nhi hoàn.

“Không cần, ta giúp ca ca lau người, người là nữ nhân, lau người cho ca ca sẽ bất tiện, sau này có thể không gả đi được, chẳng lẽ muốn ca ca lấy người?”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lộ Nhi rất thích

Phụng nhi hoàn không lên tiếng, đôi má đỏ bừng, xấu hổ liếc nhìn đại công tử một cái.

“Được rồi, người đi về nghỉ trước đi, cũng không sớm nữa, Lộ Nhi sẽ giúp ta lau.” Kim Bảo Nhi thoái thác cứ nhìn Lộ Nhi, “Lộ Nhi tuổi còn nhỏ nói

lưng tung, người đứng đẽ trong lòng.”

Mặc dù Lộ Nhi nói chuyện thẳng thắn, nhưng có thể tránh khỏi việc bại lộ thân phận của mình.

Nhưng trong lòng Lộ Nhi không khỏi thầm mắng: Đúng là suy nghĩ của nữ tử và tiểu nhân là khó hiểu, đã biết là giúp nàng lại còn trừng mắt nhìn mình, trừng nữa, trừng nữa sẽ xoi tái nàng.

“Đại công tử, Phụng nhi hiểu rồi.” Phụng nha hoàn mỉm cười gật đầu hài lòng, lòng của nàng đã sớm bay tới bên người đại hiệp kia rồi, sao có thể muốn gả cho đại công tử chứ. Có điều thân thể đại công tử có vẻ còn gầy yếu hơn mình, ăn cơm còn ít hơn mình nữa.

“Được rồi, ta muốn tắm rửa cho ca ca.” Lộ Nhi khoát tay áo, không kiên nhẫn bắt đầu đuổi người.

Phụng nha hoàn cuối quít vội vàng lui xuống, không quên đóng cửa lại.

Ha ha, bây giờ tốt rồi, nàng mềm nhũn ở trên giường không thể cử động, lại không có ai khác, huống chi mình đã hơi ghét mảnh vải bó ngực của nàng rồi. Tay nhỏ nhẹ nhàng cời nút, nơ bướm trước ngực Kim Bảo Nhi lập tức buông ra, mảnh vải quần chặt lòi lồng mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy tuyết trắng bên trong.

“Việc này, Lộ Nhi, để tỷ tự mình lau, đệ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, ngày mai còn tới trường nữa.” Không biết vì sao sắc mặt thay đổi, Kim Bảo Nhi che đôi mắt ngập nước của hắn, cảm thấy giống như bị một nam tử trường thành nhìn trộm, cả người không được tự nhiên.

“Lộ Nhi không mệt chút nào, nhưng mà tỷ tỷ nhìn có vẻ không có khí lực, vẫn nên để Lộ Nhi giúp tỷ lau đi.” Hắn bắt chập tất cả, kéo tay nàng ra, cời tiếp y phục ra.

Đừng nhìn hắn còn nhỏ, động tác vừa lưu loát vừa dứt khoát, giống như đã luyện tập trăm ngàn lần, Kim Bảo Nhi sững sờ.

“Tỷ tỷ, chỗ này của tỷ bị bẩn, Lộ Nhi lau giúp tỷ.” Hắn dùng ngón tay nhỏ lạnh lạnh mềm mại vuốt ve xương quai xanh của nàng, lúc thu tay lại như vô ý trượt xuống phía dưới, chạm tới một mảng mềm mại.

Lập tức, người nào đó rên một tiếng, cuống quít che lại miệng mình.

Không xong! Mình lại có cảm giác với một đứa bé, chẳng lẽ, mình có tính luyến đồng?

Khi Lộ Nhi bò qua người nàng tới ghé bên giường lấy mảnh khăn khô, Kim Bảo Nhi cảm thấy thân thể non nớt của hắn đặt trên hạ thân mềm mại của mình, mà cái kia của hắn đang đè ở chỗ tư mật của mình.

Là cảm giác sai sao, tại sao lại cảm thấy một cây cột ở chỗ đó?

Giữa lúc hoảng hốt, nàng nhớ tới lần trước cười ngửa cũng có cảm giác như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi nói một việc, tỷ đừng mắng Lộ Nhi.” Hai bàn tay nhỏ hơi khấn trương vãn khô khăn, hắn cắn cắn môi hồng.

“Chuyện gì?”

“Lộ Nhi không phải vui vẻ khi tỷ sinh bệnh, nhưng mà, Lộ Nhi rất thích thứ ở phía trước của tỷ tỷ, rất mềm, giống mùi hương của mẫu thân.” Đương nhiên, câu sau cùng là hắn tự mình thêm vào.

Người nào đó nhìn ánh mắt đáng thương tội nghiệp của hắn, lập tức bản năng làm mẹ lại bùng phát, dùng tay ôm đầu của hắn vào trong lòng.

“Ừm, tỷ tỷ biết.”

“Tỷ tỷ giống như mẫu thân, Lộ Nhi muốn hôn nhẹ...” Hắn chỉ vào nơi mềm mại, trên mặt hồng hồng, nhìn kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên phần nộn đáng yêu.

Kim Bảo Nhi nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, mê muội nhẹ gật đầu, không đành lòng cự tuyệt.

Hắn đưa đôi môi phần nộn tới, liếm lên trên, đầu lưỡi lạnh lạnh chạm tới chỗ mềm mại cực nóng, thoải mái nheo mí mắt.

Toàn thân nàng nhẹ run rẩy, cố gắng tự nói với mình, hắn chỉ coi mình là mẫu thân, mà mình cũng chỉ coi Lộ Nhi là hài tử.

“Thơm quá, rất ngọt, Lộ Nhi rất thích...” Hắn nhẹ giọng ní non.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Ngủ thiếp đi

Khuôn mặt phấn nộn cọ cọ vài cái trước bộ ngực của nàng, mí mắt nhẹ giương lên, chỉ thấy sắc mặt người nào đó đỏ như ráng mây, hai mắt mơ màng, đôi môi tròn bóng không khỏi giương lên nụ cười đắc ý. Tay nhỏ lướt qua eo nàng sau đó biến mất vào trong cái cổ xinh đẹp, ngón tay linh hoạt chui vào chạm tới sợi chỉ của nàng, mắt nhắm lại, khiến mái tóc đẹp chậm rãi buông xuống bên gối.

“Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp...” Hắn mê muội nhìn chăm chăm mái tóc giống như xà yêu, kim lòng không nổi thì thầm.

“Lộ Nhi, để ta tự lau người đi”, nàng xấu hổ lấy khăn ướt trong tay hắn, nhưng dưới ánh mắt nồng nhiệt lại không cách nào nhúc nhích, “Đệ nhắm mắt lại, ngủ ở bên cạnh, chút nữa tỷ tỷ sẽ ôm đệ ngủ, có được không?”

“Nhưng Lộ Nhi muốn học cách tắm rửa, bình thường chỉ vào bồn ngâm nước, cả người vẫn trần.” Ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm tay nàng, mỗi một chút di động, hắn nhìn không được liếm láp cánh môi, giống như dân chạy nạn đói khát nhiều ngày.

“...”

Nàng không cách nào nói “Không”, bởi vì hắn nói không phải là không có lý, ngay cả mình cũng không cảm thấy không thích hợp. Nếu bình thường chắc chắn sẽ dạy hắn tắm rửa, nhưng hôm nay toàn thân đau nhức, tay cử động được cũng rất nhẹ nhàng, từng khắc qua đi giống như cả năm trời, không điều khiển được khiến nàng hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, chỗ này của tỷ còn chưa lau tới, còn có chỗ này, chỗ này.” Hắn thật sự giống như đang chỉ ra chỗ sai, ngón tay nhỏ nhéo lại chạm vào bộ ngực của nàng, căng chân và trên đùi non.

“Ta, ta tự mình lau là được rồi, ngày mai khỏe hơn sẽ tới phòng tắm rửa.” Gian nan mở miệng, nàng ngượng ngùng nói ra, tự mình xấu hổ lau lau.

Hắn nở nụ cười đáng yêu, nhanh chóng lấy đi khăn ướt trên tay nàng.

“Nhưng mà lau không sạch thì ngủ sẽ cực kỳ không thoải mái, thế này nhé, Lộ Nhi giúp tỷ lau lau, hôm nay tỷ tỷ đã mệt muốn chết rồi, cũng không thể ngồi đây, làm sao có thể lau ở phía dưới chứ, là Lộ Nhi nghĩ không chu đáo.” Thân hình chuyển động một cái, hắn bắt đầu lau rửa từ ngón chân của nàng.

Hắn không cần nghĩ chu đáo, chỉ cần ngoan ngoãn đi ngủ là được rồi! Kim Bảo Nhi dường như muốn đập đầu vào đầu hũ chết trên giường luôn.

Sau đó là động tác lau rửa vô cùng chậm rãi, từ đầu ngón chân tới bắp chân, sau đó từ từ lau dọc theo đường cong bắp chân hướng lên trên, trước tiên là đùi ngoài, sau đó hướng vào đùi non bên trong.

Chiếc khăn thô ráp vuốt ve da thịt đùi non non nớt, cảm giác run rẩy truyền khắp người, nàng hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, chỗ này của tỷ vị va chạm đồ ừng rồi,” tay nhỏ khẽ xoa lên trên đùi, hắn cúi người, vurun lưỡi dính nước miếng ra, liếm lên trên vết hồng hồng kia, “Lộ Nhi không thể nhanh chóng cứu tỷ, Lộ Nhi ca ca có nói qua, dùng đầu lưỡi liếm lên nơi bị thương sẽ rất nhanh khỏi.”

Xem ra ngày trước hắn ở bên ngoài chịu không ít khổ cực, ngay cả thuốc cũng chưa được thoa, chỉ có thể dùng nước miếng trị vết thương. Nàng đau lòng dịu dàng xoa mái tóc mềm mại của Lộ Nhi, trên đùi truyền tới cảm giác man mát, quả thật thoải mái không ít.

Nhưng ẩn ẩn trong đó, cảm giác tê dại dần dần khuếch tán, nàng cố gắng cắn môi dưới, không phát ra tiếng.

“Lộ Nhi, tỷ tỷ là tội nhân, ngay cả không dùng mị dược lại vẫn sinh ra ý nghĩ tà ác với đệ...” Nàng tự nhủ, đau buồn nhắm mắt lại, muốn ném tất cả cảm giác này lên chín tầng mây.

“Cái...Cái gì?” Câu hỏi mơ hồ truyền tới.

Nàng đột nhiên tỉnh lại, sao mình có thể nói những lời này với Lộ Nhi, về sau chắc chắn hắn sẽ chán ghét mình.

“Không có, tỷ tỷ cảm thấy Lộ Nhi rất đáng yêu, thật đáng yêu...” Nàng cười gượng mở mắt ra, động tác kỳ quái trên đùi nàng đột ngột dừng lại, hơi thở nóng rực phả vào da thịt.

Hắn, ngủ thiếp đi...

Trên khuôn mặt ngây thơ non nớt hiện lên vẻ mệt mỏi, đôi môi phồng hờn khê mở, thỉnh thoảng thở ra chút hơi thở, lông mi dài trĩu xuống mi mắt, thật sự vô cùng đáng yêu!

Không tồi, hắn ngủ thiếp đi... Nàng thở phào một hơi, mỉm cười, ôm hắn vào lòng, nghe hơi thở non nớt trên người hắn, từ từ nhắm mi mắt lại.

Không ngờ rằng, ngay tại lúc nàng chìm vào giấc mộng, thân hình của hắn lại dài ra, nam tử trẻ tuổi ôm nàng vào lòng, lộ ra ý cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Chiến tranh của hai nam tử

Sáng sớm hôm sau, Kim Bảo Nhi đã bị Đình chủ quán gọi đi, nói là Liễu thôn vì đền ơn Kim gia nên toàn bộ nam đinh của thôn đều đã tới hỗ trợ xây lại tiệm gạo, nên nàng đành phải phân phó Phụng nha hoàn đưa Lộ Nhi tới trường tư thực.

Mơ hồ mở hai mắt, tùy ý để Phụng nha đầu mặc y phục chỉnh tề cho mình, Lộ Nhi nhớ tới đêm qua mình lại ngủ thiếp đi, không khỏi tức giận khiến mặt đỏ bừng, nếu không phải vì khắc chế biến thân trước mặt Kim Bảo Nhi thì hẳn cũng không mỗi một như vậy.

“Tiểu công tử, nhanh, bị muộn rồi, ta đã để mấy cái bánh trong túi xách cho ngài, nếu đói bụng thì ăn,” nàng kéo tay hắn đi ra ngoài cửa, nhìn thấy bốn phía không có người, Phụng nha đầu do dự không được tự nhiên mở miệng, “Tiểu công tử, ngày hôm qua, ca ca cứu ngài có nói hắn ở đâu không, là công tử nhà ai?”

Dụi dụi mắt, hắn ngáp lớn, nhàm chán liếc nàng một cái, nhìn thấy một bộ dáng cực kỳ muốn biết, hắn lắc lắc đầu, vừa nhìn là biết nàng phát xuân rồi.

“Thế nào, Phụng tử tử nhìn trúng đại ca kia rồi hả? Lộ Nhi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nói gì cũng chưa nói đã đi rồi.” Nhìn thấy mình được hoan nghênh như vậy, hắn đánh miễn cưỡng trả lời nàng vậy.

Khuôn mặt đỏ bừng đột nhiên lác đầu, nàng cũng không dám mở miệng, sợ tiểu công tử tình quái này nhìn ra điều gì.

Hắn thâm cười nhạo một tiếng, đại não đã thanh tỉnh rất nhiều, đá cục đá nhảy bắn lên. Hai người chưa bước vào đường nhỏ đã nhìn thấy bóng dáng người y phục lụa là đang thông thả bước đến cách đó không xa, về mặt không có ý tốt chút nào.

“Đồng công tử? Nếu ngài tới tìm đại công tử thì hôm nay ngài ấy bận rộn nhiều việc không thể đưa tiểu công tử tới trường học, ngài tới đây cũng không gặp được đâu.” Phụng nha hoàn có chút kinh ngạc.

“Vừa rồi ta tới tiệm gạo đã nhìn thấy Bảo Nhi, hắn bảo ta tới đưa Lộ Nhi tới trường học, cho người trở về thu dọn y phục đã phơi nắng từ hôm qua đã khô chưa, đưa sang đó cho hắn.” Minh nhìn đã biết Bảo Nhi không thể đưa hắn tới trường, nên mới cố ý tới đây. Đồng Công Bằng cười thần bí.

“Ta không cần người đưa, Phụng tử tử, người quay về đưa y phục cho ca ca đi, Lộ Nhi sẽ tự mình tới trường.” Lộ Nhi nói xong, thần nhiên đi vào ngõ nhỏ.

Mấy con gà con đi theo gà mẹ đang nhàn nhả đi lại ở trên đường, vừa thấy bóng dáng nho nhỏ xuất hiện, sợ tới mức liều mạng chạy trốn, kêu quác quác quác, không muốn bị đuổi kịp.

Hắn gọi lên cánh môi phấn nộn, có ý xấu nhặt hòn đá lên đang muốn ném đi, lại nhìn thấy ảnh ngược của người đằng sau, đành phần nộ vứt xuống, trừng mắt nhìn Đồng Công Bằng theo sát phía sau.

“Sao người không đi cùng Phụng tử tử?”

“Nếu bản công tử đã nói muốn đưa người đi, tất nhiên sẽ không để người tự đi. Còn nữa, có một số việc, ta rất muốn hỏi cho rõ ràng, người rút cuộc là từ đâu tới đây? Nhà của người ở đâu? Có còn người thân nào không?” Chỉ cần biết nhà của hắn ở đâu thì mình có thể đưa hắn về đó, Đồng Công Bằng cười hi hi hỏi.

May mắn mấy ngày gần đây Bảo Nhi đều bận chuyện của tiệm gạo, như thế mình cũng có cơ hội đuổi tiểu hài tử này đi.

“Không biết.” Lộ Nhi tiếp tục đi lên trước, đá hòn đá nhỏ, lòng không yên trả lời.

“Chúng ta chơi một trò chơi được không?” Người nào đó đột nhiên hào tâm đề nghị.

Hắn không phải tới đưa mình tới trường! Lộ Nhi dừng bước, nhìn cánh cửa trường tư thực cách đó không xa, đôi mắt sâu hiện lên một tia yêu mị.

Dù sao mình cũng không có hứng thú tới trường, lại có người tự nguyện chịu tiếng xấu thay cho người khác, có sao hắn lại không làm?

“Trò chơi gì?” Lộ Nhi tỏ vẻ đáng yêu ngây thơ cười cười, hàm răng trắng bóng, tỏ vẻ hắn cực kỳ thích thú.

“Trốn tìm. Nếu ta tìm được người thì người phải nói cho ta biết, nhà của người ở đâu. Nếu ta thua thì sau này sẽ không hỏi người vấn đề này nữa.” Đồng Công Bằng dụ dỗ nói.

“Thành giao!” Nhớ tới gà mái mông lớn vừa rồi, Lộ Nhi liếm liếm đôi môi phấn nộn, cao hứng gật đầu.

Lúc trốn đi, hắn sẽ đi ăn thịt gà chờ Đồng Công Bằng đi tìm mình. Dù sao mới sớm tinh mơ, bao tử của mình còn đang trống không. . .

Chương 41: Trốn vào ổ rắn, ăn gà mẹ

Sờ sờ bụng trống rỗng, nhớ đến Phượng nha đầu nói trong túi xách còn bánh, hắn lấy ra một cái bánh rồi dùng hàm răng trắng sáng hung hăng cắn một cái, hắn ghét nhất là ăn những thức ăn chay!

"Nghề Bô cho phép nhìn lên, chờ hôm nhìn lên chính là Nghề thua*." Lộ Nhi có chút mơ hồ trịnh trọng nhắc nhở hắn.

*Là câu nói khi chơi trò trốn tìm ở bên Trung Quốc.

"Đó là đương nhiên, chờ ta đếm tới một trăm thì sẽ đi tìm ngươi, ngươi nên trốn đi thì tốt hơn." Đông Công Doãn* lập tức cười ha hả đưa lưng về phía hắn, lấy tay che hai mắt của mình.

*Đông Công Doãn chứ không phải Đông Công Bằng, bạn edit trước đó có chút nhầm lẫn.

Tốt nhất là trốn ở nơi mà người khác không tìm thấy mình, trong lòng người nào đó xấu xa nghĩ, mới vừa rồi nhìn thấy trong túi xách của hắn cũng còn vài cái bánh, tạm thời cũng không chết đói được, lo mà đi tìm gia đình chứa chấp ngươi đi, đừng có mà trở lại tìm Kim Bảo Nhi, Bảo Nhi là của mình hắn, ai cũng không thể giành được!

"Một... hai..." Cố ý kéo dài lâu lâu mới đếm một lần, hắn ngáp dài một cái.

Đem bánh thả lại vào túi xách, nhìn dầu mỡ trên tay, hắn liếc nhìn bóng dáng đang đưa lưng về phía mình, tiến lên hướng về phía sau lưng hắn ta xoa xoa, lưu lại dấu ấn mười ngón tay dầu mỡ, rất sợ hắn sẽ quay đầu lại nhìn mình, mười ngón tay đóng lại, hai ngón trở chia ra, nhắm ngay cái ót của người ta, hung hăng chọc vào.

"... ba..." Lòng mày tuấn mỹ của Đông Công Doãn run run, nhin!

Ừ, xem ra là hắn thật sự không nhìn lên, rất hài lòng vỗ vỗ hai tay, Lộ Nhi che miệng cười trộm, cánh mũi hít hai cái, biết được vị trí đại khái của gà mẹ, đúng lúc vị trí đó ở gần ổ rắn hôi hỏm, cũng đúng lúc, vừa có thể ăn thịt gà mẹ nướng, vừa có thể chơi đùa cùng với mấy con rắn nhỏ.

Chân nhỏ vui sướng nhảy về phía trước mấy bước, hắn nhúu nhúu mày, một khi biến thành tiểu oa nhi, thì sẽ có tính tình của tiểu oa nhi, cố ý bước từng bước chân ổn định từ từ đi vào rừng trúc, đi được khoảng một khắc, thì mới nhìn thấy con gà mái kia đang mang theo con gà con để đi tìm thức ăn.

"Phao câu con gà này thật là vừa mập vừa ngon nha!" Nuốt xuống một ngụm nước miếng, hắn đang định nhào tới thì chân nhỏ chột chìm xuống, mê muội cúi đầu, chỉ thấy vài cái đầu của mấy con rắn nhỏ đang vòng lên bấp chân của hắn, khè lưỡi rắn lấy lòng.

"Các ngươi nhận ra ta?" Hắn nhớ hôm đó thân thể mình là một nam tử thanh niên.

"Xì xì..."

Mấy con rắn nhỏ vui sướng gật đầu, dùng chiếc lưỡi mềm mại liếm chân hắn, vừa thăm dò vừa chậm rãi leo lên, cuốn lấy eo của hắn, đầu rắn lắc lư, tưởng tượng đến nữ xích xà hôm đó được hắn ru ái.

Đáng tiếc, bụng người nào đó đang đói nên khá nóng tính, căn bản không hề quan tâm đến cảm giác của các nàng, giữ lấy đầu rắn rồi khè ném xuống.

"Ngươi ngăn cản mắt tằm mắt của bản công tử." "

Ngồi xổm người xuống, cầm lấy một cây gậy trúc, muốn dùng để xuyên qua con gà nướng, ở giữa là gà mẹ, bên cạnh là con gà con, giống như một xâu kẹo hồ lô, nhất định là cực kỳ mỹ vị.

"Xì xì xì xì..." Con rắn bị ném xuống xuống đất xì xì lên, cũng không bỏ đi mà tiếp tục bò lên bấp chân của hắn lần nữa, nhưng lần này cũng không dám leo lên cao hơn.

Trên chân tuy nặng hơn một chút, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến hành động của hắn, hắn vừa nhìn thấy gà con và gà mẹ đứng cùng một hàng, liền không để mắt cơ hội, đem cây gậy trúc cầm trong tay nhanh chóng phóng đi.

Một chút giấy dựa cũng không có, "xâu kẹo hồ lô" cũng không còn nhúc nhích gì nữa mà té ngã trên mặt đất.

"Xì xì xì..." Mấy con rắn nhỏ phát ra từng tiếng than sợ hãi.

"Muốn học không? Chút ta sẽ dạy các ngươi, nhanh đi, giúp ta nhóm lên một đồng lửa, chúng ta vào trong ổ rắn thưởng thức món ăn ngon, nhưng mà

chỉ cho các người một chút thôi. " Hấn gánh " xâu kẹo hồ lâu " lên vai, liếm môi hồng phấn phàn phó.

Vừa nghe thấy hấn muốn dạy mình, mấy con rắn nhỏ xôn xao, lấy tốc độ giống như bay trượt vào ổ rắn, bắt đầu thu thập cây gỗ khô để nhóm lửa...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tin tức mới nhất

Cửa hàng gạo bị cháy sạch thành một đồng đen sì, đừng nói là lập tức khai trương, chính là sau này vẫn còn có thể sử dụng được cửa hàng này hay không cũng là một vấn đề. May là là còn cứu được một chút gạo nên cũng giảm bớt được một ít tổn thất. Nhưng hiện tại xem ra, cũng chỉ còn cách xây dựng cửa hàng lại từ đầu.

Đóng lại sổ kế toán, Kim Bảo Nhi xoa xoa lông mày, quyết định trước khi khai trương cửa hàng gạo lại lần nữa, thì phải tìm được nơi để bán đi số gạo còn dư này, như vậy tổn thất mới không lớn hơn nữa.

" Bảo Nhi, ta tới rồi đây, người có việc gì cần giúp một tay thì cứ nói, ta đã giúp người đưa Lộ Nhi tới trường học rồi. " Vỗ vỗ lên ngực, Đông Công Doãn nói xong mặt cũng không đỏ thờ cũng không gấp.

" Không cần, đã sắp xếp lại gần xong rồi. " Nàng lắc đầu một cái, nhìn thôn dân Liễu thôn đang giúp cửa hàng gạo khiêng gạo vào trong kho hàng mới, không nhận được khế mỉm cười.

Xem ra công việc của nàng hiện tại đang bận rộn nên không rảnh tính nợ cũ với hấn, cũng không có thời gian để chú ý tới tiểu tử Lộ Nhi kia, nhưng cũng thật đúng lúc, đợi đến khi nàng phát hiện ra, thì Lộ Nhi cũng không biết đã chạy đi đâu mất rồi. Trong lòng Đông Công Doãn cười thầm không dứt.

Nhưng mà, hấn thế nhưng lại không ngờ tới, phía đối diện lại có một nữ tử đang vội vàng chạy tới, phá vỡ đi ảo tưởng của hấn.

" Bảo Nhi ca, Bảo Nhi ca, " Nữ tử anh khí hào sảng kéo lại Kim Bảo Nhi đang muốn rời đi, " Tại sao hôm nay Lộ Nhi lại không tới trường học? "

Dùng tay quạt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện đầy mồ hôi hột, Lưu Văn thở ra một hơi, liếc nhìn Đông Công Doãn đang ngăn ở bên cạnh mình, không khỏi phi một tiếng, là nam nhân đồng tính!

Sao nàng ta lại tới đây! Đông Công Doãn chột dạ cúi đầu, không nghĩ tới Lưu Văn lại hết mình như thế, mới qua có nửa canh giờ, đã đuổi theo đòi người rồi.

" Không tới trường? Làm sao có thể, hôm nay hấn đã lên đường đi đến trường rồi mà, Lưu Văn muội muội, có phải là hấn nghịch ngợm nên đã trốn ở một góc nào mà người không tìm được? " Kim Bảo Nhi ngăn người, mỉm cười nói.

Ngày hôm trước ở trong chợ đụng phải một bé gái, đang nói với mẹ ruột của bé rằng bạn học Lộ Nhi rất thích khi dễ mình, hơn nữa khi dễ xong liền trốn đi mất, mỗi lần như thế cũng không tìm thấy hấn.

" Không có, tất cả học sinh đều nói không nhìn thấy hấn, hơn nữa, hôm nay chính ta đã đứng cửa lớn để nhận học sinh, thật sự là không nhìn thấy hấn vào cửa, cũng không nhìn thấy người này ở đâu cả. " Lưu Văn nhủ nhủ mày chỉ vào vị công tử đồng tính, mỗi lần nhìn thấy đều muốn tức điên lên, là đại trượng phu mà lại đi yêu thích nam nhân, ta phi!

" Đông công Doãn? " Kim Bảo Nhi quay đầu nghi ngờ nhìn hấn.

Người nào đó liền lắc đầu khoác tay, dáng vẻ thật oan uổng, " Bảo Nhi, ta thật sự đã đưa hấn đến trường, nhưng đi đến cửa trường thì hấn lại kêu ta về trước.

Chẳng lẽ là Lộ Nhi trốn học? Nàng vừa bực mình vừa lắc đầu buồn cười, thôi, cũng nên đi tìm một chút, bé con như vậy, trường học lại gần rừng núi vắng vẻ, nhưng tốt nhất là đừng có đi vào khu rừng, nghĩ đến đây, vẻ mặt của nàng không khỏi có chút lo lắng.

" Lưu Văn muội muội, người trước tiên cứ đi học đi, ta sẽ đi tìm hấn, đợi tìm được người rồi thì sẽ dẫn hấn về để đi học tiếp, người muốn phạt hấn thế nào cũng được. " Kim Bảo Nhi gọi Đình chủ quản tới, sau khi phân phó việc cần phải chú ý tới, thì mới đi về phía Kim gia.

Nàng phải đi hỏi Phụng nha đầu một chút, xem có chút manh mối nào không.

" Nhìn cái gì! " Đông Công Doãn dường như không thích cái tính nết giống nam tử của Lưu Văn, liếc nàng một cái, cuống quýt đi theo sau lưng Kim Bảo Nhi, " Bảo Nhi, ta đi tìm với người. "

Lưu Văn châm chọc nhếch môi cười một tiếng, một ngày nào đó ta sẽ thu thập được người, tên côn đồ đồng tính! Vắt ống tay áo lên, cũng vội vàng chạy về phía trường học.

Cũng vào lúc này, người nào đó đang vật lông gà ở bên cạnh một đồng lửa, ở trên mặt, trên mũi cũng dính vài cái lông gà non nớt, hẳn cũng không để ý tới, hung hăng vật lông trên phao câu của con gà, nhìn thấy một khối mờ sáng bóng đang lồi lên kia, không khỏi nghi hoặc cười muốn rách mồm, không biết là gà nhà ai nữa, cực phẩm nha...

Lưu Vân đang đi trên đường đột nhiên hắt hơi một cái, nghĩ thầm, nhất định là tên đồng tính kia đang nói xấu mình.

Đột nhiên, một con rắn nhỏ có nhiệm vụ tuần tra chọt xông vào động, khè lười rần ra, cuống quýt trượt đến bên cạnh Lộ Nhi, lắc lắc đầu rần màu tím, hình như đang muốn nói điều gì đó.

Tay nhỏ bé đang vật lông gà ngạc nhiên dừng lại, cặp mắt Lộ Nhi xoay một cái, lau đi lông gà đang dính đầy trên tay.

"Thất bại cũng không sao, bản công tử sớm đã ngờ tới lão đạo sĩ kia sẽ phát hiện ra, may mà xích xà không sao, năm trước bản công tử đã từng giao thủ cùng với lão đạo sĩ, các người cũng phải cẩn thận một chút, hẳn có thể sẽ quay trở lại, chỉ là bản công tử còn có chuyện quan trọng muốn làm, nên không thể rời khỏi nơi này, chỉ còn có thể nghĩ cách làm cho hắn biết khó mà lui thôi..."

Nói đến đây, cũng dò xét lại động rần một lần, con rắn nghe thấy xà công tử dặn dò những thứ gì, thỉnh thoảng cũng phát ra tiếng "Xì xì".

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Xấu mặt khi bị đánh

Trong rừng trúc, lá cây nhọn dày đặc, kèm theo con gió khẽ thổi lá cây phát ra tiếng xào xạt, cành trúc đong đưa giống như eo nhỏ của thiếu nữ nhẹ nhàng uyển chuyển vậy, thỉnh thoảng ánh mặt trời sắc sỡ xuyên qua khe hở trong lá cây, chiếu về phía hai người đang chạy nhanh ở trong rừng.

Tìm khắp nơi mất mấy canh giờ rồi, vì sao vẫn không tìm thấy Lộ Nhi, chẳng lẽ hắn không có đi vào cánh rừng này, hay hắn bị mãnh thú tập kích rồi? Kim Bảo Nhi gấp gấp xoa đi một chút mồ hôi trên mặt, nhìn khắp bốn phía, vẫn không nhìn bóng dáng của đứa trẻ nào.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp, dù sao cũng đã đi qua khu rừng này mấy vòng rồi, nói không chừng, Lộ Nhi đã về nhà từ sớm rồi." Dùng tay quạt, Đông Công Doãn ít khi hoạt động một mồi thở hồng hộc.

Nhưng nàng vẫn kiên định lắc đầu một cái.

"Không được, nếu hắn về rồi thì Phụng nhi đầu sẽ báo cho ta biết, người nói người đã chia tay hắn ở rừng trúc bên cạnh, còn lão chân cừu lại nói không có nhìn thấy người nào đi ngang qua đây, vậy là hắn chỉ có thể ở trong khu rừng này." Hơn nữa, không hiểu vì sao nàng lại ngửi thấy một mùi hương như đang nướng thứ gì đó, nhưng mỗi khi rừng trúc đong đưa, thì mùi hương đó lại hoàn toàn tan biến đi, cũng không có cách nào tìm được nguồn gốc.

Đông Công Doãn nhìn thấy nàng vẫn tiếp tục vạch lá đi tới, thất bại cúi đầu xuống, cũng chỉ còn cách cùng đi lên, trong lòng thầm mắng, tên tiểu tử này dù có rồi đi cũng phải làm người khác bị giày vò.

Hai người đi sâu vào trong rừng một lúc nữa, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, Kim Bảo Nhi vui mừng quay đầu lại, sau đó lại càng ngạc nhiên.

"Lưu Vân muội muội, sao ngươi lại ở đây?"

Thanh kiếm sắc bén trên tay Lưu Vân chém xoành xoạch các cành trúc, lông mày nhăn lại, liếc mắt nhìn Đông Công Doãn, cười như không cười nói: "Ngươi và hắn đi cùng nhau, ta cũng không yên tâm được, hơn nữa gà của ta cũng biến mất rồi, ngày thường nó thích đi vào rừng trúc, ta cũng nhân tiện đi tìm một chút, tuy nói khu rừng này không có thú dữ ẩn nấp, nhưng các người đều là tay trái gà không chặt, nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng không dễ dàng đối phó được, yên tâm, hôm nay ta đã cho cả lớp nghỉ sớm rồi."

Bảo Nhi đi cùng mình thì có gì không tốt, cái bà nam nhân này, đúng là xen vào chuyện người khác! Đông Công Doãn giận dữ hung hăng liếc nàng ta một cái, nhưng khi thấy nàng ta dời tầm mắt ra chỗ khác, làm như không nhìn thấy phần nộ của mình, lửa giận lại càng tăng thêm vài phần.

"Lưu Vân muội muội, làm phiền ngươi rồi." Kim Bảo Nhi biết nàng cũng đang lo lắng cho Lộ Nhi, mỉm cười đa tạ.

Nhưng đúng vào lúc này, một trận gió lại nổi lên lần nữa, những lá trúc thổi từ rừng trúc phủ đầy che kín cả mặt đất, làm mê hoặc ánh mắt của mọi người, cành trúc đong đưa kịch liệt, trên đó hỗn loạn đến nỗi như muốn dung hợp vào nhau.

"Ca ca!" Giọng nói non nớt vui sướng vang lên.

Con gió cũng đột nhiên chậm lại, trong bầu không khí bụi bặm tung bay đan xen cùng ánh nắng vào lúc giữa trưa tạo nên một khung cảnh mỹ lệ, có một

chút ánh sáng màu vàng, nhẹ nhàng bay múa.

“Lộ Nhi!” Mới vừa mở hai mắt ra, Kim Bảo Nhi liền nhìn thấy hán đang lúi kúi kéo vạt áo của mình, mắt to long lanh, cùng với gương mặt dính dầu mỡ, “Ngươi chạy đi đâu vậy, làm đại ca lo lắng muốn chết!” Thân thể hơi khựng lại, ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của hán, nhớ mong trong lòng rốt cuộc cũng giảm đi một chút rồi.

Hán tại sao còn chưa đi xa! Sắc mặt Đông Công Doãn trở nên ảm đạm, quay đầu liền nhìn thấy Lưu Vân đang lạnh lùng nhìn mình, chỉ đành phải lấy khuôn mặt tươi cười để che giấu đi sự chột dạ của mình.

“Đông Công ca ca, lần này Lộ Nhi tìm ngươi chứ không phải ngươi tìm được Lộ Nhi, cho nên trò trốn tìm lần này là ta thắng rồi, có đúng hay không?” Người nào đó cố ý không muốn mở miệng thì người khác làm sao biết được có chuyện gì đang xảy ra, trên gương mặt đáng yêu nở một nụ cười vừa đơn thuần lại vừa trẻ thơ.

Hán cố ý, tuyệt đối là cố ý! Đông công Doãn nhìn thấy Kim Bảo Nhi liếc mắt nghi ngờ rồi dần biến thành âm trầm nhìn hán, thì hán cũng thừa biết, lần này, tuyệt đối sẽ hung hăng đánh cho hán một trận.

"Ta... ta chỉ muốn đùa giỡn ngươi thôi, không ngờ ngươi thật sự sẽ không trốn ở trong trường học." Áp úng mở miệng giải thích, lời nói trở nên vô lực đến khác thường.

"Thật sự nói giỡn sao, nói giỡn cùng một đứa bé, ngươi cho rằng hán sẽ không làm thật sao?" Lưu Vân chê cười, vừa định hỏi Lộ Nhi có bị thương hay không, tay vừa đưa đến đầu hán thì nhìn thấy một cọng lông gà rất quen mắt, hai ngón tay cầm nó lên, "Đây không phải là gà nhà ta nuôi sao? Lộ Nhi, ngươi..." Lúc nhìn thấy dầu mỡ trên tay cùng khoe miệng hán, hình như đã hiểu ra mọi chuyện, lời muốn nói ra cứ thế nghẹn lại trong cổ họng.

"Lộ Nhi, ngươi ăn con gà của Lưu Vân muối muối sao?" Kim Bảo Nhi cũng hiểu rõ, kéo thân thể nhỏ bé của hán lại gần nàng, sắc mặt trầm xuống.

Thấy lông gà ở trên tay cô giáo, cũng biết không thể nào nói láo nữa, hán chỉ còn biết gật đầu nhỏ.

Ai ngờ nàng lại lấy tay giữ chặt hông hán, để hán nằm lên đùi mình, giờ bàn tay nhắm ngay cái mông nhỏ tròn trịa, hung hăng đánh xuống.

"Bốp, bốp, bốp!" Âm thanh cũng thật là vang dội.

Lưu Vân cùng Đông Công Doãn không ngờ nàng lại làm như thế, nhất thời liền sững sờ tại chỗ.

Mắt to long lanh của Lộ Nhi trong nháy mắt tràn đầy nước mắt, hung hăng nhìn sang mấy con rắn nhỏ đang trốn ở cửa động, thấy tụi nó hốt hoảng tán loạn trượt vào trong động, hàm răng cắn chặt lại môi dưới.

Nữ nhân ngu ngốc này, thế mà dám đánh vào mông của mình, nàng không biết làm thế hán sẽ mất bao nhiêu mặt mũi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đứa trẻ quật cường nổi giận

Cánh môi béo mập cắn chặt lại, hốc mắt ửng hồng quật cường không rơi một giọt nước mắt, hán hít hít cánh mũi, hai chân đạp một cái, nhảy xuống bập đầu của nàng, dùng quả đầu nhỏ núc ních thịt chỉ về phía Kim Bảo Nhi.

“Ta ghét ca ca nhất!”

Hung hăng lấy mu bàn tay lau hốc mắt, hán quay đầu chạy đi, bập chân mặc dù ngắn ngủn, nhưng trong nháy mắt cũng đã biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

"Ta có phải nặng tay quá không?" Kim Bảo Nhi ngăn ngó lăm lăm, cúi đầu nhìn lòng bàn tay đang đỏ lên của mình, đối với bọn Kim Quảng Kim Chuyên nàng cũng chưa bao giờ nặng tay như thế, vì sao lại cố tình dùng một lực hung ác như vậy đánh Lộ Nhi? Nàng cũng có chút không hiểu.

"Đứa bé không biết nghe lời cũng nên dạy dỗ một chút, Bảo Nhi, ngươi không có lỗi." Đông Công Doãn quay đầu cười trộm hai tiếng, nhưng lại đứng lúc châm chọc lấy đôi mắt sáng của Lưu Vân.

"Đúng, đứa bé không biết nghe lời cũng nên dạy dỗ một chút, còn đối với người lớn rồi mà chẳng khác nào một đứa con nít thì phải nên trừng phạt như thế nào đây?" Lưu Vân đối với tên công tử đồng tính này một chút cảm tình cũng không có, hiện tại lại càng xỉ mũi xem thường hán.

"Ngươi, là Lộ Nhi ăn con gà của ngươi, cũng đâu phải bốn công tử làm đâu, tại sao cứ muốn kiểm chuyện với ta thế?" Người nào đó bị nhắc, mặt cũng đã đỏ đến mang tai.

" Chứ không phải do người sao, vì người nên hấn mới chạy vào rừng trúc, cho nên người phải đền tiền con gà, mười hai lượng bạc, đưa đây! " Tay ngọc đuối ra, nàng ngược lại cũng không chút nào khách khí.

Mười hai lượng bạc? Nàng ta tại sao không đi làm ăn cướp cho rồi! Sắc mặt Đông Công Doãn giận đến mức đỏ lên, cơ hồ đã muốn chuyển sang màu gan heo.

Nhưng nhìn thấy mặt nàng ta đang cười gian uy hiếp, hấn chỉ có thể nhục nhả từ trong ống tay áo móc bạc ra, thanh toán tiền con gà, quay người đi, cũng phát hiện Kim Bảo Nhi không biết đã rời đi từ lúc nào, sau lưng chỉ còn một mảnh trống không.

Suy nghĩ một chút, Kim Bảo Nhi sợ rằng Lộ Nhi sẽ rời khỏi Kim gia, bởi vì hấn rung rung lên án mình, khiến cho cõi lòng nàng cũng không khỏi co rút đau đớn không thôi, dường như chỉ có việc tìm hấn giải thích mọi thứ, thì mới có thể làm lo lắng trong lòng nàng giảm xuống.

Nhưng mà, không ngờ tới, khi tìm đến Kim gia, thì Phụng nha đầu lại mừng rỡ nói với mình rằng Lộ Nhi đã chạy về phòng, cũng không kịp nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của nàng ta, liền vội vàng chạy về.

Đi qua khung cửa, nàng ôm lấy người đang nằm trên bàn khóc lóc vào trong lòng, thở dài một hơi, ngồi vào ghế, một tay nhẹ nhàng vuốt lên tóc hấn, hôn một cái lên trán hấn.

" Lộ Nhi đừng khóc, là tỷ tỷ không đúng, tỷ tỷ xin lỗi người có được không? " Nàng nhỏ giọng an ủi.

Bà vai nhỏ nhỏ run run, hấn hình như hơi mệt mỏi dựa vào lòng nàng, nhỏ giọng khóc sụt sùi, lắc đầu một cái. (=,,,= đừng để em nó lừa tình)

Xem ra hấn vẫn còn giận mình, Kim Bảo Nhi nhủ nhủ mảy, móc ra khăn lụa nhẹ nhàng lau đi gương mặt đầy mồ hôi cùng nước mắt của hấn, lại rót ly trà cho hấn uống, thấy sắc mặt hấn dịu lại, khẽ mỉm cười.

" Tỷ tỷ vừa rồi không được tỉnh táo, nhưng thật ra cũng là vì lo lắng cho người, vì phụ mẫu của tỷ tỷ cũng đi ra ngoài rồi cũng không trở lại nữa, nên ta lo lắng khi Lộ Nhi đi lạc thì sẽ gặp phải thủ dữ tập kích, thế nên nhất thời cũng không khống chế được cảm xúc của mình, mới có thể mạnh tay như thế, Lộ Nhi, tha thứ cho tỷ tỷ có được không? " Cảm xúc ảo não xuất hiện trên gương mặt tươi sáng, mặt nàng như đưa đám, những chuyện đó nàng cũng chưa từng nghe người khác nói qua, tất cả mọi người đều cho rằng nàng đã quên mất, nhưng thật ra, đó lại là con ác mộng sâu nhất của nàng!

Thân thể vui ở trong ngực nàng đột nhiên khựng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi nâng lên, nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của nàng, trông mắt thoáng một chút kinh ngạc, tay nhỏ bé đưa ra nheo lấy gương mặt khá gầy của nàng.

" Lộ Nhi có thể tha thứ cho tỷ tỷ, trước đây tỷ tỷ đã hứa với Lộ Nhi, đồng ý để ta làm tiểu tướng công của tỷ tỷ rồi, tỷ tỷ có nhớ không? " Ánh mắt long lanh thẳng tắp nhìn nàng, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, hình như nếu không đồng ý thì sẽ gào khóc.

" Ừ, tỷ tỷ đã đồng ý đương nhiên sẽ không quên. " Nàng gật đầu một cái, có chút nghi ngờ không hiểu tại sao hấn lại nói đến chuyện này?

Nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng người nào đó vui mừng đến xiêu vẹo, Kim Bảo Nhi, người nói thì phải làm! Hừ, chi vì tên Đông Công Doãn mà muốn bỏ rơi mình sao? Đó là không thể nào!

" Như vậy, Lộ Nhi là tiểu tướng công của người, người là tiểu nương tử của Lộ Nhi rồi, có đúng không? " Hấn ngẩng đầu hôn lên mặt nàng một cái.

" Đúng... " Kim Bảo Nhi không nghi ngờ gì mà gật đầu thừa nhận.

" Vậy tiểu nương tử đến lúc nào mới chịu thực hiện nghĩa vụ của một nương tử đây? " Hấn lộ ra hàm răng lóe sáng, cười đến cảnh xuân rục rờ.

Về phần Kim Bảo Nhi, tự nhiên cũng rãnh rỗi một chút, hơi gạt mình nghiên cứu ý tứ của hấn, nghĩa vụ của một nương tử?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Yêu cầu nương tử chịu trách nhiệm

Hàm răng Lộ Nhi sáng như bạc, lông lánh ánh sáng một âm mưu kỳ quái nào đó, Kim Bảo Nhi lắc đầu một cái, cười thầm nghĩ mình quá đa nghi, Lộ Nhi hiện tại rất đáng yêu, đôi mắt trên gương mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh tròn xoe như Nguyệt Nga*, nhìn giống như mặc cho người khác muốn xoa nắn, nhào nặn thế nào cũng được, vô hại mà mềm mại.

(*Nguyệt Nga: mặt trăng).

"Lộ Nhi, có phải Đông Công Doãn đã nói gì với người hay không?" Ý nghĩ đầu tiên của nàng chính là nam nhân đồng tính kia đã nói cho Lộ Nhi nghe cái gì đó quái gở, giống như chuyện tế nhị nơi khuê phòng này, chuyện mà không ai lại đi nói lung tung với một đứa trẻ.

Đồng Công Doãn? Lộ Nhi ngẩn người ra, sau đó chợt cười lên một tiếng. Đồng Công công tử, người xem, cho dù trong lòng Bảo Nhi có người thì ấn tượng của người chỉ như một vết bẩn, lâu một chút cũng không thành vấn đề. Ai bảo người không có việc gì đi chọc người khác, cố tình trêu chọc xà công tử ngàn năm ta đây?

“Tỷ tỷ, làm sao người biết là hần? Hần hỏi ta có làm Chu công Chi Lễ với tỷ tỷ hay không, ta lại hỏi hần Chu công Chi Lễ là cái gì, hần nói, chỉ cần người thực hiện trách nhiệm của nương tử là được, nếu không, Lộ Nhi không được tính là tiểu tướng công của tỷ tỷ.” Siết chặt tay, Lộ Nhi úy khuất nói.

“Hần, là hần nói thân thiết, người xem, tỷ tỷ thường hôn người.” Nàng xấu hổ cúi xuống hôn lên mặt Lộ Nhi một cái, trong lòng đem Đồng Công Doãn ra nắn không dưới trăm lần, không dạy điều hay lại đi dạy điều xấu, lần sau phải khiến Lộ Nhi cách xa hần một chút.

“Nhưng mà, hần nói việc này có thể sinh báo bảo, còn thân thiết hình như không thể sinh báo bảo được.” Hai tròng mắt của người nào đó trong suốt long lanh, nhìn thẳng giống như muốn tìm một lỗ nào đó chui vào.

Đồng Công Duẫn, hần thật sự không thể dạy hải tử được,... Nàng nhìn xung quanh, lại không muốn nhìn thẳng vào mắt của Lộ Nhi, nhưng nàng lại nghĩ, cứ trốn tránh như vậy, Lộ Nhi cũng sẽ không buông tha cho nàng, chỉ ho nhẹ một tiếng.

“Chuyện này... Lộ Nhi, chuyện này phải đợi người mười tám tuổi mới có thể làm được, bây giờ người còn quá nhỏ, hơn nữa, tỷ tỷ không thể nào sinh báo bảo, người quên rồi sao, hai cái phía trước của ta chỉ là dài hơn so với người khác, chứ ta không phải là nữ tử.” Nói như vậy chắc là đủ sáng tỏ chưa? Nàng chỉ chỉ trước ngực của mình.

Lộ Nhi cau mày, một tay hần chui vào vạt áo của nàng, trong khi nàng chưa kịp phản ứng, hần đã thuận thực gạt dây thắt hình con bướm.

“Mười tám tuổi sao? Lộ Nhi mới có năm tuổi, còn phải đợi mười ba năm nữa, nhưng mà, Lộ Nhi nghe tiểu cữu tử nói nam tử cũng có thể lập gia đình với nam tử, tại sao có thể thành thân mà không không thể sinh báo bảo?”

Cái vấn đề này... Kim Bảo Nhi chỉ cảm thấy trước mắt một bầu trời u ám, nàng phải trả lời sự tò mò của Lộ Nhi như thế nào mới tốt đây? Bởi vì nàng là một nữ tử chưa có chồng, cũng không có thói quen giống nam tử đi xem những loại sách quái lạ, cho nên đương nhiên nàng không biết gì, trừ ra một ít thỉnh thoảng nghe được từ vài bác gái làm thuê lên lút nói với nhau, đến cùng nàng hoàn toàn cũng không hiểu biết gì.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ cũng không rõ nữa.” Nàng cười khổ, căn bản là nàng không hề để ý đến bàn tay nhỏ bé đang giờ trò trên người nàng.

“Lộ Nhi nghe tiểu cữu tử nói một chút, ta đã hiểu rõ, để ta dạy cho người có được không?” Hần hôn một cái lên mặt nàng và cười đến híp cả mắt.

“Là Kim Chuyên và Kim Quáng nói?” Nàng sờ đầu Lộ Nhi một cái, tức giận đến đỏ cả mặt, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho rằng mình đoạn tay áo?

Bọn họ chỉ hỏi mình có phải Bảo Nhi động tay động chân với mình hay không, còn những lời khác bọn họ đâu có dám hỏi nhiều, chỉ là, hần biết chắc rằng Kim Bảo Nhi rất xấu hổ nên sẽ không đi hỏi bọn họ vấn đề này, hần an tâm gạt đầu, cười sáng lạng.

“Bọn họ đã nói gì với người?” Lộ Nhi của nàng khả ái như vậy, không thể để cho những đệ đệ vô năng kia làm bẩn, nhất định phải cải chính lại mới được.

“Lộ Nhi không nhớ bọn họ nói thế nào, nhưng ta nhớ được căn bản phải làm như thế nào...” nói xong, hần cúi xuống, hôn lên nơi mềm mại, dùng hàm răng nhỏ nhẹ nhàng cắn cắn, “Bước đầu tiên, gặm thịt...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tiểu nương tử thân ái muốn ký sổ

Cảm giác ẩm ướt có chút lạnh lẽo, ngực nàng giống như bị kích thích mãnh liệt, dần lan ra da thịt nàng, trên gương mặt xuất hiện những rặng mây đỏ, Kim Bảo Nhi bối rối nâng đầu nhỏ của hần lên, để phòng hần đụng chạm sâu hơn.

Chỉ là những cảm xúc này nàng thật sự chịu không nổi, hơn nữa, cho dù nói như thế nào, đều là mình ăn cỏ non, một sự quái lạ ngăn chặn cảm xúc dâng lên trong lòng.

“Lộ Nhi, đừng như vậy, người còn nhỏ không nên học làm những việc này, chờ người lớn hơn, chúng ta... chúng ta lại nói sau có được không?” Nhìn thấy phấn hồng trên mặt hần, nàng không nhịn được mà hôn hần một cái.

Nói sau? Lộ Nhi không có tâm tình nào nữa, qua một tháng nữa, nếu muốn sinh Tử Huân* phải đợi sang năm, bởi vì hàng năm Xà Yêu chỉ có một đoạn thời gian có thể sinh ra Tử Huân ưu tú, hần cũng không muốn sinh ra một đứa bé ngu ngốc.

*Tử Huân: Con cái, hạt mầm, trứng... (Yumme: đại loại là thế hệ sau).

“Nói sau? Nói sau là lúc nào?” Ánh mắt hần long lanh mê mẩn, tay nhỏ bé vẫn như cũ cầm nắm nơi mềm mại của nàng không chịu buông tay.

“Ví dụ như khi ngươi mười tám tuổi...” Nàng lập tức lên tiếng, cũng không còn để tâm đến bàn tay đang lộn xộn trên người mình, chỉ muốn khuyên giải hần.

"Lại là mười tám? Tỳ tỳ, vậy phải đợi đến mười ba năm nữa, ngươi có thể chịu được sao?" Tay nhỏ bé của hần trượt xuống dưới, xoa xoa nhẹ nhàng bụng ấm áp bên trong vạt áo của nàng.

Tay lạnh như băng cùng với những cảm giác ấm áp từ bụng từ từ tăng lên, lan tỏa đến toàn thân, tứ chi nàng không khỏi mềm nhũn, mặt đỏ tai hồng nhìn Lộ Nhi, hần đang thừa cơ hội cúi xuống hôn lên gương mặt, cổ, xương quai xanh của nàng, thỉnh thoảng hàm răng nhỏ nhỏ lại khê cắn, giống như con kiến bò qua bò lại, nàng cảm thấy tê dại, hô hấp của nàng không có cách nào bình thường được.

"Nhìn, nhìn được..." Nàng khó khăn mở miệng, lại cảm giác mình nói sai điều gì, lại không sao nghĩ ra được rốt cuộc sai ở chỗ nào, nàng thu hồi tay, yếu đuối vô lực che kính nơi mềm mại của mình, sợ hần lại tiếp tục hôn đi xuống.

"Nhìn được? Xem ra bình thường tỳ tỳ đều vất vả chịu đựng." Hần cười khoe môi gọi lên quyền rũ kỳ lạ, bấp chân hần quỳ lên trên hai đùi nàng, thân thể hần đứng thẳng dậy, đôi tay chạm vào gò má đỏ hồng của nàng, ngay tại lúc nàng kinh ngạc, hần chậm rãi hôn lên, không quên bật ra một câu, "Như vậy, chúng ta thử trước một chút, xem một chút có thể nhìn được hay không, thế nào?"

Môi đỏ mọng nhỏ nhỏ đặt trên cánh môi mềm mại của nàng, mềm mại đến nỗi làm hần nhìn không được dùng đầu lưỡi len lõi vào, đụng phải hàm răng chống cự của nàng, cho dù dẫn dụ thế nào, nàng cũng không muốn mở ra, còn cặp mắt nàng lại tròn to nhìn hần, giống như là bị kinh sợ, toàn thân cứng ngắc.

"Tiểu nương tử muốn ký sổ thì phải làm cho Lộ Nhi xem một chút có đáng hay không, mười ba năm rất dài, ngay cả điều này cũng không được hay sao?" Hần cong môi đầy úy khuất, cố ý cọ cọ trên môi của nàng.

Xem ra, hôm nay không như ý của hần, thì hần sẽ không bỏ qua. Kim Bảo Nhi bắt đầu dĩ thử dài, nàng không có chú ý đến hôm nay Lộ Nhi nói chuyện như một người trưởng thành, môi mềm mại bị cọ tới cọ lui, trong lòng nàng chợt xuất hiện một loại cảm giác quái dị, lại muốn cắn thử một hớp, có ngọt ngào như anh đào hay không.

"Được rồi, nếu như không được, sẽ chờ ngươi trưởng thành, được không?" Nàng chỉ nói một câu an ủi.

Trưởng thành? Chuyện này rất nhanh, nếu không sợ hù chết nàng, hần thật sự không nguyện ý nhìn nỗi khổ dục hỏa! Trong lòng hần khổ sở liếc nhìn hạ thể, trên mặt cười đầy gió xuân.

"Được, nếu không được thì sẽ chờ ta lớn lên." Hần gật đầu, hôn thật sâu đi vào.

Quả nhiên, lần này nàng không có phản kháng, miệng nàng mở ra, ngượng ngùng nhận lấy đầu lưỡi của hần, một loại cảm giác trời đất xoay chuyển ập đến trong đầu nàng, cơ hồ không cho nàng có thời gian để suy nghĩ.

Kim Bảo Nhi, bây giờ ngươi chính là người của bản công tử rồi ! hần hí hóp đôi mắt lại, cười thỏa mãn.

Khi Lộ Nhi đang há hê muốn cưỡi váy của nàng ra lại bị tiếng gõ cửa của Phượng nha đầu truyền đến cắt ngang.

"Tiểu công tử, nhị công tử tìm ngươi, ngươi có ở bên trong không?"

Tiếp tục hay là tạm ngừng? Hần nhìn thấy Kim bảo Nhi đang say mê, bất chấp tất cả kéo váy của nàng xuống...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Điều quan trọng nhất cần nhớ

“Lộ Nhi, dừng như vậy!” Đột nhiên bị tiếng gọi của Phượng nha đầu dọa sợ, toàn thân Kim Bảo Nhi đều đổ mồ hôi lạnh, nàng lấy hai tay đẩy Lộ Nhi ra, chỉ nghe một tiếng “bùm” giống như có đồ vật nào đó rơi xuống đất.

Nàng hoảng hốt mặc lại quần áo, mới phát hiện người ngồi dưới đất đã nước mắt lưng tròng, người này không phải là Lộ Nhi thì là ai đây?

Kim Bảo Nhi muốn đưa tay ôm lấy hần, nhưng lại bị tay bé nhỏ đẩy ra.

“Lộ Nhi, tỳ tỳ không phải cố ý.” Nàng nhìn thấy ánh mắt có phần vô tội đang ngồi xoa xoa cái mông dưới đất, tất nhiên là hần bị ngã không nhẹ, nhưng nàng không biết tại sao hần lại gạt tay nàng ra. (Yumme: Haha, đáng đời anh!)

“Hừ, lúc này đánh mộng ta, bây giờ lại đẩy ta xuống đất, tỷ tỷ không tốt, ngươi không thực hiện trách nhiệm của nương tử, ngươi cũng không có thương Lộ Nhi!” Hắn chỉ tay vào Kim Bảo Nhi tố cáo, hắn từ đất bò dậy, mở cửa ra, liếc nhìn Phượng nha đầu đang mặt đỏ tía tai, “Nhi cữu tử ở đâu?”

Phượng nha đầu lúng túng chỉ tay về hướng sảnh chính*, rồi chạy đi nhanh như chớp.

(*Bản gốc là “thiên thánh” nhưng mà mình không hiểu lắm, theo mình hiểu thì là một căn phòng lớn, đặc biệt nên mình edit thành “sảnh chính”. Có bạn nào biết thì chỉ mình sửa lại nha, thanks!)

Cũng không để ý Kim Bảo Nhi đang sốt ruột ở phía sau kêu to, hắn cũng đi về phía sảnh chính, cố ý không quay đầu lại, chạy vài bước đến chỗ góc rẽ mới đứng lại dùng vạt áo lau khô nước mắt, lộ ra nụ cười đắc ý, hai tay đặt ở phía sau, nghênh ngang bước đi như một vị đại nhân.

Hắn phải làm cho nàng cảm thấy có lỗi với hắn, nếu không lần sau sẽ không dễ dàng “ra tay” như vậy, không ngờ rằng rõ ràng trong lúc nàng mê muội lại có thể nhanh chóng lấy lại thần trí, xem ra sự tự chủ của nàng cao hơn hắn so với người bình thường, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức.

Kim Chuyên ngồi chờ trong sảnh chính vừa thấy Lộ Nhi lại trung bộ mặt cười nịnh nghênh đón.

“Lộ Nhi, chuyện lần trước...”

“Chuyện lần trước?” Lộ Nhi lập tức thu lại nụ cười trên khóe môi, đôi mắt nheo lại hiện ra một tia không vui, “Ngươi có biết vừa rồi ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta không? Còn dám nói với ta chuyện lần trước!”

Kim Chuyên không ngờ rằng vẻ mặt của Lộ Nhi lại thay đổi thất thường, giống như thời tiết biến hóa bất thường vậy, vẻ mặt cười nịnh của Kim Chuyên trong nháy mắt biến mất, không biết mình đã đắc tội với hắn lúc nào, nhìn lại thấy có chút kỳ lạ, cho dù nhìn thế nào thì lời nói cùng cử chỉ của Lộ Nhi cũng không giống một hài tử nên có.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?” Bất tri bất giác hỏi lời này, hắn giật mình, vội vàng mím môi.

Nghe trong lời nói của Kim Chuyên có ý hoài nghi, gương mặt đang trầm xuống của Lộ Nhi nhất thời cười lên, vỗ đôi tay nhỏ bé của mình, chỉ vào hắn cười đến nỗi thở không ra hơi, lại làm cho Kim Chuyên không thể hiểu gì.

“Nhi cữu tử, ngươi thật sự rất ngốc, như vậy mới có thể bị Mạc chương quây khi dễ, thật tình mà nói chỉ cần nhìn cái mặt ngươi, cho dù là người chỉ biết diễn trò một chút, cũng có thể lừa được ngươi rồi, đến cửa hàng lương thực nhà mình cũng dám đi hợp tác với người ngoài thiếu hụt, nếu ca ca ngươi biết được, chắc chắn ngươi sẽ bị ném ra khỏi nhà.” Vẻ mặt ngây thơ, thành thật bắt đầu dãn nở thành tiếng “chắc, chắc”.

Chính là vì chuyện này nên mình mới đi tìm hắn nói chuyện, kể từ ngày hôm qua hắn đồng ý giúp mình làm vài việc gì đó, làm mình đứng ngồi không yên, Kim Chuyên tiếp tục cười cười xoa xoa đôi bàn tay.

“Lộ Nhi, nói thế nào thì ta cũng là nhi cữu tử của ngươi, ngươi cũng đừng nên nói chuyện đó cho đại ca, ta sẽ mua đồ ăn ngon cho ngươi ngày ngày, có được không?”

“Đồ ăn ngon? Sẽ không phải là những thứ kẹo rẻ mạt kia chứ?” Tay nhỏ bé chống cằm, rất là nghiêm túc hỏi.

“Ách... Vậy là ngươi muốn loại kẹo đắt tiền nhất sao?” Nếu là như vậy, chẳng phải mỗi tháng phải mất đi nửa tháng tiền tiêu vặt sao?

Hắn thật sự là nói chuyện không nhìn sắc mặt người khác mà! Lộ Nhi cười nhạo một tiếng, nhưng lại sợ bị hắn nghi ngờ, chỉ đành làm bộ khá ái lắc đầu một cái, ngón trỏ trước mặt hắn khẽ lay động.

“Không cần bỏ tiền ra đâu, chỉ cần đến lúc ta muốn ngươi làm việc thì ngươi làm theo là được rồi, cũng không được hỏi tại sao, bởi vì điều này đối với Kim gia có lợi, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không nói gì với đại ca. Nhưng ngươi phải nhớ điều quan trọng nhất là lần sau ta không tìm ngươi thì ngươi nhất định đừng đi tìm ta trước!” Lộ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, vừa nghĩ đến “thức ăn ngon” thiếu chút nữa thì được ăn lại bay mất, Lộ Nhi thật sự rất muốn nhốt hết răng cửa của Kim Chuyên.

Ngược lại Kim Chuyên không hề hay biết sự tức giận dưới gương mặt đang mỉm cười kia, hắn nịnh nọt lấy ra một túi kẹo từ trong túi để vào trong tay Lộ Nhi.

“Được, được, được!” Lấy được sự cam đoan của Lộ Nhi, Kim Chuyên lại nghe không cần phải dùng đến tiền, hắn cười tươi như hoa, “Kẹo này coi như quà tặng ngươi, lần sau ta nhất định sẽ không tìm ngươi, trừ phi ngươi tìm ta.” Lúc này mua kẹo, dù sao cũng không phải loại kẹo giả rẻ, coi như là hối lộ hắn.

Lộ Nhi liếc mắt nhìn túi kẹo, trong lòng đầy sự ghét bỏ, nhưng lại không thể biểu lộ ra, chỉ đành bỏ vào trong túi đi ra khỏi thiên thánh, định ngày mai đem đến lớp học cho đám con nít kia ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ý tốt của Đông Công gia gia

Chờ trong phòng một lát, cũng không thấy Lộ Nhi trở về dùng cơm trưa, Kim Bảo Nhi đang muốn đi ra sảnh ngoài một chút thì bóng dáng nho nhỏ đã đập mạnh tiến vào, liền một chút cũng không nhìn đến nàng, trực tiếp bò lên giường buồn bực một mình, hình như vừa rồi gặp phải chuyện làm cho hắn cảm thấy tức giận.

“Đại công tử.” Phụng nha đầu kêu la đi tới đã làm nàng dừng lại bước chân, “Đông Công lão thái gia của nhà Đông Công phái người tới mời người qua để cùng nhau dùng bữa, nói là có chuyện muốn thương lượng với người.”

Đông công gia gia? Chắc hẳn là có liên quan đến việc cửa hàng gạo bị thiêu cháy, tuy đã báo quan nhưng vẫn không tra ra được nguyên nhân, rốt cuộc là nàng đã đắc tội với ai, sao lại phóng hỏa đốt cửa hàng gạo chứ?

Nàng gật đầu một cái, đang muốn đi ra ngoài cửa thì bóng dáng nhỏ nhắn đang nằm trên giường đột nhiên chạy ra ngoài, ôm chặt lấy bắp đùi nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên.

“Ca ca, ta cũng muốn đi.” Hừ, lại là nhà Đông Công, hắn quyết sẽ không buông tha nàng.

“Được, nhưng người phải ngoan ngoãn, không được gây chuyện, biết chưa?” Mắt nàng nhìn đến đồ ăn trên bàn còn chưa đụng tới, để hắn lại một mình ở chỗ này, khẳng định không sớm thì muộn cũng xảy ra chuyện, còn không bằng dẫn hắn đi theo.

“Lộ Nhi biết rồi, mới vừa rồi nếu không phải ca ca không nhường đường... ừm” Hắn vừa nói một nửa liền vội che miệng lại, mắt len lén liếc đến khuôn mặt đã hồng lên của nàng, trong lòng âm thầm hài lòng.

Kim Bảo Nhi lúng túng nhìn Phụng nha đầu cũng đang đỏ mặt, ho khan một tiếng.

“Không nên để Đông Công gia gia nóng lòng chờ đợi nữa.” Nói xong liền nhanh như tên bắn kéo lấy tay nhỏ bé của hắn rồi xông ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, quần gia của nhà Đông Công đã chờ ở cửa, dẫn theo hai người quẹo sang hướng khác để tiến vào cửa chính hoa lệ của nhà Đông Công, trong thoáng chốc liền đi xuyên qua một khoảng sân xinh đẹp như tiên giới, mới tới đại sảnh.

Kim Bảo Nhi nhìn thấy Đông Công gia gia vẫn một thân treo đầy vàng bạc châu báu như cũ vui vẻ vẫy vẫy tay, để cho nàng ngồi ở bên cạnh mình.

“Hắn tại sao cũng tới.” Đông công Doãn không vui liếc Lộ Nhi một cái, “Nhất định là theo đuôi rồi.” Nhỏ giọng lắm bả, hướng hắn bĩu môi.

“Ca ca, hắn nói ta theo đuôi kia!” Lộ Nhi thính tai, bĩu môi kéo kéo ống tay áo của Bảo Nhi tố cáo.

Nàng xoa nhẹ cái trán đang nhức đầu, hai người này tại sao cứ ở chung với nhau thì lại luôn muốn “đánh nhau” chứ? Nhưng việc hôm nay Đông Công Doãn lừa gạt Lộ Nhi để trốn việc, nàng cũng chưa tính sổ với hắn đâu!

“Đông Công gia gia, người có thể giúp Bảo Nhi dạy dỗ Đông Công Doãn một chút không, hôm nay hắn suýt nữa làm cho Lộ Nhi đi lạc đấy.” Ở trước mặt lão nhân khả ái này, nàng thật tự nhiên lộ ra dáng vẻ của một cô gái nhỏ, ôm cánh tay của Đông Công gia gia quơ quơ làm nũng.

Ở nơi này, Đông Công gia gia chính là núi dựa của nàng, mặc dù hiện tại là thân phận nam tử, nhưng nếu thực sự muốn đánh Đông Công Doãn thì vẫn không có đủ sức để làm, mỗi lần như thế chỉ đành phải nhờ lão nhân gia ra tay.

Quả nhiên, mặt mo đang cười ha hả lập tức thu lại, cảm thấy gõ một cái thật vang dội lên đầu Đông Công Doãn.

“Ây da, gia gia, người đánh thật hả! Sao người lại nổi đối xử độc ác với tôn tử bảo bối duy nhất của người như thế nha? Phụ thân đã nói rồi, muốn đánh thì phải đánh mông, không thể đánh đầu...” Thấy gia gia giờ gây lên lần nữa, hắn liền cuống quýt ngậm miệng lại, đổi một chỗ ngồi hơi xa một chút.

Giờ giờ cây gậy, lão nhân gia quát lên: “Tên phá của!”

Biết lát nữa Đông Công gia gia nhất định sẽ trừng trị hắn, Kim Bảo Nhi cười trộm mấy cái, liếc nhìn Lộ Nhi thì thấy hắn đang cười gượng, cũng không khỏi siết chặt lấy tay hắn, ý bảo ngồi đằng hoàng.

“Đông Công gia gia, hôm nay người gọi ta tới là có chuyện gì không?” Nàng cười hỏi.

Lúc này mới nhớ tới còn chưa dùng bữa trưa, lão nhân gia vẫy vẫy tay sai bọn hạ nhân mang thức ăn lên, vuốt chòm râu gật đầu một cái.

“Nghe nói cửa hàng gạo của người bị thiêu rồi, còn một chút gạo cũng chưa bán xong, cũng vừa đúng lúc, ở Bắc Nhai vẫn còn một cửa hàng để trống, người có thể dời qua đó để kinh doanh, đợi đến khi cửa hàng của người xây dựng xong, thì quay về nơi đó cũng không muộn, như vậy cũng giảm bớt đi một chút tổn thất.”

Hóa ra là vậy, thật sự là một phương pháp tốt, nhưng mà cứ như vậy, thì sẽ chiếm dụng cửa hàng của nhà Đông Công một quãng thời gian, nàng cảm thấy có chút áy náy.

“Như vậy đi, Đông Công gia gia, cửa hàng của người trước kia người khác muốn bao nhiêu bạc một tháng, Bảo Nhi sẽ theo đó mà trả cho người, nếu

không thì ta sẽ thấy ngại lắm.” Nàng suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, mặc dù giao tình giữa hai nhà khá tốt, nhưng trong việc làm ăn cũng phải vạch ra thật rõ ràng.

Lão nhân cũng chỉ cười cười lắc đầu, trợn mắt nhìn Đông Công Doãn một cái, sau đó lại nhìn về phía Bảo Nhi.

“Tiền muốn thì khỏi cần, ta chỉ muốn cầu Bảo Nhi một chuyện, chính là dạy cho tôn nhi không ra gì này biết làm ăn buôn bán, nếu không, nhà Đông Công về sau cũng sẽ bị hấn ăn đến núi lở mất thôi.”

Dạy hấn? Nàng sững sờ, ánh mắt Đông Công Doãn vốn đang bực bội lúc này lại trở nên mừng rỡ, nhất thời không biết nên quyết định như thế nào.

“Ta đồng ý.” Lộ Nhi vốn đang im lặng ngồi ở một bên đột nhiên giơ tay lên, mắt cười cong lên như có thâm ý nhìn Đông Công Doãn, cười không ngừng nghĩ khiến trong lòng người khác cũng phải sợ hãi.

Tiểu tử này không dễ chọc a! Người nào đó lên suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Mỗi người đều có mục đích riêng

Hấn đồng ý? Hai người gần đây không phải là nước lửa không hợp sao? Kim Bảo Nhi có chút không hiểu nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Lộ Nhi, tâm tư của đứa trẻ này thật khó đoán.

“Bảo Nhi, ngươi xem cả Lộ Nhi cũng đồng ý rồi, ngươi cũng đồng ý đi chứ?” Lão nhân gia cố ý gấp hai khối thịt cho cả hai.

Liếc nhìn cao lương mỹ vị sù sì chua ngọt, cá hầm cách thủy, tổ yến năm phần, cánh gà cay ngọt... trên bàn một chút, nàng liền hiểu rõ, hôm nay muốn không đồng ý thì cũng không được rồi, cộng thêm việc cũng không cần phải lo lắng khi phải đi tìm cửa hàng khác, đúng là một việc làm ăn mà không cần tốn tiền.

“Không phải là ta không đồng ý, Đông Công gia gia, ngươi cũng biết hấn mà, ngộ nhớ lần sau hấn bỏ thuốc ta, vậy thì ta phải làm như thế nào đây? ” Đây là điểm duy nhất mà nàng băn khoăn, mình cũng không thể lúc nào cũng trông coi hấn được, nhưng việc lo lắng nhất chính là sợ hấn sẽ phát hiện ra thân phận nữ nhi của nàng.

Không có! Mảnh liệt lắc đầu, Đông Công Doãn đã bị gia gia trừng tới mức hạt đậu trong mắt hấn của hết hồn, quay đầu về phía Kim Bảo Nhi nở một nụ cười dịu dàng.

“Bảo Nhi, ta hứa với ngươi, tuyệt đối sẽ không hạ bất cứ thuốc than gì vào trong quãng thời gian này.” Dĩ nhiên, qua đoạn thời gian này thì lại là chuyện khác, mặc dù không còn bạc thì hấn sẽ rất đau lòng, nhưng nếu là vì Bảo Nhi, hấn cũng không có gì là không bỏ được! Nghĩ đến đây, Đông Công Doãn dùng sức gật đầu một cái.

“Chuyện này...” Nàng vẫn còn có chút băn khoăn.

“Ca ca, ngươi yên tâm, Lộ Nhi cũng sẽ giúp ngươi trông chừng hấn, sẽ không để hấn có chút suy nghĩ sai lệch nào với ca ca, Lộ Nhi sẽ bảo vệ ca ca!” Vỗ vỗ lên ngực non nớt, mắt to mọng nước của Lộ Nhi tỏa sáng lấp lánh, lộ ra một hàm răng nhỏ đáng yêu, liếc mắt nhìn về phía Đông Công Doãn.

Ngươi tốt nhất là hạ chút thuốc, nếu như thế thì hấn cũng có thể thừa cơ rồi, coi như là ngươi không hạ thuốc một lần nữa, thì ta đây cũng sẽ ép ngươi phải làm, Đông Công Doãn, tác dụng của ngươi chính là làm hình nhân thế mạng đấy.

Bị nhìn thấy một chút sợ hãi trong lòng, người nào đó vội ho khan một tiếng, bởi vì cảm thấy hôm nay còn thiếu nợ tên tiểu quỷ này, liền đem mặt xoay sang hướng khác, không ngờ hấn sẽ nói tốt cho mình, cũng có chút ngoài ý muốn, ngược lại càng cảm thấy áy náy.

“Ngươi xem kia Bảo Nhi, Lộ Nhi cũng là đại nhân không chấp tiểu nhân mà tha thứ cho hấn, ngươi cũng đừng giận hấn nữa, Đông Công gia gia nhất định sẽ thay ngươi giáo huấn hấn một phen.” Nhân lúc thiết còn đang nóng mà đánh một cái luôn là nguyên tắc mà lão nhân gia tôn thờ, gấp lấy một món ăn rồi bỏ vào chén của Bảo Nhi.

Cười khổ không dám nhìn vào ba cặp trông mắt đang kim quang sáng lạn nhìn mình chằm chằm, nàng gật đầu một cái, chỉ sợ nếu không đồng ý nữa, thì thức ăn trong chén của mình sẽ xếp thành một ngọn núi nhỏ mất thôi.

“Được, nhưng mà...”

“Còn nhưng mà?” Đông Công Doãn lâu bầu nói, liền bị gia gia không chút chần chừ đập một cước, chỉ đành phải buông tay ý định ngăn Bảo Nhi nói tiếp.

"Nhưng mà, trong khoảng thời gian người theo ta học cách làm ăn, người phải nghe lời ta, nếu vi phạm quy củ của cửa hàng gạo, thì ta sẽ trừng phạt người, thế nào, người có chấp nhận hay không?" Nàng cũng không muốn ở trong cửa hàng gạo sẽ xuất hiện một kẻ giống như hân, đại thiếu gia cơm đưa tới mồm, muốn trị hân, trước tiên nhất định phải xét về gia quy với Đông Công gia gia.

Không chấp nhận cũng được a, âm thầm nhắc chân thả lỏng, tránh thoát khỏi sự công kích của gia gia dưới mặt bàn, hân bắt đầu đi gặt đầu một cái.

"Tốt rồi. Ca ca, người mỗi ngày cứ để cho hân đưa ta đến trường, sau đó sẽ ở trong tiệm để giúp người, có được không? Dù sao thì người và Phụng tỷ tỷ vào buổi sáng cũng rất bận, lúc gọi ta rồi giường thì cũng không còn thời gian ăn sáng rồi." Đáng thương sờ bụng một cái, gấp miếng thịt, hân cắn lên một cái, cười đến híp cả mắt, ngon thật!

"Ừ, ý kiến này cũng được." Bảo Nhi không nhìn đến vẻ mặt không vui của Đông Công Doãn, trực tiếp đáp ứng.

Đông Công gia gia cũng không phản đối, vui vẻ tuyên bố bắt đầu dùng bữa, bốn người mỗi người đều có mục đích riêng nên có người ăn được còn có người thì không vui mừng...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nữ Xích Xà bị thương

Dùng cơm xong thì lúc này cũng đã qua buổi trưa, chỉ đơn giản là nói một ít quy củ cần phải chú ý tới, sau khi Kim Bảo Nhi dặn dò Đông Công Doãn ngày mai không được đi trễ, liền dẫn Lộ Nhi trở về Kim gia.

Mới đi được mấy bước, chỉ thấy một mảnh lá trúc rơi thẳng xuống trước mặt Lộ Nhi, còn chưa chạm tới mặt đất thì đã bị hai ngón tay của hân kẹp lấy, mắt long lanh mờ to liếc xung quanh một lần, đều là tường gạch, cây trúc ở đâu ra, đôi mắt màu đen sắc bén chột lóc lên, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn đáng yêu cau lại, kéo lấy Kim Bảo Nhi đang hoàn toàn không chú ý tới việc này.

"Sao vậy, Lộ Nhi?" Nàng ngồi xổm xuống, lấy tay véo khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của hân, dường như yêu thích loại xúc cảm trơn mềm này.

"Hôm nay nhị cữu từ cho ta rất nhiều kẹo, chút Lộ Nhi đem theo một ít để đem tặng bạn học được không?" Hân nhìn nàng đang coi hân như một đứa bé mà nhào nặn mặt mình, trong đôi mắt không nhìn được mà xuất hiện sự dịu dàng, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn ấy vẫn không thể làm cho người khác nhìn ra được chút cảm xúc khác nào từ hân như cũ.

Không nghĩ tới Lộ Nhi hiện tại đã hiểu chuyện nhiều hơn trước, nàng cười một tiếng, nhớ lúc Lưu Vân nói đến bộ dáng cười lạnh của Lộ Nhi, lúc ấy cũng không không khỏi toát mồ hôi thay cho Lộ Nhi, bây giờ nhìn lại, mới chỉ có mấy ngày, vậy mà cũng có thể dạy hân trở nên vô cùng hiểu chuyện.

"Được rồi, vừa mới ăn no xong, ra ngoài đi dạo cũng tốt, khoảng một canh giờ nhớ trở về để nghỉ trưa, biết không? Cũng bởi vì người, trường học vẫn còn đang nghỉ, cũng nên xin lỗi các bạn học." nàng lau đi một mảnh tóc ướt đầm mồ hôi của hân dặt vào sau tai, mắt nhìn đến mái tóc mềm mại tinh tế của hân, không hiểu tại sao lại đột nhiên nghĩ tới vị nam tử tuần mỹ đêm hôm đó, hân cũng có sợi tóc mềm mại lạnh như băng, cũng đan xen vài loại màu sắc...

Một lúc lâu sau hãy về nghỉ trưa? Thế chẳng phải là hân sẽ có thêm một cơ hội để "thân mật" với nàng sao... Hân nhu nhuận nhếch môi phản hòng gặt đầu thật mạnh, một canh giờ cũng đủ rồi.

"Được, Lộ Nhi biết rồi, ca ca."

Chạy vào Kim gia rồi ôm ra một túi kẹo, vẫy vẫy tay chào nàng rồi chạy nhanh rồi khỏi như một làn khói.

Lá trúc này là từ rừng trúc mà ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm những tiểu xà yêu kia dùng lá trúc này để thông báo cho mình, hân vừa chạy vừa suy đoán, cũng không chú ý đến, đầu liền đụng phải một thân thể mềm mại, lao đảo mấy bước thiếu chút nữa ngã xuống.

"Lộ Nhi, người sao lại chạy gấp gấp như thế, muốn đi đâu?" Lưu Vân ôm lồng gà mái cũng lui về sau mấy bước, đợi bước chân ổn định lại, mới phát hiện ra là hân.

Là vị tiên sinh kia? Ánh mắt hân chột lóc, trực tiếp đem một túi kẹo để trong ngực lấy ra rồi khế ném về phía cái lồng đựng gà mái của nàng ta, đám gà mái kia bị dọa sợ liền kêu loạn, vỗ vỗ cánh "phành phạch", cũng tránh né trận "tập kích" bất ngờ kia, lồng gà hỗn loạn bay lên, trên đầu của Lưu Vân cũng càng dính không ít.

"Phi." Phun ra bụi bặm mà gà mái vỗ ra, nàng ta cũng không rõ hân đã ném cái gì đến, chỉ còn cách đưa tay vào dò xét rồi lấy ra một túi kẹo, kinh ngạc không thôi, còn chưa hỏi gì thì bóng dáng của hân đã biến đi đâu mất.

Xoay người chui vào bên trong rừng trúc, tìm được cửa động, bóng dáng nhỏ nhắn trong nháy mắt liền hóa thành một làn khói rồi trượt vào.

" Chuyện gì đã xảy ra? " Làn khói từ từ tụ thành nguyên hình, lục lạc đeo trên chân trần phát ra âm thanh vang dội thanh thúy, trông mắt nhỏ dài quét mắt nhìn một đám tiểu xà yêu đang đứng trong động, trong giây lát liền nhìn thấy một bóng dáng hình như có chút quen thuộc.

Đám tiểu xà yêu từ từ tản ra, lộ ra một cô gái có gương mặt yêu mị, trên khóe môi còn sót lại một vết máu đỏ búng, đầu người thân rắn, dù nhìn thế nào thì cũng cảm thấy thật quái dị.

" Công tử, thật xin lỗi, Trúc Hồng đã không hoàn thành được nhiệm vụ mà công tử giao phó, chỉ đem hai tên đạo sĩ kia đi được nửa đường, thì lại bị lão đạo sĩ đoán được nên đã dả thương tôi, tôi rất sợ hấn ta sẽ trở lại để tìm công tử, Trúc Hồng chỉ còn cách quay trở lại để báo tin. " sắc mặt nữ xích xà có chút tái nhợt, xem ra bị thương cũng không nhẹ.

" Người tên Trúc Hồng? " Hấn lấy từ bên hông một chiếc lá cây chói lọi một mảnh quang mang rồi để vào miệng nàng ta, nhếch môi cười " Yên tâm đi, bản công tử tất nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, hấn nếu muốn thì cứ tới, lần trước không có khả năng làm gì ta, lần này, sự tình cũng sẽ không đơn giản giống như hấn tưởng tượng đâu. "

Đám tiểu xà yêu tròn to mắt rắn tròn trịa, không thể tin nổi nhìn nữ xích xà bị đánh đến thiếu chút nữa trở về nguyên hình, lại có thể trong nháy mắt đã trở về hình dáng của nữ tử, sắc mặt đang dần chuyển sang màu đỏ thắm, hưng phấn lắc lắc đuôi rắn.

" Đa tạ công tử, Trúc Hồng lại thiếu công tử một mạng rồi, lần này, nếu lão đạo sĩ kia trở lại, ta sẽ ần núp, tránh cho việc hấn phát hiện ra hành tung của công tử. " Sắc mặt nàng đỏ lên, đứng dậy rướn người, ngẩng đầu lên thẹn thùng nhìn lên hấn một cái.

" Không, không cần đâu. " Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của hấn chợt nâng lên một nụ cười quý dị, " Đồ nhi của lão đạo sĩ không phải phải lòng người sao? Cũng vừa đúng lúc, người vẫn nên xuất hiện trước mặt bọn họ, hấn sẽ không làm hại đến người đâu... "

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Máu chó mực

Hai bóng dáng một cao một gầy mặc đạo bào màu xanh lam đang chậm rãi đi vào cửa Lạc Thu trấn, hai cặp mắt quan sát người đi đường trong thị trấn nhỏ náo nhiệt, không có chút nào khác biệt, thị trấn này dường như không có yêu nghiệt nào xâm nhập, cũng không có tàn lụi suy bại, mọi người ai nấy đều mang một bộ dáng bận rộn vội vã.

" Sư phụ, người chắc chắn thị trấn nhỏ này có yêu quái? " Bình Sinh nhớ tới ngày ấy vị cô nương kia rơi xuống vách núi, trong lòng không khỏi hoài nghi sư phụ có nhìn lầm hay không, nàng sao có thể là yêu quái được? Nếu là người, chẳng lẽ đang sống sờ sờ thì khi không lại bị oan uổng chết đi?

Lão đạo sĩ trầm mặc một lát, cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải đã hiểu lầm hay không.

Nữ yêu tinh dường như e ngại bọn họ đi tới phương hướng này, sau khi chọn hướng ngược lại đi tới nơi này, thậm chí còn cố ý dẫn bọn họ đi đường vòng nhằm cách xa khỏi nơi này, việc này không khỏi làm hấn càng thêm nghi ngờ, nếu là đệ đệ bị bệnh nặng ở nhà, sao lại còn cố kéo dài thời gian mà không đi đúng đường? Xem ra suy đoán của mình là chính xác, việc thăm người nhà chỉ là cái cớ, việc muốn họ rời đi mới là lý do thật sự.

" Chúng ta cứ đi theo phương hướng này, rõ ràng nơi đến chính là Lạc Thu trấn, nếu không phải là thị trấn này, thì cũng là phụ cận cách nơi này trăm dặm, ta cảm giác việc lần này có liên quan đến Xà Yêu ngàn năm, Bình Sinh, nữ yêu ngày ấy hấn là chưa chết, người cứ yên tâm, người cùng yêu, không thể nào ở cùng một chỗ, nếu không sẽ gặp trời phạt. " Lão đạo sĩ dường như nghĩ tới điều gì đó, liếc mắt nhìn về mặt của đồ đệ mình vẫn mãi buồn bực không vui này, há chẳng lẽ không nhìn ra được suy nghĩ của hấn.

" Vâng, sư phụ. " Khẽ gật đầu, Bình Sinh không nói thêm lời nào, trong con ngươi lộ ra nét tịch mịch, lặng lẽ đi tới bên cạnh sư phụ.

Hai người đi trên phố được một khắc, cũng cảm thấy có chút khát nước, liền muốn tìm quán trà để uống một ly trà xanh, không dự đoán được, mới vừa đi được vài bước, ở phía bên trái đã hất lên người bọn họ một bãi nước có màu đỏ tươi.

" Ai vậy, ở ngoài đường phố lại hất nước dơ... " Bình Sinh thiếu kiên nhẫn mở miệng quát lên.

" Ô, thật xin lỗi hai vị, tôi thật sự đứng là không nhìn thấy. " Người kia xoa xoa đôi bàn tay, nhìn bóng người đang trốn trong ngõ tối một cái, " Xin lỗi, xin lỗi, coi như tôi trừ tà khí cho hai vị đi. "

Trừ tà khí? Bình Sinh sững sờ, cái này là có ý gì, tát nước dơ lại còn gọi trừ tà khí, chẳng lẽ đây chính là phong tục của trấn nhỏ này?

" Máu chó mực " Đặt ống tay áo lên mũi ngửi, mày trắng của lão đạo sĩ nhăn lại, tức giận đến khóe miệng co giật, " Máu chó mực có thể trừ đi tà khí, còn có thể giam cầm đạo pháp của chúng ta, không ngờ lại gặp loại chuyện này... "

" Gì cơ, sư phụ, vậy chúng ta làm sao có thể bắt được yêu quái? " Bình Sinh lần đầu nghe sư phụ nói như thế, không khỏi sững sờ kinh hãi.

Thở dài, phất bỏ máu chó dính trên tay ra, trên da thịt vẫn còn vuron cái loại cảm giác ảm áp kia, con chó rõ ràng vừa mới bị giết, lão đạo sĩ bắt đầu đi nói : " Chờ một trăm ngày, trăm ngày sau nó sẽ tự động hóa giải... "

Người đội máu chó lấy từ trong tay áo ra chút ngân lượng, gương mặt áy náy không thôi.

" Nếu hai vị không ghét bỏ thì hãy thu khoản ngân lượng này để mua quần áo mới, nếu nhiều hơn thì tôi đền không nổi, bởi vì cửa hàng chúng tôi vài ngày trước bị cháy, cho nên mới đội máu chó để trừ đi tà khí. "

Lão đạo sĩ nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn kia, nhưng cũng không thu lấy tiền của người nọ, chỉ là phất phất ống tay áo, hỏi thăm để tìm một khách điểm nào ở gần đây, rồi rời đi.

Người nọ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, tam công tử có phải không thích đạo sĩ hay không, nếu không thì tại sao lại vô duyên vô cớ sai hán đội máu chó vô người đạo sĩ này?

Kim Chuyên trốn trong bóng tối nhìn thấy việc này liền vỗ vỗ tay, thành công rồi, liền vui vẻ chạy tìm Lộ nhi.

" Đại ca, Lộ Nhi có ở đây không? "

Kính hoảng giữ lại vạt áo, Kim Bảo Nhi trừng mắt liếc hán trách cứ một cái, cũng thầm trách mình không đóng cửa kỹ lại, thiếu chút nữa bị phát hiện mảnh vải trắng quần trước mình.

" Ta đã dạy người thế nào, đi vào mà không biết gõ cửa sao? Hán đi ra ngoài rồi, chút nữa mới về, có gì thì xé chiều lại tới, hán chút nữa còn phải nghỉ trưa. " Sắc mặt nhất thời âm trầm, tiến lên đẩy Kim Chuyên ra ngoài cửa, " rầm " một tiếng đóng cánh cửa lại.

Sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán, Kim Chuyên ngược lại cũng thực vui vẻ, liền quên đi lời khuyên của đại ca, quan trọng nhất chính là, trước khi vào cửa thì nhất định phải gõ cửa, nếu là vào ngày thường, đại ca nói không chừng đã sớm đập một cước rồi, xem ra có Lộ nhi ở bên cạnh đại ca, khiến cho tính khí của hán cũng mềm đi không ít.

Không có nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Kim Bảo Nhi, Kim Chuyên tự cho là hôm nay mình gặp may mắn, vui vẻ chạy đi khỏi, muốn tìm nương tử để trêu chọc một phen.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Quyến rũ

Lau đi bụi bặm trên người, bóng dáng nhỏ nhắn đẩy cánh cửa ra, khóa chốt cửa lại, nhảy về phía trước rồi đi đến cạnh chiếc giường, thấy nàng đã ngủ say, vài lọn tóc dài mềm mại rủ xuống trước ngực, cũng không thể che giấu đi đường cong là lút đang nhô ra kia, hòa hợp xen lẫn cùng với hơi thở phập phồng, bộ ngực ở dưới trang phục cũng di động theo, vui cười trên mặt hán cũng bỗng nhiên khựng lại, môi hồng nâng lên một nụ cười tà mị.

Cởi giầy cùng áo khoác xuống, động tác nhanh nhẹn leo lên giường, vén chăn mỏng lên rồi chui vào, khiến bộ ngực đầy đặn kia xuất hiện ở ngoài không khí, cảm của hán cũng nhẹ nhàng lại gần.

" Vóc dáng của người thật ra cũng rất dịu dàng, tại sao lại không muốn người khác phát hiện ra chứ " Hán quan sát tỉ mỉ đôi lông mày mềm mại dưới cái trán mượt mà của nàng, lông mày nhỏ nhắn tinh tế lóe ra một tầng ánh sáng như cây Hương Bồ* cứng cỏi, sống mũi tinh xảo khéo léo cùng với đôi môi đỏ thắm, dù nhìn thế nào thì cũng là một tiểu mỹ nhân, " chắc cũng là vì tính cách của người, nếu biết được chân thân của ta, không biết sẽ phản ứng như thế nào đây? "

*Cây hương bồ : còn gọi là cây cỏ nền, dùng trong đan lát thành phẩm thủ công mỹ nghệ.

*Chân thân : hình dạng thật.

Nghĩ đến điểm này, hán không nhịn được khẽ mỉm cười, môi hồng thở ra một hơi thở dịu dàng, phất nhẹ lên gương mặt mềm mại của nàng, nhìn thấy phần hồng nhàn nhạt hiện ra, hán chỉ muốn cắn một cái lên nó thôi.

" Lộ Nhi, người về rồi sao? " Nàng mơ hồ mở mắt ra một chút, nhìn bộ dạng của ai đó đang mở to mắt nhìn bộ ngực của mình, không nhịn được liền nhéo lên gương mặt nhỏ nhắn đầy thịt của hán, " Cùng ngủ nào. " Tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng chỗ hán đè xuống đứng lúc lại là vào chỗ mềm mại nhất, đè lâu cũng có chút khó chịu, vươn tay muốn ôm hán sang bên cạnh.

" Tỷ tỷ, người tỉnh rồi? Mới này Lộ Nhi vừa khen người đấy. " Ánh mắt chợt lóe lên, trên môi hồng của hán liền nở một nụ cười sáng lạn, để toàn bộ hạ thân ép lên thân thể mềm mại, tựa như một con sâu róm nhỏ bé uốn qua uốn lại.

" Khen ta ? Sao lại khen ta? " Mới vừa ngủ được một giấc mơ mơ màng màng, thời tiết càng nóng thì trong người cũng càng khó tỉnh táo, ngược lại thì

thời tiết này lại rất hợp để nghỉ ngơi, " Lộ Nhi, người đừng làm loạn nữa, cẩn thận chút, coi chừng rơi xuống giường đấy. " Nàng buồn cười nhìn động tác của hắn cứ như một con sâu nhỏ, thân thể cuống quýt dòi đến giữa giường.

Rất tốt, nàng không nghe thấy gì, hắn cũng cảm thấy yên tâm, mới vừa rồi còn tưởng nàng nghe được lời lẩm bẩm của hắn, xem ra ngủ cũng thật say, cho nên cũng không nghe thấy.

" Đương nhiên là khen tỷ tỷ xinh đẹp rồi, xinh đẹp hơn nương tử của nhị cửu tử và tam cửu tử nhiều, tỷ tỷ, nếu bữa nào tỷ rảnh rồi thì cũng nên mặc bộ trang phục mà tỷ mặc bữa trước nhiều hơn một chút, Lộ Nhi thích lắm. " Thấy nàng không còn muốn tiếp tục chủ đề đó, hắn vươn bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng vuốt ve lên môi đỏ mọng mềm mại của nàng, nhớ đến cảm giác của nụ hôn lần trước, thật đúng là phiêu điều dục tiên* nha.

*phiêu điều dục tiên: mềm mại bay bổng.

Trang phục đó? Nàng trừng mắt nhìn, lúc này mới nhớ tới bộ sa mỏng lần trước, thiếu chút nữa là bị đám tiểu đệ tiểu muội phát hiện ra, trong lòng không khỏi cảm thấy khản trương, nhưng lúc đó, nàng lại cảm thấy cực kỳ yêu thích cái loại cảm giác mềm mại của một người con gái đó, cái loại cảm giác ấy, bản thân cũng chưa từng thể nghiệm qua một lần, vừa sợ hãi lại vừa khát vọng thật sâu.

" Về sau... về sau nếu có cơ hội thì sẽ mặc nữa. " Nàng cười nhạt, hàm răng khê mở, cắn lấy ngón tay nhỏ đang làm loạn của hắn, mềm nhũn giống như một cây kẹo đường.

Nếu mà nàng biết động tác đó có nghĩa là gì, thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào ? Nụ cười trên khóe miệng càng sâu thêm, hắn vốn định leo lên trên thì lại cảm nhận được hạ thể có phản ứng, cặp mắt kinh ngạc liền tròn to, dù chỉ làm như thế, lại có thể khiến hắn cực kỳ muốn có được nàng.

" Nhưng mà, tỷ tỷ mặc y phục kia, nhìn chỗ này thật là xinh đẹp, nơi này cũng tốt lắm... " Trên gương mặt lộ ra một màu hồng khác thường, tay của hắn trên mặt nàng cũng dỗi xuống bả vai, trượt xuống nơi mềm mại, nhẹ nhàng ôm lấy eo thon của nàng, " Cảm giác khi ôm các ca ca, so với lúc ôm tỷ lại không giống chút nào. " Hắn lú lú nói.

Được rồi, nàng thế nhưng lại giả vờ ngây ngô, thế thì hắn cũng đành phải tận tình thôi.

" Sao, làm sao có thể không giống nhau chứ, giống nhau cả thôi... " Nàng đỏ mặt lúng túng, không hiểu tại sao, đôi tay nhỏ bé đến mức này lại có thể kịch liệt thiêu đốt đến như thế, nóng đến mức làm cho trán của nàng cũng rịn ra một chút mồ hôi, tự cho là vì thời tiết quá nóng, muốn tìm cây quạt để hưởng chút gió, lại vừa muốn đẩy hắn ra, một hơi đẩy eo thon ngồi dậy, chỉ cảm thấy phía dưới có cái gì đó chìa chìa vào, " Lộ Nhi, người làm sao lại chơi với cây gậy rồi. " Nàng đỏ mặt quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phản đối giáo dục, tỷ tỷ nghe kỹ đây

Cây gậy? Nhìn theo ánh mắt của nàng từ từ nhìn xuống dưới, hắn dờ khóc dờ cười muốn che giấu khóe miệng co giật, cổ tỏ ra thật trần định, khóe miệng nhếch lên chậm rãi thu lại.

"Tỷ tỷ, lần trước chúng ta tắm rửa cùng nhau ấy, Lộ Nhi nhìn thấy chỗ kia của ta với người không giống nhau." Hắn dùng tay chỉ chỉ "gậy nhỏ", đáng vẻ giả bộ có chút ngượng ngùng, "Là ở chỗ này, hình như tỷ tỷ không có, thật kỳ quái."

Giống như bị thiên lôi giáng trúng, Kim Bảo Nhi cứng ngắc như bị hóa đá, sững sờ nhìn ánh mắt chân thành của Lộ Nhi, ngọn lửa trên mặt từ trên xuống dưới bốc cháy nhanh chóng, cổ trắng hồng trong nháy mắt đỏ lên.

"Thật, thật sao? Người nhất định là nhìn lầm rồi, tỷ tỷ với người cũng đâu có gì khác nhau, không khác nhau lắm." Nàng rút cuộc cũng hiểu rõ được cái mà trực giác của mình gọi là "cây gậy" nó là cái gì rồi.

Cũng may tuổi Lộ Nhi còn nhỏ, hiểu biết cũng không nhiều, nếu như ngày nào đó mà được người ngoài dạy nhiều hơn một chút, như vậy thì nàng khẳng định sẽ bị bại lộ trước mặt hắn, nàng cắn cắn môi dưới, có chút lo lắng mà thầm nghĩ.

"Thật sự không khác nhau sao? Vậy ta cũng muốn nhìn một chút, tiền sinh có nói qua, mọi sự việc đều phải từng nhìn qua thì mới có thể xác nhận được." Hắn tạm thời cũng không quên tìm người chịu tội thay, "Đĩ nhiên, vì để cho nó công bằng, Lộ Nhi sẽ coi ra trước." Đôi tay khê chống lên giường ngồi dậy, tay nhỏ bé bắt đầu cởi quần áo trên người mình, ném sang một bên, lộ ra ngực nhỏ bụ bẫm thật.

Kim Bảo Nhi, người không phải thích giả làm nam tử sao? Ta liền để người không còn cách nào tiếp tục giả bộ trước mặt Lộ Nhi nữa.

Hắn nheo mắt lại, liếc nhìn về mặt ngọc trệ của nàng, trong lòng cười đã cười thầm không thôi, xem người sẽ trốn thế nào, chỉ là, bộ dạng của một hài đồng thế này, rút cuộc phía dưới có thể kiên trì bao lâu, hắn cũng không rõ, chỉ hy vọng có thể "làm việc" được trước khi có bất kỳ sơ sót nào xảy ra.

"Lộ Nhi, giờ là lúc nghỉ trưa, tỷ tỷ không có thời gian dư thừa để chơi cùng người, sau đó còn phải đi ra ngoài giải quyết sự tình, nên người cũng phải

ngoan ngoan ngủ đi, đừng quấy rầy tý tý nữa có được không?" Nàng cứng đờ trong chốc lát, rốt cuộc cũng kịp phản ứng, nắm chặt tay nhỏ của hắn, mở giọng khuyên bảo.

Chẳng qua chỉ muốn chứng minh chỗ kia không giống nhau thôi mà, tại sao hắn lại muốn cời ra? Nàng nghi hoặc.

Muốn lấy tình để đã động, lấy lý lẽ để nói rõ? Đáng tiếc hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ dễ dàng bỏ qua. Trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ mặt ủy khuất, mắt to trong suốt như có như không dâng lên một đám sương mù, cúi đầu nắm lại những ngón tay nhỏ nhắn.

"Tý tý kể từ khi dẫn Lộ Nhi đến đây, cũng không có thời gian ở bên cạnh ta, ngoại trừ buổi tối ra, nhưng tý tý cũng ngủ rất sớm, Lộ Nhi còn phải làm xong bài tập, không ai nói chuyện với ta... Không hiểu bài tập cũng không biết phải hỏi ai, hiện tại Lộ Nhi chỉ muốn hỏi một chút về chuyện tình mà mình cảm thấy kỳ quái, bởi vì những bạn học nam khác cũng sẽ hỏi ta một vài chuyện, nhưng Lộ Nhi lại không đáp được." Hai bờ vai run run, mu bàn tay khẽ chà nhẹ lên mặt, hắn xoay người sang chỗ khác, sống lưng nhỏ nhỏ có vẻ rất tịch mịch.

Thì ra là vì chuyện này... Khó trách vì sao hắn lại muốn biết mình và người khác có gì khác nhau như vậy, nhưng, nàng có thể dạy Lộ Nhi cái gì đây? Cúi đầu, mắt nhìn bộ váy xốc xếch của mình, cùng với bóng lưng cô đơn tịch mịch của hắn, không khỏi thở dài, thật là hết cách với hắn.

"Thật xin lỗi, Lộ Nhi, tý tý gần đây cũng quá bận rộn, quên mất đi cảm giác của người, còn vấn đề mà người muốn học hỏi kia, khụ, người có thể tìm nhị cửu tử hoặc tam cửu tử để nhận được câu trả lời nha, tam cửu tử vừa rồi còn tới tìm người, chút nữa người tìm hắn thì hắn sẽ nói cho người biết câu trả lời có được không?" Ngồi dậy, một tay kéo thân thể nhỏ bé đơn bạc của hắn vào trong ngực, hôn gò má của hắn một cái.

Tam cửu tử? Làm thế không phải là muốn hắn không tới tìm nàng nữa sao? Sắc mặt hắn nhất thời không vui, cũng may là đang đưa lưng về phía Kim Bảo Nhi, nếu không sẽ bị phát hiện ra mất.

"Nhưng tam cửu tử cũng không trả lời được sự khác nhau giữa thân thể tý tý và Lộ Nhi nha, chẳng lẽ tý tý không muốn cho Lộ Nhi xem rốt cuộc hai người có giống nhau hay không?" Hắn nhẹ nhàng nhếch miệng sang một bên, trong lòng cũng đã cười đến co rút.

"À? Không phải, bởi vì bệnh tình của tý tý có chút nặng thêm, không muốn Lộ Nhi bị hù sợ." Cặp mắt nàng chuyển một cái, vội vàng đáp lại.

Bệnh tình? Bệnh của người ở đâu ra nha, Kim Bảo Nhi, đừng có tiếp tục nói trên người người có nhiều hơn hai khối thịt, thịt ở dưới người còn có thể ít đi đấy chứ? Mắt to của hắn khẽ chớp.

"Ồ? Vậy Lộ Nhi nói, tý tý nghe nhé, giống nhau thì gật đầu một cái, không giống nhau thì chỉ lắc đầu thôi, thế nào?"

"Được." Nàng lén lút thở phào một chút.

Xoay người sang chỗ khác, đối mặt với nàng, môi hồng của hắn mím lại cười khẽ.

"Tý tý, người hãy nghe cho kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Đại khái có lẽ thế

Mặc dù thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng Kim Bảo Nhi cũng đang suy đoán, rốt cuộc Lộ Nhi sẽ hỏi vấn đề gì, nếu như mình đáp sai thì làm sao đây, hắn có phải hay không còn muốn tự mình nhìn một chút chính xác là có gì khác nhau? Suy nghĩ một chút, trước tiên chỉ còn cách ứng phó trả lời.

Nhìn bộ dáng đang ngồi nghiêm chỉnh của hắn, lòng của nàng cũng trở nên rối loạn.

"Như thế này, tý tý có giống như Lộ Nhi không, có đôi khi sẽ cảm thấy đau nhức, có lúc lại muốn ôm ấp, có đôi khi bên trong lại cảm thấy rất muốn?" Hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm về mặt lưng tưng của nàng, từng chữ từng câu hỏi...

Hả? Cái gì có lúc sẽ đau, có lúc cũng rất muốn ôm ấp, có đôi khi bên trong lại rất muốn? Trong đầu của nàng vòng vo vô số dấu chấm hỏi, nhưng suy nghĩ hồi lâu, vẫn như cũ cũng không nghĩ ra hắn đang hỏi cái gì.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ làm cho bên trong phòng trở nên sáng ngời, hắn có một chút chán nản đưa lưng về phía ánh sáng, nàng dùng mọi cách nào cũng không thể nào suy đoán được nó là cái gì, cũng không nhìn được từ trên mặt hắn được thứ gì, dứt khoát làm một kẻ ngốc cười to một tiếng.

"Đại khái có lúc sẽ bị như thế." Bởi vì nàng thực sự khi nhìn người thân của mình bị thương thì sẽ cảm thấy đau lòng, thấy Lộ Nhi muốn ôm ấp, về phần bên trong sẽ muốn cái gì đó, thì nàng lại hoàn toàn không đoán ra được.

"Ồ, ra là vậy." Hắn thế nhưng lại gật đầu, cũng không hỏi đó là cái gì, tiếp tục vấn đáp, "Nói đó của tý tý có phải lớn lắm không, có phải cảm thấy

không thoải mái hay không, cảm thấy bị trói buộc hay cực kỳ khó chịu hay không? " (Ta không nghe thấy thứ j hết, mỡ nam quá mặt dày =_=)

Chậm rãi cúi đầu, liếc nhìn mảnh vải trắng ở trước ngực, sắc mặt hồng lên, như con rùa chậm rãi gật đầu một cái.

"Thỉnh thoảng cũng sẽ bị như thế, nhưng lâu rồi cũng đã trở thành thói quen. " Nàng nhớ tới thời điểm lần đầu tiên bó tằm vải trắng này khó đến nỗi làm nàng cứ khóc nhe, ồn ào muốn cời bỏ, sau đó lại bị mẹ hung hăng đánh một trận, cũng không dám nhắc tới chuyện này nữa.

Nàng có thật biết mình đang hỏi cái gì không? Hắn cúi đầu xuống che đi nụ cười đang muốn nứt cả miệng ra, sau đó lại thu lại, làm như không có việc gì ngăn đầu lên.

"Lúc Lộ Nhi cảm thấy không thoải mái, có thể ôm tỷ tỷ hay không, nhưng cách một tấm vải vóc cũng cảm thấy không được thoải mái, có thể cứ như vậy ôm ấp được không ? " Nói xong, tay nhỏ nhỏ tự dò xét vào nơi bụng của nàng, trượt qua trượt lại trên da thịt, cố ý không động vào vùng mẫn cảm của nàng, để tránh gặp phải tác dụng ngược.

Hắn không phải chỉ muốn biểu đạt ra cảm xúc của mình thôi sao, nhưng chỉ có thể đối xử thông qua phương pháp này để làm cho nàng hiểu, một đứa bé cũng rất cần người lớn thương yêu mình, nhất là đứa bé đã mất đi người thân, lại càng cần mình yêu thương nó thêm? Xem ra, hắn thật sự xem mình như mẫu thân.(cười đều)

"Có thể, có thể a. " Tận lực coi thường nội tâm đang xôn xao lo lắng của mình, nàng khẽ mỉm cười.

"Tỷ tỷ, bạn học đều nói họ uống sữa mẹ để lớn lên, nhưng Lộ Nhi lại không nhớ rõ được dáng vẻ của mẹ, cũng không nhớ rõ cuộc mình đã từng uống sữa hay chưa nữa... " Mất to ngáp nước tha thiết nhìn nàng, nhìn khuôn mặt cứng nhắc trong nháy mắt của nàng, có chút buồn bã hạ mi mắt xuống.

Từng bước từng bước, cũng không tin sẽ không vượt qua được một bước này, hắn thầm suy nghĩ, mặc dù có thể vụng trộm, nhưng lại càng thêm hi vọng có thể quang minh chính đại mà được nàng tiếp nhận sự đụng chạm của mình.

Hắn, chắc không phải muốn làm ngay tại đây đây chứ? Nàng kinh ngạc hít vào hai cái, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt cô đơn của hắn, hào quang tình thương của người mẹ lại một lần nữa bắt đầu tràn lan.

"Ngươi, tỷ tỷ có thể ôm ngươi, tỷ tỷ, sẽ giống như mẹ ruột của ngươi vậy. " Nàng nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hoan hô chính mình vì đã tự mình đưa ra một quyết định to lớn như vậy, dù sao thì cả đời cũng đều phải mặc trang phục của nam nhân, có lấy chồng hay không cũng không còn quan hệ gì nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống đột nhiên nâng lên, nở một nụ cười hồn nhiên như hoa lê đối mặt với nàng.

"Ý tỷ là, Lộ Nhi có thể thân ái tỷ tỷ rồi đúng không? " Lòng ngón tay núc ních nịt, bóp lên chỗ nhô ra đầy nhạy cảm của người nào đó.

Có lẽ... Về sau sẽ dần thích ứng được? Kim Bảo Nhi âm thầm cười khỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Hôm nay dừng ở đây

Vì để cho mình có thể tiếp nhận, nàng dừng cảm cời vấy ra, nhìn thẳng vào gương mặt ngây thơ của hắn, nàng bỗng giật mình, tựa hồ thấy được một đôi mắt xanh thăm thẳm, sau lại liền biến mất không thấy, nàng tưởng bản thân bị ảo giác, định thần lại, đem áo cất đi.

Hiện tại là mùa hạ trời nóng bức, cho nên mặc dù toàn thân xích lửa mà nàng cũng không cảm thấy lạnh, nàng đưa tay ôm lấy hắn vào lòng, nàng lại rất kinh ngạc vì thân thể lạnh lẽo của hắn khiến cho da thịt vốn đang vô cùng nóng của nàng cảm thấy có chút mát mẻ khoan khoái.

"Ừ, nhưng mà tỷ tỷ đã rất buồn ngủ, nên không thể chơi với đệ quá lâu." Nàng gật đầu một cái, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nàng, nếu như là bị người khác tỷ như Đông Công Doãn quần lấy, nàng đã sớm cho hắn một trận. Nhưng Lộ Nhi mới có mấy tuổi, hắn cái gì cũng không hiểu, bản thân nàng cũng vô cùng đau lòng cho thân thể của hắn, cho dù cảm thấy có một chút kỳ lạ, cũng cứ để cho bản thân cố gắng tiếp nhận.

Có được sự đồng ý này của nàng, Lộ Nhi tất nhiên vô cùng vui vẻ, tất cả đều diễn ra theo kế hoạch của hắn.

"Tỷ tỷ, tỷ giống như là người thân của Lộ Nhi, ca ca của Lộ Nhi đã từng nói qua, nếu thật lòng thương yêu đệ, sẽ đánh đệ, mắng đệ, cũng sẽ rất thương đệ, mà tỷ tỷ chính là người mà Lộ Nhi thích nhất, bởi vì tỷ là thật lòng yêu thương đệ." Nói những lời này ngay cả hắn cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn duy trì nét mặt tươi cười, hắn đưa tay nhỏ bé lên nơi mềm mại của nàng nhẹ nhàng cọ xát xoa nắn.

Vốn là Kim Bảo Nhi có chút ngượng ngùng, vừa nghe hắn nói như thế, trong chốc lát hốc mắt nàng ươn ướt, bởi vì mẫu thân cũng đã từng nói những lời này với nàng, nàng lại rơi vào trong ký ức, lại không có chú ý đến cử chỉ quen thuộc kia của hắn.

Hắn nhẹ nhàng cắn lấy nơi đầy đặn mềm mại, đầy hấp dẫn của nàng, hắn trêu đùa vài cái, thì phát hiện thân thể đang ôm mình cũng không có phản ứng gì, mềm nhũn, tựa hồ để mình tùy ý vờ tròn nắn dẹt, hắn cảm thấy kỳ quái liền đưa mắt nhìn nàng, lại bị hốc mắt phỉếm hồng của nàng làm cho hoảng sợ.

“Tỷ tỷ, tỷ khóc sao?” Hắn nâng bàn tay nhỏ bé chạm vào nước mắt ẩm ướt trên má nàng, lại cảm nhận được một hơi thở ấm áp.

Ý thức được hắn đang chạm vào mình, Kim Bảo Nhi lấy lại tinh thần, lấy tay gạt đi nước mắt, lắc đầu nói:

“Tỷ chỉ là nhớ tới lúc mình còn nhỏ, bình thường bú sữa bình giống như Lộ Nhi, nhưng mà, ít nhất ta còn có thể nhớ được hình dáng của mẫu thân, còn Lộ Nhi cái gì cũng không nhớ được.” Nàng cũng cực kỳ dịu dàng dùng năm ngón tay cầm lấy bàn tay mềm mại tinh tế của hắn.

Ở cả Kim gia, nàng không nghĩ tới người mà nàng có thể tâm sự, chỉ có hắn, một hài tử năm tuổi.

“Tỷ là vì đệ mà đang khổ sở sao?” Đôi mắt màu đen của hắn hiện lên một tia sáng kỳ lạ, giống như ánh sao băng biến mất trong bầu trời đêm đen.

“Không phải, Lộ Nhi là một hài tử rất kiên cường, tỷ tỷ thật sự vui mừng cho đệ, cho nên ta đây không phải đang khóc, mà là vui mừng, là vui mừng.” Nói xong, nước mắt của nàng lại tự nhiên chảy xuống, giống như sương mai buổi sáng, bao la mờ mịt, sương sớm tụ lại thành hạt châu trong suốt rơi xuống, Lộ Nhi cuống quýt dùng lòng bàn tay hứng lấy.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn đang hứng lấy nước mắt nàng, Kim Bảo Nhi không khỏi nín khóc cười rộ lên một tiếng.

Rốt cuộc là nữ nhân này làm sao vậy, vừa khóc vừa cười, chẳng lẽ hôm nay lời nói của hắn làm nàng kích động đến nổi điên rồi phải không? Hắn nghi ngờ sờ sờ chân mày, nước mắt trong tay hắn vì vậy mà lóe ra nhiều vết nhỏ sáng bóng xinh đẹp, hai tay hắn dôi đi, những vết nước chảy xuống thấm vào chân đệm, biến mất, không hiểu sao hắn lại rũ rứt xuống, người ngẩn ra.

“Lộ Nhi, tỷ tỷ thật sự không khóc.” Nửa khắc sau, nàng cũng không thấy hắn nói gì, nàng lại cảm thấy sốt ruột, vội kéo tay nhỏ bé của hắn chạm vào ngực mình, không nghĩ tới, hắn lại nhẹ nhàng rút tay ra, điều này làm nàng cảm thấy khó hiểu.

“Hôm nay tới đây thôi, tỷ tỷ, Lộ Nhi mệt mỏi muốn ngủ”. Hắn ngáp một cái thật to, lộ ra cả hàm răng sáng bóng. “Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau ngủ thôi.” Đôi tay của hắn cứ vậy mà tự nhiên ôm lấy eo nàng, thân thể nhỏ nhắn liền ngã xuống, mi mắt đóng chặt, hình như là vì rất mệt mỏi mà ngủ say.

Người này, nàng còn tưởng rằng hắn đang vì nàng mà khổ sở, thì ra là vì... Nàng nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của hắn.

“Đúng là một tiểu hài tử đáng yêu!” Nàng nỉ non cúi người xuống, ôm lấy hắn, cũng nhắm mắt lại, khẽ miệng mang theo ý cười ngọt ngào.

Chỉ là, lúc nàng vừa nhắm mắt, cũng là lúc một đôi mắt khác màu lam đang từ từ mở ra, nhìn đến gương mặt đang ngủ say, hắn như nghĩ đến điều gì, thật lâu cũng không đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đùa giỡn đạo sĩ

Buổi chiều, sau khi Kim Bảo Nhi tỉnh lại, liền vội vàng ra ngoài đi tới chỗ để gạo mới, Lộ Nhi buộc lại quần áo nhảy xuống giường, bước đi vài bước lại suy nghĩ tới cảm xúc quái dị vừa rồi của chính mình.

Hắn làm sao có thể để cho “con mèo” đưa lên đến miệng thì bỏ qua? Mắt thấy nàng cam tâm tình nguyện đem thân hiến dâng cho hắn, còn hắn, thì ngược lại tay chân luống cuống, đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra, nghĩ không ra rốt cuộc là vì cái gì, hắn nhắc chân bước ra khỏi phòng, còn chưa suy nghĩ được là sẽ đi đâu, hắn liền đụng đầu vào người khác đến choáng váng.

“Ồ, Lộ Nhi, ta đang muốn đi tìm ngươi đây, không có bị đụng đến hông chứ, đi đường không thể chỉ nhìn xuống đất, mà còn phải nhìn người nữa.” Kim Quảng đưa tay đỡ lấy Lộ Nhi, cười mỉa mai nói.

Hắn đây là đang dạy bảo mình? Lộ Nhi không vui nhú chặt chân mày.

“Ý ngươi là, một cái tát còn có thể nhắm hướng? Vậy không biết ngươi nhìn người như thế nào lại đụng vào ta?” Vừa lúc trong lòng đang khó chịu không cách nào phát tiết được, hắn âm thầm cười lạnh, đến rất đúng lúc.

Kim Quảng không có ý thức được trong lòng người nào đó đã sinh ra ý nghĩ tà ác, hắn chỉ cho rằng Lộ Nhi nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, bắt đắc dĩ Lộ Nhi nắm được nhược điểm của hắn, hắn chỉ có thể cười nịnh nọt.

“Đúng đúng đúng, ngươi nói đúng, phải rồi, chuyện ngươi nói lão đạo sĩ cùng đệ tử của hắn đã vào Lạc Thu trấn, ta đã làm theo lời ngươi cho bọn họ một chậu máu tươi chó mực, bọn họ hiện tại đang ở tại Vinh Lai khách điểm, ngươi có muốn đi nhìn họ một lát hay không?” Thật ra thì hắn rất muốn biết vì sao Lộ Nhi lại ghét lão đạo sĩ như vậy.

Nhược điểm của bản thân đã rơi vào tay Lộ Nhi, nhưng hắn cũng không thể cả đời cứ để Lộ Nhi nắm tròn nắm dẹt được, hôm qua nói mở không cần thận bị nương tử nghe được, hôm nay hắn vừa bị hung hăng giáo huấn một trận, muốn hắn tìm cơ hội phản kháng. Lộ Nhi bắt được nhược điểm của hắn, nếu hắn cũng có thể bắt được nhược điểm của Lộ Nhi, về sau sẽ không cần phải nghe lời Lộ Nhi nữa, bởi vì, có Lộ Nhi ở đây, Kim gia có khả năng sẽ rơi vào tay nó.

“Được, đi nhìn một chút đi.” Lộ Nhi chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, ý bảo dẫn đường.

Bóng dáng một lớn một nhỏ không nhanh không chậm ra khỏi Kim gia, bóng dáng nhỏ hướng đi phía sau thừa dịp người khác không chú ý, lặng lẽ từ trong tay áo lấy ra một phiến lá trúc mềm mại, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi, trong nháy mắt phảng phất như có một luồng gió tà khí thổi đến, mang lá trúc cuốn vào không trung.

Hai người tiến vào khách điểm vừa mới ngồi xuống, vừa gọi một bình trà, đúng lúc, thấy lão đạo sĩ cùng Bình Sinh đang đi xuống lầu, lại ngồi vào chỗ đối diện với bọn họ.

“Tiểu nhị, cho một phần bánh màn thầu.” Bình Sinh nhìn về phía tiểu nhị đang đứng tại quầy sau lưng mình nói.

Nhưng mà tiểu nhị vẫn không nhúc nhích, bóng hình quen thuộc kia làm Lộ Nhi không khỏi vui vẻ cong lên khóe môi phần hồng, hàm răng trắng tinh cắn một miếng bánh bao ướt tươi mới, hút lấy nước thịt bên trong.

“Tiểu nhị cho một phần bánh màn thầu.” Bình Sinh cho là tiểu nhị không nghe thấy nên lớn giọng gọi một lần nữa.

Nhưng trong lúc hắn đang nghi hoặc vì sao điểm tiểu nhị này là vô lễ như vậy, chỉ thấy tiểu nhị từ từ nghiêng đầu, trên mặt kiều mỵ có phần lạnh nhạt, nhìn thẳng đến chỗ của hắn.

“Thật xin lỗi, khách quan, bốn điểm không có bánh màn thầu, cũng không có thức ăn chay.” Đem khăn lau vắt lên trên bả vai, tiểu nhị do Trúc Hồng hóa thân đưa ánh mắt nhìn về hướng Lộ Nhi, chỉ thấy mỉm cười không nói, hắn liền cảm thấy yên lòng, bản thân không hiểu sai ý.

“Ngươi, là ngươi. . .” Bình Sinh kích động đứng lên, nhưng suy nghĩ đến nửa khác, mới phát hiện chính mình vốn không biết tục danh của nàng, “Cô nương, ngươi vẫn chưa chết sao?” Hắn một nửa vui mừng một nửa lo lắng, vui vì nàng vẫn còn sống, bây giờ đang đứng trước mặt hắn, lo vì, nàng rơi từ vách núi đen cao như vậy, lại bình yên vô sự, chẳng lẽ nàng thực sự là yêu quái?

Lão đạo sĩ cũng trừng hai mắt, đôi tay nắm chặt Đào Mộc kiếm sau lưng, tập trung chỉ cần nàng có hành động thiếu suy nghĩ liền một kiếm tiêu diệt.

“Cô nương?” Nàng cười giễu cợt một tiếng, đi ra phía trước một tay cầm lấy bàn tay của Bình Sinh đặt lên ngực mình, sắc mặt diễn trò, “Ai là cô nương?”

Trong lòng Bình Sinh nổ ầm ầm rất rối loạn, nhưng bàn tay hắn cảm giác được sự rắn chắc, làm cho trong đầu hắn càng trống rỗng, điểm tiểu nhị rất giống với cô gái đêm đó, đến tột cùng là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Khách điểm này chẳng lẽ là hắc điểm?

Thấy hai đạo sĩ cùng tiểu nhị mới vào làm thành cục diện bế tắc, lão chủ điểm vội vàng run rẩy đi tới, lắc lắc đầu với tiểu nhị một cái, rồi quay sang bồi tội với hai đạo sĩ.

“Hai vị, thật sự xin lỗi, hắn mới vào làm, nhưng mà, bốn điểm đúng là không có bánh màn thầu cùng thức ăn chay, bởi vì rất ít người xuất gia đến đây ở trọ, cho nên lão hủ cũng không nhớ sắp xếp chu đáo, thật là không phải, không bằng thế này, bây giờ lão hủ cho người đi làm.” Lời này vừa nói ra, đúng lúc có thể giải vây, lại không quên nói lời xin lỗi.

Vẫn ở trong trạng thái khiếp sợ, Bình Sinh không biết có nghe được hay không, chỉ là sững sờ đứng nhìn tay đè chặt chỗ ngực, nhỏ giọng lầm bầm: “Điều này sao có thể, làm sao có thể.”

Ngược lại, lão đạo sĩ mau chóng hồi phục lại tinh thần, đứng dậy nói lời cảm ơn với chủ điểm, lại một phen kéo tay đang bị nắm chặt của Bình Sinh ra, như có thâm ý liếc mắt nhìn điểm tiểu nhị một cái.

“Dọc theo đường đi, người lớn lên giống nhau có rất nhiều, Bình Sinh, ngươi cũng tự mình kiểm tra hắn rồi, hắn không phải là người mà ngươi muốn tìm.” Lúc nói lời này, tay cầm chặt Đào Mộc kiếm của lão đạo sĩ lại buông lỏng, tựa như suy nghĩ sâu xa điều gì, nhưng cuối cùng vẫn là đẩy tay ra, lẳng lặng mà ngồi xuống uống trà.

Trúc Hồngkhẽ hừ một tiếng, rồi xoay người tiến vào phòng bếp, thỉnh thoảng có khách nhân ra vào mới ra ngoài chiều dài, nhưng phương thức đối đãi với những khách nhân khác ngược lại tốt hơn bọn hắn nhiều, không chỉ không ngừng tươi cười, mà còn bụng nước rót trà, thỉnh thoảng lại tán gẫu chút việc nhà, thấy vậy trong lòng Bình Sinh khó chịu.

“Lộ Nhi, người nói, bọn họ đến trấn này là làm cái gì? Từ trước đến giờ, đạo sĩ tu hành rất ít khi ở trọ, ta đã hỏi lão chủ điểm, hắn nói bọn họ định ở lại bảy ngày, chẳng lẽ trấn này có người xin bọn họ đến làm phép?” Kim Chuyên vừa suy nghĩ vừa lấy tay đung đậy cánh tay nhỏ của Lộ Nhi trên bàn, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt, “Chẳng lẽ đại ca nghĩ kho gạo nhà chúng ta cháy là do yêu nghiệt phóng hỏa, cho nên mới mời đạo sĩ đến? Nếu là như vậy, chúng ta đốt kho gạo thành đồng gạch vụn, có phải chết hay không, bọn họ đến xem phong thủy, người nói, họ có thể nhìn ra cái gì hay không?”

Hắn cực độ chột dạ, sợ sự tình bại lộ, cầm lên bánh bao nắm chặt làm cho nước thịt văng khắp nơi, một chút bắn tung tóe lên người của Lộ Nhi và lão đạo sĩ phía đối diện.

“Thực xin lỗi, Tam cữu tử (em vợ) của ta hôm nay tinh thần có chút hoảng hốt, làm bẩn áo lão nhân gia, ta thay hắn chịu tội.” Lộ Nhi căn bản không để ý đến suy nghĩ của Kim Chuyên, ngược lại nhân cơ hội này tiến lên chào hỏi, nhưng mà thân hình nhỏ nhắn lại thấp hơn bàn cao.

Lão đạo sĩ đang muốn giáo huấn một chút tên gây họa kia, lại ngu ngơ nhìn đến chỗ nam tử trẻ tuổi, vừa mới nghe lời nói xin lỗi bên cạnh, lại nhìn xung quanh, không thấy một bóng người.

“Yêu quái to gan, nhanh hiện thân!” Hắn lấy Đào Mộc kiếm sau lưng ra, đột nhiên đứng dậy nói, bởi vì máu chó mực, mấy chục năm đạo hạnh của lão cũng đã mất hẳn, căn bản là không có cách nào phát hiện ra bảy kỳ yêu khí nào, chỉ đành phải đề cao cảnh giác.

Nhưng ngay khi đứng lên, hắn mới ngạc nhiên phát hiện ra một hài tử bị cái bàn che kín đang tròn to đôi mắt nhìn hắn sợ hãi, hắn liền cười khổ thu hồi kiếm.

“Tiểu công tử, lão phu mới vừa rồi không nhìn thấy người, còn tưởng rằng là yêu quái đang nói chuyện, đừng lấy làm lạ, cũng chẳng qua chỉ là quần áo, không có gì đáng ngại.” Ai, coi như bộ y phục này là vật trước lúc sư phụ hắn mất đưa cho hắn, cũng không thể nổi giận với người khác, ai bảo mới vừa rồi người ta nói lời xin lỗi mình không thấy, lại còn làm ra chuyện ngu xuẩn?

Lộ Nhi đột nhiên chớp chớp đôi mắt đang tròn to, môi hồng giương nhẹ khê cong lên, một bộ dáng rất đáng yêu.

“Bang” Tiểu nhị đột nhiên đem một đĩa bánh màn thầu đặt ở trên bàn lão đạo sĩ, cất giọng nói, “Một lượng bạc, đa tạ khách quan!”

Một lượng? Bình Sinh bấm tay tính toán một chút, một lượng có thể mua được mười cái bánh bao rồi, nhưng một đĩa này, cũng chỉ có sáu cái, cái này thì có phần quá mắc...

Lão đạo sĩ tính tình nóng nảy đã không thể ngồi yên, từ trên ghế bật dậy.

“Điểm này chẳng lẽ là hắc điểm? Một lượng bánh màn thầu, người nghĩ lão phu ngay cả tính toán cũng không biết sao?” Thật ra thì, hắn đã sắp hết tiền, thanh toán bảy ngày tá túc, còn dư lại không nhiều, nếu không, đánh chết lão, lão cũng không bức đến nỗi mất thể diện như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: chúng ta kết giao bằng hữu

Âm thanh già nua vang dội khắp khách điểm giống như chuông lớn dao động làm đau lỗ tai của mọi người, vô luận là người đang nói chuyện phiếm, người mới vừa đi vào, người muốn đi ngoài, cũng đều dừng bước không hề nói chuyện, lặng lẽ nhìn đến lão đạo sĩ bên kia.

Lão chủ điểm hoa mắt choáng váng, bên kia lại xảy ra chuyện gì?

“Vậy người cho rằng bao nhiêu tiền?” Tiểu nhị không có bị hắn hù, một tay chống trên mặt bàn, rất bất mãn hỏi.

“Thì cho dù là một lượng, người cũng phải mang lên cho chúng ta khoảng mười cái bánh màn thầu mới đúng, cửa hàng bánh màn thầu bên ngoài có bán thì cũng là bán như thế, sao đến lượt các người lại bán đắt quá vậy, nhất định là hắc điểm.” Bị Bình Sinh kéo kéo vạt áo, lão đạo sĩ mới phát hiện ánh mắt quái dị của mọi người từ bốn phía bắn tới, nhất thời đề ép lời nói xuống.

“Thế nhưng lão gia người còn biết bánh màn thầu bán ở bên ngoài một lượng mười cái, như vậy hắn người cũng biết bột mì khác nhau, cho nên làm ra bánh màn thầu đương nhiên cũng khác nhau, vậy người ném thử đi, bánh màn thầu ở đây so với bánh ở ngoài có phải giống nhau hay không, nếu giống nhau, bốn điểm tự nhiên sẽ đưa lên cho người mười cái bánh màn thầu, như thế nào?” Đem một đĩa bánh màn thầu đẩy về phía trước, tiểu nhị nhàn nhã hóng mát, nhìn đến chỗ của lão chủ điểm có ý nói mình có thể giải quyết, cũng không nhanh không chậm đứng ở đó.

Chuyện này... trên mặt lão đạo sĩ đầy lúng túng, không cần ném, chỉ cần nhìn màu sắc bên ngoài của bánh màn thầu cũng biết là thượng hạng rồi, mà

vừa rồi vì nhất thời bị nộ khí làm choáng váng đầu óc nên không có xem tí mĩ, coi như, bị máu chó mực bắn phải, không ngờ mang lại nhiều vận đen đủi.

“Xin lỗi, chúng tathật không ngờ bốn điểm dùng loại bột mì khác, là chúng ta đường đột.” Bình Sinh tất nhiên hiểu về mặt lúng túng có chút không tự nhiên của sư phụ, vội vàng đứng lên nói lời xin lỗi.

Ngược lại, tiểu nhị thoáng liếc hần hừ một tiếng.

“Tiểu nhị, chúng ta sẽ trả tiền cho bọn họ, coi như là nhận lỗi vì vừa mới làm bẩn áo của hần.” Lộ Nhi vừa kéo y phục của tiểu nhị, vừa nháy mắt với Kim Chuyên, kêu hần lấy tiền ra.

Bởi vì chính bản thân mình gây chuyện nên Kim Chuyên cũng không dám nói nhiều, dù sao chỉ có một lượng, hần còn có thể bồi thường được, lấy bạc ra đưa cho tiểu nhị.

“Thế này mới được, không giống với ai đó.” Tiểu nhị lạnh lùng liếc lão đạo sĩ đang đỏ mặt một cái, vẫy cái khăn lau bỏ đi.

Không còn chuyện gì hứng thú, những người vốn đang đứng xem xung quanh cũng đều rời đi, lúc rời đi không khỏi cảm thấy đạo sĩ kia thật sự không phải là cao nhân...

“Bình Sinh, còn đứng đó làm gì, chẳng lẽ thật đúng là muốn cho bọn họ giúp chúng ta trả tiền hay sao?” Trùng mắt đồ đệ từ trước đến giờ như gỗ mục, khuôn mặt lão đạo sĩ đều đỏ bừng, gói bánh mìn thả lại, tính mang trở lại phòng ăn, tránh nhiều tầm mắt quái dị ở đây.

“Không cần, chúng ta coi như kết giao bằng hữu, huống hồ ta thật sự là phải trả tiền cho người.” Lộ Nhi ra hiệu, Kim Chuyên vội vàng xua tay cự tuyệt.

Bằng hữu? Nhớ lại vừa rồi bọn họ cũng không có ác ý, lại còn giúp mình nói đỡ vài lời, lão đạo sĩ cũng không thể chối từ nữa, nếu lại chối từ, có lẽ sẽ trở thành người không biết điều.

“Lão phu cung kính không bằng tuân mệnh, nếu có thì giờ rảnh thì tới ngồi xuống, những chuyện về yêu ma quỷ quái, lão phu cùng đồ đệ biết được không ít, người có vấn đề gì, cũng có thể tới tìm chúng ta.”

Yêu ma quỷ quái? Lại nhớ đến chuyện cửa hàng, Kim Chuyên lại lắc đầu tựa như lắc trống.

“Đừng, ta sợ nhất là nghe những thứ ly kỳ cổ quái này, hai người chúng ta còn có việc, xin cáo từ.” Nói xong, cũng không đợi lão đạo sĩ phản ứng, hần nhanh chân lôi kéo Lộ Nhi vọt ra khỏi khách điểm, thấy không có ai đuổi theo, hần mới thở dài một hơi.

“Thật là vô dụng, Tam cửu tử, số người chính là cả đời sợ nương tử.” Rút bàn tay non nớt nhỏ bé của mình ra, Lộ Nhi mở mắt to sâu thẳm như nước nhìn hần từ trên xuống dưới một lượt, bất đắc dĩ lắc đầu, đi trước trở về nhà.

Hần làm sao biết mình sợ nương tử? Trong lòng bàn tay Kim Chuyên đầy mồ hôi, quay đầu lại nhìn khách điểm, chỉ sợ lão đạo sĩ kia đuổi tới, cuống quýt chạy theo sau Lộ Nhi.

“Lộ Nhi, chờ chút, đợi ta với...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Hai cái đuôi

Đi được nửa đường, liền nhìn thấy phía xa xa Đông Công Doãn về mặt nhìn nét xấu xa bên cạnh Kim Bảo Nhi, thỉnh thoảng khoa tay múa chân nói gì đó, đang đi về hướng cửa hàng.

Không phải ngày mai mới bắt đầu học sao, sao tên xấu xa đó lại đi bên cạnh nàng như thế này? Lộ Nhi không vui nhún lông mày, chân đi chuyển một cái thay đổi hướng mà đi tới.

“Lộ Nhi, sao không trở về nhà, người lại muốn đi đâu?” Kim Chuyên đứng tại chỗ vẫy tay về hướng của Lộ Nhi, lại thấy Lộ Nhi càng chạy càng xa, nghĩ thầm, trở về Kim gia sẽ tốt hơn, nên cũng chẳng thèm để ý, liền đi thẳng về nhà.

Lặng lẽ đi theo hai người một hồi, chỉ thấy dọc đường Đông Công Doãn mãnh liệt lấy lòng của nàng, mà nàng chỉ thỉnh thoảng liếc hần một cái, cũng không có bất kỳ cử chỉ thân mật nào, khỏe mắt Lộ Nhi nhếch lên, môi hồng kéo nhẹ, tiến lên kéo lấy y phục của Kim Bảo Nhi.

“Ca ca, người đi đâu vậy, Lộ Nhi tìm người này giờ mà không tìm được, người chơi đùa cùng ta có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngẩng lên, đã thấy một đôi mắt mông lung đầy hơi nước, không nháy mắt đang nhìn về phía nàng.

“Lộ Nhi, ta còn định hỏi ngươi đi đâu, ta vừa trở về không thấy ngươi, ngay cả Phụng nha đầu cũng không biết ngươi chạy đi đâu, lần sau trước khi ra khỏi nhà nhớ phải nói với nàng ấy một tiếng, caca mới yên tâm.” Kim Bảo Nhi hơi cúi đầu nhìn, chẳng phải mình đi khắp nơi tìm Lộ Nhi sao, buổi sáng mới đi khỏi một chút, buổi chiều trở về lại không thấy hấn đâu, còn tưởng rằng hấn chạy đi tìm không thấy, bây giờ thì đã yên tâm, nàng ngồi xỏm xuống ôm thân thể nhỏ nhắn của hấn ôm vào lòng, hôn một cái, “Ca ca còn có việc, không thể chơi với Lộ Nhi được, nếu không thì chờ đến tối đi?”

Cửa hàng bị tổn thất nặng nề, Đông Công Doãn còn cố tình đi theo nói nhiều chuyện không quan trọng, càng làm cho nàng thêm phiền lòng, nôn nóng, thật sự rất muốn đập lên mặt hấn một cước.

Thấy đối thủ lại xuất hiện, gương mặt của Đông Công Doãn tự nhiên cũng xấu đi, nhưng vì để lấy lòng Kim Bảo Nhi, cũng chỉ làm bộ lộ ra khuôn mặt tươi cười, thân thiết siết chặt khuôn mặt tươi cười của Lộ Nhi.

“Ô, đây không phải là “tiểu tướng công” khả ái sao, ngươi nên đi tìm “tiểu nương tử” của ngươi mà chơi, đại nhân của chúng ta hôm nay rất bận, bằng không, ta cho ngươi tiền đi mua kẹo đường, ngươi đi tìm những người bạn nhỏ khác chơi đi?” Hấn móc từ trong lòng ra một lượng bạc miễn cưỡng đưa cho Lộ Nhi, trên mặt Đông Công Doãn thoáng qua một vẻ ghen tị.

Hấn thật sự xem mình như một tiểu oa nhi? Lộ Nhi âm thầm cười lạnh trong lòng, liền rất muốn cho hấn biết thế nào là lễ độ, xem ra, thật sự không thể không hạ nhục khí của hấn.

“Ca ca chính là “tiểu nương tử” của ta, Lộ Nhi đương nhiên là phải đến tìm nàng chơi, có đúng không, caca?” Hải lòng khi nhìn thấy nàng kinh hoàng liếc Đông Công Doãn, sau đó liền lấy tay bịt miệng nhỏ nhắn béo mập của mình, trong lòng hấn biết, nhất định đã đạt được kết quả mà mình mong muốn.

Rốt cuộc là hiệu quả gì đây?

“Được rồi Lộ Nhi, đừng nói đến ba chữ “tiểu nương tử” nữa, xé chiều hôm nay ca ca sẽ mang ngươi đi chơi, được không?” Kim Bảo Nhi tận lực giảm thấp âm lượng xuống ghé vào lỗ tai hấn khẽ nói.

Không nghĩ tới tiểu oa nhi này lại có thể đem lời nói của mình nói ngược lại, Đông Công Doãn tức giận đến mức sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng lại thấy nàng thân mật ghé vào lỗ tai của Lộ Nhi nói gì đó, hai người lại nhìn nhau cười, hấn bùng phát ghen tuông.

“Bảo Nhi thế nào lại là “tiểu nương tử” của ngươi, nàng là của ta...” Câu nói kế tiếp bị Bảo Nhi trừng mắt, nhất thời dừng lại ở cổ họng.

“Dù sao cũng nhiều hơn một cái đuôi, có thêm một cái đuôi Lộ Nhi nữa cũng không sợ, đi thôi, đợi lát nữa các ngươi đừng có kêu nhảm chán.” Sờ sờ mái tóc quần mềm mại của Lộ Nhi, lúc này nàng mới nhớ đến nguyên nhân lúc chiều trở về nhà, vội vàng móc từ trong lòng ra một sợi tơ màu xanh dương, nhẹ nhàng buộc mái tóc ngang vai của Lộ Nhi lên, dịu dàng cười một tiếng “Sau này đều phải buộc tóc lên, nếu không lúc gió thổi qua rất dễ bay vào mắt.”

Lộ Nhi kinh ngạc sờ sợi tơ sau đầu, hấn vui mừng gật đầu, nắm thật chặt lấy tay nàng, đặc ý liếc nhìn Đông Công Doãn đang tức giận đến mức phình cả quai hàm, Lộ Nhi một tay khẽ động khóe môi làm mặt quý.

“Đi đi.” Ngược lại Lộ Nhi làm mặt quý kéo tay Đông Công Doãn, chen giữa hai người bước đi.

Ngươi thích làm đại nhân, như vậy, nên cho ngươi bộ dáng của đại nhân mới đúng... Người nào đó không khỏi hừ lạnh trong lòng, trên gương mặt nhỏ nhắn phát ra hào quang chói mắt đầy gian kế.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Yêu nghiệt hoành thành triều đại

Bởi vì cửa hàng giao chuyển sang cửa hàng mới, cho nên Đình chủ quản có công việc giám sát công nhân cùng tiểu nhị cũng dời đến, vừa mới nhìn vào thì đã đâm đầu vào ba người này, sắc mặt trong nhất thời ngẩn ra, ý thức được mình đang luống cuống nên cũng nhanh chóng thu hồi lại về mặt của mình.

“Chủ tử, Đông Công công tử, tiểu công tử.” Mọi người cũng chào hỏi, từ sau khi Kim Bảo Nhi thu Lộ Nhi về làm đệ đệ, ông liền phân phó tất cả mọi người cùng tiểu nhị đều gọi hấn là tiểu công tử.

“Đình chủ quản, bắt đầu từ ngày mai, Đông Công công tử sẽ ở cửa hàng gạo của chúng ta để học việc, ngươi sẽ phụ trách để dạy hấn, ngàn vạn lần không được bởi vì là công tử nhà Đông Công mà cho hấn lười biếng, nếu không, ta sẽ không có cách nào giao phó lại cho Đông Công gia gia.” Võ vớ bả vai Đình chủ quản, Kim Bảo Nhi ủy thác trách nhiệm nặng nề.

Cái gì, không phải nàng dạy mình, mà là cùng Đình chủ quản? Mặt Đông Công Doãn suy sụp, cũng trộm nhìn nét mặt của Lộ Nhi, trong lòng chắc cũng

đã biết hắn đang lên nhìn nên cũng rất vui về.

“Bảo Nhi, người không phải đã đồng ý với gia gia là sẽ dạy ta rồi sao? Đây có tính là bội ước* không?” Tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, dùng sức tràn ra một vẻ mặt mà hắn tự nhận là tươi cười, hắn lấy lòng hỏi.

Bội ước*: phản bội lời hứa

Bội ước? Cặp mắt nàng chuyển một cái, tất nhiên cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng cũng không trực tiếp trả lời, mà chỉ dùng một lời nói hết sức uyển chuyển khiến hắn giật giật khóe môi.

“Đồng Công Doãn, ta chỉ đồng ý với gia gia người là sẽ cho người đến đây để học tập, nhưng là học với ai, cái này cũng không nhắc tới, lại nói, vừa mới bắt đầu đương nhiên là sẽ học từ những cái đơn giản trước, nếu như người đến cả những việc đơn giản cũng không làm được, thì làm sao có thể theo ta để học cách quản lý cửa hàng gạo?” Tính toán của hắn cũng không phải quá mức công khai rồi, vốn là nàng cũng chưa có ý tưởng muốn bắt đầu dạy hắn, nhưng nếu ngay cả một chút kiên nhẫn cũng không có, hắn thế nào cũng sẽ bề vớ khi về nhà.

Lộ Nhi nghe thấy thế, làm như gặp chuyện lạ gật đầu nhỏ, đừng nhìn Bảo Nhi ngày thường chỉ là một dáng vẻ nam tử nhu nhược, nhưng chính luận* với đạo lý, cũng hiếm có nam tử nào có thể thắng được nàng, cũng không biết vì sao, đối với mình, Bảo Nhi vẫn không cách nào phân biệt được vẻ mặt thật giả, chuyện này cũng thật là quái dị.

Chính luận*: ngôn luận chính xác hợp lý

Người nào đó lập tức bị lời nói của nàng làm cho sặc đến nói không thành lời, ít ra thì Bảo Nhi cũng giữ lại cho hắn một con đường, chính là nếu mình cố gắng học thì mới có thể dạy mình, nếu còn phản đối nữa, thật là sẽ phải đi về rồi bị gia gia cầm gậy đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, có hai bóng dáng lại đột nhiên dừng lại ở đằng trước cửa hàng gạo đã cháy sạch, nhìn từ trên xuống chỗ dưới chân cửa sổ.

“Không biết chủ nhân của cửa hàng đắc tội với người nào, lại bị người ta phóng hỏa thành thế này.” Lão già sờ sờ chòm râu, liền tiếp lắc đầu mấy cái.

Là hắn! Mắt to mọng nước của Lộ Nhi thoáng qua một chút kinh ngạc, không biết cái lão đạo Nguru Tị Tử này làm sao lại chạy tới nơi này.

“Lão nhân gia, thỉnh chi giáo?” Kim Bảo Nhi ngược lại hết sức có hứng thú, dù sao đây cũng là cửa hàng của Kim gia, dưới tình huống bị tra trúng bệnh, thậm chí có người còn nhìn ra được huyền cơ trong đó, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Dưới cửa sổ nhà bình thường làm sao lại có cây nến? Nói rõ nhất định là có người cố ý để cây nến ở dưới chân cửa sổ nên mới đưa tới hỏa hoạn, thật là cũng khó trách tiểu nhị nơi này buổi sáng hôm nay lại muốn đội mấu chó đen để trừ tà tức.” Lão đạo sĩ vốn định đi dạo trong thành một chút để tìm xem có chỗ nào quái dị hay không, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này, nhưng thấy xong lại không hiểu vì sao lại cảm thấy có chút thất vọng, xem ra, phải đi dạo sang chỗ khác rồi.

Cây nến! Kim Bảo Nhi ngạc nhiên nhìn về phía dưới chân cửa sổ, quả thật nơi đó còn sót lại một chút vết cây đèn dầu, nàng nhớ mỗi ngày, trước khi đóng cửa tiệm cũng luôn kiểm tra lại một phen, mình chưa bao giờ đặt cây nến trong cửa hàng ở vị trí tựa vào cửa sổ, bởi vì đây chính là đại kỵ trong cửa hàng gạo!

Vừa định nói cảm ơn, một tiểu nhị mặc áo màu xám tro đã xách theo trà lúa mạch thơm ngát đi tới.

“Đình chủ quản, trà ngài muốn đã đem tới, còn một chút điểm tâm, đợi lát nữa một tiểu nhị khác sẽ đem tới.” Người tới chính là Trúc Hồng, nàng đặt bình trà xuống, cặp mắt Bình Sinh tròn to, hô lên một tiếng.

“Người... người làm sao lại tới nơi này.” Bình Sinh vẫn luôn không nói chuyện, kinh ngạc hỏi, lúc này mới nhận ra sự luống cuống của mình, quay mặt sang hướng khác thì lại nhìn thấy lão đạo sĩ đang trừng mình một cái, lúng túng cúi đầu.

“Trà bánh của Đình chủ quản đưa tới rồi à? Tiểu nhị, vất vả cho người rồi.” Lộ Nhi chẳng biết từ lúc nào đã leo lên những túi gạo đặt chồng chất lên nhau, đứng đưa hai chân, cặp mắt thật to vụt sáng, cười như không cười nhìn về phía Đình chủ quản.

Đình chủ quản phì cười gật đầu một cái, hắn là không ngờ tiểu công tử lại thông tuệ như thế, hài đồng bình thường ở độ tuổi này cũng còn chưa sáng suốt bằng hắn.

“Không yêu cũng có yêu, có yêu lại là không yêu, đây thật là một yêu nghiệt hoành thành cả triều đại.” Lão đạo sĩ cười lạnh một tiếng, khóe mắt liếc về phía tiểu nhị.

Người này không chỉ có đáng vẻ tương tự với xà yêu, và lại hình như còn có ý xuất hiện trước mặt mình, bên trong tuyệt đối có kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Khá quen?

Lời lão đạo sĩ nói ra, trừ vài người âm thầm hiểu rõ, thì những người khác lại ngược lại nghi ngờ liếc mắt nhìn nhau, lại cười một tiếng, lời nói của người xuất gia, phần lớn đều là từ Kinh Phật mà ta, người bình thường thì làm sao hiểu rõ được, liền cũng không còn suy nghĩ nhiều, lại vội vàng rời đi.

Mà trong lòng Kim Bảo Nhi cũng kinh ngạc, có phải bị nhìn ra thân phận nữ nhi của mình hay không, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ còn biết nói cảm ơn trước.

“Đa tạ buổi nói chuyện này với lão giả, nếu không thì ta cũng sẽ không chú ý tới điểm này, người nói hôm nay tiểu nhị đã dội máu chó đen lên quần áo của người, như vậy đi, dội lát nữa ta sẽ phái người đi lấy quần áo bẩn đó đi, nhất định sẽ giặt sạch rồi trả lại cho người, sẽ đưa cho người một bầu rượu Nữ Nhi Hồng thượng hạng xem như trả lễ, như vậy được không?” Cảnh mũi ngửi nhẹ, nâng cúi người thờ dài.

Đúng là một vị công tử cơ trí, chắc hẳn đã ngửi thấy được mùi rượu trên người mình, lông mày lão đạo sĩ nhíu lại, hai mắt cũng đã cười thành một đường thẳng.

“Được được được, vậy thì cảm ơn công tử.” Hắc vội vàng nói.

Du lịch một tháng, đạo bào cũng nên giặt một chút, không ngờ còn có thể uống được Nữ Nhi Hồng thượng hạng, thật là có lợi a.

Bình Sinh bắt đầu đi lác đác, con sâu rượu của sư phụ mới vừa xuất hiện vào sáng nay, sợ lại càng thêm thịnh vượng rồi, nếu lại còn đưa tới thêm một bầu Nữ Nhi Hồng, tối nay nhất định sẽ là bất tỉnh nhân sự.

Lúc lão đạo sĩ sắp vui mừng, thì lại nhìn thấy một bóng dáng đang chạy tới, gương mặt nhất thời cứng đờ.

“Đinh chủ quán, thật xin lỗi, trong tiệm có chút bận rộn nên mới đem điểm tâm tới trễ.” Một tiểu nhị vừa đem điểm tâm chạy tới, nói lời xin lỗi, đem điểm tâm trong rổ bung ra.

Lần này, ngay cả Bình Sinh thật thà cũng chia tay ra, nói cũng không nói, chỉ vào vị tiểu nhị đi đầu tiên, sau đó lại chỉ vào vị tiểu nhị vừa đem điểm tâm tới, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

“Là sinh đôi?” Lộ Nhi lắc lắc bấp chân, hai chân đạp một cái vững vàng đứng trên mặt đất, mặt mày cười đùa không dứt, một tay kéo góc áo của Bảo Nhi, mặt ngây thơ, “Ca ca, Lộ Nhi đói bụng rồi.” Kim chuyên đứng là đồ quý keo kiệt, mới xin hân mua một cái túi nhỏ, thế mà thiếu chút nữa làm hân muốn chết đói rồi.

Hừ, lần sau hẳn phải chặt đẹp thì mới chịu dừng lại, ngay cả mua kẹo cũng là mua cái rẻ nhất, đáng vẻ bày đặt như muốn tan chảy ra, chưa từng thấy có người nào hẹp hòi mà bày ra đáng vẻ đạo đức như thế.

“Được được được... ăn cái này đi.” Bảo Nhi lấy từ trong mâm ra một cái bánh hoa sen đưa cho hân, thấy miệng hân cắn một cái đến say sưa ngon lành, làm khuôn mặt nhỏ nhắn nức ních thịt dính phải vết dầu, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp lấy vạt áo lau giúp hân.

Hành động này đương nhiên sẽ chọc cho người nào đó không vui, bày ra một bộ dáng tươi cười tự cho là “đáng yêu” mà hân học được từ Lộ Nhi.

“Bảo Nhi, ta cũng đói bụng.” Đông Công Doãn tươi cười mà khuôn mặt cũng rất nhanh co quắp lại, mới thấy nàng trở về một khuôn mặt tươi cười cực kỳ dịu dàng, cho là đang đùa giỡn, nhưng lời nàng phun ra lại làm cho hân tỉnh táo lại, phản chấn làm cho toàn thân hân tê dại.

"Người có thể trở về nhà ăn cơm rồi." Đem Lộ Nhi ôm vào trong ngực, đặt hân sang một bên, lấy một cái bánh hoa nhỏ bỏ vào cái miệng béo mập của Lộ Nhi, nghiêng mắt nhìn cũng không nhìn Đông Công Doãn một cái.

Đinh chủ quán lúng túng ho một tiếng, chỉ làm như không thấy, đáng vẻ giả bộ bận rộn sau đó từ biệt.

Aiz, Đông Công Doãn, người không phải tự nhận mình thông minh sao? Thế nào lại có một ngày học bộ dáng nũng nịu của một đứa bé? "Rộp rộp rộp rộp" Lộ Nhi say mê cắn miếng bánh nhỏ ngon lành trong miệng, trong mắt cười đến hả hê, hàm răng nho nhỏ lại càng dùng sức nhai, cổ ý phát ra tiếng "Rộp rộp" thẳng lợi.

Nhưng hân cũng không tiếc gì mà liếc mắt đến hai vị tiểu nhị sinh đôi đang muốn rời đi, trong mắt tràn đầy tán thưởng, làm ngon lắm!

Trúc Hồng hướng mọi người gật đầu, đang muốn rời đi cũng không khỏi giương mắt nhìn đến Lộ Nhi, trông mắt màu đen sáng lên, gương mặt khả ái cơ hồ làm nàng không có cách nào nhìn thẳng, trong lúc còn đang mãi mê thất thần, thì đã bị đồng bọn bên cạnh lôi kéo tay áo, mới quay đầu lại, cuống quýt đuổi theo bước chân của hân rồi đi.

Còn Bình Sinh thì ngược lại không nháy mắt nhìn bóng dáng hai vị tiểu nhị kia từ từ rời đi, trên mặt có chút mất mát.

"Nhìn lại đi, nàng cũng không phải là xà yêu trước kia đâu." Lão đạo sĩ lạnh lùng nhỏ giọng khiển trách Bình Sinh, đồ nhi của mình tự nhiên cũng hiểu rõ rằng, "Dù là xà yêu, thì từ trên cao rót xuống như vậy, cũng sẽ không bình an vô sự được, nhưng nhìn dáng đi của nàng ta vững vàng như vậy, da thịt đầy đủ, cũng biết là không có bị thương gì, nếu như thật sự là nữ xà yêu kia, vì sao lại không báo thù chứ?" Cho nên, ngay từ lúc đầu nhìn thấy vị tiểu nhị kia, lão vẫn kiên nhẫn lưu ý, nhưng lại không nhìn thấy có bất cứ điều gì quái dị, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Lơ đãng nghiêng mắt nhìn về phía Kim Bảo Nhi, nhìn đến hài đồng trong ngực nàng, hai mắt như có thần, linh động, không phải là vị tiểu công tử vừa mới gặp sao?

" Vị công tử này, sao ta thấy người thật quen mắt ? " Lão đạo sĩ không tự chủ được liền mở miệng, mặc dù sau đó cảm thấy đường đột, nhưng cũng không thể thu hồi.

Nhìn quen mắt? Lộ Nhi nhin cười đến suýt nội thương, đầu chỉ nhìn quen mắt, chúng ta còn là rất quen nha...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Nóng quá, đi tắm thôi

Lộ Nhi chẳng lẽ làm chuyện gì nghịch ngợm? Kim Bảo Nhi có chút lo lắng nắm chặt cái tay nhỏ nhắn, trông mắt rù xuồng, chỉ thấy trên khuôn mặt mịn phấn đang hé ra một nụ cười, hàm răng nhỏ trắng sáng lóe lên một tầng ánh sáng.

" Sáng sớm hôm nay tam cữu tử lỡ tay văng nước bánh bao lên người người, ta thật xin lỗi, nếu không thì ta sẽ xin lỗi người thêm một lần nữa, thật xin lỗi! " Giọng nói non mềm kèm theo nụ cười ngây thơ, vô luận là kẻ nào cũng sẽ bị nó cuốn hút.

Quả nhiên, lão đạo sĩ vội tránh một cái, sự nghi ngờ trong đầu cũng theo gió mà bay đi.

" Là lão phu đường đột, có thể là do người già cả, có một số việc cũng không nhớ được, tiểu công tử đáng yêu như vậy, nếu là lúc trước từng gặp qua thì lão phu nhất định sẽ không thể nào quên, chỉ là, nhìn tuệ căn của người, có thể nói là hiếm người có được, vị công tử này, đệ đệ của người sau khi lớn lên nhất định chính là long phượng trong loài người. " Xoay qua chỗ Kim Bảo Nhi, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua cơ hồ nhú lại thành một cái bao nhăn nhúm, vẻ mặt nghiêm túc thường ngày cũng thay đổi.

Là Kim Chuyên gây họa? Nàng cuối cùng cũng thờ ra một hơi, trong lòng không khỏi mỉm cười, Lộ Nhi tuy bướng bỉnh, nhưng bản tính thiện lương, mình cũng không nên đi hoài nghi hần, nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ. (= _ = *nôn mửa*)

" Đa tạ lão nhân gia đã coi trọng. " Hướng về phía lão đạo sĩ khẽ mỉm cười, dưới tầm mắt của nàng, cũng không biết Lộ Nhi mặt cười nhưng mắt không cười, thật giống như ý nghĩ trong lòng bị dòm ngó, kinh ngạc liếc nhìn hần, vì sao, hiện tại Lộ Nhi lại làm cho mình cảm thấy có chút kỳ quái?

Tuệ căn kia là hiếm thấy, sau khi lớn lên sẽ là long phượng trong loài người? Đông Công Doãn đứng ở một bên âm thầm cười lạnh, nói như vậy mình chẳng phải là ngay cả một hài đồng cũng không bằng sao? Không được, nếu tiếp tục như vậy nữa, mình khẳng định về sau sẽ liền cả một ngón tay của Bảo Nhi cũng câu không tới mắt thôi, hần phải suy nghĩ thêm biện pháp mới được... Một tay vuốt vuốt cằm bắt đầu trầm tư.

Còn Lộ Nhi sau khi nghe thấy mấy câu này, trong lòng cơ hồ cũng cười nhếch mép, lão đạo sĩ Ngưu Tị Tử này đúng là có một bộ dáng lừa người, người hiện tại ở trước mặt ta, người trăm phương ngàn kế muốn tìm cho được xà công tử cả ngàn năm tuổi, không có đạo thuật, người ngay cả dáng dấp của bản công tử cũng không nhận ra, may mà ta đã dự kiến trước, mùi vị của chậu máu chó đen đỏ cũng không tệ chứ hả?

Nhưng tạ ơn tới ta ơn lui như vậy không thấy rất phiền phức sao? Kéo kéo ống tay áo khô ráo lên, làm lộ ra chút lồng ngực trắng nõn của hần, môi phấn hồng cong lên.

" Ca ca, hôm nay nóng quá, Lộ Nhi muốn đi tắm. " Liếc nhìn tới mặt trời đang rực rỡ nhô cao, hần có chút không thích nheo tầm mắt lại, ngày Tam Phục* lại sắp đến rồi...

Tam Phục* : ngày nóng nhất trong năm

Ngày Tam Phục, là đại kỵ của tất cả xà yêu, ngay cả người tu hành cả ngàn năm như hần cũng không cách nào ngăn trở được khí trời nóng bức như vậy, đến ngày đó, hần nhất định phải đi trốn trong động mới được.

" Vừa mới đến cửa hàng gạo liền muốn trở về, nếu không thì ta sẽ dẫn người trở về? " Nhìn thấy tên nhóc đó cố ý dựa vào trên người Bảo Nhi của hần, Đông Công Doãn thầm cắn răng, trên mặt cũng mang theo nụ cười ôn hòa.

Lộ Nhi sao lại không nhìn ra được sóng ngầm mãnh liệt dưới khuôn mặt đó chứ, vui ở trong ngực Kim Bảo Nhi, thừa dịp này đã hần ta một cước.

" Không cần, sau đó người sẽ đem ta đi ăn mát, ca ca nói người là đồng tính, các bạn học nói người đồng tính sẽ ăn nam nhân, ta không muốn bị người ăn hết đầu. " Dám hử đi kế hoạch của ta, thì ta cũng sẽ cho người đổi sắc mặt đến chết đi!

Sắc mặt Đông Công Doãn lúng túng một hồi, thấy hai đạo sĩ mở to mắt nhìn mình, mà bà vai Đình chủ quản đi ngang qua cũng không ngừng run run, hối hận đến nổi bụng trong ruột cũng xanh lè rồi, sớm biết vậy lần trước liền trực tiếp bắt cóc rồi bán hần đi cho rồi, còn giữ lại hậu hoạn cho mình, đúng là làm bậy mà!

"Được được được, ca ca dẫn người trở về. " Kim Bảo Nhi dờ khóc dờ cười giật giật khóe miệng. " Đình chủ quản, chuyện bên này người nên chú ý một chút, dọn dẹp thật tốt thì cũng nên trở về nghỉ ngơi, ngày mai cửa hàng ở bên kia mới khai trương, đến lúc đó lại bận rộn rồi. " Nói xong, cũng trực tiếp ôm Lộ Nhi đi về phía Kim gia.

Còn Đông Công Doãn bị phốt lò ở một bên cũng đã sớm hóa đá, không nhúc nhích nhìn bóng dáng nàng rời đi, nước mắt ở trong mắt trượt xuống, cuối cùng, cho đến khi bóng dáng kia đã biến mất khỏi tầm mắt, hân cũng phát ra tiếng gào khóc thảm thiết.

" Bảo Nhi, làm sao người lại nhẫn tâm bỏ lại mình ta... "

" Sư phụ, hay là chúng ta đi thôi, ngày Tam Phục sắp đến, đến lúc đó bọn chúng cũng sẽ biến về nguyên hình rồi tụ tập lại, chỉ cần đến lúc đó chúng ta tìm được sào huyệt của bọn chúng, nói không chừng là có thể tìm được nghiệt súc này. " Bình Sinh lặng lẽ kéo đạo bào của sư phụ, chỉ muốn cách xa tên " công tử đông tính " này một chút.

Mê nam sắc... bọn họ tuy là đạo sĩ, nhưng cũng là nam nha!

Thận trọng gạt đầu một cái, không ngờ đồ đệ si ngốc của mình cũng chịu nâng cấp lên, lão đạo sĩ rất vui mừng, hơi có chút cảnh giác nhìn Đông Công Doãn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: MẶT NÓNG QUÁ, TỶ TỶ SỜ!

Kim Bảo Nhi ôm Lộ Nhi đi được vài bước, nhíu nhíu mày, không biết là do ảo giác thời tiết hôm nay quá nóng, thân thể nhỏ nhắn trong ngực giống như một cái hỏa lò nho nhỏ bình thường ấm áp, mà mặt hân mủm mỉm, cũng đỏ bừng, nắm tay nho nhỏ bám chặt trào lên trên trước ngực của mình, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài hơi run động.

"Lộ Nhi, người không sao chứ? Tại sao lại nóng như vậy? Ráng một chút, cũng sắp đến nhà rồi." Vừa dùng ống tay áo che chắn ánh mặt trời nóng rực, vừa gấp rút chạy về phía Kim Gia, trên mặt và trên lưng nàng toát đầy mồ hôi, quần áo lại càng xộc xệch.

"Nóng quá, nóng quá, tỷ tỷ, Lộ Nhi muốn tắm nước lạnh, thật sự rất nóng." Nhẹ nhàng giương mắt lên, hân nói làm bầm, lại dùng cái lưỡi màu hồng liếm liếm môi khô nứt, trông mắt màu đen thoáng qua một tia sáng xanh thẫm.

Đáng chết, hân đã quên thời gian này hân phải trốn ở trong phòng, càng tới mùa nóng, pháp lực xà yêu lại càng kém, nếu không phải có đạo hạnh ngàn năm chống đỡ, hân đã biến về cái dạng hình tròn từ lâu rồi, hiện tại, nhất định phải giảm thân nhiệt xuống mới được.

"Tắm nước lạnh? Không được, cơ thể đang nóng, nếu tắm nước lạnh sẽ sinh bệnh, yên tâm, tỷ tỷ sẽ dẫn Phượng nha đầu chuẩn bị nước ấm, như vậy sau khi tắm sẽ không sinh bệnh mà lại rất mát mẻ." nàng sốt ruột chạy vào đại môn, nhìn thấy từ xa Phượng nha đầu đang tưới hoa.

"Đại công tử, tiểu công tử thế nào?" Để bình nước xuống, Phượng nha đầu cũng bị mặt đỏ bừng của Lộ Nhi làm cho sợ hết hồn, lấy tay vừa chạm vào trán của hân, nhỏ giọng la lớn "Không phải là sốt chứ?"

Cái gì, phát sốt? Tại sao mình lại không nghĩ đến, người bình thường cho dù nóng thế nào cũng sẽ không toàn thân đỏ ửng như thế! Kim Bảo Nhi đứng dưới bóng cây, lấy tay đặt lên trán hân, trên mặt, còn day nhẹ cánh tay nhỏ bé, trong lòng run lên.

"Nhanh lên, Phượng nha đầu, mau đi tìm đại phu!" Mặc kệ như thế nào, tìm đại phu đến sẽ tốt hơn.

Đại phu? Mặt dù đầu óc có chút mơ hồ nhưng Lộ Nhi vẫn mở mắt to, nhìn thấy Phượng nha đầu lao ra khỏi cửa, hân không vui uốn éo người muốn nhảy xuống đất.

Chỉ có đụng nước lạnh mới có thể làm tiêu tan khí nóng trên người hân, không được, không thể trì hoãn được nữa, cảm xúc truyền đến từ trên lưng hân nhắc nhở hân rằng vẩy rần trên sống lưng đang dần hiện ra nguyên hình, qua một lúc nữa, tất nhiên sẽ truyền đến trên tay và mặt, cái này không hù được Kim Bảo Nhi mới lạ!

"Lộ Nhi đừng động, ta ôm người trở về phòng nghỉ ngơi trước, chờ đại phu đến xem bệnh rồi sẽ tắm sau." Muốn đem hân về phòng, nhưng hân lại giãy dụa, thân hình nho nhỏ trong ngực trượt ra, ngược lại nàng lại có chút nóng nảy.

"Tỷ tỷ, Lộ Nhi muốn đi tiểu một chút." Mặt hân mở to long lanh lộ ra bộ dáng không thể nhịn được nữa.

Đi tiểu một chút? Trong nháy mắt nàng lúng túng buông lỏng tay, nhìn Lộ Nhi từ trong ngực trượt xuống, còn đang ngạc nhiên, hân xông về hướng phòng tắm, "Bùm" đẩy cửa phòng chui vào, rồi đóng cửa lại.

Không tốt, bị gạt rồi! sắc mặt nàng hóa đá, vội vàng chạy theo, nàng cứ tưởng rằng cửa được cài then bên trong, nên mới dùng tay đẩy cửa vào một

chút, dùng ngón tay chèn vào giữa hai cánh cửa, làm lộ ra một khe hở nhỏ, nhưng mà không thấy then cài.

Nhưng là nàng chỉ ngạc nhiên trong nhất thời, cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Phòng tắm bên trong phát ra tiếng xì xèo tựa như tiếng sắt nóng được nhúng vào trong nước, nàng híp mắt, xung quanh hơi nước lượn lờ, tựa như một tầng sương mù dày đặc, thấy không rõ khung cảnh xung quanh, nhưng nàng vẫn có thể theo trí nhớ đi từng bước theo hướng hồ tắm. Trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, Phượng nha đầu chuẩn bị nước nóng từ khi nào, hơn nữa lại tràn đầy như vậy, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nhìn thấy nhà tắm phủ đầy sương mù như vậy.

“Lộ Nhi, Lộ Nhi, người ở đâu? Đừng dọa ta, mau ra đây, nước rất nóng, ngàn vạn lần đừng nhảy vào.” Nàng mò đến bên hồ, như cũ vẫn không thấy rõ bên trong hồ tắm có người hay không, nàng gấp gấp hô to.

Nhưng mà, kỳ lạ, khi nàng không cẩn thận đụng tay vào trong bồn tắm, nàng cảm thấy rất ấm, cũng không có nóng như trong tưởng tượng của nàng.

Mà bên trong bồn tắm, cũng không có một âm thanh nào đáp lại, kỳ lạ, trong nước ầm ầm đang phát ra tiếng “phù phù”, một chuỗi bọt nước trong bồn tắm xông lên.

Đây là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng nước ầm ầm không có nóng như vậy, tại sao lại giống như nước đang bị đun sôi? Mi tâm Kim Bảo Nhi nhíu chặt, kinh hoàng nhìn chuỗi bọt nước này, không phải là ... Lộ Nhi rơi vào trong nước chứ?

“Lộ Nhi, Lộ Nhi, người đừng cử động, tỳ tỳ đi cứu người!” Trong đầu trống rỗng, ngay cả áo cũng không cởi ra, định xông vào bồn tắm.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ bé giữ bàn tay thô ráp của nàng lại, nhẹ nhàng đặt lên một nơi mềm mại.

“Mặt nóng quá, tỳ tỳ sờ.” Âm thanh có chút ẻo oai nhưng lại mang theo chút nghịch ngợm đột nhiên vang lên, trước mặt nàng, một cái đầu nho nhỏ nhô ra từ trong nước, hân đang toét miệng lộ ra hàm răng nho nhỏ, bật cười khanh khách.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cái gì tron nhẩn vậy?

Nàng kinh ngạc nhìn xuống, xung quanh hơi nước như sương mù nhân nhật tản ra, bàn tay to của nàng đang bị bàn tay nhỏ nhắn của hắn cầm lấy, vuốt ve gương mặt non nớt của hắn, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, làn toàn thân nàng tê dại.

“Lộ Nhi, người có việc gì chứ?” Kim Bảo Nhi chớp chớp đôi mắt, xác nhận người trước mặt không phải là ảo giác, thuận thế véo một cái, “Tiểu gia hỏa, mau lên đây, nếu ngã bệnh thì phải làm sao, cho dù thế nào, cũng phải chờ đại phu đến khám, nếu không có vấn đề, người làm gì tỳ tỳ cũng sẽ không cần người.” Nói xong, nàng định đưa hắn ra khỏi bồn tắm.

Ai ngờ, tay hắn nhỏ bé lại trượt thoát khỏi bàn tay của nàng, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia xấu xa.

Kim Bảo Nhi, phải để cho người lần đầu nghiệm thấy thân thể của bản công tử vậy...

Sao lại thế này? Nàng cứng đờ cúi đầu, nhìn lòng bàn tay rỗng tuếch, lần nữa ngẩng đầu nhìn hắn đang từng bước lui về phía sau, bước lùi một bước, mực nước liền cao thêm một chút, mắt thấy ba vai hắn đã bị ngập nước, Kim Bảo Nhi đứng cũng không vững nữa, nhanh chóng đem y phục trên người cởi ra, chỉ còn lại tấm vải quần ngực thì vọt vào hồ.

“Lộ Nhi đừng lui về sau nữa, tỳ tỳ sẽ không bắt người phải ra ngoài nữa, dừng lại!” Rốt cuộc là hắn muốn nghịch ngợm đến khi nào mới dừng lại đây, nếu cứ tiếp tục lùi mấy bước nữa thì sẽ chết chìm mất! Tim nàng gần như muốn ngừng đập, lại đột nhiên đập liên hồi.

Không nên cử động, không nên cử động, Lộ Nhi, người đừng dọa tỳ tỳ! Hai chân nàng rất nhanh đi về phía trước, nàng vươn tay, gần hơn một chút, một chút nữa sẽ đến chỗ hắn.

“Tỳ tỳ, Lộ Nhi dừng lại.” Hắn khéo léo đứng vững, quả thật là không có lui về phía sau nữa, khuôn mặt trẻ thơ nhỏ nhắn có một chút hồng hồng quái dị, “Tỳ tỳ, rất lâu rồi chúng ta không có tắm cùng nhau, từ lần trước, cũng không có dẫn đệ đi tắm.” Hắn úy khuất mím môi, tiểu nữ nhân, ta muốn cho nàng có cảm giác lòng tràn đầy tội lỗi, hừ, uống công bản công tử lúc nào cũng nhớ đến mỗi thời khắc ăn cơm, tắm rửa cùng nhau, trong khi nàng quần bản công tử qua một bên, thật là can đảm mà.

Hắn không nên lừa gạt nàng như vậy để chạy vào phòng tắm? Kim Bảo Nhi không nói gì, mới mấy ngày, tiểu hài tử này lại tính toán chi li như vậy, chỉ là, gần đây thật sự nàng cũng cố ý tránh mặt hắn, cũng không phải không muốn Lộ Nhi kề cận nàng, bởi vì có một loại cảm giác như muốn ôm hắn vào trong ngực mà cung chịu, nhưng mà chính vì vậy sẽ làm hư Lộ Nhi.

“Gần đây tỳ tỳ có chút bận rộn, bây giờ tỳ tỳ tắm cùng người được không?” Không có cách nào, nàng chỉ có thể đỏ mặt hỏi, cánh tay cũng không quên

ôm hân an toàn vào trong ngực, lúc này mới thở ra một hơi.

Cái này không có sai biệt lắm! Lộ Nhi vui mặt vào ngực được buộc chặt của nàng, hân híp đôi mắt một cái, vật này thật sự quá cản trở, hân không chút nghĩ ngợi lấy tay tháo nơ con bướm, hai tay hân bao lấy nơi đầy đặn của nàng.

“Lộ Nhi...” Nàng lúng túng cau mày, đứa bé này càng ngày càng không biết kiêng sợ gì rồi, không biết là tốt hay xấu?

Nhưng cảm giác ấm áp trên ngực khiến cho cả người run lên, lại cơ hồ phát ra tiếng rên rỉ si mê, trong giây lát, nàng lấy lại tinh thần, cắn môi dưới, xong rồi, chẳng lẽ mình thật sự có vấn đề? Tựa như bọn đệ đệ nói như vậy... có tính luyến đồng?

Trước kia, chỉ đơn giản xem Lộ Nhi như đệ đệ của mình, nhưng bây giờ, hai người thân mật có chút kỳ dị, nhưng rốt cuộc là có vấn đề gì, trong thời gian ngắn nàng cũng không có nghĩ thông.

“Tỷ tỷ, người sờ chỗ này, rất thú vị.” Hân cũng không quản về mặt kiểm chế của nàng, kéo bàn tay mảnh khảnh của nàng vỗ vào lưng hân, hân cười đến sáng lạng, “Có phải rất thoải mái hay không?”.

Đây là... cái gì? Trong lòng bày tay có cảm giác lạnh lẽo giống như sờ bề mặt đá cẩm thạch bóng loáng, như lại tựa như có thêm vậy, nàng sờ tới sờ lui.

Trước đây chưa từng có cảm giác quái dị như vậy trên người Lộ Nhi, giống như là dọc từ xương sống đến thắt lưng hân toàn là vậy, như vậy là sao? Dựa vào cảm xúc trên tay, nàng cảm thấy có điều gì đó.

“Nhanh lên, Lộ Nhi, để tỷ tỷ nhìn xem, cái gì tron nhãn vậy? không phải là người mắc bệnh gì kỳ quái chứ?” Hai tay nàng chụp lấy vai hân, sau đó quay lưng hân lại, nàng nhất thời tròn tròn hai mắt.

Trên lưng bóng loáng, đúng là cái gì cũng không có... chỉ có da thịt phấn nộn ửng ửng trong nước óng ánh như trần châu trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mùi vị của thịt người?

Kim Bảo Nhi không thể tin được khi vuốt ve sống lưng non nớt mềm mại của hân, ngoại trừ còn lại chút hơi lạnh, cảm giác có vậy lúc này cũng không còn, giống như chưa từng tồn tại.

“Sao có thể như vậy, rõ ràng vừa rồi ta có chạm phải...” Nàng thì thầm tự nói, hai mắt nàng chăm chú nhìn lưng tron nhãn trắng nõn của hân, non nớt mà mịn màng.

“Tỷ đã sờ thấy cái gì?” Lộ Nhi ngẩng gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tròn to long lanh, kinh ngạc mà hồn nhiên ngây thơ, bộ dáng tựa hồ nói rằng hân có chút không hiểu lời nói của nàng, “Tỷ tỷ, chẳng lẽ trên lưng Lộ Nhi có rất nhiều thịt sao?” Nói xong, bàn tay mềm mại nhỏ bé cũng giờ lên, uốn cong về phía sau để sờ lưng mình, nhưng do tay quá ngắn, hân có làm cách nào thì cũng không thể sờ tới sống lưng được.

Hân bất đắc dĩ cắn môi hồng, giống như hân đang rất muốn biết chạm trên lưng hân sẽ cảm thấy thế nào.

“Ha ha” Nàng nhìn thấy bộ dáng ngây thơ ngốc nghếch của hân, không khỏi bật cười, lấy tay捏捏 lấy khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng của hân.

“Không phải nhiều thịt, chỉ là có chút đáng yêu mà thôi, không ngờ người từ nhỏ sống trong rừng lại có thể được nuôi lớn như vậy, xem ra ca ca của người nhất định rất thương người, đều đem thức ăn ngon cho người hết, nếu không thì bây giờ người cũng chỉ có da bọc xương thôi.” Trong lúc nhất thời, nàng đã không còn nhớ đến chuyện vừa rồi, nàng đau lòng vỗ vỗ cái bụng nhỏ của hân.

Cái gì mà có chút đáng yêu, hân chính là xà công tử ngàn năm, trong giới Xà Yêu là thuộc hàng có nhân khí, làm sao lại chỉ có điểm đáng yêu như vậy? Nhất định là do hình hài tiểu oa nhi này, trừ bỏ chuyện “đái dầm” mà nữ nhân này có chút bất mãn ra, nếu nàng nhìn thấy hình hài thật sự của hân thì chắc chắn hai mắt nàng sẽ si mê hân mà xem.

Mà nàng, lại dám nói mình có chút đáng yêu! Hân bất mãn rừ mắt xuống, dựa vào ngực Kim Bảo Nhi, nhìn nơi đầy đặn ả hiện dưới làn nước ấm trong suốt, hân không nhịn được cúi đầu cắn một cái.

“Lộ Nhi?” Nàng kêu lên, vội vàng rút tay về che chắn, không hiểu sao hân lại đột nhiên muốn cắn mình.

“Tỷ tỷ một chút thịt cũng không có, ăn không ngon.” Hân quay lưng đi, rất là khó chịu dùng tay nhỏ bé vỗ về mặt nước, văng lên vô số bọt nước, lại bắn lên trên hàng lông mày đang nhú chặt của hân.

“Ta vốn không được mấy lượng thịt!” Nàng buồn cười nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, nhưng thế nào cũng rắn chắc hơn so với Lộ Nhi, “Chẳng lẽ, lúc còn ở trong rừng, ca ca người đều cho người ăn thịt người?” Nàng kinh hoàng khi nghĩ đến đây, sắc mặt nàng tái đi.

Thịt người? Nàng thật sự rất biết cách tưởng tượng, mặc dù đó là chuyện của ngàn năm trước rồi, lúc đó hân còn chưa tu luyện thành xà tinh, chuyện ăn thịt người là khó tránh khỏi, nhưng bây giờ, hân nghĩ tới mùi vị đó trong dạ dày liền xuất hiện mùi tanh ối, thật sự rất khó ăn, chỉ ăn có một lần hân nhất định sẽ không ăn lại lần thứ hai.

“Tỷ tỷ, thịt người có mùi vị như thế nào?” Tay nhỏ bé dụi dụi mắt, mí mắt hạ xuống, hân mơ hồ hỏi.

“Thịt người, ta chưa từng ăn...” Đầu nàng lại càng mơ hồ, chỉ cảm thấy câu trả lời này có chút quái dị, nhưng nàng lại thờ phào nhẹ nhõm, xem ra hân không có ăn thịt người, “Lộ Nhi, có cảm thấy mệt mỏi không? Thật là, thời tiết hôm nay có chút nóng nực, sợ rằng Tam Phục Thiên* năm nay lại càng nóng, đến lúc đó, ngươi phải mang theo dù nhỏ khi đi học, tránh cho bị cảm nắng.” Nàng ôm hân từ phía sau, từ từ đi về hướng bờ hồ, chỉ sợ hân không cẩn thận lại ngủ gục ở trong nước.

(*Tam Phục Thiên: những ngày nóng nhất trong năm.)

Tam Phục Thiên mà còn phải đi học sao? Bắp chân của hân còn ở trong nước đập mấy cái, không được nếu như vậy chẳng phải hân sẽ bị lộ tẩy?

Mình nhất định phải tìm ra biện pháp mới được, nhưng mà, mí mắt hân dần dần rủ xuống, căn bản là không thể tránh khỏi chuyện kể tiếp, mơ mơ màng màng xoay người lại ôm lấy cổ nàng, tựa đầu vào người nàng, hai mắt nhắm nghiền hít lấy hương thơm từ cổ nàng.

“Lộ Nhi, mau lau người rồi mặc quần áo vào, tỷ tỷ ôm ngươi đi về nghỉ.” Rốt cuộc cũng đã đi ra khỏi hồ tắm, nàng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, lại thấy vài giọt nước còn đọng lại trên lông mi thật dài của hân, cái miệng nhỏ nhắn đang lẩm bầm gì đó, lại ngủ thật say.

Nàng vô phương với hân, trước mắt nàng mặc quần áo cho chính mình, rồi cầm lấy cái khăn lau người cho hân, nàng đỏ mặt nhìn chằm chằm vào nơi mũm mĩm (:D2), nàng cắn răng tùy ý lau hai cái, mặc quần áo cho hân.

“Nếu ngươi lớn hơn một chút, ta sẽ không cần phải chăm sóc ngươi nữa.” Nàng nói ra một câu, lại cười một tiếng, mở cửa ôm hân đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tỷ tỷ, chúng ta phân phòng đi

Hôm sau, Lộ Nhi có chút mơ hồ khi bị Phượng nha đầu kéo từ trên giường xuống, sau đó còn để mặc cho Đông Công Doãn dẫn mình đi tới trường học, bởi vì có kinh nghiệm lần trước, nên lần này đầu óc Đông Công Doãn ngược lại một chút cũng không bị sai lệch, rất là an phận dẫn hân đi tới trường học rồi quay về cửa hàng gạo.

Cắn đầu ngón tay, Lộ Nhi hoàn toàn không nghe lọt tai cô giáo đang nói cái gì, neho lại tầm mắt nhìn những đường ánh sáng có chút chói mắt ở ngoài cửa sổ, toàn thân bắt đầu nóng nảy lo lắng.

"Không được, nếu tiếp tục như vậy nữa, Kim Bảo Nhi cũng sẽ hoàn toàn không thích ứng được, ngược lại nếu ta muốn lập tức hiện ra nguyên hình, đến lúc đó không phải là sẽ bị ta hù chết hay sao." Mỗi đêm vào giờ tỷ*, hân sẽ biến ảo trở về thân phận nam tử, và lại cũng hết sức khống chế việc hấp thu tinh lực, để tránh thương hại tới thân thể của nàng, nhưng cũng kể từ ngày đó, mỗi lần phải kiềm chế thứ mình muốn cùng cảm giác vui vẻ, thì hân lại cảm thấy mệt mỏi cùng với không ngủ đủ giấc.

Giờ tỷ*: 11 giờ đêm – 1 giờ đêm

Dùng sức cắn đầu ngón tay, trong con ngươi màu đen xuất hiện một sự kiên quyết, hoàn toàn không chú ý tới người khác đang gọi mình.

"Lộ Nhi, Lộ Nhi!" Lưu Vân bắt đầu dĩ dầy dầy hai tay, nhìn cái người nhỏ nhắn trước mặt đang có dáng vẻ đang thần du tứ phương*, nhức đầu vuốt vuốt lông mày, tên học sinh này tuy tư chất thông minh, nhưng lại có chút thích nghịch ngợm gây sự, mỗi lần hân bị phạt đều có thể thoải mái đối phó lại, lần này, nàng nên phạt hân như thế nào bây giờ?

Thần du tứ phương*: du lịch cõi tiên

"Cô giáo, đến ngày Tam Phục Lộ Nhi muốn nghỉ nửa tháng, bởi vì trong nhà Lộ Nhi có việc." Hân đột nhiên chớp chớp mắt to mọng nước, vẻ mặt mong mỏi chờ đợi nhìn "cô giáo".

Chỉ cần là nữ nhân, cũng không cách nào chạy khỏi được bẫy rập "đáng yêu" của mình, bởi vì các nàng trời sinh vốn tràn đầy tình thương của người mẹ! Trong lòng tính toán, hân đã cho là chiến thắng đã nắm chắc trong tay, nhất là Lưu Vân đang nở một nụ cười thật dịu dàng.

"Không được! Khóe miệng lộ ra một đường cong duyên dáng, đôi lông mày nàng nhíu lại, "Chỉ có Bảo Nhi ca ca tới đây nói với ta, thì ta mới có thể

cho phép được, Lộ Nhi, cô giáo cũng chỉ biết gần đây Kim gia có gặp phải một chút chuyện không như ý, nhưng mà nếu người muốn xin nghỉ, thì phải làm cho Bảo Nhi ca ca tới nói với ta, nếu không, tuyệt đối sẽ không cho người nghỉ học! " Đáng về lộ ra một chút thương hại, vỗ vỗ đầu của hắn, Lưu vân rất là từ bi bỏ qua đáng về mặt hồn của hắn lúc này.

Nữ nhân này! Nhất định là một bà đàn ông, hoàn toàn không biết được sự đáng yêu của mình! Hắn cầm giận nghĩ, bóp cuốn sách lại rồi đặt lên đầu mình, ngủ.

Nhìn đến giờ tan học đề về nhà, đem bọc sách khế ném đi, bấp chân vừa nhỏ vừa ngăn dừng tốc độ nhanh nhất mà xông vào nhà tắm.

" Bùm! " Nhảy vào nước lạnh trong, hắn thở ra một hơi thật thoải mái, nhìn dòng chất lỏng trong suốt đang bị mình ngâm mà ấm lên, vảy màu trắng trên cánh tay nhấp nhô ánh sáng màu trắng tinh mịn, da thịt trắng nõn non nót như bị khám vào, càng làm nó trở nên quý dị mỹ lệ đến khác thường.

" Lộ Nhi, người đang ở bên trong sao? " Giọng nói Kim Bảo Nhi từ ngoài cửa phòng tắm truyền đến, kèm theo tiếng bước chân đến gần, cửa bị người đứng ở ngoài đẩy ra.

Nàng vì sao lại tới đây! Mím chặt môi, cảm giác da thịt vấy mang trên sống lưng bị ép đột ngột biến mất nên trở nên đau nhói, hắn ngồi xổm người xuống.

" Tỷ tỷ, đừng tới đây, Lộ Nhi đang tắm, ta đã trưởng thành rồi. " Mắt to mọng nước xoẹt qua một chút lạnh lẽo, hắn nheo lại tầm mắt nguy hiểm, một khi nàng tới đây, chỉ có thể đánh nàng ngất xỉu.

Trưởng thành... Nghe được hai từ này, bước chân liền dừng lại, lúng túng xoay người sang chỗ khác. (*lén lút quay lại nhìn* =,,=)

" Được, ta không qua, người tắm nhanh lên một chút, thời tiết quá nóng bức rồi, ăn xong bữa tối tỷ tỷ sẽ giúp người quạt mát, ngày hôm qua người ngủ mà chảy đầy mồ hôi. "

Trong mắt xoẹt qua sự kinh ngạc, không ngờ nàng sẽ tận tâm tận lực vì một đứa con nít nhút nhát từ ven đường như thế, chẳng lẽ, thật sự coi mình là một đứa con trai sao?

" Tỷ tỷ, chúng ta chia phòng đi. " Hắn đột nhiên thì thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tiếng động kỳ quái trong phòng Lộ Nhi

Chia phòng? Kim Bảo Nhi xuyên qua màn hơi nước mà nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn không rõ kia, mắt to mọng nước tràn đầy kiên quyết, có lẽ là do ngâm nước đã lâu, nên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn cũng có chút hồng lên, hơn nữa còn có môi nhỏ béo mập, quả thật càng giống như hài đồng tiền tài trong những bức tranh vậy, bởi vì Lộ Nhi đang ở dưới nước, nên trong lúc mơ hồ, nàng cũng nhìn thấy được nửa thân dưới của hắn, những dao động trên mặt nước ngược lại càng trở nên rõ ràng.

"Được, Lộ Nhi đã trưởng thành, cũng nên tự mình ngủ một phòng." Cuồng quít xoay người sang chỗ khác, một tay che mặt, thật kỳ quái, tại sao lại nóng lên như vậy, xoa xoa mồ hôi rịn trên trán, nàng nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Trời ạ, sao một cô nương như nàng lại giống như thủ hạ của tú bà chuyên nhìn ngắm nam nhân thế này, thật đúng là không biết thẹn thùng mà! Huống chi đây lại là một đứa con nít như Lộ Nhi.

Trong lúc vô thức, trong đôi mắt của nàng, bỗng hoảng hốt nhìn thấy một biển lửa, cũng hơi lộ ra một người có khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống Lộ Nhi đang chậm rãi biến hình, chỉ trong nháy mắt, trong khung cảnh ấy xuất hiện một mỹ thiếu nam, thật ngoài dự đoán khi khuôn mặt này lại quen thuộc đến lạ thường, giống như đã từng quen biết.

"Xong rồi, Lộ Nhi làm sao có thể biến thành một mỹ nam trong giấc mơ ấy được chứ, gần đây thời tiết nóng quá, đầu của mình cũng có chút vấn đề rồi." Vỗ vỗ hai má hồng hồng, nàng bước nhanh ra khỏi phòng tắm, vừa đứng lúc nhìn thấy Phượng nha đầu đang phơi quần áo, liền phân phó nàng ấy đi dọn dẹp căn phòng bên cạnh một chút.

Kim Bảo Nhi đã nhận ra? Ánh mắt hắn kinh ngạc, có chút mê mang không xác định nhìn theo bóng dáng của nàng biến mất ở sau cánh cửa, mặc dù giọng nói của nàng nhỏ như tiếng ruồi, nhưng thánh lực của hắn cũng rất nhạy bén, nên nghe thấy cũng rất rõ ràng.

Giơ cánh tay lên, thấy vảy trên đó đã biến mất, đi mấy bước bước ra khỏi hồ tắm rồi mặc quần áo, sau đó đi tìm nàng, nhưng cũng không thấy bóng dáng mảnh khảnh mặc nam trang ở đâu cả, bắt đầu đi trở về phòng thu dọn quần áo rồi đi đến căn phòng nhỏ ở bên cạnh.

Ban đêm! Tuy là cảnh đêm tịch mịch, nhưng ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng chiếu rọi sáng tỏ cả một vùng đất rộng lớn, con đê mèn trong bụi cỏ cùng con ve sâu ở trên cây cỏ thụ giống như đang so đo xem ai có giọng lớn hơn, sau một lớp sóng lại càng có một lớp sóng lớn hơn, làm cho giấc ngủ say của người nào đó cũng không được an bình.

“Người nào?” Giương mắt biếng nhác lên, trong tầm mắt xuất hiện một tay ngọc đang phủ trên ngực hân, hình như nhận ra hân tỉnh dậy, tay cứng đờ cuồng quít rút trở lại.

“Công tử, Trúc Hồng làm người tỉnh sao?” Trên mặt Trúc Hồng có chút xấu hổ ngồi ở bên giường, đôi tay nhẹ nhàng cuốn lấy mái tóc được thắt bím đang tỏa sáng lên, dùng mắt nhỏ dài liếc nhìn hân.

“Là người?” Lộ Nhi chống tay nằm nghiêng sang một bên, mặc cho những sợi tóc lè tè của Trúc Hồng rủ xuống đầu vai mình, một bên váy kéo xuống càng không một chút nào kiêng kỵ phơi bày ra xương quai xanh tuyệt đẹp, “Thời tiết gần đây thật nóng bức, tốt nhất là ít đi lại một chút, tạm thời đừng đi qua khách điểm bên kia, đợi qua ngày Tam Phục rồi sau đó mới tiếp tục kế hoạch của chúng ta, không được đề tên lão đạo sĩ Ngưu Tị Từ kia bắt được sơ hở của chúng ta, mặc dù pháp thuật của hân trong nháy mắt bị mất đi, nhưng trên đầu hân ta vẫn có linh quang.”

Thì ra là hân lo lắng cho mình sẽ bị lão đạo sĩ kia bắt được, nằng thẹn thùng gật đầu một cái, dựa theo ánh trăng trắng noãn, mê muội nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp như vàng trắng, tà mị như ma quỷ của hân, theo truyền thuyết, lúc xà công tử biến ảo thành người thì sẽ làm cho tất cả mọi người trong thế gian phải điên cuồng vì diện mạo ấy, không ngờ mình lại may mắn được nhìn thấy, hơn nữa còn là ân nhân của mình!

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đột nhiên vang lên, tiếng bước chân chần chừ ở ngoài cửa vang lên trong chốc lát, rồi lại yên tĩnh xuống.

Là nàng? Đêm hôm khuya khoác còn chưa ngủ, là bởi vì mình không có bên cạnh, nên không ngủ được sao? Hân cười nhẹ, rũ tầm mắt xuống, môi đỏ mọng khẽ mỉm cười, hoàn toàn không chú ý tới phong thái* ấy lại lọt vào trong mắt của Trúc Hồng, làm cho trong mắt nàng ta càng thêm nồng nhiệt.

Phong thái*: phong độ tư thái

Kỳ quái, Lộ Nhi rốt cuộc là đang ngủ hay chưa ngủ, làm sao lại nghe thấy tiếng người nói chuyện chứ... Kim Bảo Nhi mới vừa bước vào trong phòng mình, đi mấy bước, lại quay đầu đi ra cửa phòng.

“Lộ Nhi, người đã ngủ chưa? Mở cửa ra nào, người có đang nói mơ hay chơi cái gì không? Quên là ngày mai còn phải đi đến trường hay sao, mau ngủ đi.” Một lần nữa dùng ngón tay gõ gõ vào cửa gỗ, nàng mới vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy cánh cửa mà nàng đang gõ mở ra một khe hở.

Đứa trẻ này thật là, ngay cả ngủ cũng quên đóng cửa! Thật cứng chiều cười một tiếng, muốn nhìn một chút bên trong đang làm cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Nam tử xa lạ, lần đầu tiên gặp mặt

“Két!” Cửa gỗ hình như bị mục nát vì quá lâu mà phát ra thanh âm rất rất tai, thô giơ ma mị truyền đến tai người, truyền thẳng vào màng nhĩ, làm nàng cảm thấy thật khó hiểu mà rung động.

Theo hướng cánh cửa bị đẩy ra, cặp mắt Mị Ngan Nhi tròn to, nhìn nam tử xinh đẹp quần áo xộc xệch đang nửa nằm trên giường, lộ nửa bả vai, một đôi tròng mắt màu xanh thẫm như bao hàm một cái gì đó thật quý dị, ánh mắt hân liếc nhìn nàng, khóe miệng giống như một đóa hoa thuần khiết trong Phù dung trì, mang theo một nụ cười thom mát, màu tóc đen xen lẫn những sợi tóc màu xanh màu đỏ lấp lánh những điểm sáng, dịu dàng càn quấy trên thất lung, chân lớn nhấc lên hơi run run, chiếc chuông nhỏ màu xanh dương trên chân hân đột nhiên phát ra âm thanh “đỉnh đang” thật êm tai.

“Người là ai?” Thật vất vả mới kiểm chế được tâm thần đang hốt hoảng của mình, nàng ngạc nhiên phát hiện căn phòng này như một kho báu, vô luận là trên vách tường hay ở trên đất, cũng bày đầy các loại chân trâu thuần trắng thật kỳ dị, ánh sáng nhu hòa hơi lấp lánh, nhưng lại không đủ để chiếu sáng cả căn phòng, “Ta không nhớ rõ trong nhà của chúng ta có căn phòng nào được bố trí như vậy, Lộ Nhi đâu rồi, mới vừa rồi ta có nghe thấy có người nói chuyện, rõ ràng là giọng nói của Lộ Nhi!” Tuy kinh ngạc nhưng vẫn cố giữ sự trấn định, ngồi xổm người xuống lấy cảm lấy một viên trân châu đặt ở trong tay, nàng nhú nhú mày.

Nam tử nằm trên giường lười biếng thờ dài, tròng mắt xanh thẫm hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng, ngược lại càng nhiều thêm chút thú vị, tay trắng nõn chậm rãi đưa ra.

“Lần đầu tiên gặp mặt, Kim Bảo Nhi.” Một cơn gió nhỏ thổi vào theo lối cửa sổ, chạm qua lông mày hân, hân cười khê, “Không đúng, chúng ta khi trước từng gặp qua, chỉ là, người có lẽ đã không còn nhớ rồi.”

Gặp qua? Nàng dừng lại, đột nhiên phát hiện hân cũng không trả lời thẳng vào vấn đề của mình, nhưng trong lòng lại bị câu nói kia làm nảy sinh sự hiếu kỳ.

“Chúng ta từng gặp qua trước kia? Ta không nhớ rõ đã từng gặp người...” Nàng xoay người, liếc nhìn cảnh tượng sau lưng, không thay đổi, vẫn là đình viện bị sương mù che phủ ở dưới ánh sáng của mặt trăng, chỉ là lá cây ở cây to ngoài viện từ cũng không có chút dịch chuyển nào, “Không đúng, là người!” Ngạc nhiên quay đầu lại, nàng rốt cuộc nhớ hân là ai rồi!

“Ồ?” Từ người hấn phảng phất ra một cái gì đó thật cô đơn đến khó hiểu, trông mắt xanh thắm như nước biển vẫn tịch mịch như cũ, “Ngươi đã nhớ lại ta là ai rồi sao?” Nói xong, giọng nói thậm chí có chút mong đợi.

“Đĩ nhiên, ngươi không phải là nam tử lần trước xuất hiện trong giấc mộng của ta hay sao? Kỳ quái, tại sao lại nhìn thấy ngươi, chẳng lẽ Đông Công Doãn lại bỏ độc vào trong trà của ta? Ngươi có phải Lộ Nhi hay không?” Vô vô mặt, nàng cảnh giác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong nhất thời đã trở nên đờ đẫn, thì ra là gặp lại nam tử mà mình gặp được trong giấc mộng.

“Ngươi nghĩ đây là giấc mộng sao?” Gương mặt tuần tú mong đợi đã trở nên dờ khóc dờ cười.

“Lộ Nhi, quá nóng nên không ngủ được phải không? Tỳ tỳ sẽ quạt mát cho ngươi.” Nàng hoàn toàn đem người trước mặt trở thành một giấc mơ mà đối xử, hấn là Lộ Nhi, hấn là Lộ Nhi!

Thân thể mềm mại mảnh khảnh trên giường đột nhiên ngồi bật dậy, tay đẹp dễ nhẹ nhàng khoác tay vào cánh tay áo, chân lỏa thể của hấn đứng trên đất, trong đôi mắt thoáng qua một chút tà tử.

“Lộ Nhi? Không sai, ta chính là Lộ Nhi, nhưng mà, ngươi thật sự muốn quạt mát cho ta?” Tay nâng lên, đai lưng đột nhiên nói lòng ra, áo bào cảm tú dựa theo da thịt mà tuột xuống đất, lộ ra một thân thể nhu mỹ như hoa lê, non nót trắng nõn, một bộ dáng mặc cho người ta hái.

Người kia vốn đang kiên trì cũng liền cứng ngắc trong nháy mắt, cho dù đã nhìn thấy toàn thân không sót một cái gì của hấn, nhưng con ngươi cũng chỉ dám dừng ở nửa người trên của hấn. (*phun máu mũi* vô si...)

“Ngươi không phải là Lộ Nhi!” Từ trong kẽ răng của nàng bắn ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ném ân nhân cứu mạng qua vai

Đối diện với người nam nhân này, vô luận là ánh mắt hay hành động bảo hộ đầy yêu mỵ, cũng không có nghĩ đến hấn là một tiểu oa nhi ngây thơ chất phác, nổi bật là đường cong xương quai xanh tuyệt đẹp, nâng đỡ cả vai rộng lớn,

“Có ý gì?” Hấn nghe đến đây thì ngạc nhiên neho mắt lại, đôi mắt màu xanh thắm như nước biển thoáng qua kinh ngạc, “Một hồi thì nói ta là Lộ Nhi, một hồi thì nói ta không phải là Lộ Nhi, Kim Bảo Nhi, ngươi đây là đang đùa giỡn Bản công tử?”

Đùa giỡn? Nàng nắm chặt quả đấm trong tay, dùng sức nắm chặt viên trân châu nho nhỏ trong lòng bàn tay, đôi mi thanh tú gầy nhẹ.

“Ngươi biết tên của ta?” Nhưng mà, nếu như hấn có thể đi vào Kim gia tất nhiên là sẽ biết tên nàng cũng không có gì kỳ lạ, nàng nhìn hấn từ trên xuống dưới, “Ta vốn cho rằng ngươi là Lộ Nhi, cho là ta đang nằm mơ, nhưng lại không phải, khi ta nắm chặt viên trân châu này trong tay, ta cảm giác được rất đau, cho nên đây không phải là mơ, mà ngươi, dĩ nhiên cũng không phải là Lộ Nhi”!”

Đây cũng không phải là trong giấc mộng mỹ nam tử của nàng, nàng có chút kinh ngạc, trong lòng lại cảm thấy kỳ quặc, tại sao lại có người có diện mạo giống với người trong giấc mộng của nàng, có thể nói là không khác nhau chỗ nào, ngay cả màu tóc rực rỡ kia cũng giống nhau như đúc!

Hai người chăm chú nhìn nhau thật lâu, rất muốn tìm ra được điều gì đó từ trong mắt đối phương, màn đêm, nháy mắt lại trầm lặng, tiếng côn trùng kêu vang nhưng bên trong phòng lại giống như bị cách ly, không có một chút tiếng động, trân châu tròn bóng lại tiếp tục phát ra ánh sáng nhũ hòa, chiếu sáng mặt của hai người.

“Cho dù ta có phải là Lộ Nhi hay không, cũng không quan trọng, coi như Bản công tử không phải là Lộ Nhi, hiện tại, ngươi định thế nào? Tiếp tục dụ dỗ Bản công tử đi ngủ, hay là muốn đuổi đi, hoặc lấy tội tự tiện xông vào mà bắt ta đi gặp quan?” Chân hấn dẫm lên ánh sáng nhàn nhạt của trân châu, dù không thấy rõ ràng nhưng nhìn hấn rất bình thường, từng bước, từng bước tiến về phía trước.

Nàng cảnh giác lui về phía sau, lại nhìn đến hấn không có mang theo vũ khí, lại cười một tiếng, đối với một nam tử toàn thân không che đậy, nàng lại có cảm giác sợ sệt.

“Không đến mức phải đi gặp quan, chỉ cần ngươi nói cho ta biết Lộ Nhi đang ở đâu, mục đích của ngươi đến đây là gì? Thì ngươi có thể toàn thân trở ra, như thế nào, giao dịch này không quá đáng chứ?” Ngắt đầu ưỡn ngực, nàng cố gắng giữ cho mắt nàng ở trên thất lưng của hấn, nhưng mà thỉnh thoảng không kiềm chế được nàng lại nhìn xuống phía dưới, hai má đỏ bừng, lại cố tự trấn định.

“Không quá đáng, chỉ là...” hấn thờ dài một cái, cánh tay thon dài dây dưa bả vai của nàng, xuyên qua mấy lớp vải nhẹ nhàng xoa nắn, trong mắt hiện lên một màu lam u ám, “Nhiều hơn một cái nữa, ngươi giải quyết một chút dục hỏa trên người của Bản công tử, ta sẽ trả Lộ Nhi lại cho ngươi, như thế nào?”

Quả thật, Lộ Nhi là do bị hấn bắt đi! Nàng trọn to mắt, tuy là không biết bản thân đã đắc tội gì với hấn, nhưng nhìn bàn tay trên bả vai mảnh khảnh, nhếch nhẹ khóe miệng,

"Ngươi cho là Kim gia chỉ do một tên oắt con vô dụng tạo dựng nên sao? Quả thật rất xem thường ta, ngươi sẽ không có lợi lộc gì đâu!" Nói xong, trong nháy mắt, nàng liền đưa tay bắt được tay của hắn, xoay người, dùng sức vung một cái, ném hắn qua vai.

Hắn không ngờ rằng nàng sẽ ra chiêu này, nam tử trảng kiện, trong chốc lát không kịp phản ứng, cả người liền bị vút ra ngoài, nhưng kỳ lạ là, khi hắn sắp rơi xuống đất, cảnh tượng lại chợt biến đổi, hắn như lông vũ rơi xuống chân tơ tằm trên giường nàng.

"Đối với ân nhân cứu mạng, thái độ của ngươi chính là như vậy? Xem ra ở đám cháy lần trước, ta nên đánh cái mông nhỏ của ngươi, hiện tại lại bị thua thiệt..." Hắn cười như không cười một cách dịu dàng, một tay chống má, nằm ở trên chần đệm, một tay chẳng biết từ lúc nào đã bắt được tay nàng, "Nhưng mà, rốt cuộc là ai thua thiệt thì còn chưa nói được." Bắp đùi hắn trượt ra cạnh giường, kẹp chặt lấy hông nàng, nhẹ nhàng một cái, lưu loát mang nàng lên giường.

"Ngươi định làm cái gì?" Tầm nhìn của nàng bị đảo lộn, trong đầu trống rỗng.

Ân nhân cứu mạng? Đám cháy? Chẳng lẽ, mình lại đem ân nhân cứu mạng ném qua vai chứ? Nhưng mà, hắn không có bị thương lại bay lên giường, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng, là nàng ném hắn ra ngoài cửa... Nghĩ đến đây, nàng lại kinh sợ, không phải như Phượng nha đầu nói là nàng đã gặp phải cao thủ võ lâm rồi chứ?

Nhưng mà cao thủ võ lâm cũng có bản lĩnh dời đi phương hướng sao? Toàn thân nàng run rẩy, nàng e ngại nhìn về đôi mắt tràn đầy hứng thú của hắn, nàng khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Bị hôn, ngất đi

"Làm gì? Đương nhiên là muốn thỏa mãn..." "ân huệ" của ân nhân cứu mạng rồi. "Hắn cười đùa, khuôn mặt tuyệt mỹ chậm rãi tiến lại gần nàng, khí tức bá đạo phảng phất trên gương mặt tuyệt trần và cứng đờ kia, đôi tay quấn lên cổ ngọc.

"Ân huệ, là gì cơ?" Nàng sững sờ, muốn tránh thoát khỏi hơi thở nguy hiểm, cũng không thể dùng sức, toàn thân giống như bị dây leo bò lên, càng chống cự thì lại càng bị ôm chặt, "Ngươi... ngươi cút ngay, ta không có đồng tính như Đông Công Doãn đâu!" Khỏi cần nói, từ ánh mắt mập mờ kia, nàng liền tỉnh ngộ trong nháy mắt.

Một nam tử xinh đẹp như vậy, không ngờ lại là đồng tính, thật là đáng tiếc! Đáy lòng lặng lẽ vang lên một giọng nói, nàng kinh ngạc không thôi.

Đẩy ra đôi môi đỏ mọng, hắn nhẹ nhàng cắn lên gương mặt nàng một cái, làm như hết sức hài lòng với mùi vị ngọt ngào kia, đầu lưỡi đưa ra liếm láp bốn phía bên trong đôi môi đỏ mọng, bộ dáng cũng chưa thỏa mãn.

"Ngươi mà không đồng tính thì mới tốt, nhưng thật đáng tiếc chính là, ta cũng không bị như vậy, làm thế nào đây, tiểu thư Kim Bảo Nhi, xem ra phải làm ngươi thất vọng rồi." Một tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng, hắn giống như người thấy thiên hương*, không nhìn được mà khẽ ngửi lên xương quai xanh của nàng.

Thiên Hương*: mùi hương chỉ có từ trời cao

Hắn biết nàng là nữ! Đôi mắt nàng khiếp sợ tròn to, hoàn toàn quên đi tên nam tử đang dây dưa ngày càng chặt trên người mình, vẫn chỉ kinh ngạc nhìn hắn, thực sự muốn biết, rốt cuộc làm sao có thể biết được thân phận thật sự của mình, nếu như ngay cả một người xa lạ cũng thể dễ dàng do thám ra được, như vậy, đệ đệ bọn họ, có phải hay không cũng biết rồi?

"Ngươi..." Nàng nuốt nước miếng một cái, cổ họng khô khốc làm nàng lạc giọng, "Ngươi làm sao biết được ta là nữ? Là ai nói cho ngươi biết, lại có bao nhiêu người biết?"

Chân của người nào đó do đang gác trên eo nàng cũng từ từ ma sát, lục lục cũng vang lên vài tiếng, hắn hưởng thụ cười nhẹ, giống như đang biến nó trở thành một trò chơi giải trí.

"Ta có thể mang ngươi từ trong đồng lửa cứu ra, tất nhiên cũng biết được thân phận của ngươi, yên tâm, những người khác sẽ không có lá gan nào mà dám đụng đến ngươi, ngay cả Đông Công Doãn cũng thế, chẳng qua chỉ là một công tử có sắc tâm* mà chẳng có sắc dâm*, nhưng mà, nếu như hắn biết được thân phận nữ nhi của ngươi, chắc hẳn cũng sẽ không dây dưa với ngươi nữa rồi." Mắt hoa đào cười hết sức hài lòng, tầm mắt híp lại tạo thành hình trăng rằm lóe lên vẻ lạnh lẽo, khiến người khác hoàn toàn không nhận ra được ý định thật sự của hắn, rõ ràng là vẻ mặt đang tươi cười như hoa, lại có thể khiến cho người ta cảm thấy băng hàn từ ngoài ngàn dặm.

Sắc tâm*: Suy nghĩ háo sắc

Sắc dâm*: Đủ can dâm để háo sắc

Toàn thân Kim Bảo Nhi chợt run rẩy, mơ hồ cảm thấy lo lắng, lại không khỏi muốn lau đi tầm mắt như trắng rằm của hấn, mê muội mất rồi! Nàng hít sâu một hơi, kiềm chế ý tưởng kỳ quái và sự kích động trong lòng.

"Sắc lang! Thế mà còn muốn thừa dịp ra uy!" Nhưng giọng điệu đã có chút hòa hoãn, bởi vì nàng biết hấn sẽ không nói cho người khác, nên cũng yên tâm, nhưng mà, "Nếu như mà người dám nói cho Đông Công Doãn biết, ta liền, ta liền cắn chết người!" Một khi nam nhân đồng tính kia biết được, hậu quả cũng không cần nói cũng biết, ai mà biết được tình trường của người ta gặp thất bại thì họ sẽ phản ứng như thế nào chứ, không chừng sẽ làm huyền não đến người ngã ngựa đổ cả Kim gia.

Bởi vì nàng chưa bao giờ biết khống chế về mặt nên bộ dáng lúc này cũng thật là hung hãn, trong con người màu xanh thẫm của hấn bị kích thích tăng tăng bọt nước, gạt gạt đôi mày thanh tú một tay nâng cằm của nàng lên, ép đưa mặt tới gần.

"Cắn chết bản công tử, cũng cần phải có đầy đủ dũng khí, người thật sự có thể nhẫn tâm tới mức đối xử với ân nhân của mình như thế, cùng với giết hại người biết được thân phận nữ nhi của người?"

"Ta không có ý định muốn lấy mạng của người, chỉ để cho người... Ừm!" Nàng không còn cách nào khác nhìn chăm chăm hấn khóa lại môi đỏ mọng của mình, cùng với trông mắt màu xanh thẫm đang mỉm cười của hấn, nàng, bị một nam tử khác ngoài Lộ Nhi hôn rồi...

Lại cảm thấy thật kỳ quái, vì sao hơi thở của bọn họ lại giống nhau như vậy, giống đến mức nàng không nhận được mà vươn ra phần lưỡi liếm láp lấy đôi môi khô khốc.

"Đây là người quyến rũ ta trước, như vậy, người sẽ phải phụ trách tới cùng." Giọng nói nam tử ngày càng trầm thấp, dính chặt lên môi nàng, cúi đầu nói ra một câu đó xong, liền dùng sức mút thỏa thích lên môi môi đỏ mọng của nàng, nàng còn chưa kịp mím lại cái miệng nhỏ nhắn, thì đã cảm nhận được đầu lưỡi kia đang dò thẳng vào, tinh tế dây dưa với nàng.

Ngừng, ngừng! Nàng dùng sức vỗ lồng ngực bẽn lẽn của nam tử, không khí trong lồng ngực đang từ từ giảm bớt, mà miệng nhỏ cũng đang bị khóa chặt lại, khiến một chút gió cũng không thể lọt vào, nàng đã không còn cách nào hít thở.

Nhưng vô luận vỗ như thế nào đi chăng nữa, thì hấn cũng không buông lỏng chút nào, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt quyến luyến không thôi giống như đang thưởng thức một món ăn ngon, bắt đầu thì hơi thô bạo một chút, nhưng càng về sau, thì lại càng dịu dàng cùng triền miên.

Không, không được... Mi mắt của nàng giây giũa kích động hai cái, cuối cùng, đầu lệch sang một bên, ngất đi.

Tên ngu ngốc này, nàng không phải quên nàng còn hai cái lỗ mũi để hô hấp chứ? Lộ Nhi cười khò, nhận không được néo hai má của Kim Bảo Nhi, vừa bắt đầu dĩ, lại cực kỳ cung chiều ôm nàng vào trong ngực, cuối cùng, nhớ đến cái gì, liền dùng ngón trỏ móc nhẹ dưới ván giường.

Chỉ thấy một con rắn màu đỏ di chuyển ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà trượt ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Sự kiện quái dị ở Lạc Thu trấn

Hôm sau, Kim Bảo Nhi mơ màng tỉnh dậy, trong nháy mắt toàn thân nàng cứng nhắc, nhẹ nhàng nâng tay ngọc, theo thói quen trong khi ngủ lần mò đến người nhỏ nhắn đang ngủ bên cạnh, hơi thở hấn đều đều phả vào mặt nàng, tựa như hấn bị quấy rầy, lăm bằm một tiếng, thỏa mãn dựa sát vào trong ngực tràn đầy hương thơm nhàn nhạt của nàng.

"Lại là mộng sao?" Nàng thì thầm, cảm xúc đêm qua rất chân thật, nếu là mộng, vì sao Lộ Nhi lại ngủ bên cạnh mình? "Lộ Nhi, rời giường, nếu không, sẽ trễ giờ đến trường." Nàng đưa tay đẩy người bên cạnh, nàng nhìn ra bên ngoài mặt trời đã dần ló dạng, với thời tiết cực nóng thế này thì chỉ có buổi sáng mới mát mẻ một chút.

"Tỷ tỷ, để cho Lộ Nhi ngủ thêm một chút, buồn ngủ quá." Hấn lật người, "ừm" làm nũng một cái, lại co rút cơ thể lại, giống như một trái bóng nhỏ tròn tròn.

"Vậy người ngủ thêm một chút nữa đi, lát nữa tỷ tỷ cho Phượng nha đầu đến gọi người dậy," Nàng cung chiều néo mặt của hấn, ngồi dậy rời giường, nhưng mà, mới đi được vài bước, nàng cảm thấy chân mình đã dẫm phải cái gì, không khỏi cúi người nhìn xuống.

Đây là... Mặt nàng đang hồng hào lại trở nên tái nhợt, nhặt lấy viên trân châu nhỏ, lặng yên bỏ vào trong ống tay áo, cố gắng trấn tĩnh đi thông thả từng bước ra khỏi phòng, im lặng đóng cửa lại.

Nàng hoàn toàn không hề chú ý đến lúc sắp đóng cửa, người tưởng chừng như đang ngủ say bên trong lại từ từ mở mắt, bí hiểm nhìn theo đôi mắt đang rũ xuống của nàng, giống như muốn nhìn ra cái gì đó, con người xanh thẫm lưu động, sau đó thờ dài, lại nhắm nghiền hai mắt.

Kim Bảo Nhi lo lắng cầm lấy viên trân châu trong tay áo, đi tới chỗ không người, đặt dưới ánh mặt trời nhìn kỹ, trân châu sáng bóng mượt mà màu trắng sữa mẹ người, ngày hôm qua nàng không nhặt được trân châu thì cái này là cái gì? Hít một hơi thật sâu, trong đầu nàng dần hiện ra khuôn mặt tà mị của nam tử xinh đẹp kia, cặp mắt đào hoa như biết cười, giống như lúc nào cũng có thể từ phía đối theo nàng, nàng không khỏi kích động vội vàng bỏ trân châu vào trong ống tay áo.

“Đại công tử, mời đại công tử dùng bữa sáng.” Đột nhiên có tiếng thanh thúy vang lên từ sau lưng nàng.

Kim Bảo Nhi giật mình sững sốt, cứng đờ quay người lại, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Phụng nha đầu, kéo kéo khoe môi cố gắng gượng cười một cái.

“Ta không đói, người đi gọi Lộ Nhi thức dậy đi, đừng để cho hắn bị trễ học, nhớ bỏ thêm chút đồ ăn vào trong bọc sách của hắn, sáng nào hắn cũng đến trường mà không kịp ăn sáng, như vậy sẽ rất đói bụng.” Lắc đầu một cái, phớt phỏ một phen, cũng không quay đầu lại bước ra khỏi cửa, lưu lại một Phụng nha đầu không hiểu gì.

Làm thế nào, làm thế nào đây, đêm qua rõ ràng là không phải nằm mơ... Nàng vỗ vỗ nghĩ đến đau đầu, nói cách khác, nam tử trong mộng là thật sự tồn tại, nói không chừng, lần trước, nam tử kia cũng là chân thực xuất hiện trước mặt nàng, chỉ là nàng cứ tưởng hắn là mộng xuân.

Nàng ảo não đá bay cục đá dưới chân, chợt phát hiện ra đây là động tác mà Lộ Nhi hay làm, nhất thời cảm thấy buồn cười, ở cùng với hắn không bao lâu, mà nàng lại học chút thói quen của hắn.

Nhưng mà, kỳ lạ thật, mỗi lần nam nhân tà mị kia xuất hiện, lại không thấy bóng dáng của Lộ Nhi... Bước chân nàng dừng lại, không phải là...

“Ài, người có nghe nói không, gần đây trong toàn Lạc Thu trấn cũng không tìm được một con chuột, con mèo cạnh nhà Lý gia cũng đã vài ngày rồi không gượng dậy nổi, người nói có kỳ lạ hay không, ngay cả con chó Đại Hoàng ngày thường thấy người lạ đều sủa ầm lên gần đây nó giống như cũng bị bệnh, đừng nói là cắn, cả ngày chỉ hừ hừ mấy tiếng, còn lại chỉ thấy nó toàn ngủ.” Mấy bà cô đang nghị luận ầm ĩ ở ngã tư phía trước.

“Đừng vậy, đừng vậy, người nói xem trời nóng thế này, mà ngay cả lũ chuột cùng chó đều thay đổi bản tính, đừng nói là người chúng ta, cũng không muốn ra cửa.” Giáp đại thẩm nói.

“Việc này cùng chuyện trời nóng thì có quan hệ gì, người không nghe nói sao, gần đây Lạc Thu trấn chúng ta xuất hiện hai đạo sĩ, nói không chừng là đến bắt yêu.” Át đại thẩm trừng trừng hai mắt thật lớn.

Tức khắc, xung quanh hoàn toàn yên lặng, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“Giữa ban ngày, làm sao có yêu quái, lại nói, các người có ai từng gặp qua yêu quái, có ai gặp chưa?” Bính đại thẩm lúng túng cười một tiếng, sờ sờ cánh tay đang lúc nổi da gà.

“Vậy cũng đúng, vẫn chưa có ai gặp phải yêu quái, những thứ đó chỉ dùng để lừa gạt trẻ con đi ngủ mà thôi, chúng ta đây là đang nói bậy cái gì, ha ha.” Những người khác rồi rít che miệng cười, quăng những nghi ngờ vừa rồi ra ngoài chín tầng mây.

Yêu quái? Kim Bảo Nhi đứng nghe lén ở một bên căn cứ môi dưới, đột nhiên lại cười nhạo, thế gian này làm gì có yêu quái, nếu có, thì chắc cũng giống như nam tử yêu mị tôi qua... nàng không nghĩ nhiều nữa, lắc lắc ống tay áo, tiếp tục bước đi.

Nàng cũng không chú ý đến mấy cái bóng dáng thật dài đang trượt đi phía sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Tranh chấp cửa hàng lương thực, tìm kiếm giải pháp

Có lẽ chuyện cửa hàng lương thực của Kim gia ở Lạc Thu Trấn bị cháy nên cửa hàng vừa mới khai trương có mấy ngày, nghênh đón không ít hàng xóm láng giềng, buôn bán cũng vô cùng thuận lợi và náo nhiệt, cộng với một công tử Đông Công gia trợ giúp, thật đúng là đem cả phố Bắc bịt chặt như nêm cối*.

(*ý là rất chặt, con kiến cũng không chui qua được.)

Nhưng mà, mới có mấy ngày, không nghĩ đến phía đối diện cũng xuất hiện một cửa hàng lương thực khác, bán với giá rất thấp thu hút đi hơn phân nửa số lượng người mua.

“À, đây không phải là Kim gia Tam công tử sao? Tại sao lại buôn bán như vậy?” Mặc lão bản từ xa nhìn thấy bóng dáng của Kim Chuyên, liếc mắt ra hiệu tiến lên thăm hỏi.

Vừa nhìn thấy Kim Chuyên, hắn tất nhiên là kích động nhìn từ phía, thấy Kim Bảo Nhi đang đứng ở cửa tiệm nhìn chăm chú về phía hắn, hắn lúng túng

xoa xoa đôi bàn tay, gãi gãi đầu, đành làm mặt dày cười giả dối một tiếng.

“Ta còn tưởng là người nào mở cửa hàng lương thực trước cửa chúng ta, thì ra là Mạc lão bản.” Hấn tới gần, cố gắng đè thấp giọng nói “Mạc lão bản, không phải nói tháng sau mới khai trương sao? Người này đối với Kim gia chúng ta đúng là cặn tàu ráo máng!” Trong giọng nói không thiếu phần lo âu, nhưng mà bởi vì trong tay Mạc lão bản lại có nhược điểm của mình nên hấn cũng không thể làm gì được.

“Vốn là định tháng sau mới khai trương, nhưng mà kho hàng lại không thể chứa thêm được nữa, cũng không có cách nào, huống chi mấy ngày nay, cửa hàng lương thực của Kim gia các người kiếm được không ít, coi như chia bớt một chén canh, Kim gia cũng không chết đói.” Mạc lão bản vuốt chòm râu ngắn của hấn cười tà không dứt, đồng thời cũng đang khế nhìn về phía Kim Bảo Nhi, có phần hả hê xoay người tiến vào trong điểm nhà mình.

Rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì, tại sao nhìn Tam đệ cùng lão chương quây có vẻ như là quen biết? Kim Bảo Nhi như cũ không có chút hảo cảm nào đối với Mạc lão bản nghi ngờ nhìn bọn họ.

“Ca ca...” Vừa mới tan học, Lộ Nhi hào hứng chạy đến ôm lấy nàng, thân thể nho nhỏ thiếu chút nữa đã làm Kim Bảo Nhi ngã xuống mặt đất.

Lộ Nhi? Nàng liếc nhìn phía sau hấn, thấy Đông Công Doãn đang hồn hển cố gắng đuổi theo sát phía sau, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lộ Nhi, nhìn thấy nàng hấn không khỏi cười một tiếng, hai người kia nhất định là khắc tinh của nhau.

“Bảo Nhi, hấn dám bỏ một con sâu lông vào trong cổ áo của ta.” Sắc mặt Đông Công Bằng bắt đầu đỏ lên, hấn trừng hai mắt nhìn Lộ Nhi, hung hăng cáo trạng.

Tên nhóc con này, thừa lúc mình sơ hở, lén bắt con sâu lông bỏ vào trong cổ áo mình, khó trách trên đường về lại khó chịu như vậy, hai tay hấn mò mẫm trên lưng cả ngày, cuối cùng phải chạy đến trong rừng trúc, cởi hết quần áo ra mới bắt được con sâu lông, không ngờ Lộ Nhi lại chạy về trước.

“Người có phải đã làm gì Lộ Nhi rồi không?” Nàng liếc mắt nhìn hấn một cái, “Lộ Nhi sẽ không vô duyên vô cớ trêu chọc người khác, Đông Công Doãn, đừng giống như một đứa trẻ cùng so đo với Lộ Nhi, người lớn hơn hấn, nên có bộ dạng của người lớn.”

Sắc mặt Đông Công Doãn lúc đỏ lúc trắng, nghĩ thầm tại sao Bảo Nhi lại biết trước đó mình đã nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Nhi một cái? Nhưng vừa cúi đầu lại nhìn thấy tiểu oa nhi đối diện đang làm một cái mặt quỷ, vừa tức vừa không làm gì được, chỉ có thể coi như không thấy, hay là trước mặt Bảo Nhi hấn cứ thu liễm một chút.

“Mạc lão bản, thế nào lại mở cửa hàng lương thực ở đây?” Lộ Nhi khiêu khích Đông Công Doãn bất thành, không còn thú vị nên nhìn ngó xung quanh, đôi mắt to ngập nước vừa chuyển, môi mọng bỗng nhiên cất lên, “còn bán phá giá, điều này rõ ràng là muốn đoạt mối làm ăn của Kim gia mà.” Nhìn cửa hàng lương thực phía đối diện dán chữ to, hấn lại nhìn thấy Kim Chuyên đang gian nan đi về phía ngược lại, mắt Lộ Nhi tràn đầy vẻ hài hước.

“Người biết những chữ kia?” Đông Công Doãn cũng có chút kinh ngạc, tiểu oa nhi lúc nào cũng bướng bỉnh mà có thể biết chữ sao? Một hài đồng cùng lắm cũng chỉ biết đếm một hai ba, hấn lại có thể biết được những chữ phức tạp như vậy, vẫn nên nói hấn là thông minh, hay là quái dị?

“Người đừng xem thường Lộ Nhi còn nhỏ, không chừng hấn còn biết được nhiều chữ hơn người nữa.” Kim Bảo Nhi mở miệng nói, lại nghi hoặc nhìn Lộ Nhi, “Lộ Nhi, làm sao người biết hấn là Mạc lão bản? Điều này trên giấy dán cũng không có viết.” Nói xong không tự chủ sờ sờ viên trân châu trong tay áo.

Thu hết động tác của nàng vào mắt, Lộ Nhi cười khanh khách lộ ra hàm răng trắng nõn, bởi vì hấn vừa mới chạy xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đưa của hấn phủ một chút phấn hồng, như một quả đào sắp chín muồi vậy, làm cho người khác muốn cắn một cái.

“Đương nhiên là vừa mới nghe người làm gọi hấn như vậy, ca ca, việc buôn bán của Kim gia chúng ta bị hấn đoạt mất rồi, không bằng...” mắt to long lanh nhìn Đông Công Doãn, chống lại là ánh mắt không thể giải thích được, lộ ra nụ cười có dụng ý, “Không bằng, để cho ta cùng Đông Công ca ca biểu diễn, giúp ca ca hấp dẫn khách đến.”

Chỉ chỉ chính mình, tầm mắt Đông Công Doãn dừng lại trên người Kim Bảo Nhi và Lộ Nhi, biểu diễn? Minh cái gì cùng không biết, chẳng lẽ hấn nhân cơ hội này lại muốn chèn h mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Nụ cười xinh đẹp trào phúng Đông Công Doãn.

Sự thật chứng minh, Lộ Nhi chính xác là đang chinh hấn, hơn nữa còn là đang chinh rất ác độc!

Đông Công Doãn tròn mắt há mồm nhìn cái "áo bào" kia, mặt cứng ngắc tại chỗ không nhúc nhích, đây là thành quả mà Lộ Nhi bắt mình đòi cả một ngày trời? Một cái áo do cọng chỉ xuyên qua hạt gạo rồi kết thành cái áo, viên nào viên nấy đầy đặn, hấn nhìn thấy Lộ Nhi đang cực kỳ kỳ vọng nhìn

mình, không khỏi khó khăn nuốt nước miếng một cái.

"Ngươi muốn ta mặc cái này ? " Đùa gì thế, mình ngày thường muốn vắt nửa bao gạo thôi mà đã muốn có hết sức, thế mà còn muốn hắt mặc vào cái áo dài cả thước này?

"Lộ Nhi, ngươi chế cái này như thế nào vậy, coi như có dùng kim thì dù muốn qua một hạt gạo thì cũng mất rất nhiều thời gian rồi, nhiều hạt gạo như vậy, ngươi làm sao có thể làm xong, mới có một ngày... " Kim Bảo Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy cậu bé môi hồng răng trắng này, không nhịn được mà muốn ôm hôn một cái.

"Làm sao chế được cái này thì các ngươi cũng không cần quan tâm, dù sao thì ta đã làm xong chuyện này rồi, Đông Công ca ca, ngươi cũng đừng đổi ý, chuyện tiếp theo, nhất định hoàn thành, nếu không, cửa hàng gạo của Kim gia nhất định sẽ bị cửa hàng gạo phía đối diện làm cho sụp đổ. " Cũng không quên việc đưa tay nhỏ bé đặt lên trên ngực của Kim Bảo Nhi, hất cười đến vô cùng sáng lạn, trong nháy mắt, đôi mắt lộ ra sự gian trá.

Rõ ràng việc này là quan báo tự thù ! Đông công Doãn cứng đờ nhìn về phía Kim Bảo Nhi, không ngờ nàng ngược lại lại trầm mặc đứng ở một bên, dùng một ánh mắt thường thức nhìn Lộ Nhi, liền chỉ còn cách nuốt xuống những lời muốn nói ra ở lại trong miệng.

Thấy hẳn không có nói đồng ý, trong lòng Lộ Nhi biết rõ kịch hay sắp bắt đầu, hai chân thoáng một cái, chạy nhanh tới trước mặt Đông Công Doãn, đôi tay linh hoạt mở ra vạt áo của hắn.

"Này, ngươi làm gì đấy? Cứ trực tiếp mặc vào là được rồi, không cần cởi quần áo của ta ra! " Mặt Đông Công Doãn ủy khuất kháng nghị, đôi tay vội vàng che lại bả vai của mình.

"Coi. " Người nào đó lộ ra nụ cười tà tử, hứng thú dồi dào muốn coi ra.

"Đừng! "

"Coi mau! "

"Không muốn! "

Kim Bảo Nhi nhúc nhích đầu nhìn động tác quái dị của hai người làm cho không ít tiểu nhị thò đầu ra nhìn, còn hai huynh đệ Kim Quảng và Kim Chuyên còn tự mình mang theo nương tử đi "xem cuộc vui", cũng đang đưa tay vuốt vuốt lông mày.

"Ngươi bây giờ là ngươi làm của cửa hàng gạo, ta là tứ công tử của cửa hàng gạo, ngươi phải nghe lời ta. " Tay ngăn ngắn nhỏ bé của Lộ Nhi dặt lên eo, giọng nói not not mang theo mười phần ra lệnh.

Đông Công Doãn chỉ cảm thấy trên đầu vang lên một đạo sấm rền, cả người bị sét đánh trúng không thể động đậy, trong mềm ngoài non, tay giằng co cuối cùng cũng thả xuống.

"Quần bên trong không được cởi ra. " Giọng điệu mềm xuống mang theo sự bắt buộc dĩ.

"Không thành vấn đề. " Lộ Nhi sáng khoái đồng ý.

Kết quả chứng minh, có mặc hay không có mặc thật sự khác biệt với nhau quá lớn, bộ áo bào dài nửa thước được chế từ hạt gạo kia, tuy dày cộm nặng nề, nhưng phong cảnh từ những khe hở giữa các hạt gạo lại vẫn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, mang theo một vẻ đẹp mông lung.

Thấy như thế, hai người Kim Quảng cùng Kim Chuyên đều cuống sai người làm đi ra ngoài gõ trống khua chiêng, còn họ thì chỉ ôm kiều thê của mình đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

"Ca ca, chúng ta cũng đi tìm vị trí nào tốt để quan sát đi. " Tay nhỏ nhắn dặt theo tay mảnh mai của Kim Bảo Nhi, Lộ Nhi nở một nụ cười thật quý dị, rất nhanh liền tìm được một vị trí quan sát thật tốt.

Nhìn đám người từ từ bị tiếng chào gọi của tiểu nhị tụ tập lại, nàng lo lắng nắm chặt lấy tay nhỏ bé của hắn, sợ bị đám đông chen chúc làm họ rời nhau.

"Đi một chuyến, coi trộm một chút, gạo của Kim gia được chế thành áo, đi qua đi qua đây, ngàn vạn lần không được bỏ qua! " Bọn tiểu nhị hét lớn, cảm thấy đã đủ, đem cái chiêng cầm trong tay một cái, "Bắt đầu. "

Một bóng dáng ngại ngùng nắc cở bắt đầu đi ra ở phía trong cửa hàng, cầm một cây quạt thẹn thùng che mặt, chỉ lộ ra hai cặp mắt, lúc quét qua Lộ Nhi, giống như bị vạn mũi tên đồng loạt phóng, hung hăng hướng hắn bắn tới.

"Oa, mẹ, người xem kia, y phục kia có thể nhìn thấy bên trong, thật là ngượng ngùng. " Một đứa trẻ hô lên, lôi kéo y phục của mẹ mình.

Nghe được câu này, đôi chân lửa thối của Đông Công Doãn khựng một cái, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, cũng là vội vì có thể nhìn thấy bên trong, nên hắn mới lấy cái quạt che mặt để giữ lấy thể diện, thật là quá là mất mặt rồi, nếu không phải là vì Bảo Nhi... Không còn cách nào khác dùng một gương mặt đưa đám, tiếp tục đi về phía trước

"Ca ca, ngươi xem? Có muốn xem cái đặc sắc hơn không? " Lộ Nhi che miệng cười trộm hỏi.

" Cái gì đặc sắc hơn? " Kim Bảo Nhi đã nhin không được mà khóe môi mỉm cười, trong lòng càng không ngừng vì hành động của mình mà tìm lý do, cái này tuyệt đối không có gì buồn cười, thật sự, không có gì buồn cười.

Mở đầu tay phải ra đặt trước mặt nàng, hần giáo hoạt lộ ra hàm răng, gương mặt phấn hồng lúc này càng một chút màu đỏ hưng phấn, da thịt trắng sữa cũng được bày ra vô cùng tinh tế.

" Người xem. . . " Nói xong, ba ngón tay búng một cái vang dội, nét mặt hần tươi cười như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bại lộ bí mật

Theo âm thanh búng tay, đám người đang vây quanh cũng tròn to mắt, mỹ nam then thùng đang mặc áo bào nghe thấy tiếng vang “răng rắc”, không khỏi cúi đầu nhìn xuống, tuyến đuôi của một cọng chỉ nhỏ kết gạo giống như không được cột lại chắc chắn, những hạt trắng sữa nối đuôi nhau theo cọng chỉ nhỏ rơi xuống.

“Chuyện gì xảy ra thế này.” Đông Công Doãn sững sờ, chợt nghĩ tới điều gì, nhanh chóng ném cây quạt đi, sắc mặt bạo hồng, đôi tay hốt hoảng níu lại cọng chỉ nhỏ, “Ngừng ngừng, đừng rút nữa!” Nhưng có thể là do tay chân luống cuống, nên ngược lại càng không níu giữ được cọng chỉ nhỏ.

Rốt cuộc trong lúc hần đang níu kéo, không nghĩ tới, hạt gạo cũng đã rơi xuống soàn soạt theo những cọng chỉ nhỏ, so với một đường chỉ nhỏ hồi nãy, thì hiện tại đơn giản chính là hóa việc nhỏ trở thành việc lớn.

“Lộ Nhi. . .” Kim Bảo Nhi không thể tin được nhìn những hạt gạo đang rơi ở trên người Đông Công Doãn, đã từ chỗ mỏng phân tán đến bộ ngực, lộ ra hai chỗ đỏ tươi, “Người đã làm như thế nào vậy?” Một cái búng tay có thể làm áo bào tán loạn? Trừ phi, cọng chỉ đó là bị hần nắm trong tay.

“Ca ca, vui không?” Lộ ra một khuôn mặt tươi cười, hần ngồi xồm xuống vãn về một hạt gạo, đôi mắt màu đen xuất hiện một tia tà tử, lúc ngồi dậy lại đổi thành một dáng vẻ ngây thơ,

“Cọng chỉ nhỏ không chịu đựng được quá lâu đương nhiên là sẽ không chống đỡ được sức nặng của gạo, Lộ Nhi cũng là đoán chắc thời cơ.” Đương nhiên là còn nắm thóp được dáng vẻ hoang mang sợ hãi của Đông Công Doãn.

“Nhưng mà, dù nói như vậy, Đông Công Doãn thật sự cũng là có chút đáng thương. . .” Nàng dừng một chút, ánh mắt ngưng ngừng liếc tới cái người đang ngơ ngẩn đứng giữa đám người, “phốc” một tiếng, cười lên, “Nhưng mà, hần thật đúng là có thiếu một chút khí chất của nam tử, rèn luyện một chút cũng là điều tốt.”

Thấy nàng không những không trách mình ngược lại còn cười vui vẻ như vậy, hần cũng có chút kinh ngạc, nhìn nụ cười tao nhã lịch sự của người đang mặc một thân nam trang kia, ngược lại cảm thấy dù giờ phút này đáng vẻ nàng mặc trang phục nam nhân, nhưng lại thật tươi mát mê người, vì sao lại có nhiều người tin nàng là nam tử? Nhưng mà, cho đến sau một khắc này, hần rốt cuộc cũng hiểu rõ rồi. . .

“Roi sạch rồi. . .” Đông Công Doãn lăm bắm một mình, nhìn đồng gạo trên đất cũng chưa tỉnh táo lại, mấy hạt gạo trong lòng bàn tay so với những hạt gạo rơi dưới đất cũng thừa thốt đến buồn cười.

“A, là Đông Công công tử, Đông Công công tử mặc lên những hạt gạo kia.” Một tiếng nói yếu ớt làm nững của một nam sinh vang lên, khăn lụa trong tay vung lên, liễu mạng chen vào đám người để đi vào chỗ đất đầy gạo khiến cho vạt áo của y rũ xuống.

“Nhanh, mau nhặt lấy a!” Không biết là người nào hô lên một tiếng, đám người cười to kia mới kịp tỉnh ngộ, mọi người chen tới trước hoặc ngồi xồm xuống nhặt tìm hạt gạo trên đất, đây là những hạt gạo mà Đông Công công tử nổi tiếng lừng lẫy ở Lạc Thu trấn mặc vào, ở cách đây mấy thị trấn nhỏ, có không ít “nam sắc” thích thu thập những món đồ mà hần từng dùng qua, đáng tiếc nhà Đông Công rất ít khi cho hần đi ra ngoài, nhưng lần này, đúng là giàu to rồi.

Hóa ra là như vậy. . . Kim Bảo Nhi rốt cuộc hiểu rõ vì sao Lộ Nhi lại tìm đến Đông Công Doãn để làm nẫu rồi, đôi lông mày nhíu lại, liền vỗ vỗ tay.

«Các vị bà con cô bác ở đây, thật xin lỗi, những hạt gạo này không thể đưa ra ngoài, chỉ có thể mua ở bốn điểm một cân gạo thì mới có thể mang đi mười hạt gạo mà Đông Công công tử mặc trên người, nếu muốn lấy được những hạt gạo này, xin mời bà con cô bác mua gạo ở cửa hàng! " Giọng nói ngày thường ổn định của nàng cũng tăng thêm vài lần, làm cho bên tai mọi người vang lên một tiếng nổ vang.

Mua một cân gạo nhận mười hạt gạo, vậy mua mười cân gạo không phải sẽ là trăm viên gạo hay sao? Rất nhiều người bấm tay tính toán một chút, mắt lộ ra hung quang, nhìn chằm chằm mọi người, cũng đợi không được nữa, giống như nổi điên mà vọt vào trong cửa hàng.

Thấy vậy, Kim Chuyên cùng Kim Quảng đang ôm nương tử di chuyển tránh né sang bên cạnh, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị giẫm thành nhân thịt khô.

" Nhanh, đem gạo chuyển ra, nói không chừng hôm nay có thể bán đi một nửa số gạo. " Kim Bảo Nhi cất giọng nói với tiểu nhị, đem áo bào cuộn lên,

cũng vọt vào cửa hàng gạo để tự mình thu ngân.

Nàng không phải là bỏ quên mình chứ? Đôi môi đỏ mọng của Lộ Nhi bắt mắt cong lên, đang cảm thấy cô đơn thì khóe mắt vừa thoáng nhìn qua, liền nhìn thấy Đông Công Doãn đang ngượng ngùng lấy cánh tay che đi cảnh tượng trước mắt trốn ở một góc, trong lòng tất nhiên cũng trở nên vui sướng, đi xéo tới quán trà ở đối diện, liếc nhìn đáng vẻ dựng râu trợn má của Mạc lão bản, không khỏi hả hê huyết sáo lên, chỉ bằng hần, mà cũng dám đấu với Kim gia!

Nhưng mà, ở ngoài đám người kia, hai bóng dáng đạo bào màu xanh dương đang lén vãn về hai hạt gạo ở trong lòng bàn tay, nhìn được nửa khắc, hình như đã xác nhận ra được điều gì.

" Sự phụ, thứ làm đứt nó đi cũng không phải là do người làm, mà là những răng nhỏ xuyên thấu của xà yêu làm đứt nó đi, nói như vậy, trong Kim gia không chừng có người mà chúng ta đang muốn tìm! " Trên mặt Bình Sinh vui mừng, nhiều ngày tìm kiếm như vậy cũng không uổng phí.

Không ngờ chỉ vừa muốn đi ngang qua, một bước liền dẫm phải hạt gạo, trong lòng áy náy, nhặt lấy hạt gạo đang sắp muốn trả lại, liền phát hiện dấu vết trên hạt gạo.

" Bằng vào đạo hạnh đang bị giam cầm của chúng ta cũng không thể đối phó với xà yêu, xem ra, chỉ có thể đợi đến ngày Tam Phục để chúng trở về với nguyên hình. " Miệng lão đạo cười lên, híp mắt vuốt vuốt chòm râu, suy nghĩ rồi sau đó phân phó, " Bình sinh, ngươi đi điều tra một chút, Kim gia gần đây có chuyện lạ gì xảy ra hay không. "

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lộ Nhi rất sợ nóng, không muốn đến trường

Vào ngày Tam Phục thời tiết cũng thật nóng bức đến khác thường, không ít người đi đường ở đây thường đi ra ngoài khi tiết trời bắt đầu lạnh vào lúc chạng vạng tối, bởi vì Vu Liễu thôn hôm nay đã đưa tới không ít lương thực để bổ sung cho sự hao hụt của cửa hàng gạo Kim gia, hơn nữa việc oanh oanh liệt liệt của " mỹ nam tử " Đông Công Doãn mấy hôm trước đã giúp cho việc buôn bán cũng phát triển không ngừng, không chỉ bù đắp cho tổn thất bị thiếu hụt lần trước, Kim Bảo Nhi lại càng bận rộn đến tối mịt tối mịt, mỗi ngày trời còn chưa sáng liền đi ra ngoài, buổi tối thì đợi đến lúc trăng đã treo cao thì mới về phủ, hoàn toàn không chú ý đến một cậu nhóc nhỏ bé đã trốn học được mấy ngày rồi, cho đến khi Lư Vân lại một lần nữa tìm đến cửa.

" Ngươi nói cái gì, Lộ Nhi đã năm ngày không đến trường học sao? " Âm thanh tính toán lập tức dừng lại, Kim Bảo Nhi đặt cây bút ở trong tay xuống, cuộn ống tay áo lên, sắc mặt có chút kinh ngạc.

" Lư Vân có tìm ngươi vài lần, nhưng vì ngươi đi ra ngoài nên đã truyền lời lại cho tiểu nhị, thế nào, ngươi không biết sao? " Lư Vân cũng sững sờ, nàng còn tưởng rằng Lộ Nhi lúc trước nghe lời, được Bảo Nhi ca ca đồng ý cho nên hẳn mới nghỉ ngơi, nhưng mà, cho dù có nghỉ ngơi, thì cũng nên đề cho Bảo Nhi ca ca tới nói với mình một tiếng mới phải, không ngờ rằng, Lộ Nhi căn bản lại không nói với nàng.

Truyền lời cho tiểu nhị trong cửa hàng? Kim Bảo Nhi cười khò liếc mắt nhìn đám người đang loay hoay ở xung quanh, sợ rằng cũng quên sạch vụ này luôn rồi.

" Ngươi yên tâm, hần mấy ngày nay đều ở trong phòng đọc sách, ta hiện tại đi xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lư Vân muội muội, người trước tiên cứ trở về, trời nóng như vậy, lại làm phiền ý tốt của ngươi, chút nữa ta sẽ phái người đưa tới tin tức cho ngươi. " Áy này hướng nàng gật đầu, phui đi bụi bặm trên người, mang về mặt xanh mét chạy về hướng Kim gia.

Lộ Nhi gần đây ra sao, mặc dù nàng cảm thấy khá kỳ lạ vì sao không nhìn thấy được hần nhưng cũng không muốn làm khó hần, không ngờ hần ngay cả đến trường học cũng không đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

" Ô, đây không phải là cô giáo sao, xem ngươi quan tâm Lộ Nhi như thế, cái bao gạo này cũng có thể đưa tiền ngươi được rồi. " Đông Công Doãn chui ra từ phía sau quầy hàng, thấy bóng dáng của Kim Bảo Nhi biến mất, mới tiện tay lấy ra một túi gạo nhỏ đưa cho Lư Vân, trên mặt cười gian.

Về phần lý do, đương nhiên là do công trạng của nàng ta vì đã tố cáo Lộ Nhi rồi, lần này để xem coi tiểu tử kia có bị đánh một trận không nhé, nhớ tới hồi bé mình chỉ cần không học tập, quần Bảo Nhi chơi đùa, thì việc tiếp theo mà nàng làm chính là cầm cành cây đuổi đánh còn mình thì bỏ chạy, còn nhỏ đã kiên quyết như vậy, hiện tại, nhất định sẽ đem tiểu tử kia đánh tới không thể rời giường nổi.

" Đa tạ gạo của đồng tính công tử, đoán chừng bán đi cũng sẽ nhận được không ít tiền, nghe nói Lâm Hoa thiếu gia ở trấn bên cạnh đang đòi giá cao để mua vật dụng của ngươi, ta có thể ve vét một số tiền lớn rồi. " Hiên ngang đập lên vai hần, nàng ngược lại cũng không có chút không vui nào, ngược lại còn thăm chăm chọc hần ta thích trai đẹp.

Không đợi sắc mặt Đông Công Doãn chuyển sang trắng hồng, Lư Vân đã sải bước lớn như một nam tử trong nháy mắt liền đi ra khỏi cửa hàng gạo, lưu lại người nào đó đang căn răng nghiền lợi buồn bực vì móc bạc cho sói.

"Lộ Nhi, Lộ Nhi... "Vội vàng trở lại Kim gia, Kim Bảo Nhi vội vã lên cửa phòng của hân, thiết là, Phượng nha đầu tại sao lại không nói cho mình biết Lộ Nhi không đi học, nghĩ tới đây, nàng mới đột nhiên nhớ tới, Phượng nha đầu xin nghỉ phép nửa tháng để trở về thăm người thân, mà người đưa Lộ Nhi đi học lại là Đồng Công Doãn nha, dĩ nhiên là ước gì bé không đi học rồi, trời nóng thế này tốt nhất vẫn là nghỉ ngơi.

"Ca ca? " Một âm thanh mơ hồ từ cửa sổ bên phải truyền đến, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi giống như con tôm được nấu chín, "Hôm nay tại sao lại về sớm như vậy? " Hân lo lắng nhìn xung quanh, một dáng vẻ làm việc trái với lương tâm.

"Cô giáo nói với ta rồi, người tại sao lại đi đến trường học, Lộ Nhi, có phải người bị bệnh hay không? Ca ca gần đây bận việc nên cũng không chăm sóc cho người được, nhanh, mở cửa ra cho ta nhìn một chút, mặt của người vì sao lại đỏ đến thế chứ? " Ánh mắt nàng gấp gáp ý bảo hân mở cửa, không nghĩ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra từ cửa sổ sưng sỏ, hân lắc lắc đầu nhỏ.

Đưa tay xoa xoa trán không ngừng ứa ra mồ hôi, Lộ Nhi trong lúc lơ đãng cũng làm cho nàng nhìn thấy được trên tay nhỏ bé trù lên một tấm vải.

"Lộ Nhi không có bệnh, chỉ là Lộ Nhi sợ nóng thôi, không muốn đến trường học, ca ca người đừng lo lắng cho ta, chưa đến hai mươi ngày nữa Lộ Nhi nhất định trở về trường học. " Ánh mắt của hân có chút suy yếu cùng miễn cưỡng, híp con mắt nhìn mặt trời cực nóng treo trên cao, lại đem cánh cửa sổ kéo xuống.

Không có bệnh? Không có bệnh mới là lạ! Nàng nhấp máy môi, nói ra một câu thật nhỏ: "Mở cửa cho ta! "

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Phát sốt? Mau cởi bỏ quần áo

Đợi thật lâu, mới thấy cửa được mở ra từ bên trong, lộ ra khe hở cực nhỏ, mắt thấy bốn bề vắng lặng, mới mở rộng một bên cửa, hân bộc thân hình nhỏ nhắn của mình trong chăn bông, toàn thân đầy mồ hôi, đứng núp sau cánh cửa còn lại.

"Lộ Nhi!" Nàng kêu lên, đồng thời đẩy cửa đi vào, mắt tròn miệng mở to nhìn bộ dáng toàn thân trắng toát của hân, "Trời nóng như vậy người còn đắp chăn bông, khó trách toàn thân người đầy mồ hôi, nhanh, mau bỏ chăn bông ra." Nói xong, nàng muốn bước đến kéo lấy chăn bông dày cộp nặng nề trên người hân ra.

Nhưng mà, không ngờ, hân lại vội vàng tránh sang một bên, thân thủ nhanh nhẹn tránh khỏi bàn tay của nàng, lắc đầu nhỏ mãnh liệt như đang lắc tròng, màu sắc trong đôi mắt hân chợt xuất hiện âm u kỳ lạ, như ẩn như hiện, cuối cùng, vẫn bị áp chế xuống.

"Không phải người không muốn đến trường là do trời nóng sao, hiện tại lại trùm chăn, Lộ Nhi, không lẽ là người phát sốt?" Trong lòng nàng cực kỳ gấp gáp, nhưng sao mà mỗi khi nàng tiến về trước một bước là hân lại lùi hai bước, túm chăn kéo rê trên mặt đất, bị dính đầy bụi vàng.

"Tỷ tỷ, ta không có phát sốt, trước tiên người đóng cửa lại có được không? Nóng quá." Hân yếu ớt thở ra một hơi, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn như mũi tên nhọn bắn tới phía ánh sáng, nhin không được rút đầu vào trong chăn một cái.

Kim Bảo Nhi cẩn thận nghiêng người sang trái đóng một nửa cửa đang rộng mở lại, nhưng giờ phút này, không hiểu sao, nàng lại cảm thấy có chút nặng nề kỳ quái, cơ hồ nàng phải dùng hết sức lực mới có thể đóng cửa lại thật chặt không để thừa ra một khe hở.

Nàng không ngừng thở hổn hển, mềm nhũn dựa vào cửa trượt xuống đất, đôi tay rũ xuống bên cạnh, mi mắt hạ xuống, trên ngực phập phồng, lần đầu tiên, nàng cảm thấy việc trói buộc ngực như thế này vô cùng không thoải mái.

"Tỷ tỷ, người không sao chứ?" Nhìn thấy cửa bị đóng không một khe hở, đôi mắt to ngập nước long lanh cũng hiện ra từ trong cái chăn, thấy nàng kiệt sức ngồi dưới đất, hân cuống quýt cởi bỏ cái chăn chạy đến bên nàng, bàn tay hân vô cùng nóng sờ tới sờ lui trên người nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức lo lắng.

Không phải là nàng bị cảm nắng rồi chứ? Nàng khò sờ cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cảm nhận được bàn tay nhỏ bé nóng hổi đang nhẹ nhàng xoa bóp nơi huyết Thái Dương, trong lòng cả kinh, ngày thường toàn thân Lộ Nhi đều mát lạnh, chưa bao giờ nóng bỏng như hôm nay, giống như dầu bị đun sôi, chỗ huyết Thái Dương của nàng cũng bị hơi nóng làm cho đau rát.

"Lộ Nhi, người bị sốt rồi, nhanh, nghe lời tỷ tỷ, lên giường nằm, ta đi ra ngoài lấy nước để chườm lạnh cho người." Nàng kéo tay nhỏ bé của hân ra, chống tay xuống đất định đứng lên.

"Người xem, thân thể của người hiện tại, đến mở cửa còn khó nữa là." Hân lau lau mồ hôi nóng liên tục xuất hiện trên mặt, nhú nhú mây, lấy cánh tay của nàng vòng qua cổ hân dìu nàng đứng dậy, "Buổi sáng ta đã lấy một chậu nước đặt trên giường, đừng đi ra ngoài nữa, cùng đi nghỉ thôi."

Thân thể, càng ngày càng nóng rồi... Hân cố gắng dùng ống tay áo bao lấy cánh tay của mình, thấy mắt nàng rũ xuống, hân an tâm bắt đầu bước đi, nhìn thân thể hân nhỏ bé, nhưng lại nhanh chóng mang nàng đến trên giường, cởi áo khoác ra, chỉ còn lại một tấm vải quấn trên ngực nàng cùng một cái quần ngắn.

“Có mát hơn không?” Hắn nhúng một cái khăn trong chậu nước vắt khô, nhẹ nhàng đặt trên cái trán sáng bóng của nàng.

“Ừ, khá hơn một chút.” Nàng thì thầm, nàng cố gắng mở mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn đầy mồ hôi, giờ tay lên dịu dàng lau đi, “Lộ Nhi, ngươi cũng mau cởi quần áo, rồi dùng khăn lạnh đặt lên trán, tỷ tỷ nằm một chút sẽ khỏe hơn, liền đi ra ngoài mời đại phu đến xem bệnh cho ngươi.” Nói đến mấy chữ cuối, tay nàng trượt từ cổ áo của hắn xuống dưới, đụng đến vạt áo hắn, muốn cởi nó ra.

Ánh mắt hắn chợt lóe, hai tay nhỏ bé của hắn nhanh chóng cầm lấy tay ngọc của nàng, nghịch ngợm cười một tiếng thoải mái lộ ra hàm răng trắng sáng.

“Đây là tỷ tỷ muốn thực hiện nghĩa vụ của nương tử? nếu như vậy, ngươi liền có thể cởi quần áo giúp Lộ Nhi, bằng không, chờ khi ta tắm rửa, sẽ tự mình cởi bỏ.”

Gương mặt nhỏ nhắn mồm mỉm lộ ra ý cười tràn đầy mong chờ, tay hắn lại bắt đầu giờ trò chọc chọc đến trước ngực của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Lộ Nhi, trên người của ngươi?

Chọc được vài cái, hắn bắt đầu nhứ chân mày nhỏ nho lại, đôi tay quần quít lấy bộ ngực hờ ra từ trong tấm vải mỏng, trong khi đó, Kim Bảo Nhi lúng túng bảo vệ cái nơ con bướm xinh xắn, vốn là gương mặt tái nhợt hiện tại lại trở nên ửng hồng.

Tại sao hắn lại luôn thích đụng vào nơi mẫn cảm của nàng... dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo Lộ Nhi một cái, nuốt nước miếng, gượng ép khẽ động khoe miệng, cười cười, lại bất gặp được cái miệng nhỏ nhắn của hắn đang cong lên, nàng đành giờ một bàn tay lên sờ sờ cánh mũi khả ái của hắn.

“Ngươi đi tắm rửa đi, đổ nhiều mồ hôi như vậy, không thể dùng nước lạnh để tắm được, nhất định phải dùng nước ấm, còn nữa, tắm xong phải nhanh chóng lau khô thân thể rồi mặc quần áo vào, lúc ra cửa thì kêu một nha đầu ôm người đi.” Tuy nàng rất ân cần với hắn nhưng cũng là cự tuyệt cái chức trách nương tử mà hắn vừa mới nói.

“Ra cửa? Vì sao lại đi ra ra cửa?” Gương mặt tươi cười nhất thời chuyển sang không còn gì thú vị nữa, kéo tay nàng xuống, trực tiếp ngồi bên mép giường, không có ánh sáng bên ngoài chiếu vào, tinh thần của hắn cũng được hồi phục một chút, hai chân ngắn nhỏ nhắn đang đưa tới lui bên giường.

“Không ra khỏi cửa thì phải tắm như thế nào?” Kim Bảo Nhi chỉ nghĩ là do hắn bị bệnh không được tinh táo, kéo lấy cánh tay của hắn, “Không được, xem ra ngươi vẫn không thể đi tắm được, cũng nóng đến hồ đồ rồi, nếu như sau khi ngươi tắm lại gặp gió lớn, không chừng sẽ bị bệnh nặng hơn, mau lên đây đắp chăn ngoan ngoan ngủ, khí nóng thoát ra ngoài thì sẽ tốt hơn.” Tay kia của nàng sờ sờ trên giường, mới phát hiện chân đã rơi xuống dưới đất.

Lộ Nhi dờ khóc dờ cười chỉ vào một sợi dây thừng ở bên cạnh giường, dùng ánh mắt kêu nàng chú ý quan sát, tay nhẹ nhàng kéo một cái, tấm màn che đầy thùng nước tắm chậm rãi bị vén lên, lại nhìn thấy nàng đang trợn mắt há hốc mồm, mấy ngày nay hắn không có ra cửa, tự nhiên sẽ có lý do riêng, cho dù phải giải quyết mọi việc trong phòng này.

“Mới vừa rồi ta có chút nóng nực trong người, ngươi còn muốn cởi quần áo của ta ra, lần này lại muốn ta đắp chăn, tỷ tỷ, xem ra ngươi bị cảm nắng không nhẹ, để ta kiểm tra một chút.” Tay nhỏ lại bắt đầu lục lọi trên người nàng, cảm xúc mềm mại mơ hồ làm hắn động hoài không chán.

Mới vừa rồi là do mình quá lo lắng, mới có thể nói ra những lời không suy nghĩ như vậy, nàng áy náy cắn môi, xem ra, Lộ Nhi so với mình còn trấn định hơn, hơn nữa, tựa hồ hắn cũng không hồ đồ, cũng là vì, hắn sống trong rừng quá lâu, nếu không có bản lĩnh chiếu cố bản thân thì làm sao có thể sống được.

Nghĩ đến đây, nàng càng thêm áy náy, chính là một đệ đệ như hắn rất muốn được tỷ tỷ chăm sóc, nhìn sắc mặt hắn tái nhợt nhưng lại cố gắng lộ ra bộ dáng vui vẻ, nàng lại càng đau lòng.

“Lộ Nhi, mau nhất chân lên, đi tắm, sau đó, ngươi muốn làm gì, thì sẽ làm cái đó, được không?” Âm thanh mềm mại của nàng dịu xuống, hắn kinh ngạc ánh mắt lóe ra một tia sáng, mắt tự nhiên lại nhìn trái nhìn phải, giả bộ tìm chân bông.

“Được, đây là do tỷ tỷ nói.” Hắn nhin không được nhấc cao khoe miệng, đứng dậy xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía nàng, vụng trộm kéo áo lên, liếc thấy vẩy trên cổ tay, không sao biến mất được, chỉ cần che kín hai mắt của nàng, như vậy khi vẩy rần mọc ra nhiều hơn nàng cũng không cảm giác được.

Từ Huân, hắn đã đợi ngàn năm, rốt cuộc cũng sắp đạt được như ý nguyện!

Mắt to long lanh gấp gáp, trong nháy mắt ánh sáng trong suốt dường như muốn chiếu sáng cả gian phòng u tối, gương mặt tái nhợt đã khôi phục được một chút nhu thuận, bấu môi hồng một cái, nhẹ nhàng tiến lên ôm lấy cái chân.

“Ken két”

Cửa đột nhiên bị một người đẩy vào lộ ra một khe hở nhỏ nhỏ, ngay sau đó người bên ngoài lại nhớ đến điều gì, vội vàng khép cửa lại, gõ “Cốc cốc” hai cái.

“Tiểu công tử, đã đến giờ ăn trưa.” Tiếng của Thôi đại thẩm phụ trách mang cơm truyền đến, nàng hiển nhiên quên mất, Lộ Nhi đã ra lệnh trước khi đi vào phải gõ cửa, khi hắn đồng ý thì mới được đưa cơm vào.

“Tiểu công tử?” Dội nửa buổi cũng không có tiếng động nào, Thôi đại thẩm lại cất giọng gọi.

“Đề thức ăn ở trước cửa, lát nữa ta sẽ ra lấy.” Âm thanh của hắn đột nhiên mang theo sự run rẩy, êm đềm và nhỏ nhỏ giống như tiếng gió mát thổi qua, phất và vành tai, như có người thì thầm.

“Vâng!”

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh bước chân bước chân nặng nề dày cộm rồi đi của Thôi đại thẩm, “Ba ba” vang dội, thế nhưng hắn vẫn cứng đờ đứng ở rất xa, đôi tay ôm lấy cái chặn thật chặt, bóng lưng nhỏ nhắn có chút nặng nề.

“Lộ Nhi, trước tiên ngươi đi tắm đi, ta giúp ngươi mang thức ăn vào.” Cảm giác đầu choáng váng vô lực lúc này đã giảm bớt, Kim Bảo Nhi từ từ ngồi dậy, thân thể lay động đi về phía hắn, “Đừng đứng ngây ngô như vậy nữa, nhanh lên.” Nàng đốc thúc hắn, đi đến sát bên cạnh hắn, đặt một bàn tay lên trên lưng hắn.

“Đừng đụng ta!” Lộ Nhi nhất thời rống to, giọng nói trẻ thơ mang theo vài phần khàn khàn trầm thấp.

Hắn làm sao vậy? Chẳng lẽ vừa rồi Thôi đại thẩm mở cửa không cẩn thận để cho ánh sáng chiếu vào nên hắn lại không thoải mái? Kim Bảo Nhi lo lắng đi đến phía sau hắn, hai tay nàng nhanh chóng ôm lấy hắn, đụng đến nhiều nơi mềm mại có phần hơi lạnh, nàng cả kinh, cũng không biết hơi sức ở đâu ra, chợt xoay người Lộ Nhi lại.

“A! Lộ Nhi! Ngươi... trên người của ngươi... cái này... rốt cuộc là như thế nào?” Nàng cuống quýt dùng tay che miệng đang muốn kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Xà công tử, biến thân!

Trời ạ! Mười ngón tay của hắn, cổ, khuôn mặt cứ thế giống như bị vấy căn cước, vậy trắng thật nhỏ đang lan tràn, hình như muốn xâm chiếm cả người Lộ Nhi, da thịt trắng sữa nhất thời biến thành vô số vảy rắn.

“Cho nên ta mới không nỡ ngươi đụng vào ta... “Hắn rũ mắt xuống, đẩy kín con sông lớn mãnh liệt trong mắt hắn, chậm rãi lui về phía sau, trong khi đó hàm răng nhỏ nhỏ đang dài ra hai cái răng nanh sắc nhọn, mảnh khảnh giống như ngâm châm, nhưng có thể thấy rõ.

Chân Lộ Nhi? Kim Bảo Nhi không thể tưởng tượng nổi hai cái chân ngắn nhỏ nhắn ngày thường bây giờ đã bị vấy bao phủ, không biết khi nào quần hắn lại bị rơi xuống đất, hiện ra một cái đuôi nhỏ thật dài, vòng mấy vòng trên mặt đất.

Rắn! Lộ Nhi biến thành rắn!

Nàng trợn to cặp mắt, bắt tri bắt giác lui về phía sau, cho đến khi chạm phải bức tường lạnh như băng không thể lui tiếp, mới giật mình tỉnh ngộ, Lộ Nhi, hắn không phải là người! Hắn là một con bạch xà, giống như mọi người nói chính là Xà Yêu!

Vảy màu trắng tầng tầng lớp lớp lan tràn trên da thịt hắn, vốn là thân thể nhỏ nhỏ lại hóa thành một có rắn nhỏ mảnh khảnh, thân thể thật dài, quần áo trên người hắn cũng bị cỡi bỏ hết, con rắn nhỏ phát ra “xì...” một tiếng, lay động chui vào thùng nước tắm, “phù phù” đẩy bọt nước văng lên.

“Nói, đạo sĩ...” Kim Bảo Nhi tay chân như nhũn ra, nhớ tới trên trần đồn có đạo sĩ muốn bắt yêu, “Không được, ta phải đi tìm đạo sĩ tới để giúp hắn khôi phục lại hình người, hắn biến thành yêu, sẽ ăn thịt người...” Khi nàng còn bé đã từng nghe người lớn nói, một khi yêu quái hiện nguyên hình sẽ cực kỳ hung ác, không chỉ cắn người, còn có thể ăn thịt người!

Thân thể nàng dựa sát vào tường từ từ di động, thật vất vả mới có thể chống tay đi đến cửa, nhưng mà, nàng nuốt nước miếng một cái, kỳ quái nhìn cửa gỗ trước đây bây giờ đã bị lấp kín không có đường ra, ngay cả cửa sổ cũng biến mất không có dấu vết, gian phòng không còn chút ánh sáng, đến năm ngón tay cũng không nhìn thấy rõ.

“Tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu?” Âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên vang lên, phát ra từ hướng thùng nước tắm, mang theo những tiếng cười chế nhạo.

Toàn thân nàng cứng nhắc, ngồi xồm xuống dựa vào tường, chỉ hận không thể biến chính mình thành không khí.

Lộ Nhi, có phải ngươi muốn ăn hết tỷ tỷ hay không? Lúc này thức ăn còn đặt trước cửa, nếu sớm biết trước, mình còn không nhanh nhẹn hơn một chút bỏ dậy mang thức ăn đến cho hân, nói không chừng bụng no một chút sẽ còn chữa cho mình một con đường sống.

“Tỷ tỷ, sao ngươi không trả lời? Như vậy Lộ Nhi sẽ nhào tới đó, để ta suy nghĩ một chút, không phải là ngươi sợ tới mức đá ra quần rồi chứ?” Trong thùng tắm truyền đến tiếng nước chảy “rầm rầm rào rào”, hình như là một con rắn đang rất nhàn nhã trong thùng tắm.

Hắn thật sự muốn nhào đến ăn mình? Kim Bảo Nhi lập tức giơ tay lên, cũng không quản là hắn có nhìn thấy hay không, âm thanh run run đáp lại: “Ta... ta ở chỗ này, Lộ Nhi.” Tè ra quần? Chẳng lẽ mình lại tè ra quần giống hải tử năm tuổi như hắn, không đúng, nghe nói yêu quái có thể sống đến mấy trăm năm, thậm chí hơn nghìn năm, hắn, rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, nàng vỗ vỗ vào mặt, bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này.

Làm sao đây? Nếu là người, nàng sẽ không sợ, nhưng đối với yêu quái, nên làm như thế nào đây? Đạo phù? Không có! Kiếm gỗ đào trong truyền thuyết? Không có! Nàng bắt đầu đi thờ dài, người Kim gia, tại sao lại không đủ can đảm chứ, cho dù là yêu, cùng lắm là bị hắn nuốt vào bụng thôi, có cái gì mà đáng sợ.

Nghĩ đến đây nàng hít một hơi thật sâu, xoa hai chân đang mềm nhũn, chỉ mong lúc nguy cấp có thể nhanh chóng chạy thoát.

“Tỷ tỷ, hiện tại ở đây rất mát mẻ, mấy ngày nay Lộ Nhi đều ngâm mình trong thùng tắm, phía ngoài ánh mặt trời quá nóng, chỉ cần ra ngoài, ta liền sẽ bị biến về nguyên hình, cho nên ngươi hỏi ta tại sao không đi đến trường, Lộ Nhi cũng không bị bệnh, nếu phải đến trường thật thì ta cũng chỉ có thể lấy bộ dáng của một con rắn mà đi, đến lúc đó tiên sinh cùng đồng học không bị dọa sợ đến kêu loạn mới lạ.”

“...” nàng nghe mấy tiếng cười đùa này, nháy mắt trong đầu xuất hiện khuôn mặt mũm mĩm nhỏ nhắn, cùng với tiếng cười trẻ thơ, thì ra, đây tất cả chẳng qua là giả dối.

“Tỷ tỷ, thật sự bên ngoài rất nóng, Tam Phục Thiên luôn luôn là đại kỵ của Xà Yêu chúng ta, nhất là Xà Yêu hóa thành hình người, bởi vì đã quen sống với hình dạng con người, một khi trở về hình dạng của rắn, sẽ rất sợ hãi, cho nên Lộ Nhi muốn sống bên cạnh ngươi, chỉ có ngươi mới hiểu rõ Lộ Nhi nhất.” Hắn tiếp tục nói.

Bởi vì chính mình ngay từ đầu xem hắn như một con người sao, hiện tại, làm sao có thể giống nhau, nàng nghĩ thầm trong lòng, không rõ vì sao hắn lại nói với mình những lời này.

“Ngươi... ngươi tại sao lại chọn Kim gia?” nàng đột nhiên lấy hết dũng khí hỏi.

“Bởi vì ngươi sinh vào giờ khắc đều âm, tinh lực trên người so với người bình thường mà nói, nhiều hơn rất nhiều, có thể chịu đựng được ta hấp thu tinh lực mỗi ngày mà không chết.” Mỗ xà ngược lại thẳng thắn thừa nhận, trong bóng tối, lời này vừa nói ra, làm cho Kim Bảo Nhi vừa thấy bớt lo lắng lại lẫn nữa sôi trào.

Giờ khắc đều âm... Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn về phía thùng nước tắm, không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy, hai chân lẫn nữa lại xụi lơ, nặng nề té trên mặt đất, trong thùng nước tắm, đang lộ ra một đôi mắt tròn xanh thăm thẳm, đang nhìn thẳng tắp về phía mình, không chớp cái nào, giống như sư tử đang chăm chú tập trung vào con mồi.

“Nói cách khác, ta đối với ngươi vẫn còn hữu dụng, chỉ cần chưa hấp thu tinh lực của ta xong thì ngươi cũng sẽ không ăn ta?”

“Đại khái, có thể nói như vậy.”

“Lộ Nhi, ngươi còn nghịch ngợm nữa ta sẽ đánh ngươi!” Nàng bị lời hắn nói làm cho giận đến sắc mặt ửng hồng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận, trước mặt nàng bây giờ cũng không còn là Lộ Nhi trước đây nữa.

Cả người nàng co rút lại, toàn thân khẩn trương từ từ đổ mồ hôi, lưng cực nóng dán vào tường lạnh lẽo, làm nàng không khỏi nổi lên một tầng da gà.

“Đánh ta?” giọng nói cười đùa nháy mắt trở nên trầm thấp, “Ngươi cũng đã biết ta là ai? Xà Yêu ngàn năm, ở trong Xà Tộc là xà cao cao tại thượng, còn không có ai dám nói lời này với bốn công tử, vừa rồi ngươi nói ngươi muốn đi tìm đạo sĩ? Lão đạo lão mũi trâu đó lần trước bị ta đưa bốn đến thảm hại, ngươi thật muốn đi tìm hắn, cũng phải suy nghĩ đến bản lĩnh của hắn một chút, chớ có làm cho toàn Lạc Thu trấn phải chê cười!” Âm thanh bén nhọn mang theo áp bức vô hình, chia thẳng ãop vào người đang co rút.

Biết được bản thân đã chọc giận hắn, Kim Bảo Nhi khổ sở cười một tiếng, nhưng mà, mình chưa bao giờ nghĩ đến muốn đi tìm đạo sĩ để thu phục hắn, chỉ là, muốn hắn trước hết trở về làm Lộ Nhi đơn thuần trước kia của nàng..

Lộ Nhi đó sẽ làm nũng với nàng, Lộ Nhi thông minh nghịch ngợm chính người, chứ không phải là một con rắn dài với một đôi mắt màu xanh dương.

“Ta tìm đạo sĩ cũng không phải...”

Trầm mặc trong chốc lát, nàng há miệng, lại cảm thấy mình có chút buồn cười, lại đi giảng đạo lý cho một con rắn, có thể thành công sao? Ít nhất bây giờ nàng đã biết bản thân còn có giá trị lợi dụng đối với hắn, sẽ không muốn ăn mình nhanh như vậy.

“Cũng không phải cái gì?” Một âm thanh thật thấp đột nhiên vang lên ở bên tai nàng, đồng thời một hơi thở mát mẻ thổi đến, cũng làm cho nàng đỏ cả vành tai giống như bị điện giật.

Hắn, hẳn khi nào thì đã bò tới bên cạnh người mình, một tiếng động cũng không có, cứ giống như ma quỷ.

“Nói ra, ngươi có thể tin tưởng sao?”

Nàng rũ mắt xuống, sợ lại nhìn thấy đầu rắn của hắn, trong ký ức, xà bình thường đều là xanh lá và vàng, nhìn rất ghê tởm, mặc dù toàn thân hắn đều là màu trắng như trân châu xinh đẹp, nhưng nàng vẫn sợ hãi.

“Nói! Kim Bảo Nhi, ngươi luôn muốn bán công tử từ là người, còn cái gì có thể giấu diếm ta? Đừng quên, vừa rồi ngươi đã đồng ý, chỉ cần tắm rửa xong, ta có thể làm chuyện ta muốn.” Âm thanh từ từ cúi đầu cười, cổ ý dần sát đến gương mặt phấn nộn của nàng từ từ liếm một cái, phát ra mấy tiếng “xì xì”.

“Ta... ta đúng là vừa rồi đã hứa với Lộ Nhi, chứ không phải là ngươi.” Nàng nhăn mặt, cảm giác hơi thở hắn đến gần, còn mặt mũi thì cảm giác được có cái gì đó nhột nhột sềnh sệch.

“Bán công tử chính là Lộ Nhi.” Hắn yếu ớt cười một tiếng, tựa hồ như đang cười nhạo phản ứng tri độn của nàng.

“Cho dù là ngươi, người và yêu, làm sao có thể ở chung một chỗ với nhau được?” Trên mặt nàng lại nóng ran lên, chỉ muốn trốn tránh cái vấn đề này, “Huống chi, ta là thân nam nhi, như thế nào có thể...” Nói đến đây, thiếu chút nữa nàng hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, đối với một Xà Yêu mà nói, hẳn còn không phân biệt được nam nữ sao? Nói cách khác, mấy ngày nay, nàng đều bị hắn chiếm tiện nghi?

Tròng mắt màu xanh lam lóe sáng, nhìn bộ dáng cực kỳ hối tiếc của nàng hết sức thú vị, thân thể vừa trượt, theo gót chân trắng nõn nà từ từ dẩy đưa thân thể của nàng, ánh mắt tinh mịch nhìn chăm chăm vào tấm vải trắng đang bao lấy nơi đây, mặc dù bị băng bó hoàn toàn bằng phẳng, nhưng chỉ cần sờ cái nơ con bướm, liền được nhìn thấy như bông hoa mềm mại... Hắn “xì xì” khạc ra lưỡi rắn, dùng cái đuôi phất vào bộ ngực của nàng phát ra những tiếng chói tai.

“Ồ xà giới, vốn không phân biệt nam nữ, chỉ cần ngươi thích, cho dù là nam hay nữ ta đều có thể biến ra được, mặc dù bán công tử không thích nam sắc, nhưng mà, ngược lại rất thích món đồ chơi là ngươi.”

Tại sao hắn lại có thể nói những lời cợt nhả như vậy! Hơn nữa còn đụng chạm nơi nào đó... Kim Bảo Nhi bị cưỡng lấy, không cách nào hô hấp được, da thịt cực nóng trên người bị vấy lạnh như băng chạm vào, vài phần nhiệt lượng trên người bị mất đi, nàng có chút không tin, nhưng mà, có thể hay không cưỡng chặt như vậy, nàng sắp không thờ nổi nữa.

“Rất khó chịu sao? Có muốn ta giúp ngươi một tay buông ra một chút?” Tròng mắt màu xanh lam trắng tấp nhìn chăm chăm nàng vẫn hạ mi mắt, đến bây giờ, vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn?

“Ừ” nàng gật đầu một cái, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, may mà hắn không có ý muốn mình chết, nếu không ngay cả phương thức chết cũng sẽ rất đau khổ.

Nhận được sự đồng ý của nàng, mõ xà mở ra miệng rắn, nếu như là trong bộ dạng của con người thì giống như hắn đang cười một cách cổ quái!

Đuôi rắn ở trước ngực nàng nhẹ nhàng trượt lên, hít vào một hơi, lại ác ý khạc lưỡi rắn một cái, phất cái đuôi một cái, thoải mái sờ cái nơ con bướm trên vài quần ngực của nàng.

Vải mềm mại trượt tới thắt lưng, hai luồng đầy đà lộ ra ngoài, trắng đến chói mắt.

“Không phải ngươi đồng ý buông ta ra sao?” nàng hờn hển ngẩng đầu trừng mắt nhìn vào đôi mắt màu xanh thăm thẳm vô tội, “Lộ Nhi, ngươi buông tha tỷ tỷ, quân tử cùng tiểu nhân, chỉ khác ở mỗi lời nói và hành động mà thôi!” Nóng nảy, nàng lại mang những lời của cô nhân ra nói, trước kia nàng luôn xem hắn là một hài tử, bây giờ, hắn là một Xà Yêu..

“Ta đồng ý với ngươi, nhưng mà, không phải là buông thân rắn của ta ra, mà là bọc vài quần ngực của ngươi.” Hắn cười nhẹ, đầu rắn khề cong, cạ cạ vào ngực mềm mại của nàng, “Chỉ là, muốn ta buông tha ngươi cũng được, Bán công tử đối bụng...”

Đôi bụng... sắc mặt Kim Bảo Nhi đại biến, lời hắn nói không ăn mình cũng là giả?

“Ta muốn hấp thu tinh lực của ngươi.” Lộ Nhi xấu xa bổ sung.

Sắc mặt bị dọa sợ của nàng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, vô lực gật đầu một cái, coi như mình không đồng ý, lấy bộ dáng toàn thân vô lực xụi lơ của nàng, cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, huống chi, chung quanh nơi này đều là vách tường, mình căn bản không thể chạy thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Biến ảo mỹ nam, hy sinh nhan sắc

Mặt tái nhợt, cả người mơ hồ đều phiếm hồng, nàng khẽ run nhấm mắt lại, nam tử tiêu sái thường ngày dường như bị một nữ tử nhu nhược thay thế, nhìn như một vị cô nương đang đợi người trong lòng hôn mình.

Mồ xà ngẩn ra, đột nhiên cười nhạo ra tiếng.

“Nhưng mà hấp thu tinh lực cũng là một chuyện vui vẻ, tại sao có thể qua loa ngồi dưới đất, hơn nữa, ngươi không để ý tới dung mạo của ta, chẳng phải làm ta rất thất vọng sao?” Thân rắn quấn chặt nàng nhẹ nhàng trượt xuống, đuôi rắn phất một cái, căn phòng đưa tay không thấy mười ngón đột nhiên có chút ánh sáng yếu ớt.

Kim Bảo Nhi từ từ mở mắt ra, nhìn cảnh tượng trước mắt nàng không nhận được kêu lên.

Nhìn lại “Đây không phải là bố trí ngày đó sao?” trần châu lóe ra ánh sáng mềm mại, những ánh sáng trắng sữa yếu ớt, ánh sáng yếu ớt này chiếu sáng cả căn phòng tối tăm, mang theo vẻ đẹp mộng lung.

Nhìn đến đây, nàng dùng cả tay lẫn chân đi đến bên giường, run run móc từ trong cổ tay áo nàng ra một viên trân châu trắng bóng, hai mắt ngưng đọng, thì ra là, hôm đó hoàn toàn không phải là ảo ảnh, là sự thật!

“Ngươi có nhớ ra chưa? Tỷ tỷ Lộ nhi ta chính là chờ ngươi ở đây rất vất vả.” mồ xà dịu dàng trườn trên thảm đến bên giường, “Ngươi định báo đáp ta như thế nào?” Dùng tư thái cao ngạo liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quần bách của nàng.

“Ngươi chính là nam tử kia, cũng chính là nam tử đã cứu ta từ trong đám cháy ở cửa hàng lương thực?” Nàng nương theo ánh sáng yếu ớt nhìn rõ bạch xà trước mắt, “Rốt cuộc, ngươi bao nhiêu tuổi? Lộ Nhi, thỉnh thoảng là hải đồng, thỉnh thoảng lại thành thanh niên tuấn tú, ngươi rốt cuộc có thể biến thành những gì?” vảy rắn của hắn mềm mại, đôi mắt màu lam trên cái đầu hình tam giác đang chớp chớp, cả thân thể chẳng qua cũng chỉ bằng một cánh tay của mình, nhìn không ra được cái miệng to như chậu máu kinh khủng trong tường tượng.

“Bao nhiêu tuổi, ngàn năm, rốt cuộc bao nhiêu tuổi ta cũng không nhớ rõ, dân gian hay gọi ta là Xà yêu ngàn năm, nhưng ở xà giới, ta chính là xà công tử giàu có đầy danh vọng, trừ hải đồng cùng thanh niên tài tử, ta còn có thể biến thành vô số diện mạo con người khác nhau, bây giờ ngươi nhìn thấy cũng không phải là vóc dáng thật của ta.” Nói xong hắn cúi đầu đưa thân rắn, lại ngẩng mắt nhìn căn phòng nhỏ chật hẹp, mắt lộ ra ý châm chọc, “Nếu Bản công tử hiện nguyên hình, sợ rằng, căn phòng nhỏ này không đủ chỗ cho thân rắn ta, ngay cả ngươi, cũng sẽ bị đè bẹp thành thịt nát.”

Thịt nát... nàng giật giật khóe môi, khó khăn cười một tiếng.

Nhưng mà, nghe hắn nói như vậy, lại cảm thấy rất thần kỳ, cái gì cũng làm được, như vậy, mỹ nam hôm đó cũng có thể biến thành nam nhân xấu xí rồi? nhưng trong lòng nàng lại hy vọng biến thành mỹ nam. . .

“Ngàn năm, xem ra, về sau ngươi không cần gọi ta là tỷ tỷ rồi.” Nàng châm chọc khóe miệng giương lên, vì không biết gì, hiện tại hắn là cảm thấy Lộ Nhi có chút kinh khủng, Xà Yêu, chỉ cần không có lòng hại người, tại sao lại không thể cùng người khác sống chung?

Hắn liếc mắt nhìn nàng tinh thần có chút mất mát quai dẻ, hai mắt lại quét xuống dưới, nhìn hai luồng mềm mại dưới ánh sáng trắng nõn dịu dàng, thật sự rất mềm mại!

“Ngươi quên là ngươi nói với người khác rằng ta là đệ đệ của ngươi sao, là do ngươi tự mình nhận ta, nhưng mà ta cũng đã nói, ta là tiểu tướng công của ngươi, mà ngươi là nương tử của ta, cho nên đời này, mặc dù không gọi ngươi là tỷ tỷ, cũng phải gọi một tiếng nương tử mới phải, lên. Giường!” Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, trầm giọng nói.

Nàng nhìn theo ánh mắt của hắn lúc này mới phát hiện ra thân thể mình bị lộ ra dưới ánh sáng, vừa định với tới lấy y phục, lại bị đuôi rắn phất một cái, quần áo nàng bay lên nóc giường, cho dù muốn đi lấy, cũng phải toàn thân trần truồng leo lên lấy.

Mà Lộ Nhi, đang dùng ánh mắt không có ý tốt liếc qua quần nhỏ của mình, nàng đột nhiên ý thức được, một khi mình leo lên lấy, thì có thể sẽ bị lột luôn cái quần này. . .

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành miễn cưỡng bò lên giường, nàng cũng không biết làm sao có thể bò lên giường, nhưng mà, tại sao cảm giác này lại giống như đang đợi tướng công lâm hạnh?

“Ngươi... ngươi định dùng hình dạng này để hấp thu tinh lực sao?” Nàng vô cùng lo lắng hỏi, nghĩ tới bị một con rắn áp sát, liền cảm thấy toàn thân không thích hợp.

“Vậy ngươi nghĩ xem ta nên biến thành bộ dáng thế nào?” Hắn thè ra lưỡi rắn, không nhìn ra được vẻ mặt của hắn, chỉ thấy ẩn hiện mỗi tròng mắt xanh thẳm.

Trong đầu chợt liên tưởng đến mỹ nam, nàng ho khẽ một tiếng, mắt tự nhiên cười gượng một cái.

“Biến thành bộ dáng của Lộ Nhi là tốt nhất.”

“Lộ Nhi? Bảo Nhi tiểu nương tử, lấy bộ dáng hải đồng, như thế nào vì phu có thể hưởng thụ niềm vui thú đây?” Cười nhạo, một làn sương trắng bay lên, trên giường, dĩ nhiên xuất hiện một mỹ nam năm nghiêng, thân không mảnh vải, chân trần trụi vừa nhấc đã đặt trên thất lưng của nàng.

Nhìn nàng kim nén sự bức bối không dám động đây, hần khẽ động môi mọng cười khẽ, sợi tóc trên trán theo tự nhiên đung đưa, lộ ra đường cong đẹp đẽ trên trán, nháy trông mắt xanh thăm, một tay hần đặt ở cằm, một tay vuốt ve gương mặt của nàng, da thịt dưới lòng bàn tay lạnh như băng dâng lên từng mảng ửng hồng.

“Ngươi không phải nói chỉ cần hấp thu tinh lực là được rồi hay sao?” Nàng nhú nhú mày, mình rốt cuộc có nên tin hần hay không?

“Không sai.” Ngay sau đó hần lên tiếng.

“Vậy tại sao ngươi... tại sao ngươi lại trần truồng như vậy?” Nàng mắt tự nhiên xoay mặt, đứng quay lưng về phía hần, nhìn về phía màn lụa yên tĩnh trên giường, một màu trắng như tuyết, cũng không khác gì đệm giường vậy khốn lại.

Lo lắng giật giật cả người, đột nhiên, cảm thấy chân đệm động đây, bấp đôi hần bóng mềm mại tinh tế có cảm giác hơi lạnh, gương mặt không khỏi đỏ bừng, nàng tức giận quay mặt sang, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang cười tà của hần.

Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa từng bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lộ Nhi, thì ra đệ đệ ngây thơ chất phát đó, cũng là do hần giả bộ.

“Nương tử tự mình coi bỏ y phục, làm tướng công, như thế nào lại không chấp nhận lời mời của ngươi, tự nhiên cũng cần phải coi bỏ quần áo rồi bỏ lên, không phải như vậy càng thân mật sao?” Liếc nhìn tóc nàng như cù vắn búi cao, không vui nhú nhú chân mày, đưa cánh tay thon dài xé ra, hài lòng nhìn những sợi tóc mềm mại trắng tấp rơi xuống, tựa như thác nước lóe lên màu đen như mực đầy lộng lẫy.

“Cũng chỉ là hấp thu tinh lực, cần gì phải thả tóc xuống.” Lo lắng nhìn cử động của hần, nàng che ngực lại, kỳ quái, tâm nàng càng loạn hơn.

“Ngươi có thể yêu cầu Bản công tử biến thành người, Bản công tử lại không có bản lĩnh để thả tóc ngươi xuống được sao?” Hần nheo mắt xanh thăm lại, có vẻ như hỏa khí cao ngạo lại nổi lên.

Được rồi, vậy tùy hần, chỉ cần xả công tử vui vẻ, nàng làm sao mà không dám làm, ít nhất có có thể cười vì có thể bảo vệ được mạng mình!

Cảm giác trên đùi không ngừng cọ xát, nàng dúi đùi mình đi một cái, không ngờ hần lại lấn người thêm một cái, thậm chí, còn có thể cảm nhận được bên hông có cảm giác cái gì đó cứng ngắc nóng bỏng dán chặt vào.

Nhất thời, nàng cuống quýt đem thân thể dựa vào trong giường, cho đến sống lưng dán thật chặt vào màn lụa trên vách tường.

Không có bị hành động của nàng chọc giận, ngược lại hần dùng lưỡi liếm láp môi mỏng, tùy tiện cười đầy tà mị cười, Kim Bảo Nhi vậy mà mất đi khí khái nam tử ngày thường, giống như con cừu nhỏ mềm mại đáng yêu đang đợi làm thịt vậy, quả thật là rất thú vị.

“Nương tử, nhất định là phải miệng đối miệng cùng ta hấp thu tinh lực?” Cùng với sự di chuyển của nàng, thân thể hần cũng lấn lên phần mềm mại, rất mềm mại đặt nặng sát vào bức tường, lần này, đem nàng bao bọc lại.

“Còn có phương pháp hấp thu tinh lực khác?” Nàng ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên, còn có, chỉ cần hấp thu hơi thở đối phương là được, mỗi ngày ngủ cùng giường với ngươi, cũng chính là lúc hấp thu tinh lực của ngươi, nhưng mà thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ...” Hần mập mờ trừng mắt nhìn.

Ngoại lệ... Nàng đột nhiên nhớ tới lần bị Đông Công Doãn hạ độc, chính mình còn cho rằng hình ảnh mỹ nam đó là ảo giác, lại còn, không thiếu những màn mặt đỏ tía tai.

“Vậy thì giống như trước đây, cứ hấp thu tinh lực như vậy là được rồi, khụ.” Nàng lúng túng vươn tay ngọc đầy thân hình ngày càng dán chặt vào nàng, “Ta không thờ nổi nữa.”

Nhất là trước ngực của mình, hần như vô tình như cố tình lấn đến gần kề xuống.

“Lộ Nhi giúp ngươi điều hòa khí tức, cũng thuận tiện hấp thu tinh lực, như vậy một công đôi việc.” Tóc hần thật dài hai màu lam hồng kết hợp rủ xuống xương quai xanh, mặt hần cười đầy mê hoặc.

“Không cần, nhanh lên một chút, xong rồi thì để ta trở về.” Sắc mặt nàng biến đổi, rất là nghiêm túc cự tuyệt.

Hả? xem ra nàng hoàn toàn không bị hình dáng của hần hấp dẫn, chẳng lẽ, lần này bị hình dáng của mình dọa đến phát sợ rồi sao? Hần có chút do dự, nhưng cũng hếch môi lên tiếp lời nàng một câu.

“Thả ngươi trở về, lại đi tìm đạo sĩ đến bắt yêu? Bảo Nhi tỷ tỷ, dù Lộ Nhi muốn thả ngươi, chỉ là, ngươi lấy cái gì bảo đảm an toàn cho bản công tử đây? Tuy nói khả năng tự vệ của ta rất tốt, nhưng mà, Lộ Nhi cũng có điểm yếu...” Nói đến đây, hần biểu hiện ra mặt bộ dáng vô cùng yếu đuối, mắt nhỏ dài nhất thời chứa đầy nhu tình, rung rung nhìn nàng.

“Là cái gì?” Nàng vừa mới hỏi xong, nhìn đến sự chế nhạo trong mắt hần, có nghĩa là nàng có hỏi cũng vô ích, nếu là điểm yếu, hần sẽ dễ dàng nói với mình như vậy sao?

Chẳng biết tại sao, chỉ cần đối mặt với hần, đầu óc buồn bán đầy thuận lợi của nàng chỉ còn là bột nhão, chẳng lẽ hần lại giờ trò yêu thuật với mình? Nàng

có chút hoài nghi.

“Ngươi!” Ngón trỏ của hắn trực tiếp đâm trúng vào mũi ngọc của nàng, sau đó nhún vai một cái, “Cho nên, trừ phi ngươi định lấy sự sống chết của mình ra uy hiếp, nếu không, ai cũng không làm gì được ta.”

Há miệng thờ đốc, nàng im lặng nhắm mắt lại, nhìn thấy bộ dáng cười như gió xuân của hắn, trong lòng nàng càng thêm bế tắc, phải như thế nào mới có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn? Không có cửa, không có đường, có chấp cánh cũng không thể bay, huống chi, ngẩng đầu không thấy trời, cúi đầu không thấy khe nứt, nàng muốn tìm một khe hở để chui cũng khó khăn.

“Thà ngươi đi ra ngoài cũng không phải là không thể.” Lộ Nhi suy nghĩ một chút, hắn mới trả lời.

Trên mặt nàng chân mày cau lại, tất nhiên là nàng hiểu được trong lời này còn có điều kiện, cũng không biết bản thân có thể làm được hay không, chuyện phóng hỏa giết người, nàng chắc chắn sẽ không làm được.

“Mỗi ngày ngoài việc cho ta hấp thu tinh lực, những việc còn lại cứ như bình thường, ngươi không được nói với bất cứ kẻ nào, còn nữa, ngươi nên sinh cho ta một đứa con, nếu không...” Môi đỏ mọng cong lên, hắn tiến tới bên tai nàng, cực kỳ dịu dàng nói, “Ta liền khiến cho Kim gia của ngươi nhà tan cửa nát, toàn bộ không được chết từ tể...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Ta muốn căn chỗ này!

Giọng hắn rất dịu dàng, nhưng ý tứ trong lời nói lại làm cho người ta sợ hãi đến tận xương tủy, nhà tan cửa nát, không được chết từ tể... Kim Bảo Nhi hít sâu một hơi, lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

“Ta không làm được.” Nàng nhắm mắt lại, cự tuyệt, cố ý lờ lời nói của hắn và bàn tay đang sờ soạn của hắn.

Không làm được? Hắn nhếch mày, cười hết sức tà mị, bàn tay sờ đến cái mông đầy đặn của nàng, năm ngón tay gõ nhẹ nhàng như đang đánh đàn, lúc lên lúc xuống, các đầu ngón tay chậm chậm ấn chặt vào da thịt mềm mại, trên quần của nàng xuất hiện một điểm máu đỏ tươi, nhưng hắn vẫn không dừng lại.

“Coi như ngươi giết ta... ta cũng không làm được.” Nàng cố gắng chịu đau, cắn răng nói.

“Ngươi không sợ ta ăn ngươi sao?” Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, nụ cười trên mặt hắn dần chuyển thành sự tức giận, “Ngươi thà chết cũng không nguyện ý sinh Tử Huân cho ta?”

“Ngươi cho là có thể sao?” Nàng khô sở bìu môi, đôi tay vẫn như cũ để ngang giữa hai người để duy trì một khoảng cách, “Ta đã hứa với mẫu thân, đời này, trừ khi ta chết, tuyệt đối không thể để lộ thân phận, phải làm nam tử cả đời, như thế làm sao có thể thay ngươi sống chết?” Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng cự tuyệt.

Đôi con ngươi màu xanh thăm thẳm đầy lửa giận, thoáng chốc khôi phục lại bộ dáng cột nhà lúc trước.

"Rất đơn giản, chỉ cần ngươi giúp ta sinh hạ Tử Huân, còn chuyện hóa thân để giả dạng ngươi một năm có khó gì? Như vậy, sẽ không có ai biết được ngươi là nữ nhân."

Chỉ đơn giản như vậy? Nàng sùng sốt, nếu làm theo ý kiến của hắn thì chuyện này không còn khó khăn gì cả, hơn nữa Lộ Nhi thông minh tuyệt đỉnh, nói không chừng, Kim gia có thể càng ngày càng phát dương quang đại, tính ra năng lực của Kim Quảng cùng Kim Chuyên hiện tại, tất nhiên không thể đảm đương trọng trách của Kim Gia, nếu không nàng đã đem hết trách nhiệm giao cho bọn họ, rồi bỏ đi thật xa.

Lộ Nhi nhìn bộ dáng suy nghĩ sâu xa của nàng, chân mày khẽ cong, tay hắn lưu loát chế trụ đôi tay đang gây trở ngại giữa hai người của nàng lại, rồi nhún mày thoáng liếc qua cái mông đang rỉ máu.

"Ngươi... ngươi muốn làm cái gì?" Kim Bảo Nhi kêu lên, nàng kháng cự rút tay mình ra, nàng tròn to đôi mắt ngạc nhiên nhìn hắn, hắn... hắn đang liếm vết thương của mình, cảm giác lạnh lạnh dần thay thế sự đau đớn trên da thịt, cảm giác lại có chút thoải mái, nhưng mà cách một mảnh vải, cảm giác này có chút...

"Trị liệu vết thương!" hắn đứng dậy, dùng đầu lưỡi liếm lấy khoe môi đang nhiễm đỏ của nàng, đôi mắt nhỏ dài tà mị, nhìn thân thể mềm mại bị kích động gầy dựa của nàng, mở miệng nói, "Nước bọt của Lộ Nhi có thể chữa khỏi vết thương, nếu không, ta sao có thể dễ dàng làm tổn thương ngươi." Âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái của hắn bắt đầu chuyển sang khàn khàn.

Chuyện này giống như bị hấn tát một cái rồi lại được ôm an ủi, nàng bắt đầu đi nhếch mép, nhưng mà, cho dù là như thế lại tựa như có một dòng nước trong suốt không ngừng chảy vào lòng nàng, lạnh lạnh, cực kỳ thoải mái.

"Ta cứu mạng ngươi, ngươi còn chưa báo ân." Đột nhiên hấn lại đề cập đến chuyện này.

"Báo ân?" Ngay sau đó, nàng nhớ đến chuyện suýt mất mạng trong đám cháy, nàng đỏ mặt, chuyện này còn hại mình tưởng rằng lại phát mộng xuân, "Cũng đã đồng ý vì ngươi sống chết rồi, vẫn không tính là báo ân sao?" Nụ hôn đầu tiên của mình đã cho hấn, còn muốn thế nào? Tiểu nhân lừa đảo chết tiệt! Không đúng, là đại ngàn năm lừa đảo mới đúng!

"Đó là Lộ Nhi uy hiếp ngươi... ngươi mới đồng ý, dĩ nhiên là không tính." (Yumme : quả nhiên ngươi đủ gian xảo a~) hấn trêu đùa nhìn đến bộ ngực sữa trắng như tuyết của nàng mà vẫn còn cái quần nhỏ, trong mắt hấn thoáng qua một tia gian xảo, "Thật ra thì cũng rất đơn giản, chỉ cần ngươi cởi cái quần đó ra, chuyện đó liền được xóa bỏ, như vậy có được không?"

Trên mặt nàng tối sầm lại, thẳng chân đá vào hấn, không nghĩ tới hấn lại có thể tránh được, và lại còn dùng hai chân kẹp chân nàng lại.

Vừa thẹn vừa tức, nàng lại giãy giụa, hấn càng kẹp chặt hơn, lại còn cố ý để sát nơi tư mật của hấn.

"Lộ Nhi, ngươi mau buông ra." Nàng rút cuộc cũng nhận ra sức lực của nàng so với hấn giống như con kiến so với con voi, nàng không giãy giụa nữa, thanh âm dịu xuống, "Ngươi biết chuyện như vậy, ta không làm được."

Không làm được? Lúc trước, cùng ở chung một phòng, cùng nhau tắm rửa, chuyện không nên làm nàng cũng đã làm rồi, hiện tại lại nói không làm được? Hấn hừ một tiếng, như cũ vẫn không buông ra, trông mắt xanh thắm chuyển động, nhanh chóng bắt lấy bàn tay của nàng, động thân một cái, thành công đem tay nàng vòng qua ôm lấy eo hấn, mà hấn, được tự do.

"Tỷ tỷ không làm được, không thể làm gì khác hơn là Lộ Nhi tới giúp ngươi, chỉ là, như vậy cũng không thể coi là trả ơn được, chờ khi nào tỷ tỷ làm được rồi, thì mới gọi là trả ơn." Nói xong, hấn cũng không nhìn đến vết máu loàn lổ ở quần nàng, hấn lấy tay xé ra, giống như trong tay hấn không phải là vải vóc, dễ dàng tách thành hai mảnh, ném tới dưới giường.

"Có phải người là người của bố trang (*) phải tới?" Nàng đột nhiên hỏi.

(*) Bố trang: cửa hàng vải vóc, quần áo.

Ý của nàng là gì? Hấn nhăn mày, cảnh đẹp đang ở phía trước, nghe nàng hỏi, hấn liền cảm thấy đầy nghi hoặc, vô duyên vô cớ tại sao lại nói đến bố trang?

"Vải bố cũng cần phải đi mua đó?" Kim Bảo Nhi quát, cái đó, cái quần nhỏ đó là do nàng len lén đi mua, cũng chính là món đồ duy nhất của nữ tử mà nàng có được, cư nhiên lại bị hấn xé rách!

Cũng chính vì vậy, nên mới tức giận với hấn? Hấn đột nhiên nheo mắt lại, trông mắt xanh thắm nổi lên sóng cuộn dữ dội, bất mãn phát ra tiếng nghiến răng đến chói tai, nhẹ nhàng tiến đến gần cổ nàng mà sát, nhận thấy nàng không không chế được mà run rẩy thì lại không khỏi hả hê khẽ mỉm cười.

Cũng chỉ là một tấm vải rách, còn dám vì nó mà phát hỏa với hấn...

"Ngươi muốn vải bố như thế nào, ta liền mua cho ngươi, cho dù là nữ trang, cũng chỉ là mấy lượng bạc, Bảo Nhi tỷ tỷ, ngươi có biết, nếu như chuyện ngươi vừa mới quát to vào mặt Xà công tử danh giá của Xà giới để cho lũ xà kia biết được, nói không chừng, giống như ta vừa rồi vậy, ở trên cổ của nàng mà cắn xuống một cái." Tính chất uy hiếp trong lời nói của hấn đến mười phần, hấn liếc mắt nhìn bắp đùi trắng như tuyết của nàng, thật là muốn cắn một cái.

"Nếu ngươi đã nói như vậy, về sao ngươi không đến trường, ta cũng sẽ không cần đề ý đến ngươi? Lộ Nhi, mặc dù ngươi là yêu quái ngàn năm, học thức nguyên bác, nhưng hiện tại ngươi đang ở nhân thế, thì phải làm theo quy củ của nhân thế, về sau không cho xé rách quần áo của ta nữa." Kim Bảo Nhi đảo khách làm chủ giáo huấn hấn, nói đến đây nhớ đến bản thân đang bị hấn kẹp lại kích động muốn đá Lộ Nhi, dĩ nhiên, cũng không có tác dụng gì.

Cho dù nàng có nói gì hơn đi nữa, hôm nay bản thân hấn chẳng lẽ không làm được gì? Hấn nhún mày, không chút do dự dùng tay che phủ ngực mềm mại của nàng, vừa nhào vừa bóp, vẫn không quên thuận miệng trả lời.

"Đạ, tỷ tỷ, Lộ Nhi sẽ phân phó, khiến chúng về sau khi thấy ngươi lớn tiếng với Lộ Nhi cũng không cho cắn ngươi."

"Khoan đã, chờ một chút, đây là chỗ ngươi nên sờ sao." Nàng đỏ mặt cúi đầu muốn cắn bàn tay đang động của hấn, hét cách rồi, trên người nàng hiện giờ cũng chỉ có miệng là có thể cử động.

"Nếu không thì như thế nào mới có Từ Huân, tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi nghĩ đơn giản chỉ là hấp thu tinh lực liền có bảo bảo chứ?" Thiếu chút nữa hấn đã bật cười thành tiếng, hấn nhìn cười đến mức muốn nội thương, cuối cùng, nhìn thấy mặt nàng ửng đỏ, trong mắt hấn lóe lên một tia kinh ngạc, thật sự Kim Bảo Nhi nghĩ như vậy?

Hạ rèm mắt xuống, căn bản là nàng không dám nhìn gương mặt đang giễu cợt kia, nhưng mà, cũng không quên tìm lời biện hộ cho mình.

"Trong trần cũng có kỳ viện, là sao mà ta không biết được, chỉ là, ngươi vừa đụng vào ta, ta liền muốn né tránh, Lộ Nhi, ta... ta sợ." Làm thế nào đây, nếu như mình không sinh Từ Huân cho hấn, có phải Kim gia sẽ phải nhà tan cửa nát, từ trên xuống dưới không được chết từ tế không?

Mẫu thân đã từng nói, lần đầu tiên của nữ tử rất đau, nhưng mà đau đến mức nào thì nàng hoàn toàn không biết, chỉ nhớ như lời mẫu thân nói, giống như cắt một đao trên cơ thể, nhin một chút liền có thể qua, nhưng mà, nếu mình nhin không được, vậy thì phải làm thế nào? Thôi kệ, dù như thế nào, nàng cũng cố gắng chịu đựng, vì Kim Gia... Trong đầu nàng rối như tơ vò.

Không ngờ nàng vì chuyện này mà gấp gáp, Lộ Nhi cũng không chịu được nữa, căng giọng cười to, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra hai đóa hoa, một đóa diêm đúa lẳng lơ tựa như tường vi, một đóa tuần khiết như hoa nhài, hình dạng bất đồng nhưng cùng xuất hiện trên người nam tử này lại nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho tầm mắt của người khác không cách nào dời đi được.

"Vậy cũng tốt, ngươi không phải động, ta tới, như vậy có được không?" Ho khan vài tiếng, hần nhìn thấy mặt nàng xuất hiện những rặng mây đỏ, hần dừng lại nhìn nàng.

"Ngươi nhanh lên một chút." Nàng đỏ mặt nhỏ giọng thúc giục.

"Nhất định Lộ Nhi sẽ cố gắng, chỉ cần, ngươi không động, nói không chừng chỉ trong nháy mắt." Hần thần bí nói, khoe miệng hần cười gian một cái rồi biến mất như chưa hề xuất hiện.

Kim Bảo Nhi cúi đầu đương nhiên là không nhìn thấy, nghe được lời này của hần, cũng an tâm được đôi chút, cuộc mua bán này đáng giá lắm, nói không chừng một lần mang thai mà có thể giúp cho Kim Gia bình yên về sau.

Nàng lẳng lặng chờ đợi, suy nghĩ một chút, lại nhắm mắt, làm ngơ.

Cùng một con yêu quái sinh bảo bảo, đến lúc đó có thể nào sẽ sinh ra một tiểu bảo bảo người không ra người yêu không ra yêu, nếu là như thế thì phải làm sao đây? Nghĩ đến đây nàng cắn môi một cái, nhưng bây giờ đã không thể suy nghĩ nhiều như vậy, bởi vì...

"Đau quá!" Nàng cau mày, hô lên một tiếng, lo lắng mở to hai mắt, nhìn thấy hần đang cúi đầu cắn trên ngực nàng...

"Ngươi cử động." Hần vô lại chỉ tay vào nàng lại đá vào đùi nàng một cái, "cho nên không nhanh được, nói không chừng, là nửa canh giờ hoặc một canh giờ gì đó."

"Lâu như vậy? Chẳng lẽ ngươi lại gạt ta, Lộ Nhi, chỉ là tỷ tỷ nhúc nhích một cái, nhanh lên một chút có được không? Nếu không lần sau được không? Chờ ta chuẩn bị tốt đã."

Sắc mặt nàng tái đi, sớm biết như vậy vừa rồi cố gắng chịu đựng, hiện tại hần nói một canh giờ chẳng khác nào muốn lấy mạng nàng? Dù là dùng đao cắt, cũng là cắt đến xương tủy của nàng rồi.

Hần híp mắt cười chím chím liếc nàng đang sợ hãi, cúi đầu ngậm lấy nơi đầy đặn của nàng, đầu lưỡi đảo một cái, trêu chọc nơi mẫn cảm nhất của nàng, đôi tay đang làm loạn trên lưng nàng một đường trượt xuống mông, vuốt ve, Kim Bảo Nhi từng đợt run rẩy, lại cắn môi cố gắng nén tiếng rên rỉ trong miệng.

"Như thế nào, bây giờ còn sợ nữa hay không? Thật ra thân mật ngoại trừ làm cho hai người càng thêm thắm thiết thì có thể vận động một chút, tuyệt không kinh khủng như ngươi nghĩ, chỉ cần ngươi làm theo những gì tâm người muốn làm là được." Nói xong, hần cầm lấy tay nàng, thấy trên cổ tay có chút ửng hồng, nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay xoa nắn.

"Ừ." Nàng như có như không đáp lại lời hần, đột nhiên một Lộ Nhi phá phách nghịch ngợm lại tỏ ra dịu dàng làm nàng vô cùng kinh ngạc.

Xoa nhẹ trong chốc lát, thấy cổ tay đã không phục lại màu da cũ, hần kéo tay nàng đặt trên lưng tron nhẵn của hần, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, lại nhin không được cười.

"Nương tử, phải làm sao bây giờ, Lộ Nhi rất muốn cắn ngươi một cái." Hần làm lộ ra răng nanh lóe sáng của mình, hần không muốn tổn hại thừa lời nữa.

Hần cũng không quan đến phản ứng của nàng như thế nào, giữ chặt cảm nàng, liếm dọc lên trên phác họa theo đôi môi đỏ mọng, nghe được tiếng nuốt nước bọt vang dội, trong nháy mắt tất cả mọi thứ đều tan thành mây khói, hần cũng không muốn nhin thêm nữa...

"Ta muốn cắn ở chỗ này?"

"Cái gì?" Nàng nhất thời không phản ứng kịp, sững người tiếp nhận miệng hần.

"Tỷ tỷ, Lộ Nhi, nghĩ, muốn, cắn, ngươi." Mấy chữ này cơ hồ là do hần nghiêng răng nghiêng lợi phát ra, hần nhớ đến lần trước nàng bị say, so với bây giờ hấp dẫn hơn rất nhiều, bây giờ hần có chút hối hận lúc ấy không ra tay.

"Ngày mai đi." Nàng nghe được ý trong lời nói của hần, hơi cảm tức đẩy thân thể hần ra.

Ngày mai? Chẳng lẽ nàng không nhìn thấy tình hình hiện tại? Tròng mắt xanh thẳm của hần trở nên xám xịt, bất chấp tất cả ôm lấy eo nàng, bắt đầu điên cuồng mãnh liệt lưu lại ấn ký xanh xanh tím tím trên cơ thể mềm mại, khiến cho Kim Bảo Nhi bất đắc dĩ cắn môi, cố gắng chịu đựng sự điên cuồng của hần.

Không có việc gì, chỉ cần cố gắng chịu đựng một chút là được, nàng âm thầm an ủi bản thân.

Nhưng mà, áp chế thân thể thế nào lại cảm thấy sức nặng trên người nàng càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ? Nàng cúi đầu, nhìn thấy Lộ Nhi vốn dĩ đang ở trên ngực nàng, chợt bắt đầu chậm rãi co rút lại. ...

Đờ lầy đáng ghét nhỏ bé, hẳn hiện tại đã khôi phục lại hình dáng nhỏ nhắn của Lộ Nhi, ngay cả tròng mắt cũng khôi phục lại thành màu đen, lại còn, tóc hẳn nhiều màu sắc thế nhưng lại trở về màu đen mềm mại, thật sự rất thần kỳ.

"Tỷ tỷ..." Lộ Nhi nhỏ giọng khóc sục sùi, "Sớm biết như vậy, Lộ Nhi sẽ không chơi, hiện tại lại trở về nguyên dạng rồi..." Hắn cực kỳ ủy khuất cúi đầu, đôi tay sờ sờ trên mặt, bả vai đứng thẳng chợt run run, tựa như đang khóc.

"Người, không thể không chế bản thân biến hóa lớn nhỏ?" Nàng rất muốn an ủi, nhưng không tự chủ hỏi hắn một câu.

Lần này, hai vai hắn lại càng run rẩy, lắc lắc cái đầu nhỏ, cơ người lại chui vào lòng nàng, tựa như chỉ có vậy thì hắn mới không bị khó chịu.

"Tam Phục Thiên là thời khắc yếu lực của ta yếu nhất, có thể chống đỡ được một canh giờ đã không phải dễ dàng gì." Hiện tại, hắn thật sự rất hối hận vừa rồi không ra tay, hẳn phần hận một tay mò vào ngực của nàng xoa nắn.

Nói cách khác, lúc trước hắn nói một giờ, đều là lừa mình? Nàng nhìn lại thấy vách tường đã trở lại thành cửa gỗ, cùng với tia sáng dần lộ ra, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Cút đi, còn giả bộ!" Nàng một tay kéo thân thể nhỏ nhắn không ngừng nghẹn ngào của hắn ra.

Chỉ thấy trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm gì có giọt nước mắt nào, ngay cả hốc mắt cũng chưa từng ửng hồng, đôi mắt to long lanh nháy nháy, cánh tay nhỏ nhỏ ôm lấy cổ nàng thờ ra khí lạnh.

"Ta còn muốn người bò lên trên người của ta."

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

"....." Nàng cảm thấy có chút quái dị, tính tình lúc này của Tiểu Lộ Nhi so với Lộ Nhi vừa nãy quả là trời nam đất bắc. Một người nhìn như yêu mị tà tử, một người thì nghịch ngợm đáng yêu.

Hả? Không có động tĩnh? Hắn trừng mắt nhìn, cái tay vòng ở phía sau nàng thuận theo cần cổ nhẹ nhàng vuốt ve. Cái môi màu hồng không ngừng thờ ra khí lạnh, chỉ thiếu chút nữa là hôn lên.

"Ta không làm được." Suy nghĩ một hồi lâu, nàng quyết định từ bỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tiểu hài tử nào đó bày ra bộ dáng nhất quyết không chịu buông tha ôm chặt lấy cổ nàng, lực mạnh mẽ.

"Không được không được. Tỷ tỷ, nàng xem Lộ Nhi đã biến nhỏ rồi, bây giờ không có sức lực nữa, nàng không trèo lên sao? Hơn nữa chính nàng cũng đã nói rồi, chỉ cần tắm rửa xong xuôi thì tùy ý Lộ Nhi muốn làm cái gì thì làm, bây giờ lại không phối hợp, ta cũng không biết tỷ tỷ lại là người lừa dối tiểu hài tử đấy." Tốt hay xấu đều do hắn nói cả.

Khó xử nhử này, nàng nhìn cái chân vốn dĩ đắp trên người bị hai người lần đi lần lại không biết bị đá đi đâu rồi. Nhưng mà hắn lại không ngừng dây dưa nàng, không đồng ý, chỉ sợ thân thể trần truồng không biết đến lúc nào.

"Người, người nằm xuống." Mặt đỏ lên, giọng nói của nàng đều nhỏ đi.

"Được." Đôi mắt to long lanh khê cong, vội vàng buông tay đang ôm nàng ra. "Nằm xong rồi. Tỷ tỷ, nàng mau tới đè ta, Lộ Nhi nhiều thịt đè nhất định sẽ không đau." Đễ lộ ra hàm răng nhỏ đáng yêu, hắn siết lỏng bàn tay của nàng, rất là hài lòng bộ dáng thẹn thùng của nàng.

Nghe hắn nói, cảm giác giống như nàng đang đè một con heo! Nàng cố gắng nhịn cười, rất nghiêm túc gật đầu, bây giờ cảm giác sợ hãi trong lòng đã mất sạch. Hắn giống như chưa từng biến thành bạch xà, mà nàng vẫn là tỷ tỷ của hắn.

Bởi vì thân thể của hắn chỉ là thân thể một đứa trẻ. Người nàng hơi nghiêng đè ở trên, nhưng mà thực bất đắc dĩ, Lộ Nhi vẫn giống như một cái bánh bao để cho mình đè ở dưới thân, mà toàn thân mình là xương, hẳn là sẽ đè ép tiểu thân hình phần nộn tới biến dạng.

"....." Được rồi, nàng trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của hắn lật lại.

"Tỷ tỷ, ta có thể đi xuống hay không? Như thế này có chút muốn nôn, cảm giác thật choáng váng....."

Nàng hít sâu một hơi, lại nghiêng một bên, để cho hân an toàn nằm xuống bên cạnh. Trải qua giày vò lần này, không khỏi có chút thờ đốc lau mồ hôi trên mặt. Không nghĩ đến nhiệt độ trong phòng dần dần nóng lên, có thể là bởi vì vừa mới nãy đề lên thân thể hân nên mới không cảm thấy nóng? Nhưng mà bây giờ thân thể của hân lại trở nên nóng rực như trước.

Bàn tay nhỏ lau mồ hôi trên trán, đầu choáng mắt hoa có cảm giác muốn nôn. Không xong, không phải vừa rồi lúc lạnh lúc nóng vì vậy mà bị nhiễm phong hàn rồi chứ?

"Oe!" Cuối cùng không nhịn được dịch chua trong dạ dày bốc lên, đầu nhỏ quay ra ngoài giường, lập tức nôn ra.

"Lộ Nhi!" Nàng giật mình vội vàng nhảy xuống giường, nhẹ nhàng vỗ sống lưng của hân. Nhìn gương mặt phản nôn trở nên tái nhợt, cảm giác có chỗ không đúng.

"Đệ cảm thấy chỗ nào không thoải mái, tỷ đi tìm đại phu, Lộ Nhi." Nghĩ một chút, nàng nhanh chóng mặc quần áo, mang khăn ướt đặt trên cái trán nóng hổi, ngón tay lơ đãng chạm đến nhiệt độ da người của hân, tay của nàng không khỏi run rẩy.

"Ta nằm một chút là được rồi..." Hân mơ mơ màng màng đáp một tiếng, đôi mắt nhắm lại, cuối cùng không có phản ứng, gương mặt rất tái nhợt.

Không được, nếu Lộ Nhi tiếp tục như vậy nói không chừng... Nàng căn bản không dám nghĩ tiếp nữa, tìm được cái chăn bị đá rớt lúc nãy đắp cho hân. Không yên tâm sờ lên gương mặt mềm mại, lúc này mới cẩn thận mở cửa, cố hết sức chen vào khe hở đi ra ngoài.

Hoàn toàn quên mất bữa trưa Thôi đại thẩm đặt ở bên ngoài cửa, một bước giẫm lên, giày và vạt áo đều bị cháo làm nhiễm bẩn, cái chén cũng bị đá lăn đùng vào cột nhà vang lên tiếng "loảng xoảng".

Ngay cả nhìn cũng không nhìn, nàng liền nhấc chân mà chạy.

"Ôi, Kim đại công tử, người chậm một chút, xương cốt của lão phu đều bị Kim gia các người phá hủy rồi." Một lão đại phu không ngừng lau mồ hôi trên trán, vừa bị lôi kéo chạy đi vừa thở hổn hển.

Đúng vậy, đây chính là vị đại phu đã khám và chữa bệnh cho nàng. Vốn bởi vì lần trước là hai vị công tử keo kiệt của Kim gia mời, vì vậy lần này lão đang do dự có nên tới khám không, không nghĩ đến đại công tử Kim gia không nói hai lời ném một thỏi bạc trên quầy của lão. Cho nên lão không một chút do dự nhắc hòm thuốc chạy đi theo đến đây. Bây giờ trái lại có chút hối hận, có thể vì tiền mà ngay cả mạng già của mình cũng dâng lên hay không.

"Nếu không nhanh chút sẽ có tai nạn chết người đó..." Làm sao nàng có thể chết rắn được. Nhưng nghĩ đến đây, bước chân của nàng chậm lại, xem bệnh cho rắn, hân là không xảy ra chuyện gì đi?

"Ngài đi nhanh lên. " Lão đại phu hiểu rõ mình bị lôi kéo đi, cũng không có khaje năng chậm lại được. Còn không bằng nhanh một chút, sớm chết sớm đầu thai.

Hai người đều không nói lời nào, thở hồng hộc chạy đến trước cửa. Nàng nghiêng người chen vào trước, chợt thấy lão đại phu sững sờ nhìn cửa phòng chỉ mở một chút, không khỏi sốt ruột.

"Mau vào đi."

Lắc cái đầu, cuối cùng hân cũng biết một thỏi bạc này kiếm thật không dễ dàng. Ngoại trừ số mệnh bôn ba chạy ở ngoài ra còn phải "chen" vào cửa, may mắn xương cốt cơ thể mình có vẻ gầy, nghiêng người nhẹ nhàng tiến vào trong.

"Đại phu, mau khám cho hân. Vừa rồi vừa lạnh lại nóng, còn ói nữa, ngài mau xem hân có sao không?" Lôi lão đại phu đến trước giường, nàng trực tiếp kéo tay của đại phu đề lên cổ tay của Lộ Nhi.

Tuy hơi thở không ổn định, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm, mạch tượng kì lạ khiến cho lão phải trầm ngâm suy nghĩ.

"Kỳ quái, thật kỳ quái." Lão nhăn mày vuốt râu. "Lão phu khám chữa bệnh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được mạch tượng kì quái như thế này, vừa nhẹ lại mau, giống như, giống như..." Nói đến đây không tự giác ngậm miệng.

Chẳng lẽ lão ấy nhìn ra thân phận thật sự của Lộ Nhi? Nàng bất an nhìn ra chỗ khác, lén lút liếc lão đại phu.

"Giống như cái gì?"

"Giống như hi mạch..." Khuôn mặt già nua của lão đại phu đỏ lên xấu hổ buộc miệng nói ra.

"Khu... Ngài nói cái gì? Hi mạch? Đại phu, hân không chỉ là một đứa bé mà còn là một tiểu nam hài, làm sao có hi mạch được." Nàng ghen đỏ mặt, muốn cười lại cảm thấy không nên cười, nếu không với tính tình kì quái của lão đại phu, nói không chừng sẽ phui mông chạy lấy người mất.

Lão cũng nghe ra ý tứ không tin mình trong lời nói của nàng. Nhưng mà, nếu như là trước đây lão đã phát câu rồi, bởi vì lão chưa từng khám sai bệnh. Nhưng lần này lão cũng phải nghi ngờ chính mình, rõ ràng người đang nằm trên giường là tiểu nam hài.

Nhìn một hồi, lão tiếp tục bắt mạch, nhưng bắt luận dò xét như thế nào thì dựa theo mạch tượng cũng là hi mạch. Chẳng lẽ bởi vì thời tiết quá nóng nên lão bị phơi nắng đến mơ hồ?

"Có lẽ là bị cảm nắng." Nghĩ đến triệu chứng nàng mới nói, lão đành phải nói như vậy, cho dù mình vẫn kiên trì mặc rằng là hi mạch. Nhưng nếu như bị người dân trần trên biết được chẳng phải là bị chê cười đến rụng răng à? Về sau còn có ai đến tìm lão khám bệnh nữa.

"Có khả năng không?" Kim Bảo Nhi nghi ngờ hỏi.

"Đúng là bị cảm nắng, mau, nấu cho hẩn một ấm trà lạnh rồi dứt hẩn uống, sau đó đảm bảo phòng được thông gió. Người nhìn xem, nhìn xem trời nóng như thế này, cửa phòng lại đóng kín như vậy hẩn không bị cảm nắng mới là lạ đó." Vợ vàng khăng định trả lời, đưa tay chỉ cửa chính và cửa sổ đang đóng chặt, nói xong thì muốn tự đi mở ra.

Làm sao như vậy được! Sắc mặt nàng đại biến, lập tức chặn ở trước mặt lão đại phu, cười xòa nắm lấy tay của lão. Lộ Nhi đã nói qua, hiện tại hẩn không thể ra ngoài ánh sáng, nếu bị ánh sáng chiếu vào sẽ bị lộ nguyên hình, như vậy làm sao mà được.

"Người làm gì vậy?" Lão đại phu không hiểu hỏi.

"Đợi một lát tôi sẽ phân phó hạ nhân đến làm, cũng không dám nhọc đến lão nhân gia người, lần này rất cảm ơn ngài!" Nói xong, tiền lão đại phu đi ra ngoài cửa, sau đó đóng sầm cửa rồi tự mình khóa cửa lại.

Lão đại phu ngờ ngạc đứng ở ngoài cửa, gương mặt lão run rẩy, còn chưa có ai dám đối xử vô lễ với lão như vậy, kêu là đến đuổi là đi. Lão chỉ biết đến Kim gia khám bệnh là không có chuyện gì tốt mà! Nhưng mà may mắn chạy ra ngoài được, đối với việc khám bệnh vừa rồi, lão cũng không có nắm chắc hoàn toàn. Chẳng qua để dòi sự chú ý nên mới nói nên đi mở cửa sổ, không nghĩ đến bị đẩy ra ngoài, như vậy cũng tốt, lão nhanh chóng rời đi.

Tay áo dài vung lên, lão nhìn bốn phía không có ai, nhất thời bảo vệ được mặt mũi không bị người nào thấy vừa rồi mình bị đuổi ra khỏi cửa, đưa tay che đi ánh nắng của mặt trời nhanh chóng rời đi.

"Lộ Nhi, nào, uống một chút trà lạnh đi!" Nàng nâng hẩn lên, bưng ly trà lên dứt vài ngụm thì nhìn thấy trà chảy từ khóe miệng hẩn xuống. Nàng quỳnh lên, vợ vàng để chén xuống rồi dùng khăn tay lau miệng cho hẩn. "Lộ Nhi nhanh tỉnh lại đi, uống vài ngụm trà cho mát." Nói xong vỗ khuôn mặt tái nhợt như củ của Lộ Nhi.

Nhưng mà hẩn ngược lại không có bất kì phản ứng nào, toàn thân xụi lơ dựa vào trong lòng nàng không nhúc nhích.

Làm sao đây? Nàng đưa tay sờ trán của hẩn, không ngờ còn nóng hằm hập như vậy, tay mới chạm vào lại rút trở lại. Đưa chén đến miệng của mình uống một ngụm lớn, cuối đầu xuống ngậm lấy cái miệng mềm mại của hẩn, dùng đầu lưỡi cạy mở hằm răng nhỏ ra, sau đó chuyển nước trà vào miệng của hẩn.

Đang tập trung chú ý đến việc bón nước nên hoàn toàn không chú ý đến khoảnh khắc nàng cúi đầu nhắm mắt, mi mắt người nào đó run rẩy, tay nhỏ bé ôm hông của nàng, một bộ dáng rất hưởng thụ.

Được rồi, chỉ còn lại một ngụm. Nàng ngậm một ngụm cuối cùng ở trong miệng, lại một lần nữa cúi thấp đầu vừa định đưa vào, không ngờ bị đầu lưỡi mềm thừa dịp nàng không chú ý mà tiến vào dây dưa với nàng. Nàng sợ tới mức muốn đứng lên, ngược lại cái ột bị ôm lại gắt gao không thể động đậy.

Nàng đột nhiên mở mắt, chống lại đôi mắt xanh thẫm đầy dắc ý của hẩn, trong lòng rất căm tức.

Nhưng lại gãy không thoát được lực đạo của hẩn, đành phải tùy hẩn tiến quân thần tốc, dây dưa hấp dẫn, cho đến lúc hẩn buông ra, ở trên mặt của nàng lưu luyến hôn mấy cái.

"Đệ lại lừa ta?" Nàng nhăn đôi mi thanh tú lại, tốt lắm!

"Không có." Hẩn vợ vàng phủ nhận, nhưng mà khóe miệng lại nhin không được nhếch lên. "Vừa nãy thật sự hôn mê, nhưng mà lúc lão đại phu vừa đến thì đệ đã tỉnh rồi. Nhưng mà nhìn thấy lão cây già mà lên mặt, đệ muốn đùa lão một chút. Không nghĩ đến lão muốn mở cửa phòng ra, may mà tỷ đã ngăn cản, nếu không đệ có thể đã biến trở về nguyên hình rồi." Nói xong khuôn mặt đáng thương cọt lên bộ ngực của nàng.

Nói như vậy thì mình đã hiểu lầm hẩn? Nhưng mà vừa nãy già bộ bất tỉnh để mình bón thuốc cho hẩn là sự thật. Nàng dịu dàng vịn phần vuốt ve sống lưng của hẩn, một đường đi xuống xoa cái mông của hẩn. Đột nhiên nàng giơ tay lên dùng lực đánh xuống. "Bốp Bốp Bốp!" Phát ra ba tiếng vang thanh thúy.

"Tỷ..." Lộ Nhi phản ứng không kịp ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tức giận đến run rẩy khóe miệng.

"Đệ chỉ biết trêu đùa tỷ tỷ, vừa nãy làm cho tỷ rất sợ, đệ biết hay không. Nghịch ngợm, càn quấy thì khi nào mới học giỏi được, đùa giỡn người khác còn chưa tỉnh, không nghĩ đến ngay cả tỷ tỷ mà đệ cũng dám đùa bỡn." Kim Bảo Nhi tức giận nói xong, ngay cả mình nói cái gì cũng không biết. Ngược lại nhìn thấy Lộ Nhi mang vẻ mặt uất ức thì áp ứng ngừng nói.

"Mặc kệ, tỷ đánh đệ." Hẩn cắn môi, đôi mắt to long lanh đỏ lên, rồi khỏi cái ôm của nàng sau đó xoay người đưa lưng về phía nàng, cầm đệm chần phủ lên đầu, không nhúc nhích.

Rõ ràng là hẩn không đúng, tại sao bây giờ đổi lại là nàng sai rồi? Nàng ngạc nhiên nghĩ, vron tay ngọc đầy Lộ Nhi đã tự quốn mình thành một trái cầu

nhỏ.

"Đừng cuộn chăn nữa, không nghe đại phu nói là cần thông gió sao? Nhanh, đừng cuộn nữa." Muốn xốc cái chăn lên, không ngờ ngược lại càng bị ôm chặt, trái kéo phải túm cũng không có hiệu quả gì. Ngược lại nàng mệt đến đầu đầy mồ hôi, cái chăn đó như dính chặt vào người.

"Mặc kệ, tỷ đánh Lộ Nhi, chính là tỷ không đứng, không đứng dậy là không đứng dậy. Trừ khi, trừ khi tỷ nhận sai, cam đoan sau này không đánh đệ nữa." Từ trong tấm chăn truyền ra lời nói rầu rĩ, có chút quật cường, cũng có chút...

Nàng cảm thấy giống như có âm mưu, một kế hoạch tốt để nàng tự nhảy vào cạm bẫy.

"Được rồi, không đánh đệ." Không có biện pháp, nếu như để hắn tiếp tục kiềm nén nữa, nói không chừng lại muốn chết ngắt nữa. Đến lúc đó, lại tự đi kéo vị đại phu đó lại đây nữa sao.

"Thật sao?"

"Thật sự" Nàng đưa ra hứa hẹn, lần này đưa tay xốc chăn lên, quả nhiên thuận lợi hơn nhiều, chỉ thấy hắn đầu đầy mồ hôi nhào lên ôm cổ nàng làm nũng.

"Tỷ nói rồi, không được đổi ý, ngoan tay đi." Đây là cách làm nũng mà hắn học được của đồng học bên cạnh, thông thường đối với nữ nhi trăm lần thử đều không mất hiệu lực.

Nhìn thấy mái tóc mềm mại của hắn bị mồ hôi làm ướt dính, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn hồng hồng, phi thường dễ thương, ngón tay út thấp phần khéo léo được đưa lên. Nàng mỉm cười cũng đưa ngón tay móc lại.

"Móc khéo một trăm năm cũng không thay đổi." Giọng nói non nớt vang lên, đôi mắt xanh thẫm nhắm lại rồi khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Hết thấy lần này, rốt cuộc là đã từng xảy ra chưa? Nàng ngược lại kinh ngạc nhìn đôi mắt hắn biến lại màu đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 82.1

Trước cửa lớn của Kim gia, có hai bóng dáng lén lút nép ở trong bụi cây, nắng nóng mặt trời chiếu vào hai người gần như không mở được mắt. Dù muốn chớp mắt cũng không chớp được mà phải nhìn chằm chằm Kim gia để kiểm tra xem có chỗ nào kì quái, cũng có một chút đầu choáng mắt hoa.

"Sư phụ, nếu không người quay về khách sạn nghỉ ngơi trước, chỗ này có con canh là đủ rồi." Bình Sanh rất không đành lòng nhìn sư phụ một thân mặc áo đạo sĩ vừa dày vừa nặng, bên trái cầm một cây kiếm gỗ đào, bên phải cầm một bọc đạo phù. Nhìn lông mày tuyết trắng của người cau lại, phía trên mồ hôi đã tích đầy và nhỏ giọt xuống, lưng áo cũng đã ướt đẫm.

Buồn bực trùng mắt với đồ nhi, lão đạo sĩ giễu cợt một tiếng.

"Người theo vì sư bao lâu, có bao nhiêu đạo hạnh sư phụ còn không biết sao. Bây giờ hai người chúng ta xem như là ăn mày không có bạc, hoàn toàn không có tác dụng, vẫn không thể có nhiều đôi mắt để nhìn. Nhưng mà lão phu không tin tra không ra manh mối. Nhớ ngày đó lúc hàng phục được con cóc vương màu xanh, lão phu có thể ba ngày ba đêm không chớp mắt." Nói đến sự tích lúc đó, y rất vui, nhưng thật ra lúc đó quên mất mình gần tám mươi tuổi, thân thể so với hai mươi mấy tuổi là kém xa.

Bạc và ăn mày có liên quan gì? Bình Sanh bị lời nói của sư phụ làm cho sững sờ, không phải hòa thượng mới biết dùng bạc? Sư phụ sẽ không phải phơi nắng đến choáng váng đi....

Nhưng cái tính tình bướng bỉnh của sư phụ từ trước tới giờ mình cũng không dám khiêu chiến, cũng đành phải tránh ở một bên, nhếch thân, bấy nhiêu giúp hắn che khuất ánh sáng.

"Ai, Kim gia đại công tử, cậu chậm một chút....." Chỉ nhìn thấy một lão già công hòm thuốc ở trên lưng bị Kim gia đại công tử kéo chạy, nhanh như chớp xẹt qua trước mắt bọn họ.

"Sư phụ, đây không phải là vị đại phu trên trần sao?" Bình Sanh ngược lại có một chút ấn tượng, ở trấn Lạc Thu lác lư nhiều ngày như vậy, yêu quái không tìm thấy nhưng người thì quen biết không ít.

"Đúng vậy, xem ra Kim gia có người xảy ra chuyện rồi." Vuốt chòm râu, mi lão đạo sĩ cong thành chữ bát, lộ ra một chút ý cười. "Nóng như thế này, xà yêu nhất định cũng sẽ nóng không chịu nổi. Nếu xà yêu ở Kim gia, tự mình sẽ lộ ra nguyên hình, may mắn hôm nay là ngày tam phục. Như vậy chúng ta không cần tốn sức tìm kiếm rồi."

Thì ra là thế, Bình Sanh gật đầu, nhất thời có một chút khẩn trương, lần trước để cho xà yêu chạy mất, lần này nếu như gặp lại nữa, không biết có thể bắt được không? Nhớ tới lần trước là một con xà yêu xinh đẹp, nhưng thật ra có chút không đành lòng, dù sao hắn cũng chỉ trộm chút thịt cá, kim ngân châu báu của tham quan ức hiếp dân chúng, nói đến vẫn là hành vi đạo nghĩa. Bọn họ như thế đi bắt hắn, muốn thương tổn hắn, nhưng thật ra có chút.....

Nghĩ tới, hắn bắt đầu tức giận, mình sở dĩ đi theo sư phụ là vì lúc còn trong tà lối chính sư phụ từ trong thâm sơn cứu mình, và lại dưỡng dục thành người. Y chẳng qua là vì muốn chăm sóc sư phụ đến cuối đời để báo ơn cứu mạng và dưỡng dục này. Nhưng từ lúc đi theo sư phụ, thật ra cũng không có giết qua con yêu quái nào..... Có một chút then thùng tựa vào bả vai của mình, bất chợt một khuôn mặt nhảy vào trong óc, mặt y đỏ lên, xấu hổ liếc trộm sư phụ.

"Ngốc tiểu tử, nghĩ cái gì đây, nhanh, đại phu kia đi ra rồi!" Lão đạo sĩ vừa muốn nhảy ra khỏi bụi cây, nhưng chân đã tê rần, vội vàng thúc giục đồ đệ đang ngăn người không cử động.

Lấy lại tinh thần, lão nhanh chóng phi nhanh ra ngoài.

"Lão phu lần trước dùng cổ kiêu nâng cũng không đến, mỗi lần đến đều không có chuyện gì tốt!". Lão đại phu ở đường lớn nhỏ ra một cục đờm, thì bị người nắm lấy cổ tay, đang lúc giật mình, nhìn thấy có người tới thì nhẹ nhàng thở ra. "Tiểu đạo sĩ, cậu cũng muốn mời tôi khám bệnh sao? Xem cậu mặt đỏ tai hồng, hai mắt tợ máu ngưng tụ, hẳn là đang tức giận, trở về nấu chén thuốc hạ hỏa uống là được rồi. Khí huyết phurong cương, rất nhiều chuyện lo lắng không được. Huống chi cậu còn là một vị đạo sĩ, những thứ không thể chạm vào ngàn vạn lần đừng chạm." Nói xong cũng không muốn đứng ở trước cửa của Kim gia, đúng là bạc cũng không nhận được thì muốn đi.

Nhưng lời nói của lão ngược lại càng làm cho khuôn mặt Bình Sanh đỏ rực, suýt chút nữa là bị nghẹn nước miếng của mình. Vội vàng lắc đầu biểu thị vấn đề mình muốn hỏi không phải cái này.

"Đại phu, tôi muốn hỏi, Kim gia có ai bị bệnh à?"

Lão đại phu sừng sốt, cao thấp đánh giá hai mắt của hắn, nghĩ đến vừa mới chuẩn mạch, sắc mặt đại biến. Nếu như nói ra, danh tiếng của mình không phải bị hủy hoại rồi sao? Mà còn làm trò cười cho thiên hạ.

"Cũng không có gì, chính là tiểu công tử không cẩn thận té bị thương, mời lão phu đến khám xương cốt. Thời tiết thì quá nóng, tiểu hài tử lại bú sữa bình đi chơi với tiểu bằng hữu ở khắp nơi, treo cây rồi tự té." Nói qua loa, lão vẫn nên bảo vệ danh tiếng của mình là quan trọng.

Tiểu công tử? Không phải ngày ấy ở khách sạn mình nhìn thấy Tứ công tử Kim gia chứ? Bình Sanh vừa nghe là té bị thương, hơn nữa hài đồng khắp nơi chơi đùa, không có khả năng sợ ánh nắng mặt trời mà trốn ở trong nhà biến thành xà yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 82.2

"Thì ra là như thế, tôi còn cho rằng Kim gia đã xảy ra chuyện, đa tạ đại phu." Chậm rãi cảm ơn, thấy đại phu mặc dù cổ quái phát tay áo rồi đi. Y nhưng thật ra thở ra một hơi, quay đầu thấy sư phụ đã đứng ở bên cạnh mình.

"Lần này ngược lại khó làm rồi, xem ra không phải là xà yêu." Lão đạo sĩ nhú mày xoa đầu gối đã ngồi đến tê dại. "Bình Sanh, về khách sạn trước đã."

Khó có lúc sư phụ chủ động từ bỏ, sắc mặt y tràn đầy nghi hoặc.

"Tiểu tử ngốc, con quên sư phụ đã nói qua à. Tam phục thiên thì yêu lực của yêu quái sẽ yếu đi, đến lúc đó, trên đỉnh núi lúc trăng tròn lên cao nhất chúng sẽ hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt để bổ sung thể lực. Hôm nay chính là ngày trăng tròn, buổi tối sẽ có ít nhiều rắn sẽ tụ tập ở đỉnh núi. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần đi theo chúng là được rồi, nhất định sẽ bắt được không ít xà yêu. Đương nhiên, đây cũng là biện pháp nguy hiểm nhất." Hai mắt lão đạo sĩ cong lại, cười toe toét, giống như mình nói câu đó là dư thừa.

Bình Sanh tất nhiên là biết sư phụ si mê bắt yêu, cũng không có mở miệng khuyên can, thậm chí đêm nay phải mang bao nhiêu lưu hoàng mới an toàn trở ra?

Đi lấy cánh tay của sư phụ, mới đi được mấy bước thì bị người ta đụng phải bả vai.

"Thật xin lỗi....." Nữ tử đội mũ kéo mũ xuống để che khuất gương mặt, giọng nói xin lỗi trầm xuống.

"Không sao." Bình Sanh có chút kinh ngạc bèn quay đầu, ngực đột ngột hiện lên một cổ quen thuộc, sót ruột nghiêng mình, phía sau bóng dáng của nữ tử đã biến mất ở khúc ngoặt.

Nhìn thấy sắc mặt kì quái của đồ nhi, lão đạo sĩ lau mồ hôi ở trên mặt, có chút đầu choáng mắt hoa.

"Đồ nhi, làm sao thế?"

"Không có chuyện gì, chỉ là diện mạo cảm thấy nữ tử đó hình như có quen biết, nhưng không nhìn thấy gương mặt." Y nghi hoặc nói. Vừa cười một tiếng, mình chưa quen biết nữ tử nào, trừ nàng ra..... Nhưng nếu trời nóng như thế này, nàng đi ra ngoài, không bị đánh về nguyên hình mới lại.

Không thể nào, không thể nào, trong lòng y trầm nghĩ.

Đột nhiên cảm thấy trên vai chột nặng, y liền phục hồi tinh thần. Chỉ nhìn thấy hai mắt sư phụ khép lại, đầu đầy mồ hôi, mềm nhũn dựa trên vai của mình. Vừa nhìn là biết bị cảm nắng.

"Sư phụ, con công người về nghỉ ngơi." Trong lòng cả kinh, cuống quýt ngồi xổm xuống để công sư phụ lên, sai bước chạy về khách sạn.

Nữ tử vừa nãy biến mất ở góc rẽ, bóng dáng màu đỏ bất thành linh không ngừng co rút lại, cho đến khi cái mũ rớt xuống tạo thành tiếng "lạch cạch". Cảm chắc quần áo đang bất động, một cái đầu rắn màu đỏ đang xem xét, nhìn thấy bốn phía không có người quay thân rồi đi.

Bên trong Kim gia.

"Lộ Nhi, Tỷ đã phái người đi nói với Lưu Vân, thân thể đệ không khỏe, đợi qua ngày Tam phục mới đi học." Đóng cửa lại Kim Bảo Nhi thiếu chút nữa hoảng sợ.

Chỉ thấy một con rắn nhỏ màu đỏ đang cuộn đuôi rắn tròn lại trên bàn tay của Lộ Nhi, đôi mắt hình cầu đang liếc mình, hơi gật đầu, dường như là đang chào hỏi với nàng.

"Người về trước đi, cực khổ cho người rồi, đợi sau ngày Tam Phục ta sẽ giúp người phục hồi lại hình dạng." Trúc Hồng nhẹ nhàng gật đầu, Lộ Nhi còn thật sự cẩn thận cầm nàng bỏ xuống đất.

Sau khi Trúc Hồng chạm đất, thè lưỡi ra liếm lòng bàn tay của Lộ Nhi, có chút thâm ý liếc nhìn Kim Bảo Nhi. Đầu vừa giương nhưng thật ra nhu thuận theo khe hở của cửa sổ trượt ra ngoài.

Kim Bảo Nhi đứng tại chỗ cử động cũng không dám chậm rãi thở ra một hơi. diễn đàn lê quý đôn. Đối với rắn mình vẫn có một sự sợ hãi không hiểu. May mắn Lộ Nhi bây giờ đang ở diện mạo hải đồng, nếu không sợ rằng mình và hắn một khắc cũng không ở lại được. Trên da thịt giống như vẫn còn cảm giác được cảm xúc lạnh lẽo của vảy rắn. Nàng vuốt hai tay đã nổi lên một tầng da gà.

"Tỷ tỷ, nàng còn đứng ở chỗ đó làm cái gì, muốn đứng thành hòn vọng phu sao?" Lộ Nhi đang nằm, đối với nàng, cái chân nhỏ càng không ngừng lúc ẩn lúc hiện. Trên cẳng chân không biết lúc nào đã đeo cái linh đang màu băng lam. Mỗi một lần dao động linh đang sẽ rung lên "đỉnh đương đỉnh đương", so với cái linh đang thông thường có cảm giác như tiên nhạc, trong trẻo êm tai, lại uyển chuyển như hoàng minh.

Hòn vọng phu? Một với lời hắn nói ra, nàng bắt đầu lắc đầu. Nhìn thấy ánh mặt trời xế chiều vẫn nóng rực như cũ, nhưng mà tinh thần của hắn dường như tốt một chút.

Thông thả đi tới, một tay sờ trán Lộ Nhi, nhiệt độ đã giảm không ít, ngược lại yên tâm một chút.

"Lộ Nhi, đệ biết không, ta có thể đáp ứng sinh con cho đệ. Nhưng chúng ta vốn không có khả năng trở thành vợ chồng." Nàng cúi thấp đầu, nghiêm túc nhìn con người màu đen đẹp như mã não, trong đó rực rỡ tinh xảo, đủ để đầu độc nhân loại.

"Chúng ta không nói về chuyện này." Mắt to long lanh lên, cái tay kéo tay ngọc của nàng sờ lên linh đang mà cái chân đang lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 82.3

edit: chuotminhminh

Xác thực, nàng kinh ngạc nhìn Băng Lam Linh Đang, trong ấn tượng dường như là lúc Lộ Nhi biến thành mã nam có đeo ở trên người, ngày thường ngược lại chưa từng thấy qua. Lúc này, ngón tay chạm nhẹ một chút thì có cảm giác giống như đụng phải khối băng ngàn năm, mang theo cổ lạnh lẽo thấu tim. DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN

"Cái linh đang này với cái Linh đang bình thường không giống nhau." Nàng gật đầu một cái.

"Đó là đương nhiên, đây chính là cái Linh Đang ta trộm được, thật không ngờ sẽ có công hiệu lớn như vậy, Tam phúc thiên mỗi năm đều nhờ nó mới có thể bình yên vượt qua." Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vui mừng. Hắn lấy một bên Linh Đang xuống, vuốt cổ tay mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng đẩy qua liền đeo cái Băng Lam Linh Đang này lên.

diendanlequydon

"Lộ Nhi, đệ đây là?" Nàng nghe là trộm được, đang muốn trách cứ, nhưng nhìn thấy hắn thật sự gỡ xuống rồi đeo ở trên tay mình, không khỏi có một chút cảm động.

Bàn tay nhỏ bé sờ lên trán của Kim Bảo Nhi, khóe môi của hắn cong lên, cố gắng đem thân thể của mình dựa vào người nàng. Diendanlequydon

"Tỷ tỷ thật ra cũng không thích nóng, Lộ Nhi biết, nàng mỗi ngày đều bận việc ở bên ngoài. Lại không thể bung dù cũng không thể thường xuyên tránh ở trong cửa hàng, thì để linh đang của Lộ Nhi giúp nàng vượt qua Tam phúc thiên, được không?" Bây giờ hắn đã không còn nóng nữa rồi. Nhìn thấy nàng vì mình chạy đến cả người mồ hôi, nhịn không được mà đau lòng.

diendanlequydon

Thì ra không phải đưa cho mình, nàng dờ khóc dờ cười gật đầu. Nhưng nghĩ đến chuyện trong thời điểm nóng nhất này, hắn nguyện ý chia một nửa Linh Đang cho nàng. Nhưng thật ra khó có được, đối với xà yêu mà nói, bảo trì nhiệt độ cơ thể trong lúc này mới là quan trọng nhất đi? Vừa không thể quá cao lại không thể quá thấp. Lại nói, rắn muốn sinh tồn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Được, Lộ Nhi nói cái gì đều được, đệ đừng có ma sát nữa, tỷ còn đang nóng." Tay nàng vừa muốn đẩy thân hình nhỏ nhắn thì phát hiện toàn thân Lộ Nhi đã có một chút lạnh, hình như đã khôi phục nhiệt độ ban đầu, xem ra là muốn truyền sự mát mẻ cho nàng. Mà cái linh đang đang đeo trên cổ tay cũng bắt đầu tản ra khí lạnh. Diendanlequydon

Cái tay bắt giắc từ đây nhẹ sang khẽ vuốt, vuốt một chút đám lông nhỏ ở vai, nàng dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được mỹ nam đó đúng là Lộ Nhi.

"Lộ Nhi, vì sao lúc đệ biến thành nam tử, tính tình cùng bây giờ khác nhau rất lớn?" Nàng thì thảo hỏi. diendanlequydon

Nàng đã phát hiện? Đôi mắt màu đen khẽ cong, hắn theo thói quen cọ khuôn mặt vào ngực của nàng, bàn tay nhỏ bé sờ vào trong vạt áo, theo bản năng nắm lấy nơ con bướm xé ra.

"Lộ Nhi!" Nàng giật mình hô ra tiếng, mặt đỏ lên muốn nhặt mảnh áo đã rơi ra để buộc lại.

Từ khi biết hắn đã ngàn tuổi, càng hiểu rõ ở trước mặt mình cho dù là khuôn mặt và thân hình của một đứa trẻ, nhưng mà trong nội tâm mình không thể đối đãi với hắn như đệ đệ được. Diendanlequydon

"Đừng cử động, ta sẽ nói cho nàng biết." Giảo hoạt mà trừng mắt nhìn, hai tay đã nắm gọn nơi mềm mại ấy, trên gương mặt đáng yêu tràn đầy thỏa mãn.

Hắn là tiểu sắc quỷ! Diendanlequydon. Không đúng, phải là sắc yêu ngàn năm! Nàng đành buông tay, quên đi.

"Nói đi!"

"Đệ có thể biến lớn biến nhỏ, có thể biến thành người cũng có thể biến thành yêu, thậm chí có thể biến thành giường, cái bàn, băng ghế... Nhưng cũng chỉ có sau khi biến thành người thì tính tình mới thay đổi. Nếu đệ biến thành một đại hán cường tráng thì tính tình sẽ nóng nảy, biến thành nữ tử xin xắn thì dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ, biến thành một nam tử ngọc thụ lâm phong thì sẽ cao nhã bất phàm. Vì vậy tỷ sẽ có cảm giác tính tình của Lộ Nhi sau khi biến thân sẽ khác nhau." Hắn rất kiên nhẫn, giải thích cặn kẽ, đôi tay không quên xoa nắn xung quanh.

"Nói cách khác thì đệ không có dung mạo thật sự, chỉ cần xà dung?" Kim Bảo Nhi đang suy nghĩ nói ra, căn bản là quên mất mình còn bị giễu chọc. Diendanlequydon.

Đôi mắt đen láy lóe lên, hắn lắc cái đầu nhỏ, cách lóp quần áo liếm lên chỗ mềm mại đó, khuôn mặt trẻ con đột nhiên lộ ra một chút ý cười.

"Tỷ tỷ, nàng đoán xem. Nếu nàng đoán đúng, cái linh đang này tặng cho nàng; nếu đoán sai, đêm nay nàng cứ ngoan ngoãn mà chờ ta đến "ăn sạch" đi."

"Tôi nay đệ muốn đi đâu? Không được, đêm hôm khuya khoắc, không an toàn."

"Không an toàn? Tỷ tỷ, nàng đừng quên ta là ai, nếu nói không an toàn thì là đối phương mới đúng." Diendanlequydon. Hắn nắm lấy cằm dưới của nàng hôn lên, khóe môi nhếch lên cười nhạt, giọng nói dịu dàng mà nhe nhọc.

"Đừng, nhưng ngươi muốn đi làm cái gì?" Thừa dịp hắn hôn lên khóe miệng, nàng vội vàng hỏi.

"Bí mật!"

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: 83.1 Nàng sắp sinh con cho ta

83.1 Nàng sắp sinh con cho ta.

edit: chuotminhminh

Mặc sơn, vì trấn Lạc Thu nằm về phía nam vài dặm của ngọn núi cao nhất, đi theo rừng trúc lên sơn đạo, bởi vì dốc đứng khó đi, người thường đều vòng qua ngọn núi mà đi. Có thể có một số sài phu lựa chọn lên đến giữa núi để chặt một ít củi liền quay về. Mặt trời mọc thì lên trở về là lúc giữa trưa, sợ gặp phải độc xà mãnh thú. Không sai, Mặc sơn là nơi xuất hiện nhiều độc xà nhất.

.....ddlqd.....

Ban đêm! Hắc sâm của Mặc sơn ẩn dưới ánh trăng thuần khiết, không tránh khỏi vẻ đẹp mộng lung của ngân quang. Nhất là chóp núi bị tầng mây bé nhỏ che phủ, như ẩn như hiện, lại càng lộng lẫy.

"Gu gu gu gu..." Tiếng kêu của con cú mèo đặc biệt vang dội trong Mặc sơn yên tĩnh. Cũng thỉnh thoảng phát ra âm thanh giống như bị cái gì giẫm đạp. "Kéo kẹt, kéo kẹt....." diễn đàn lê quý đôn

"Xì xì....."

Quyển có cái gì tiểu thuyết phương tây chậm rãi mà thu hút đồng bạn, không bao âm thanh những chiếc lá bị nghiền qua càng rõ ràng.

"Ngài tới rồi, ngài tới rồi." Đột nhiên có đôi mắt màu lục thăm thẳm xuất hiện trong bóng đêm, ngay sau đó giống như những ngôi sao bình thường lại thoáng hiện ra vô số màu xanh biếc thăm thẳm. ddlqd

"Phốc!" Bó đuốc đột nhiên cháy lên, chiếu sáng toàn bộ chóp núi. Nếu như có người ở vùng lân cận đi đến vào ban đêm nói không chừng sẽ cho là phía trên chóp núi hiện lên một tầng mây hồng.

"Trúc Hồng tỷ tỷ, chúng ta ban đêm vốn dĩ có thể nhìn thấy mọi vật, vì sao còn phải đốt đuốc." ddlqd Một con tiểu lục xà thân trượt lên phía trước, một mặt hâm mộ nhìn Xích xà rất được Lễ công tử xem trọng. diễn đàn lê quý đôn

Mắt xà tròn tròn nhìn phương hướng của Lạc Thu trấn, phun lưỡi rắn ra.

"Sau đó người sẽ biết, còn chuyện ta phân phó người đi làm, làm được như thế nào rồi?" Nàng nghĩ đến kế hoạch của Công tử, vừa nghĩ đến lại muốn gặp ngài, không kiềm được có một chút phiền lòng, ánh mắt đó là một đôi mắt nóng bỏng, đơn giản là muốn thiêu hủy lớp vỏ ngoài của mình, đơn giản làm cho nàng tránh né không kịp. ...ddlqd...

Nếu không phải vì sợ phạm lời nói của y và lão đạo sĩ đó, mình mới sẽ không giữa ban ngày trời nắng xuất hiện trên đường cái, cứ thế hủy đi thân người vật và biến ảo, lần này đợi thêm, lại không biết là đến lúc nào.

"Môn tâm đi, đều đã chuẩn bị xong rồi." diendanlequydon

Tiểu lục xà hưng phấn mà điểm cái đầu nhỏ, nhìn thấy nam tì phi đằng trên không trung, nhất thời xấu hổ trốn phía sau của Trúc Hồng.

Tất cả rắn đang ẩn nấp toàn bộ đều chui ra, phát ra tiếng hoan hô kịch liệt! Xà công tì, Xà công tì...

Lá rụng thông thường không có tiếng động rơi trong bầy rắn. Chỉ nita bước lên Linh đang thanh thúy vang dội, tóc nam tì nhẹ nhàng rơi xẹt qua chân mày, lộ ra đôi mắt thăm thẳm mỉm cười. Nita vai vẩy bào trên người vừa lúc chỉ lộ ra đôi chân, lộ ra chân liên thanh tú xinh đẹp, mà trong cánh tay thon dài của hắn đang ôm một nam tì, mà nam tì này ngủ mê man không tỉnh.

DIENDANLEQUYDON

"Công tì." Trúc Hồng dõng lên hàng đầu gật cái đầu nhỏ, không giống như những con rắn khác kinh ngạc như vậy.

"Đêm nay là đêm trăng tròn, chắc chắn là mọi người và ta đều không chịu được ánh sáng của mặt trời, may mắn bây giờ có thể hấp thu ánh sáng nhật nguyệt để bổ khuyết.

Nghe nói hôm nay lão đạo sĩ muốn tới bắt Bản công tì, cũng không biết sắp tới sẽ chơi đùa đến dạng gì, vì vậy trong lúc hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, chúng ta không khỏi mỗi mắt trông chờ." Hắn chớp mắt, cúi đầu thấp cười một tiếng, xếp chân ngồi xuống, liền đem thân thể ở trên người mình để trên bắp đùi.

Cúi đầu kiểm tra người con đang ngủ mê chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Cũng không vội, mi mắt khép lại bao lại con người xanh thẳm, cũng không nói chuyện, chẳng qua là toàn thân tản ra một tầng hào quang màu trắng, nhưng lại

giống như đang hấp thu ánh trăng, từ ít đến nhiều, đáng người xuất sắc của hắn càng lộ ra vẻ tuấn mỹ phi phàm.

Có chút nhìn ngây người, cho đến bó đuốc cháy sạch vang dôi mới nhớ ra đang vây quanh hắn cùng nhau hấp thu tinh hoa nhật nguyệt. DIỄN AN LÊ QUY ĐON

Trúc Hồng liếc mắt nhìn thân thể đang trong ngực Lộ Nhi, cảm xúc hỗn tạp trong mắt cuộn trào, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể bình tĩnh hòa nhã mà tĩnh tâm. Thân vừa trượt, hướng đến bầy rập đang dao động, hay là đi xem tình huống bên kia có được sắp xếp ổn thỏa chưa, nếu không chuyện xảy ra thì công tử đã có thể gặp nguy hiểm. [/size]

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 83.2

Dựa theo kí hiệu đặc biệt của Xà tộc đi xuống, tới giữa lưng chừng núi liền nhìn thấy bầy rập bị bụi đất và lá cây che lại, giống như là đường núi bình thường, người bình thường căn bản không thể phán đoán ra đây là bầy rập

“Sư phụ, ta một mình tự đi được. Được rồi, người không cần phải đi, thân thể của người chưa hoàn toàn hồi phục... Ở xa bên ngoài truyền đến một âm thanh mờ nhạt.

Trúc Hồng mặt liền biến sắc, vội trèo lên một cây đại thụ, núp trong cành lá rậm rạp bất động thanh sắc.

“Thân thể của lão phu rất tốt, người một mình đi? Không sợ tè ta quần mới là lạ.” Lão đạo sĩ quát cường đầy ra sự nâng đỡ của đồ nhi, hơi dùng lực cảm một cơn trong tay, lại tiếp tục đi về phía trước .....diễn đàn le quy don.....

Bình Sanh bắt đầu đi theo ở phía sau, rõ ràng là bệnh cảm nặng của sư phụ vừa mới bớt một chút, người chính là kiên trì tự mình lên núi bắt yêu, mà mình căn bản chính là không có năng lực năng cản.

Hừ, đúng là một đồ đệ vô dụng, Trúc Hồng cười thầm trong lòng, chỉ bằng bọn họ như vậy mà vọng tưởng bắt được Công tử, cũng quá si tâm vọng tưởng rồi, để cho mình đùa giỡn bọn họ một chút.

“Sư phụ, cẩn thận!” Nghe được thanh âm huyền ảo, Bình Sanh phi thân lên phía trước đứng ngã sư phụ đang khổ cực leo núi, nâng lên một mảnh tro bụi.

“Người, cái thằng nhóc này...” “Vừa mới nắng ra mấy chữ, thì kinh sợ cảm thấy trên trán có cái gì xẹt qua, “Đồng” tiếng động quái dị dừng ở trên phát quan.

Nhất thời hai người yên tĩnh không phát ra âm thanh, chờ mấy khắc không có bất kì biến động nào, lão đạo sĩ mới ở bên cạnh Bình Sanh đứng lên.

“Sư phụ, trên đầu của người!” Bình Sanh inh sợ hét lớn.

Lão đạo sĩ mới đưa tay cầm cây trúc cắm ở phát quan xuống, vút ở trên đất, dùng lực dầm máy cái mới trút hết hận.

“Những thứ này là xà yêu, lại dám đùa bỡn chúng ta!” Hắc nhũ mây thành chữ bát, ánh mắt hơi trầm xuống. “Không tốt, xem ra chúng đã biết chúng ta lên núi Đồ nhi, từ thời khắc này trở đi, chúng ta cần đề cao cảnh giác, con đường này nhất định là nguy hiểm trùng trùng, người yên tâm, vì sự nhất định bắt được những con xà yêu đó.” Hắc nhũ vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh vừa nói, hoàn toàn không nghĩ đến mới vừa rồi là do đồ nhi đẩy ngã mới bình an vô sự.

Không nghĩ đến mất đạo hạnh, nỗ lực của sư phụ lại khiếm khuyết như vậy. Xem ra nguyên do là thân thể cốt, sư phụ tuy là tuổi đã lớn nhưng mà do thường xuyên bốn ba khắp nơi bắt yêu, xương cốt ngược lại luyện được khỏe mạnh, nhưng trước mặt là rất nhiều bẫy rập được thiết lập, cũng không biết bằng hai người họ có thể lên đến đỉnh núi hay không.

Lão đạo kia thật đúng là sẽ mở miệng nói đùa! Trúc Hồng nấp ở trong cành lá cười thầm trong lòng, nghĩ thầm, không phải cho bọn hắc nhũ chút màu sắc cũng không phải thật xem thường công tử.

“Đi, chúng ta theo hai bên con đường nhỏ này đi, ngàn vạn lần không nên đi ở giữa.” Xem xung quanh con đường nhỏ này có dấu vết của thân rắn lướt qua, lão đạo sĩ nghiêng đầu nói với đồ đệ, đạp lên những dấu vết kia chậm rãi đi về phía trước.

Bình Sanh đôi mắt sáng lên đi theo phía sau của sư phụ.

Nói đến già cũng còn thông minh. Trúc Hồng không khỏi là lười rần, đáng tiếc thường thường thông minh quá sẽ bị thông minh hại!

“Phù phù!” Lão đạo sĩ hiềm hiềm rút chân của mình về, nhìn cái kẹp của người thợ săn đặt trên mặt đất, nhất thời thở ra một hơi, không nghĩ đến những con rắn này thật giáo hoạt nhưng lại dẫn mình đạp lên bẫy rập! Thật là quá âm hiểm.

“Sư phụ, nếu không đồ nhi đi phía trước đi, đồ nhi mắt sáng nhìn kỹ có thể né tránh bẫy rập.” Bình Sanh kéo sư phụ đang đi ở phía trước lo lắng nói.

“Phì, lão phu sợ gì, con ở phía sau lão phu là được rồi, lại nói nhảm nữa thì con về đi, những xà yêu này cho là chúng ta biết sợ nên không đi theo dấu vết chúng để lại nhưng mà lão phu thì không.” Lão đạo sĩ dù sao đúng là tính ương ngạnh, hơn nữa cũng là thật sợ xảy ra chuyện gì thì mình cũng thay hắc nhũ cầm một đạo.

Bình Sanh không dám nói thêm nữa câu, im lặng mà đi theo. Chỉ là thỉnh thoảng nghiêng người nhìn mặt đường, ngẫu nhiên dùng kiếm chém phía trước mở đường.

“Xà yêu, nạp mạng đi!” Đi được mấy bước, cuối cùng cũng nhìn thấy con rắn màu đỏ linh hoạt xuyên qua cỏ dại trượt về phía họ, lão đạo sĩ nhìn thấy đôi mắt màu xanh thẫm nhưng lại có màu sắc mã não, biết rằng con rắn này nhất định đã biến hóa thành người rồi, rút cây kiếm gỗ ở sau lưng ra đâm tới.

Ai ngờ con rắn này trong nháy mắt đã chui vào lỗ nhỏ ở trước mặt, nháy mắt biến mất bóng dáng.

“Sư phụ, nó chui vào động rồi, có muốn hun khói không ạ?” Bình Sanh dùng dây thừng treo trên vai ném đi, tiến lên dùng mũi nhọn đâm vào động xà, không nghĩ đến động xà khá sâu, một kiếm đâm xuống hắc nhũ là không đâm đến cùng.

“Không, chỉ sợ là kẻ giương đông kích tây, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước, không cần đề ý! Vừa rồi nó một đường trượt tới đây, cũng không có bẫy rập gì. ---diendanlequydon--- Lần này chúng ta sẽ theo con đường này đi tiếp.” Nói xong lão đạo sĩ thật là hưng phấn, dấu vết vừa này khẳng định bọn xà yêu vì dẫn dụ chúng ta mà thiết lập. Hiện tại, con rắn này từ con đường đó đi qua, vậy khẳng định là an toàn.

Bình Sanh cau mày, nhưng thật ra không có ý kiến gì, chỉ là kì quái nhìn động rắn, không biết là thông qua nơi nào?

Hướng chỗ để dây thừng chụp tới, không nghĩ đến, vừa mới để dây thừng ở chỗ này nhưng lại biến mất rồi, hắc nhũ lo lắng nhìn mọi nơi, nơi đó còn có bóng dáng của dây thừng.

Hồngбет, bị lừa rồi!

“Sư phụ đừng đi lên phía trước nữa, chúng ta trở về đi, tam phúc thiên còn chưa hết, chúng ta còn có cơ hội.” Hắc nhũ thật rất bất an, nhưng biết sư phụ sẽ không nghe.

Quả nhiên, vừa nói hết, lại bị mắng một trận, chỉ đành cẩn thận bước theo.

Trong động rắn, Trúc Hồng kéo theo dây thừng dọc theo động ném ở nơi sâu nhất, đuôi rắn lắc lắc, lại tiếp tục trượt ra ngoài cửa động, ngược lại rất muốn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của lão đạo sĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 83.3

Thời khắc này vị nam tử đã hấp thu không sai biệt lắm từ từ mở mắt ra, nhìn khắp bốn phía lóe lên mắt xà trong suốt xanh biếc, không khỏi cười nhẹ, ánh lửa in trên da mặt làm cho nước da như ngọc, đôi mắt hẹp dài mang theo một chút hương vị lười biếng.

“Các người muốn biết nàng là người nào sao?”

Lời vừa nói ra, tất cả xà không gât đầu thì có gương mặt hưng phấn tò mò, con người đối với sự tồn tại của loài rắn là giống nhau, vừa sợ sệt vừa hiểu rõ.

“Công tử, không biết người tại sao lại mang một nam tử tới đây. Nghe nói, hiện tại người đang sống cùng Đại công tử Kim gia, không biết lời đó có đúng hay không, chẳng lẽ ngài yêu thích nam sắc?” Một con rắn nhỏ xinh đẹp đầu tam giác xuất hiện đằng sau con rắn già, vừa có cảm giác xinh đẹp vừa âm vụ.

“Nam sắc thì như thế nào? Phụ thân của bốn công tử do hai xà công tử sinh ra.” Trong thế giới xà, nhất là xà yêu, công cùng mẫu cũng đã không quan trọng nữa, chỉ cần hóa thành người, như thường có thể sanh con dưỡng cái.

Nghe được lời của hắn nói, chúng xà cũng không khỏi gât đầu. Không ít công xà tự cho là đúng dùng ánh mắt hỏi mẫu xà vấn đề ban nãy, muốn con cóc bay lên trời cũng cần cân nhắc mình có bản lãnh hay không.

Mẫu xà cắn răng trốn ở sau lưng của lão xà không hề hiện thân nữa.

“Nhưng mà, nàng đích xác là Đại công tử của Kim gia, cũng là người về sau sống chết sinh con vì ta. Các người về sau gặp được nàng nhất định không được làm hại nàng, nếu không chính là cùng Xà công tử ta gây khó dễ.” Khóe môi công lên, con người xanh thắm trong nháy mắt nhuộm một màu đỏ tươi, giống như có một ngọn lửa đang bùng hực thiêu đốt, có thể đem người thiêu đốt không còn xương.

Xem ra xác định là Xà công tử thích nam sắc. Trong lòng chúng xà đã rõ, tất nhiên không dám cãi mệnh mà gât đầu. Không ít người vì Trúc Hồng khổ tâm mà đồng tình. Nhưng Xà công tử, bọn họ có khả năng thay đổi sao?

“Ngô”, ngủ đến mơ hồ, cảm thấy giường vừa hẹp vừa cứng cực kì tức giận, “Đại công tử” Kim gia đang muốn lật người, tay ngọc lại sờ đến một nơi mềm nhũn, thân hình cứng đờ đột nhiên mở mắt: “Lộ Nhi! Người lại biến thành bộ dáng của mỹ nam?” Hoàn toàn không chú ý đến những điểm nhỏ xanh biếc chung quanh.

Ngay cả nàng cũng gọi ta là mỹ nam, xem ra Lộ Nhi trong lòng nàng cũng coi là một vị nam tử. Tà mị cúi đầu, ngay trước mặt chúng xà cắn lên vành tai của nàng.

Mềm mại, ngọt ngào thật đúng là hảo cán!

Nhưng mà, chú ý của Kim Bảo Nhi hoàn toàn chưa khôi phục, nàng chẳng qua là đang ngắt cái mềm mại trong tay, đang nghi hoặc mình rốt cuộc nắm trong tay là cái gì. Không nghĩ đến, cái mềm mại đó đang từ từ trở nên cứng rắn, nàng đang định đặt câu hỏi, lỗ tai đột nhiên truyền đến thanh âm dờ khóc dờ cười của nam tử.

“Nàng nếu như muốn hiện tại ta muốn nàng, có thể tiếp tục đựng. Bốn công tử cũng không ngại ngay trước mặt bọn chúng mà muốn nàng, hơn nữa, đất này là giường, bữa tiệc trên đỉnh núi nhất định mát mẻ hơn nhiều so với ở Kim gia.” Có khả năng giảm thấp âm điệu xuống, giọng nói của hắn trầm thấp mà nồng nàn, hòa lẫn hai giọng nói bất đồng nhưng nụ mà bá đạo này.

Cái gì? Đỉnh núi? Nàng trong giây lát quay đầu lại sắc mặt liền thay đổi, xem xung quanh đều là mắt xà xanh biếc sau kín bất động mà nhìn mình chăm chăm, giống như tùy thời có thể tùy thời mà xông lên, nàng miễn cưỡng mà nuốt nước miếng.

Nếu như là một hai con thì nàng có thể chạy trốn, hiện tại, nói ít cũng có đến mấy trăm con, mình nên làm cái gì bây giờ?

“Trở về rồi nói, ần?” Cánh tay tự động treo đến bả vai của Lộ Nhi, trong lúc lơ đãng nhìn thấy nửa bên xương quai xanh lộ ra liền nhíu mày.

“Trở về? chúng ta còn phải tiếp tục, làm sao có thể trở về...” Mập mờ trừng mắt nhìn, hắn một tay giữ lấy mặt nàng, dưới ánh trăng lộ ra hàm răng sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 84.1: Cảm giác như thế nào?

Cho dù nàng cảm giác được cái nhìn hùng hực chăm chú ở xung quanh cộng thêm lời nói mập mờ không chịu nổi của hắn, muốn xem nhẹ cũng khó, mặt hồng lên, vron tay đẩy một chút, ngực có chút khấn trương mà hít thở không thông.

“Bọn họ đều đang nhìn kia, người đừng như vậy.” Nàng nhẹ giọng nói, nhìn cái tay lớn vốn đang ôm eo lại nắm ngực của nàng, nếu không phải cái bàn tay trước mặt nàng được ống tay áo che lại, thật đúng là...” “Buông ra!” Nàng tận lực giảm âm thanh xuống, không quên mỉm cười cứng nhắc nhìn chúng xà mang ánh mắt tò mò.

“Nếu như ta nói không đâu?” Ánh mắt nhìn về sự sợ hãi của nàng, tay cố ý nắm cầm của nàng dời đi, tay áo màu thủy lam cũng theo đó mà lay động, mập mờ mà như ẩn như hiện ở trước mặt chúng xà. “Nàng cũng biết hôm nay là đêm trăng tròn? Là ngày tốt mà bộ tộc xà yêu hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đương nhiên cũng là ngày tốt hấp thụ tinh lực phối ngẫu. Phạm là hấp thụ hỗn hợp tinh hoa nhật nguyệt và tinh lực của thân thể đều có thể sản sinh ra nhiều yêu lực hơn!” Đôi mắt xanh thăm mớ hồ lưu động một cỗ tinh mang thoáng hiện lên. Hắn ngậm lạnh cười, tay càng dùng sức chế trụ cảm của nàng.

“Vậy thì mau...” Nàng sao cũng không quên nói chữ mau, hơn nữa trước mặt nhiều rắn như vậy, hắn cũng sẽ không dùng phương pháp đồ mặt nhất mà hấp thụ tinh lực chứ...?

Bàn tay to đặt ở dưới mảnh vải vuốt ve thân hình mềm mại, chỉ phúc ở dưới lớp vải làm hắn như muốn, nhưng mà hắn cũng không dừng tay.

“Tỷ tỷ, nàng ngoài chữ 'mau' ra, sẽ không nói chữ khác?” Hắn hơi không vui nhíu mày, thấy một số nữ xà yêu cơ hồ tan nát lòng dạ. “Cho dù đơn thuần nhất giao phối cũng không nên nói lên cái chữ này đối với bầu bạn của nàng, như vậy chỉ có thể đại biểu đối phương đối với nàng không có sức hút. Chẳng lẽ ta đối với nàng không có bất kỳ mị lực nào?” Khóe môi tự tiểu phi tiểu nhếch lên một nửa, trong lòng mắt cũng in vào vẻ mặt đỏ bừng của nữ tử, cỗ tinh nhưng là mặc một bộ nam trang chương mất.

Giao phối... Đúng rồi, trong mắt của bọn họ cũng chỉ có thể gọi là giao phối... Trong tầm mắt của nàng những thứ xanh xanh ấy chuyển động thoáng qua. Bởi vì hai chữ này trong lòng có một trận cô đơn, nhưng bởi vì vấn đề của hắn nên lung tung không thôi.

“Người là Lộ Nhi.” Nàng chỉ có thể cứng rắn nặn ra mấy chữ này.

“Bởi vì là Lộ Nhi, vì vậy trong lòng nàng chỉ là một tiểu đệ thích làm nũng? Cho dù là tiểu đệ đệ, nhưng là cùng những đệ đệ khác của nàng có chỗ bất đồng?”

“Người, lúc biến thành tiểu Lộ Nhi thật dễ thương.” Vậy cũng là sức quyến rũ đi? Quần bách mở miệng, nàng cũng không hiểu vì sao hắn vì cái chuyện quái đản này mà ép mình, mặc dù, thật cảm thấy hiện tại Lộ Nhi lớn lên đối với khau vị của mình. Nhưng... người và yêu có thể ra kết quả gì đây?

Đạo bất đồng, bất tương vì mưu, nhân yêu bất đồng, há có thể nghịch thiên mà đi?

Nhìn không thấu đến tận cùng là nàng đang nghĩ cái gì, nhưng bởi vì trầm mặt xuống trong lòng mơ hồ bất an, tổng cảm thấy Kim Bảo Nhi như vậy cách mình rất xa.

“Đau, người làm gì!” Nàng kinh hô thành tiếng, bất khả tư nghị nhìn chăm chăm hắn cắn lên khuôn mặt của mình, ở dưới ánh trắng lộ ra trên đầu lưỡi thật dài là lam hoàn lấp lánh, mang trên gương mặt yêu mị là một cỗ tà tử, ở dưới ánh trắng trong sáng cặp mắt cũng trong veo xanh thăm giống như ánh sáng của mã não.

“Đối với một nữ nhân không thành thật, bốn công tử thích nhất phương pháp trừng phạt, chính là cắn nàng.” Dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, hạ lạc ấn trên mặt của nàng, hắn ngược lại cười đến rất là vô tội.

Vậy mà, bây giờ căn bản nghe không được hai người bọn họ nói cái gì đầu rắn đang đưa.

“Hai người bọn họ đang nói cái gì?” Tiểu Lục thường xuyên đi theo bên cạnh Trúc Hồng liền hỏi.

“Nghe không rõ, hình như Xà công tử thiết lập yêu thuật, mặc dù cách rất gần, nhưng là chúng ta nghe không rõ.” Tiểu Hả lung lay cái đầu rắn.

“Bất quá, xem tình hình như thế, vị công tử Kim gia đó rất được Xà công tử cưng chiều, thật hâm mộ...” Hai mắt của tiểu tử thả ra quang mang hình trái tim.

Bọn họ mặc dù không nghe mình và Lộ Nhi nói cái gì, nhưng lời bọn họ nói, mình đều nghe được nhất thanh nhị sở, được sủng ái sao? Nàng vì sao có cảm giác chính là bị chèn ép?

Đường đường ở Kim gia có đầu óc buôn bán nhất Kim Bảo Nhi, thế nhưng sẽ bị một con rắn thiết kế mà đùa giỡn trong tay!

“Không phải là muốn hấp thụ tinh lực?” Nàng bất chợt cười một tiếng rục rờ.

“Không đau?” Lộ Nhi sùng sốt, thuận miệng hỏi ra một câu, nhìn lạc ấn trên gò má nàng vẫn đỏ bừng như cũ, mình ngược lại có chút lỗ mãng.

Từ trước đến nay, cực ít có phụ nữ có khả năng làm cho mình nổi giận, ngay cả cái lỗ mũi trâu già cũng không có.

“Đau, cho nên ta phải phản kích!” Một tay kéo cổ hắn lại, một tay ôm lấy mặt của hắn, trong tiếng kinh hô của bây giờ, nàng che phủ môi cầu hắn, mi mắt nhắm lại khẽ run, cảm nhận được cảm giác hơi thở trong lúc đó một chút bị mất đi.

“Ồ, nàng đang chuyển tiếp tinh lực cho Xà công tử, thật dũng cảm.” Tiểu tử đỏ mặt kêu la lên.

Nhất thời, các nữ xà yêu đều có bộ dáng say mê, giống như hôn Xà công tử không phải là Đại công tử Kim gia mà là chính mình. Mắt xà híp lại cảm thụ một màn trước mắt này.

Mà các nam xà yêu ngược lại ngạc nhiên nhìn về từng điểm bạch quang cùng u quang màu lam từ cánh mũi của Kim gia đại công tử bay ra, bay vào cánh mũi của Xà công tử; trong lòng thâm than không dứt, cũng chỉ có Xà công tử mới có thể hấp thụ tinh lực của nữ tử, hơn nữa, phải hấp thụ người sinh con vì mình, nếu không...

“Phản kích của nàng thật không sai.” Lộ Nhi bắt mắt mà rũ mi mắt, nhìn về bàn tay che mặt của mình, ngón cái đang để ở giữa môi của hai người, nàng là giờ trò! Không sai, chẳng qua là muốn diễn cho chúng xà nhìn, nếu không, tinh lực cũng sẽ không từ cánh mũi chảy vào mà giữa hơi thở mùi đàn hương từ miệng. Những thứ này đương nhiên tiểu xà yêu chưa từng nghe qua.

Xà công tử trước đây cùng nữ tử giao phối cũng cực kì bí ẩn, có rất ít người biết mục tiêu chọn bạn trăm năm và sinh con như thế nào, chỉ biết là hấp thụ tinh lực của nữ tử. Vì vậy, khi thấy Lộ Nhi mang một nam tử xuất hiện, bọn họ thật giật mình, lại nhìn thấy một màn hấp thụ tinh lực, trong lòng bán tín bán nghi, nói không chừng, nam tử cũng có thể sinh con vì Xà công tử? Nếu không như thế nào hấp thụ tinh lực?

“Cảm giác như thế nào? Loại trêu đùa mỏng lung này, bốn công tử thật không chán ghét.” Đôi mắt như mã não nhẹ nhàng biến mất, đang định tiến hành bước kế tiếp, nàng nhưng là lui ra.

“Ta cũng không chán ghét.” Đứng ở trong ánh trăng, nàng che môi lại, rõ ràng khi cười xuất hiện trên mặt là một đóa thanh lệ, nhưng lại thêm nhu mì cho nữ tử.

Thấy thế chúng xà sùng sốt, bọn họ như thế nào quên mất, dĩ nhiên Xà công tử là đoạn tụ, như vậy, Đại công tử Kim gia tất nhiên cũng là đoạn tụ mới đúng, có tiểu công đương nhiên phải có tiểu thụ, mà xem bộ dáng của Đại công tử Kim gia là tiểu thụ không sai.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Cảnh tượng này, thiếu nữ không nên.

Chúng xà phun ra xà tín, đôi mắt dừng ở trên hai người đang tàn bộ có chút mập mờ, có một số nữ xà cặp mắt sớm sưng mù mà dừng ở hai người. Cho dù, Xà công tử đã bị Kim gia Đại công tử đoạt đi, nhưng mà giờ phút này nhìn Kim gia Đại công tử cũng có một chút phong phạm mê người. diễn đàn lê quý đồn

“Chúng ta làm sao có thể đi đến đỉnh núi cao như vậy?” Đôi mắt nhìn lại, Lạc Thu trấn ở dưới núi một mảnh hắc tịch, Kim Bảo Nhi nhú mày, trong tim không khỏi có một chút nôn nóng bất an. Cần xuống núi, phòng chừng phải đi lên mấy canh giờ đi? Đây chính là ngay cả thợ săn cũng cực ít đi lại trên Mặc Sơn, không biết bây giờ xuống núi có thể hay không không an toàn? diễn đàn lê quý đồn

“Muốn hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, tự nhiên phải đi tới địa phương cao nhất, nếu không thì không cách nào hấp thụ được sự tinh thuần nhất của tinh hoa.” Lộ Nhi nhìn sắc mặt của nàng chuyển đen, không lưu ý mà bả vai lộ ra xương quai xanh tuyệt đẹp, *** đi đến bên cạnh nàng, một tay rất không kiêng kị mà ôm lấy thắt lưng nàng, cảm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu của nàng. diễn đàn lê quý đồn

Tinh hoa nhật nguyệt? Vậy rốt cuộc là cái gì, liền cùng một dạng với tinh lực không nên hút không thể sao? Nàng vừa phỏng đoán, trên đầu vừa nặng, mới cảm giác được Lộ Nhi trường thành đúng là so với mình cao hơn một cái đầu. diễn đàn lê quý đồn

Một cái nhỏ khả ái, một cái lớn tuần mã, đối với nàng mà nói, người nào đều cảm thấy không nhịn được muốn tiếp tục thương tiếc. Mặc dù không phân biệt rõ đây rốt cuộc là cảm giác gì, nhưng cùng cảm giác đối đãi với đệ đệ không sai biệt lắm, chẳng qua là bị ăn đậu hủ ăn thành thói quen, lòng kháng cự cực ít. diễn đàn lê quý đồn

“Công tử, Công tử.” diễn đàn lê quý đồn

Ngay lúc Kim Bảo Nhi đắm chìm vào mạch suy nghĩ, một tiểu xà màu nâu lưỡng lự qua đây, vui rạo rức phun ra xà tín xông qua báo cáo. diễn đàn lê quý đồn

Lão đạo sĩ kia cùng tiểu đạo sĩ đã bị vây trong bẫy rập rồi, Trúc Hồng kêu tôi qua bẩm báo, hỏi Công tử xử lí như thế nào? Là dùng đất chôn hay dùng trúc nhọn trong bẫy giết chết bọn chúng.” diễn đàn lê quý đồn

Kim Bảo Nhi dụng tâm nghe, sắc mặt cũng biến đổi không dứt, bọn họ muốn làm cái gì, giết hai vị đạo sĩ đó? diễn đàn lê quý đồn

“Không được, các người không thể giết người, đây là phạm pháp đấy.” Lo lắng kéo ống tay áo của Lộ Nhi, nàng hoàn toàn không nghĩ đến lời nói của chính mình lại chọc cười chúng xà cười “khì khì.” diễn đàn lê quý đồn

“Phạm pháp? Rắn giết người cũng phạm pháp sao? Gia gia, ta còn chưa từng nghe nói qua có quan phủ bắt rắn nhận là hung thủ giết người, từ trước đến nay chỉ có bị chúng ta cắn chết, hoàn toàn không có ai chủ động tìm chúng ta đến báo thù, nhiều nhất là mấy phen kêu trời trách đất không giải quyết được gì, nhưng mà hai người đạo sĩ đó không có người thân, chỉ sợ là ngay cả người thay họ khóc tang cũng không có.” Con rắn hoa từ sau lưng gia gia lộ cái đầu ra, giọng nói âm ngoan lộ ra vẻ đắc ý. diễn đàn lê quý đôn

Nàng ngẩn ra hoàn toàn không có ngôn ngữ để trả lời, đích xác là rắn giết người là không phạm pháp, nhưng nếu vì vậy mà tùy ý giết người chính là không đúng, lại nói như thế nào đó đều là sinh mệnh! diễn đàn lê quý đôn

“Nhưng là cũng không thể giết họ, tiểu đạo sĩ và lão đạo sĩ đó lòng dạ cũng không xấu.” Nàng nhớ tới lần trước không phải lời nói của lão đạo sĩ, chính mình đến bây giờ cũng không kiểm tra kĩ là ai hạ độc thủ với kho thóc của Kim gia! diễn đàn lê quý đôn

“Ý của ngài là những xà yêu chúng ta chính là tâm địa xấu?” Con rắn hoa nhìn chúng xà có một số không đồng ý với lời nói của Kim công tử, càng thêm chê cười, hoa chi loạn chiến(cười run rẩy hết cả người) đông đưa thân rắn trượt đi ra. diễn đàn lê quý đôn

“Người nhưng là phải hiểu, bọn họ giờ phút này vì sao lên núi, tự nhiên là muốn thu phục những xà yêu chúng ta rồi. Đương nhiên, mục tiêu lớn nhất là Xà công tử, cho dù chúng tôi không có lòng hại người, những đạo sĩ giả nhân giả nghĩa đó sẽ không tha cho chúng tôi.”

Lời con rắn hoa đó nói không sai, Kim Bảo Nhi nhất thời trầm mặc, chuyển liên phiết (mình thật sự không hiểu nghĩa của từ này) hướng Lộ Nhi, nhưng là thấy hấn nhìn đi nơi khác không có ý mở lời. diễn đàn lê quý đôn

Lần này phải như thế nào mới tốt?

“Công tử, cuối cùng chúng ta phải làm như thế nào?” Con rắn nhỏ màu nâu thu lại giọng điệu vui mừng nói, không khỏi có một chút khó mở lời. diễn đàn lê quý đôn

“Giết bọn họ!” Con rắn hoa hoàn toàn không để ý sắc mặt của gia gia mà ho lớn. diễn đàn lê quý đôn

“Đừng, giết bọn họ, nếu không lần sau đến lượt chúng ta đi gặp Diêm vương gia.” Một con rắn dị thường nhất gan núp ở trên cây đồng thanh phụ họa. diễn đàn lê quý đôn

Lần này bày rắn chưa quyết định đều giống như là nổ tung, hai mắt u lục lộ ra sát khí. diễn đàn lê quý đôn

“Giết đạo sĩ!”

“Giết đạo sĩ!”

Kim Bảo Nhi tròn tròn mắt nhìn xem bộ dáng đông đảo xà yêu nhao nhao muốn thử, trong lòng một mảnh hoảng hốt, đó nhưng là hai nhân mạng sống sờ sờ, làm sao có thể nói giết là giết? diễn đàn lê quý đôn

“Lộ Nhi, đừng giết họ, cầu xin người.” Nàng hoảng sợ kéo tay áo của Lộ Nhi, nhìn lên dung mạo tuyệt mỹ đang dựa trên đầu, cao ngạo mang theo khí vương giả. diễn đàn lê quý đôn

“Đi xem trước đã.” Môi mỏng hồng sắc hé mở, con người màu xanh thăm khê liếc nhìn sắc mặt lo lắng của nữ tử, tay lạnh như băng nhẹ nhàng cầm tay của nàng, dẫn đầu đi ở giữa đường. diễn đàn lê quý đôn

Chúng xà ngẩn ngơ, cũng không dám khinh xuất, có vài con rắn nhỏ bố trí bày rập ngoan ngoãn đi lên trước dẫn đường. Ngược lại vòng qua mười mấy cái bẫy, nhưng bởi vì con rắn nhỏ đối với địa hình trên núi hiểu rất rõ, dẫn đường cũng không khó đi. Đường bình thường mất hai canh giờ, ngược lại để cho bọn họ đi nửa canh giờ là đến. diễn đàn lê quý đôn

Xích xà núp ở trên cây nghe tiếng lão đạo sĩ kêu gào, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang, xuyên thấu qua lá cây nhìn thấy một bóng dáng quuyến rũ, lập tức trượt xuống thân cây, rơi xuống bên chân của hắn, thuận theo thân xuống tay, một đường trượt lên cánh tay dài, cuộn tròn ở trên hõm vai ưu mỹ. diễn đàn lê quý đôn

“Công tử, bọn họ rớt xuống hố lớn trước mặt, dây thừng của tiểu đạo sĩ đã bị tôi trộm đi rồi, Người yên tâm, họ treo không được cái hố này đâu, bên trong đất cát thật ra dùng mật ong trộn với bùn mà thành cái hố, không có công cụ đặc thù là không treo lên được.” diễn đàn lê quý đôn Trúc Hồng cúi thấp đầu nói, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn tay của Kim Bảo Nhi được Xà công tử dắt, lại thật là thuận theo cuộn núp ở trên bả vai của Xà công tử.

“Công tử, giết họ đi, miễn cho đêm dài lắm mộng.” Con rắn hoa chịu ra từ đám rắn, bắt mẫn lão đạo lộ mũi trâu trong cái hố đó miệng kêu ầm ĩ. diễn đàn lê quý đôn

Lão đạo sĩ trong cái hố nghe thấy lời này, mắng chửi càng khó nghe, còn thỉnh thoảng cầm bùn đất trong tay tạo thành quả cầu ném ra bên ngoài, vọng tưởng đập trúng mấy con xà yêu để giải mối hận trong lòng. diễn đàn lê quý đôn

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 90: Chương 85.2

“Những thứ xà yêu các ngươi lưu lại làm hai nhân gian, lão đạo sĩ ta là vì dân trừ hại, cho dù là giết ta cũng tuyệt đối sẽ không cầu xin các ngươi tha thứ, một đám súc sinh! Phóng ngựa qua đây, nếu ta kêu một tiếng thì ta chính là kẻ hèn nhất!” Tức giận đến râu méo đi, lão đạo sĩ thiếu chút nữa gót chân cũng không đứng được. diễn đàn lê quý đồn

Xà yêu các ngươi nhưng thật ra giáo hoạt, liên tục làm cho y rơi vào bẫy, không ngờ tới bẫy lần này lại to như thế, ngược lại mà mình sơ sót, nếu không cũng sẽ không làm Bình Sanh rơi xuống cùng mình.

“Oh? Ngươi cũng thật có dũng khí, người bình thường sớm bị dọa phải tè ra quần, bắt quá, nếu nói ngươi là đạo sĩ đắc đạo, thật đúng là cất nhắc ngươi rồi, nếu không như thế nào lại rơi vào bẫy của Xà yêu?” diễn đàn lê quý đồn Một tay giơ lên ngăn cản những tiểu xà yêu muốn ném những trúc nhọn xuống hầm. Con ngươi xanh thẫm thoáng qua một tia châm chọc, hần lòi kéo tay Kim Bảo Nhi đi tới dưới một cây đại thụ, nhìn không thấy người trong hầm cũng không để cho bọn họ nhìn thấy hình dạng của mình cùng Kim Bảo Nhi.

“Ngươi, Ngươi, nếu không phải lão phu bị máu chó đen hắt vào, các ngươi há lại điều võ giương oai lần nữa, lão phu ta sớm đã dùng kiếm đào gỗ chặt đầu lâu của các ngươi ném ở sơn dã rồi!” Thiếu chút nữa không thở được, lão đạo sĩ mềm nhũn rơi vào trong lòng của Bành Sanh. diễn đàn lê quý đồn

“Khẩu khí cũng thật lớn, mấy năm trước ngươi không giết được bốn công tử, bây giờ ý đồ dựa vào một thân đạo pháp cấm kỵ đến bắt bốn công tử? Phải nói ngươi là người si nói mộng hay là nên khen ngươi hữu dũng vô mưu đây?” Ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng điểm trên môi muốn lên tiếng, hần lắc đầu, ra hiệu cho Kim Bảo Nhi không nên nói. diễn đàn lê quý đồn

Nghe lời của Lộ Nhi nói, rõ ràng hai người đạo sĩ này cùng hần mấy năm trước đã kết thù, lần này Lộ Nhi nhưng là sẽ bỏ qua cho hai người đạo sĩ? Kim Bảo Nhi bất an mà suy đoán, nhưng là cũng không dám mạo muội mà mở lời, nàng có thể đọc được từ trong mắt của hần một khi bị lão đạo sĩ nhận ra âm thanh, diễn đàn lê quý đồn thân phận của Lộ Nhi ở Kim gia cũng sắp bị phơi bày, bởi vì trong lúc gạo hàng hai vị đạo sĩ dường như vẫn chưa nhận ra Lộ Nhi. (mình nghĩ là sự kiện may áo bằng gạo.)

“Ngươi muốn cười thì cười, rơi vào tay các ngươi lão phu không lời nào để nói!” Tức giận mà ném vài viên đất, lão đạo sĩ chân đã không đứng vững rồi.

“Sư phụ, con thử xem” Bành Sanh cẩn thận, đem sư phụ đang dựa vào cánh tay mình ngồi xuống, hai tay càng dùng lực bám vào tường, tính toán treo lên. diễn đàn lê quý đồn

Nhưng mà đất trong tay như nhũn ra, chỉ cần tay đào sẽ rơi xuống, hoàn toàn không có một chút kiên cố.

Thử nhiều lần, Bành Sanh tuyệt vọng đi đến ngồi bên cạnh sư phụ, nhìn một tay bùn đỏ, bất tri bất giác, đúng là nhớ đến bóng dáng đã xóa sạch trong đầu nhưng không quên được, nàng thật ra cũng ở trong bầy rắn này? Cho dù mình phủ nhận là xà yêu, nhưng là hần hết sức rõ ràng, thiên hạ không có người tương tự như vậy, tiểu nhị kia ngay cả cái nhăn mày, tiếng cười cũng cùng nàng một dạng, ngay cả tư thái đi bộ cũng không kém mấy. Có thể từ vách núi cao như vậy rút xuống, nàng ngược lại không chết còn sớm xuất hiện ở Lạc Thu trấn, này có ý nghĩa như thế nào? Hần khổ sở cười một tiếng, không nghĩ đến mình cũng nhìn lầm. diễn đàn lê quý đồn

“Các ngươi đi xuống lột y phục của hai người đạo sĩ đó,“ bóng dáng nhàn rồi nhìn ánh trăng, khoe miệng nâng lên một trò đùa dai, khuôn mặt của hần cúi xuống ngăn nàng lại, thấp giọng nói, “ngươi hôm nay lại thiếu bốn công tử, tính cả mạng của ngươi tổng cộng là ba điều rồi.” diễn đàn lê quý đồn

“Cảm ơn ngươi, Lộ Nhi!” Kích động mà ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên mặt mềm mại của hần một nụ hôn, cũng là ý thức được những con rắn đang cười khúc khích nhìn mình, nàng bị dọa đến rụt cổ lại, nhất thời thấp một đoạn, an toàn tránh thoát nụ hôn của Lộ Nhi sắp rơi trên môi, hôn vào trán của nàng.

Cô đơn mà quay đầu lại, Trúc Hồng chỉ cho là không có nhìn thấy, cái đầu lười nhơ nhỏ hừ khí vô lực rũ xuống, cặp mắt lóe lên. diễn đàn lê quý đồn

“Dám, ngươi dám!” lão đạo sĩ ở trong hầm mới kêu mấy tiếng, chính là bị trăm co rắn nhỏ lao xuống làm sợ hết hồn, lấy kiếm đào gỗ ở đằng sau, con không có quơ múa đã bị bầy rắn lợi dụng cơ hội, đợi lúc bầy rắn lui ra, lão đạo sĩ đã không còn mảnh vải.

Mà Bành Sanh cũng gặp phải tình huống như vậy, lúng túng che đi chỗ kín đi đến bên cạnh của sư phụ ngồi chồm hồm. diễn đàn lê quý đồn

“Sợ cái gì! Chẳng qua là thân thể trần truồng, đến thời điểm cũng không còn mảnh vải, cho dù là chết, lộ ra không phải là không thể!” Lão đạo sĩ nhéo Bành Sanh đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ là lông mày giận đến nổi run lên, làm như đang đương đưa sợi dây thừng. diễn đàn lê quý đồn

“Yêu, lão đạo sĩ còn không sợ đây, chúng tỷ muội, chúng ta tiến lên xem một chút.” Hoa xà thè lưỡi khẽ cười, chào hỏi các nữ xà yêu ở phía trước, đợi nhìn thấy mặt hai người đạo sĩ đổ tới mang tai, nhất thời cười đến thất lung cũng thẳng không được. diễn đàn lê quý đồn

“Nhìn cái gì vậy!” Vừa nghe thanh âm của nữ xà yêu, vốn là lão đạo sĩ không sợ trời không sợ đất cũng là nhất gan thối lui vào trong góc, xấu hổ ngồi chồm hồm ôm đầu gối đối với các nàng, chỉ lộ ra cái mông trần truồng. diễn đàn lê quý đồn

Bành Sanh chỉ muốn tìm một cái động để chui vào, tầm mắt thoáng nhìn, đúng là nhìn thấy những nữ xà yêu kia có một con đỏ ngầu, đang lúc vui mừng ngưng thần nhìn lên, cũng không phải vừa mới nhìn thấy xích xà. diễn đàn lê quý đồn

Hắn biết là nàng, cũng chỉ có nàng, mới có thể làm cho chính mình phải xoay quanh.

Mấy cái xương này đích xác là không thể đẹp mắt, chẳng qua là a, đồ đệ này của người ngược lại so với người khỏe hơn nhiều, thịt sao, mình so với hắn cũng nhiều hơn mấy lượng, nhất định là xem đồ đệ của người mà không phải xem người, lão đạo sĩ người cũng đừng tự mình đa tình nha, nếu là truyền đi chúng ta còn muốn mặt đây.” diễn đàn lê quý đôn Hoa xà bỗng nhiên mập mờ hướng Bình Sanh ngoắc ngoắc mắt. Tiểu đạo sĩ hiền lành này xem ra cũng rất non nớt, da mặt hồng hào cũng không giống đạo sĩ, nhưng là giống thư sinh yếu ớt.

“Hừ, yêu chính là yêu, ngay cả lời nói ra cũng có thể làm người ta khinh thường!” Lão đạo sĩ tiếp tục cào bùn đất, bất quá bất đồng là lần này lão nắm thành quả cầu đất ném ở đằng sau lưng, diễn đàn lê quý đôn

Mấy nữ xà yêu ngược lại chơi đùa trốn công kích tựa như đang đùa bỡn.

“Các người rốt cuộc làm thế nào với hai người bọn họ?” Kim Bảo Nhi nhìn càng muốn vụng trộm nhìn, không nghĩ đến thất lạng bị ôm vào trong ngực chỉ để lộ nửa cánh tay ra ngoài, diễn đàn lê quý đôn

“Cái cảnh tượng này thiếu nữ không nên nhìn, nàng tốt nhất là không nên nhìn, nếu không nàng sẽ hối hận cả đời.” Người khác ho nhẹ một tiếng, ghé vào bên tai nàng cười nhẹ khuyen nhủ.

Kim Bảo Nhi nhất thời lúng túng dừng chân, ở bên tai hắn thấp giọng hỏi: “Người thật không giết họ sao?” Lại nói như thế nào, đều không thể tha cho địch nhân của đôi bên. Nàng cũng biết, nếu Lộ Nhi bỏ qua cho bọn họ, sau này nguy hiểm sẽ nhiều hơn. Nhưng bất kể bên nào bị thương nàng đều không muốn nhìn thấy, diễn đàn lê quý đôn

“Nàng cho rằng với bản lãnh của họ bây giờ thật sự có năng lực động tới ta sao? Đợi qua tam phúc thiên, ta vẫn như cũ là Lộ Nhi không sợ trời không sợ đất, tỷ tỷ, đợi mấy ngày nữa, thân thể Lộ Nhi khôi phục, chuyện mà nàng đáp ứng không thể kéo dài nữa rồi.” Cắn lên lỗ tai của nàng ní non, hắn đặt một tay bên cạnh lên trên đại thụ, Trúc Hồng liền thuận cánh tay kia trượt lên cây, biến mất ở trong lá cây, ngay cả đuôi rắn cũng không thấy, diễn đàn lê quý đôn

“Nhưng lão đạo sĩ nói hắn bị hắt máu chó đen, một khi qua một trăm ngày, đạo hạnh của lão cũng khôi phục.” Nàng ưu tâm lo lắng nói.

“Vậy ý của nàng là để cho Bồn công tử giết bọn hắn?” Hắn gật cái cằm ưu mỹ, trong con ngươi xanh thăm hiện lên giết chóc. “Được, Bồn công tử liền để cho hai người bọn chúng biến thành hài cốt!” Nói xong bên gò má phải phấp phó cho bọn tiểu yêu xà, diễn đàn lê quý đôn

“Không phải, ta không có ý đó!” Nàng vội vàng lắc đầu, “thì theo lúc đầu là được.”

Nói giỡn, Lộ Nhi sẽ ngoan như vậy mới là lạ, nói xong nàng càng tỉnh táo nhìn quang mang tròn đùa dai trong mắt của Lộ Nhi, nàng ngăn người lại nhả ra một hơi, chỉ cần không giết người, mặc hắn chơi đùa? diễn đàn lê quý đôn

“Đây mới là tiểu nương tử ngoan của ta!” Hắn cười rạng rỡ cắn một cái trên môi của nàng, ân, mùi vị không sai.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Chương 86

Đóng chặt hai mắt, toàn thân Kim Bảo Nhi băng thẳng giả bộ đi ngủ, chỉ coi như là không nghe được giọng cười đùa của thân hình xinh xắn đang tiến vào, còn chưa qua ba ngày hắn đã khôi phục tinh thần không ít, xem ra lần đó Lộ Nhi ngày đêm hút tinh hoa đúng là hữu hiệu, nhưng đối với mình có chút bất an lặn lội. diễn đàn lê quý đôn

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi đến rồi...” Cái tay mềm mềm ngắt mặt của nàng, hai chân nhỏ bé nhanh chóng đạp một cái, đôi hài rớt xuống giường, hắn leo lên giường, dọc theo thân thể mềm mại của nàng mà trèo lên.

Lúc xẹt qua vị trí nhạy cảm không quên nhàn nhạt quét qua, vừa không có hảo ý mà cười.

“Chẳng lẽ hai vị đạo sĩ chết đói trong đó?” Biết rõ là không thể tránh khỏi, nàng chán nản mở mắt ra mở miệng hỏi. diễn đàn lê quý đôn

“Sáng ngày hôm nay đã đi rồi, nàng yên tâm đi, Trúc Hồng có ném mấy quả trái cây cho bọn họ ăn rồi.” Chui vào trong lòng ngực của nàng, hàm răng lóe sáng khẽ cắn một miếng lên cằm của Kim Bảo Nhi.

Trúc Hồng là con rắn đó? Nghe tên này giống như là nữ xà yêu, như vậy nàng và Lộ Nhi là có quan hệ gì?

“Người không phải là vừa mới đến Lạc Thu trấn làm sao quen biết nhiều xà yêu như thế này?” Nàng giả bộ lơ đãng hỏi, một tay đẩy tay Lộ Nhi ra, nhìn thấy thân hình bên mép giường không ổn định và lắc lư, lại vội vàng kéo đầu nhỏ lại, chỉ sợ té xuống, diễn đàn lê quý đôn

Nhưng nàng làm sao biết tính cân bằng của xà luôn luôn tốt, hẳn chỉ thích nhìn nét mặt lo lắng của Kim Bảo Nhi mà thôi nhất là lo lắng cho mình.

“Còn không phải đều là tỷ bảo ta đến trường, bọn chúng đều ở trong rừng, mỗi ngày đi ngang qua liền gặp được, cũng bởi vì địa vị của Bồn công tử tôn quý vì vậy bọn chúng từ mấy chục dặm mà chạy tới. Nhưng thật không khéo, hết lần này đến lần khác hai tên đạo sĩ đuổi theo đến nơi này, ngược lại phá hủy tâm tình của bọn chúng hấp thu tinh hoa ngày đêm, vì vậy muốn giết đạo sĩ cũng là lẽ tự nhiên.” Tham lam mà dựa sát vào ngực của nàng, cẳng chân xoay ra dĩ nhiên là để lên thắt lưng của người nào đó. diện đan le quy don

Thì ra là vậy, nàng đã nghĩ vì sao Lạc Thu trần thường ngày không có bày răn gì lui tới, mà số lượng bày răn trên núi Mặc sơn đa dạng, sợ là phải kể tới mấy canh giờ mới có thể đếm hết, may mà chẳng qua là đến tụ họp não nhiệt, nếu không Lạc Thu trần sau này xà yêu bỏ đây đường.

“Không có việc gì thì tốt rồi, đúng rồi, tỷ đã đáp ứng Lưu Vân đợi qua Tam phúc thiên đệ sẽ đi học lại, mặt trời hôm nay cũng yếu đi một chút, Lộ Nhi, ngày mai đệ đi học lại đi nếu không có thể không theo kịp tiến độ dạy học của tiên sinh, về sau thi như thế nào?” Nàng nhú mày, dĩ nhiên là đã quen nắm cái vuốt của hắn dính trên người mình, đột nhiên chẳng biết tại sao trong đầu lại có cảm giác tư thế này có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra ở đâu.

Lại đi học? Hắn nhàm chán mà gấp một cái thật to, trong tròng mắt xanh thẫm có một tia tà khí, bàn tay nhỏ bóp lên phần thùy(mình thật sự không biết nó có nghĩa gì, ai biết thì giúp mình với) của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve giống như đang xoa bóp, vừa như đang tính toán gì đó.

“Uh, ngày mai Lộ nhi sẽ ngoan ngoãn đến trường. Tỷ tỷ, nàng cũng không xuyên lỗ tai, ta thấy rất nhiều tiểu thư đều đeo khuyên tai, nhưng tỷ tỷ lại không xuyên lỗ tai, là không muốn để cho người khác nhận ra thân phận của mình?” Thương tiếc xoa bóp, nhưng ánh mắt lại không nhìn được nhìn qua nhìn lại nhưng là dĩ thường nghịch ngợm. diện đan le quy don

Không ngờ rằng điều này là tâm bệnh của Kim Bảo Nhi, từ nhỏ chỉ cần cái gì nên học, nên dùng của nữ tử nàng đều không dám đến gần, chỉ cần tò mò đến gần sẽ bị mẩu thân trách mắng. Vì vậy, lâu dần cũng quên mất chính mình cũng là nữ tử, cho đến khi mẩu thân qua đời, nàng mới lên lút mua một bộ y phục của nữ tử nhưng lại bị hắn xé rách.

“Ân...” Cặp mắt buồn bã, nàng nhẹ nhàng gật đầu. “Nghe nói xuyên rất đau, không xuyên thì tốt hơn, làm nữ tử so với làm nam tử thì khó hơn nhiều, nói không chừng làm một nam tử đối với ta là sự lựa chọn tốt hơn.” diện đan le quy don Đích thực, nếu không bây giờ Kim gia chỉ sợ đã sớm suy tàn.

“Phải không? Lộ Nhi ngược lại cảm thấy nàng làm nữ tử thì càng tốt, không cần phải miễn cưỡng mỉm cười, càng không cần xuất đầu lộ diện, chỉ cần làm những việc muốn làm, không phải là càng tốt sao? Lần trước Lộ Nhi đi dạo phố thì mua cho tỷ tỷ một đôi khuyên tai, lúc không có người tỷ có thể ở trước mặt Lộ Nhi vô câu vô thúc mà ăn mặc trang điểm. diện đan le quy don Nếu không thì như vậy, ta giúp tỷ dạy hai vị cữu tử cho tốt, đợi bọn hắn có thể tiếp chương, chúng ta có thời gian đi du ngoạn mấy ngày, lúc đó nàng có thể mặc nữ trang, thế nào?” Hắn thỏa mãn đề xuất mong đợi, phảng phất trước mắt đã là phong cảnh vô cùng tốt đẹp.

Nghe xong lời nói của hắn, nàng thiếu chút nữa là cười ra tiếng, Lộ Nhi chính mình nghịch ngợm như vậy, còn vọng tưởng đi dạy đệ đệ của mình, đây không phải là đang nói đùa sao?

“Nàng không tin?” Nhìn ra ánh mắt cười nhạo của nàng, hắn ở trước mặt Kim Bảo Nhi trịnh trọng nói rõ, mặt đối mặt nói: “rất tốt, chỉ cần ba ngày, ba ngày sau bọn họ sẽ an phủ bổn phận mà công tác, nàng có thể mặc nữ trang bởi ta đi chơi.” Nhớ lại bộ dáng lần trước nàng mặc nữ trang, ánh mắt không ngừng quét trên bộ ngực được tầng tầng lớp lớp bao lấy, phần đầy đặn bên trong dường như miêu tả rất sinh động đi? diện đan le quy don

Ba ngày? Làm sao có thể, mình dùng mười năm, hai người đệ đệ dần kia không hiểu như thế nào là nhà, ngoại trừ tranh cãi, muốn đoạt được gia sản, có thể nói là trăm không một dùng, ngay cả một thư sinh cũng đánh không lại.

“Có thể, nhưng nếu là người thua, cái kia, chuyện sinh nhi tử thì không cần nhắc tới nữa.” Lòng mày thanh tú nhếch lên, nàng ngược lại không chút hoang mang mà ứng chiến. diện đan le quy don

Nói cách khác, lại muốn kéo dài tới ba hôm mới có thể động nàng? Hắn tức giận mà cắn môi, tay nhỏ bé không thuận theo ở trước mặt nàng mà sờ loạn mấy cái.

Lúc hắn vừa muốn mở miệng thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận vội vàng tiếng bước chân. diện đan le quy don

“Thì thế nào?” Hắn buồn bực nói, thế nào mỗi lần đều có người đến phá hư chuyện tốt của mình?

“Chuột, thật là nhiều chuột, a!” Bọn nha đầu ở ngoài cửa sợ hãi kêu lên, “Đại công tử, Đại công tử, trong cửa hàng gạo đột nhiên có rất nhiều chuột cắn gạo của chúng ta, ngay cả Kim gia, cũng không giải thích được hàng trăm con chuột chui vào lu gạo còn có các gian phòng. Đại công tử, phòng ngài có chuột hay không?” diện đan le quy don

Chuột? Lộ Nhi dừng một chút nâng lên đôi mắt, đừng nói là chuột, ngay cả con muỗi cũng không có một con, ở ngay trước mặt của Xà công tử nào có con chuột nào dám ngồng cuồng hiện thân? diện đan le quy don

“Cái gì, cửa hàng gạo xuất hiện chuột? Ta phải đi xem một chút.” Kim Bảo Nhi đẩy Lộ Nhi dính người ra, xuống giường mang giày mới đi đến ngoài cửa, mới nhớ ra mình còn không có mặc áo khoác, lại chạy trở về mặc xong lại chạy vội ra ngoài.

Trong viện tiếng thét chói tai của nữ tử không dứt, mà tiếng quát của nam tử cũng không ngừng, chỉ có trong gian phòng của Kim Bảo Nhi người nào đó vô tội ngồi cắn ngón tay của mình cơ hồ cần đến trực để giải hạn.

Không được nếu còn như thế nữa mình không nhìn đến nội thương mới lạ!

“Người trở ngại Bồn công tử, Bồn công tử để hấn xuống mười tám tầng địa ngục!” Cười lạnh mà phun ra một câu, cũng là liếc thấy một con chuột lớn đang muốn từ ngoài cửa trộm chạy qua. diện đan le quy don

Trong lúc giật mình, thân hình con chuột lớn cứng lại, quay đầu, nhìn vào tròng mắt u lam kia, còn chưa lên tiếng, mắt vừa đảo đã ngã xuống đất hôn mê, bốn chân thẳng tắp hướng lên trời.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

86.

Edit: chuotminhminh

Đóng chặt hai mắt, toàn thân Kim Bảo Nhi băng thẳng giả bộ đi ngủ, chỉ coi như là không nghe được giọng cười đùa của thân hình xinh xắn đang tiến vào, còn chưa qua ba ngày hấn đã khôi phục tinh thần không ít, xem ra lần đó Lộ Nhi ngày đêm hút tinh hoa đúng là hữu hiệu, nhưng đối với mình có chút bất an lặn dạn.

“Tỷ tỷ, Lộ Nhi đến rồi...” Cái tay mềm mềm ngắt mặt của nàng, hai chân nhỏ bé nhanh chóng đạp một cái, đôi hài rớt xuống giường, hấn leo lên giường, dọc theo thân thể mềm mại của nàng mà trèo lên.

Lúc xẹt qua vị trí nhảy cảm không quên nhàn nhạt quét qua, vừa không có hảo ý mà cười.

“Chẳng lẽ hai vị đạo sĩ chết đối trong đó?” Biết rõ là không thể tránh khỏi, nàng chán nản mở mắt ra mở miệng hỏi.

“Sáng ngày hôm nay đã đi rồi, nàng yên tâm đi, Trúc Hồng có ném mấy quả trái cây cho bọn họ ăn rồi.” Chui vào trong lòng ngực của nàng, hàm răng lóe sáng khẽ cắn một miếng lên cằm của Kim Bảo Nhi.

Trúc Hồng là con rắn đó? Nghe tên này giống như là nữ xà yêu, như vậy nàng và Lộ Nhi là có quan hệ gì?

“Người không phải là vừa mới đến Lạc Thu trấn làm sao quen biết nhiều xà yêu như thế này?” Nàng giả bộ lơ đãng hỏi, một tay đẩy tay Lộ Nhi ra, nhìn thấy thân hình bên mép giường không ổn định và lắc lư, lại vội vàng kéo đầu nhỏ lại, chỉ sợ té xuống.

Nhưng nàng làm sao biết tính cân bằng của xà luôn luôn tốt, hấn chỉ thích nhìn nét mặt lo lắng của Kim Bảo Nhi mà thôi nhất là lo lắng cho mình.

“Còn không phải đều là tỷ bảo ta đến trường, bọn chúng đều ở trong rừng, mỗi ngày đi ngang qua liền gặp được, cũng bởi vì địa vị của Bồn công tử tôn quý vì vậy bọn chúng từ mấy chục dặm mà chạy tới. Nhưng thật không khéo, hết lần này đến lần khác hai tên đạo sĩ đuổi theo đến nơi này, ngược lại phá hủy tâm tình của bọn chúng hấp thu tinh hoa ngày đêm, vì vậy muốn giết đạo sĩ cũng là lẽ tự nhiên.” Tham lam mà dựa sát vào ngực của nàng, cẳng chân xoài ra dĩ nhiên là để lên thất lưng của người nào đó.

Thì ra là vậy, nàng đã nghĩ vì sao Lạc Thu trấn thường ngày không có bầy rắn gì lui tới, mà số lượng bầy rắn trên núi Mặc sơn đa dạng, sợ là phải kể tới mấy canh giờ mới có thể đếm hết, may mà chẳng qua là đến tụ họp nào nhiệt, nếu không Lạc Thu trấn sau này xà yêu bò đầy đường.

“Không có việc gì thì tốt rồi, đúng rồi, tỷ đã đáp ứng Lưu Văn đợi qua Tam phục thiên đệ sẽ đi học lại, mặt trời hôm nay cũng yếu đi một chút, Lộ Nhi, ngày mai đệ đi học lại đi nếu không có thể không theo kịp tiến độ dạy học của tiên sinh, về sau thi như thế nào?” Nàng nhú mày, dĩ nhiên là đã quen nắm cái vuốt của hấn dính trên người mình, đột nhiên chẳng biết tại sao trong đầu lại có cảm giác tư thế này có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra ở đâu.

Lại đi học? Hấn nhàm chán mà gấp một cái thật to, trong tròng mắt xanh thắm có một tia tà khí, bàn tay nhỏ bóp lên phần đùi(mình thật sự không biết nó có nghĩa gì, ai biết thì giúp mình với) của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve giống như đang xoa bóp, vừa như đang tính toán gì đó.

“Uh, ngày mai Lộ nhi sẽ ngoan ngoãn đến trường. Tỷ tỷ, nàng cũng không xuyên lỗ tai, ta thấy rất nhiều tiểu thư đều đeo khuyên tai, nhưng tỷ tỷ lại không xuyên lỗ tai, là không muốn để cho người khác nhận ra thân phận của mình?” Thương tiếc xoa bóp, nhưng ánh mắt lại không nhìn được nhìn qua nhìn lại nhưng là dị thường nghịch ngợm.

Không ngờ rằng điều này là tâm bệnh của Kim Bảo Nhi, từ nhỏ chỉ cần cái gì nên học, nên dùng của nữ tử nàng đều không dám đến gần, chỉ cần tò mò đến gần sẽ bị mẩu thân trách nặng. Vì vậy, lâu dần cũng quên mất chính mình cũng là nữ tử, cho đến khi mẩu thân qua đời, nàng mới lên lút mua một bộ y phục của nữ tử nhưng lại bị hấn xé rách.

“Ấn...” Cặp mắt buồn bã, nàng nhẹ nhàng gật đầu. “Nghe nói xuyên rất đau, không xuyên thì tốt hơn, làm nữ tử so với làm nam tử thì khó hơn nhiều, nói không chừng làm một nam tử đối với ta là sự lựa chọn tốt hơn.” Đích thực, nếu không bây giờ Kim gia chỉ sợ đã sớm suy tàn.

“Phải không? Lộ Nhi ngược lại cảm thấy nàng làm nữ tử thì càng tốt, không cần phải miễn cưỡng mỉm cười, càng không cần xuất đầu lộ diện, chỉ cần làm những việc muốn làm, không phải là càng tốt sao? Lần trước Lộ Nhi đi dạo phố thì mua cho tỷ tỷ một đôi khuyên tai, lúc không có người tỷ có thể ở trước mặt Lộ Nhi vô câu vô thúc mà ăn mặc trang điểm. Nếu không thì như vậy, ta giúp tỷ dạy hai vị cữu tử cho tốt, đợi bọn hấn có thể tiếp chương, chúng ta có thời gian đi du ngoạn mấy ngày, lúc đó nàng có thể mặc nữ trang, thế nào?” Hấn thỏa mãn đề xuất mong đợi, phảng phất trước mắt đã là phong cảnh vô cùng tốt đẹp.

Nghe xong lời nói của hân, nàng thiếu chút nữa là cười ra tiếng. Lộ Nhi chính mình nghịch ngợm như vậy, còn vọng tưởng đi dạy đệ đệ của mình, đây không phải là đang nói đùa sao?

“Nàng không tin?” Nhìn ra ánh mắt cười nhạo của nàng, hân ở trước mặt Kim Bảo Nhi trịnh trọng nói rõ, mặt đối mặt nói: “rất tốt, chỉ cần ba ngày, ba ngày sau bọn họ sẽ an phủ bốn phận mà công tác, nàng có thể mặc nữ trang bồi ta đi chơi.” Nhớ lại bộ dáng lần trước nàng mặc nữ trang, ánh mắt không ngừng quét trên bộ ngực được tầng tầng lớp lớp bao lấy, phần đầy đặn bên trong dường như miêu tả rất sinh động đi?

Ba ngày? Làm sao có thể, mình dùng mười năm, hai người đệ đệ dần kia không hiểu như thế nào là nhà, ngoại trừ tranh cãi không nghỉ muốn đoạt được gia sản ra, có thể nói là trăm không một dùng, ngay cả một thư sinh cũng đánh không lại.

“Có thể, nhưng nếu là người thua, cái kia, chuyện sinh nhai thì không cần nhắc tới nữa.” Lòng mảy thanh tú nhếch lên, nàng ngược lại không chút hoang mang mà ứng chiến.

Nói cách khác, lại muốn kéo dài tới ba hôm mới có thể động nàng? Hân tức giận mà cắn môi, tay nhỏ bé không thuận theo ở trước mặt nàng mà sờ loạn mấy cái.

Lúc hân vừa muốn mở miệng thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận vội vàng tiếng bước chân.

“Thì thế nào?” Hân buồn bực nói, thế nào mỗi lần đều có người đến phá hư chuyện tốt của mình?

“Chuột, thật là nhiều chuột, a!” Bọn nha đầu ở ngoài cửa sợ hãi kêu lên, “Đại công tử, Đại công tử, trong cửa hàng gạo đột nhiên có rất nhiều chuột cắn gạo của chúng ta, ngay cả Kim gia, cũng không giải thích được hàng trăm con chuột chui vào lu gạo còn có các gian phòng. Đại công tử, phòng ngài có chuột hay không?”

Chuột? Lộ Nhi dừng một chút nâng lên đôi mắt, đừng nói là chuột, ngay cả con muỗi cũng không có một con, ở ngay trước mặt của Xà công tử nào có con chuột nào dám ngông cuồng hiện thân?

“Cái gì, cửa hàng gạo xuất hiện chuột? Ta phải đi xem một chút.” Kim Bảo Nhi đẩy Lộ Nhi dính người ra, xuống giường mang giày mới đi đến ngoài cửa, mới nhớ ra mình còn không có mặc áo khoác, lại chạy trở về mặc xong lại chạy vội ra ngoài.

Trong viện tiếng thét chói tai của nữ tử không dứt, mà tiếng quát của nam tử cũng không ngừng, chỉ có trong gian phòng của Kim Bảo Nhi người nào đó vô tội ngồi cắn ngón tay của mình cơ hồ cần đến trực để giải hận.

Không được nếu còn như thế nữa mình không nhịn đến nội thương mới lạ!

“Người trở ngại Bôn công tử, Bôn công tử để hân xuống mười tám tầng địa ngục!” Cười lạnh mà phun ra một câu, cũng là liếc thấy một con chuột lớn đang muốn từ ngoài cửa trốn chạy qua.

Trong lúc giật mình, thân hình con chuột lớn cứng lại, quay đầu, nhìn vào trong mắt u lam kia, còn chưa lên tiếng, mắt vừa đảo đã ngã xuống đất hôn mê, bốn chân thẳng tắp hướng lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hấp còn là đốt nường?

Kim Bảo Nhi thở hồng hộc đứng ở trước cửa tiệm, thừa lúc ánh trăng, không thể tin nhìn con chuột to bằng nắm tay chạy trốn ở trong tiệm. Một túi bao bố bị cắn nát vụn, gạo từ từ chảy ra ngoài. Mấy chục con chuột “chi chi” mà nhếch cái đuôi dài lên, vừa ăn gạo vừa to gan nhìn người đứng ở ngoài cửa. (mình muốn bắt những con chuột này đi bán a.)

“Chủ tử, sao người lại đến đây....” Đình chủ quán cùng mấy khóa kẻ từ bên hông của cửa hàng thật cẩn thận mà chạy đến, mặt đầy mồ hôi.

“Chuyện lớn như thế này, ta làm sao không thể đến.” Nàng quan sát một chút tổn thất ở trong, may mà chỉ cắn lớp gạo ở phía ngoài, bên trong còn chưa cắn đến. Nhưng với tốc độ cắn cái túi của bọn chuột, khoảng chừng một canh giờ nữa saex cần đến bên trong. “Nhanh, đi tìm thuốc chuột đến, số lượng nhiều một chút.” Đây Đình chủ quán đang đứng ở bên cạnh ra, nàng cầm lấy cây chổi ở bên cánh cửa muốn vọt vào để xua đuổi chúng.

“Không mua được, ta vừa này đã đi rồi, thuốc chuột của toàn trấn đều bị mua hết rồi.” Hân bắt đắc dĩ, vội kéo Kim Bảo Nhi lại.

Làm sao có thể! Nàng cứng đờ mà quay người lại, cắn hận mà ném cây chổi xuống! Lại là một cái bẫy? Nhưng rốt cuộc là ai muốn hại mình?

Đổi mắt nhìn lại, ngoại trừ Kim gia cùng với cửa hàng gạo của Kim gia, những cửa tiệm của những nông hộ khác đều không có bất kì động tĩnh gì. Có thể nói, lọt vào công kích của bọn chuột chỉ có mỗi Kim gia? Rốt cuộc là ai có thâm cừu đại hận như vậy với Kim gia!

“Lạc Thu trần không mua được thì đến các trấn sát vách để mua. Tiểu Lục, người nhanh chóng dẫn người đến bảo vệ gạo, có thể giết những con chuột đó tí giết!” Cẩn rằng, nàng lại lần nữa nhặt cây chổi lên dẫn đầu vọt vào.

Tiểu Lục tay vừa nhấc, những khóa kè khác vừa chạy đến cũng cầm gậy và xềng một đường giết vào.

Đinh chủ quản cuống quýt xoa mồ hôi ở khóe mắt, xoay người cầm đèn lồng hướng trấn bên cạnh bước đi, trong lòng âm thầm lăm bằm, hi vọng còn kịp.

Đội bóng dáng của mọi người biến mất, một bóng dáng thân hình tròn xoe nấp ở trong bóng tối cười gian nghiêng người rồi đi, nhưng còn chưa đi được mấy bước, bóng dáng trước mắt vụt qua, đúng là nhiều hơn một người.

Thân hình xinh xắn ngồi ở giữa ngõ hẻm, không lớn không nhỏ vừa đứng ngăn chặn đường đi, hất cúi đầu, dường như đang đùa nghịch cái gì đó, không thấy rõ mặt, nhưng định thần nhìn lại chẳng qua là một hài đồng chỉ mấy tuổi.

Hắn không khỏi cười “hắc hắc” “hai cái, tiến lên vỗ bả vai của hài đồng đó.

“Tiểu oa nhi, trẻ như vậy còn ở bên ngoài, cha mẹ của ngươi không lo lắng đến chết, nhanh một chút về nhà đi, không nghe lời của bổn đại gia nói, bằng không kết quả thế nào ngươi phải chịu.”

Hài đồng không nói chuyện, tiếp tục đùa nghịch, chỉ là đầu khẽ nâng, dưới ánh trăng chiếu rọi đôi môi hồng phấn lộ ra nụ cười có chút quý dị. mi mắt chưa từng nâng lên, ngân quang lóng lánh trên mặt trắng nõn, đúng là làm người ta không khỏi một trận run rẩy.

“Này, ngươi có nghe thấy không, mau tránh ra!” Hắn hốt hoảng muốn sải bước nhảy qua người của hài đồng. Vì vậy hài đồng không biết tại sao tà tử kinh khủng, đêm hôm khuya khoắt mà còn lộ ra nụ cười này, căn bản là không giống người!

“Thật là to gan a, Mạc lão bản, cái chân bản của ngươi dám nhảy qua người của bổn công tử, nhưng là muốn phé?” Ngón trỏ đưa lên nhẹ nhàng điểm trụ cái chân nâng quả banh lên, nhìn như không có một chút khí lực nào ngược lại có thể dễ dàng ngăn chặn toàn bộ lực đạo chân của nam tử trung niên.

Hài tử này biết mình là ai? Trong lòng của Mạc lão bản âm thầm cả kinh, trong lòng càng gấp đến độ hốt hoảng, bởi vì lực đạo của mình vẫn không bằng ngón trỏ của một hài đồng? Làm sao cao thế!

“Ngươi là ai?”

Chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy đã gặp qua hài đồng này ở đâu rồi, chỉ là không nhớ đã gặp ở đâu, cảm giác có chút quen thuộc.

“Muốn Bổn công tử trả lời ngươi, phải trả giá cao!” Lời vừa nói ra, ngón trỏ công lại, dùng xương ngón tay gõ lên vị trí nào đó trên bàn chân của lão.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 93: CHƯƠNG 87.2

Vẫn còn ở trong kinh ngạc, trên chân bỗng truyền đến đau đớn làm cho hắn không thể đứng không được, cả người lui về phía sau lão đảo ngã nhào xuống đất, miệng gào khóc kêu to: “A! Gân chân của ta, gân chân của ta không còn nữa rồi!” Vừa chạm đất, toàn thân lập tức cuộn lại thành một đoàn không ngừng lăn lộn, đụng phải tường chính là co rút lại dựa vào, xem bộ dáng là lọt vào nửa hôn mê.

“Ta đã nói qua, trở ngại người của bổn công tử, nhất định làm cho hắn xuống mười tám tầng địa ngục, cảm giác này chẳng qua là một việc nhỏ.” Nâng lên con ngươi xanh thẳm, cuối đầu cười, đứng lên, tiến lên dùng chân đập đập viên cầu đó. “Như vậy sắp chịu không được? Thiết, ta còn chưa chơi đã, thật là nhát như chuột, nếu như lại làm sao có thể ném hơn trăm con chuột vào Kim gia, Nhưng ngươi là chọc nhảm người rồi, Mạc lão bản, Kim gia là của Bổn công tử.”

Nhảm chán lại đập thêm mấy cái, hắn quay người lại, tay nhấc tới con chuột chông vô kia, nhúu mày, nhìn thấy cách đó không xa Kim Chuyên đang khấp nơi tìm người.

“Lộ Nhi?” Kim Chuyên cũng nhìn thấy hắn, kinh ngạc rất nhiều, liếc mắt nhìn thấy Mạc lão bản ở góc tường sắc mặt đột biến. “Mạc lão bản tại sao ở đây? Nghe nói cửa hàng gạo của Kim gia bị chuột chui vào, nhưng Mạc lão bản tại sao đêm hôm khuya khoắt lại nằm ở trong ngõ hẻm.

Lộ Nhi cầm cái đuôi của con chuột tiểu ý bí hiểm nhìn hắn, cao thấp đánh giá y phục của Kim Chuyên, cẩn thận tỉ mỉ, không có bất kì dấu hiệu hoảng hốt nào, thật sự là bị chuyện của con chuột dọa sợ mới chạy đến xem một chút?

“Ngươi là đến tìm Mạc lão bản? Vừa nói ra lập tức bị Kim Chuyên bịt kín môi, Lộ Nhi không vui nheo lại đôi mắt ngập nước, sương mù trong mắt nổi lên như kính hoa trong nước mà che lại đôi mắt xanh thẳm chói mắt, còn chưa lên tiếng, Kim Chuyên hốt hoảng nhìn bốn phía sau đó thò ra một hơi rất

thức thời mà buông lỏng tay ra.

Chà sát lòng bàn tay, đôi mắt nhìn lại bốn bề vắng lặng, trong đêm tối chẳng biết tại sao chỉ còn ba người bọn họ ở chỗ này.

“Lộ Nhi, đệ cũng biết, chuyện lần trước ta kiên quyết không dám để cho đại ca biết, nhưng lần này ta cũng không có bất kì liên hệ nào với đại ca nữa, chỉ là cảm thấy có chút kì quái nên mới lại đây xem.” Một tay chỉ Mạc laoc bản đã nhắm chặt hai mắt mà nói, Kim Chuyên bất an liếm môi dưới.” Chuyện lần này thật là không có liên qua đến ta, Lộ Nhi, đệ cũng đừng ở trước mặt đại ca nói lung tung.”

Đào đôi mắt ngập nước, hần cười nhạo khôi phục đôi mắt hắc sắc trước kia bộc lộ tài năng lại từ từ phai nhạt xuống.

“Ta từ trước tới giờ không nói lung tung.” Chỉ biết mở mắt nói dối, hần ra vẻ đơn thuần gạt đầu. “Huynh yên tâm đi, chỉ cần huynh nghe lời của ta, ta cũng sẽ không nói lung tung, chẳng qua là không cần mua kẹo chất lượng kém cho ta.” Nhị cửu tử này thật coi là mình dễ lừa gạt như vậy.

Mặt đỏ lên, Kim Chuyên không nghĩ đến chút kẹo đó của mình ngược lại bị hài đồng ghét bỏ, hài tử bình thường thì thích vô cùng đâu để ý cái gì chất lượng kém, cũng quá kén chọn đi?

Nhưng những lời này hần cũng tuyệt đối không dám nói ra, thà là đắc tội quân tử cũng không thể đắc tội tiểu nhân, điều này hần cũng rất hiểu.

“Nhưng tại sao Mạc lão bản lại ở đây, chẳng lẽ, lũ chuột ở Kim gia là do lão ném?” Mắt vừa chuyển, hần cũng nhớ lại vấn đề vừa nãy Lộ Nhi cũng không trả lời.

“Ngươi cứ nói đi?” Lộ Nhi cũng không trả lời, chỉ là liếc hần một cái, tiếp tục chuyển động con chuột.

Căn bản không chú ý tới tiểu đồng tây trong tay của Lộ Nhi, Kim Chuyên chỉ chuyên tâm tiến lên đẩy một phen thân thể cuộn tròn của Mạc lão bản, vừa kinh sợ mà lui lại, bị khuôn mặt thông khổ cùng với hai mắt tròn to làm hoảng sợ.

Ông ta không phải vừa mới hôn mê sao, như thế nào tỉnh rồi?

“Yêu, yêu... “ Mạc lão bản hai mắt tròn tròn lời còn chưa nói hết, miệng sùi bọt mép, hần là lại ngất đi.

“Muốn, muốn làm cái gì?” Khuôn mặt Kim Chuyên mặc danh kì diệu, quay qua hỏi Lộ Nhi. “Đệ có biết ông ta muốn nói cái gì không? Đúng rồi, hần là muốn chúng ta đi tìm đại phu.” Hai tay vỗ một cái, bộ dáng rất khẳng định.

Mồ xà cơ hồ âm thầm liếc mắt, nếu như mình là Kim Bảo Nhi không đá hần ra khỏi cửa mới lạ, có đệ đệ như vậy, chó trách phải nữ giả nam nhiều năm như vậy.

Nhưng mình chỉ có ba ngày, chỉ cần sửa đổi tính bướng bỉnh của hai đệ đệ đàn này của nàng. Như vậy, Kim Bảo Nhi sẽ ngoan ngoãn sinh hài tử cho mình. Về mặt hưng phấn tính toán, hần hoàn toàn không nghĩ đến, vì sao vốn là mình uy hiếp nàng, cuối cùng ngược lại trở thành đánh cuộc.

“Chuột do Mạc lão bản ném, ngươi còn muốn cứu lão?” Lạnh lạnh nói, một tay kéo lấy Kim Chuyên rồi đi để tìm đại phu, Lộ Nhi đánh cái ngáp thật to, rất buồn ngủ.

“Đệ khẳng định là ông ta?” Kim Chuyên bị đá kích lấp bắp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Công Tử: Tiểu Tướng Công? Cút Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.